ULUSLARARASI BESTSELLER

"Kara mizah yüklü bir gerilim."
Booklist

KUKLA

l

SÖYLE BANA, SEN ŞEYTANSAN EĞER BEN NEYİM?

DANIEL COLE

PEGRSUS

GERİLİM

vixnx

Pegasus Yayınları: 1816
Bestseller Roman: 772

Kukla
Daniel Coie
Özgün Adı: Ragdoll

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Gizem Aldoğan
Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Baskı-Cilt: Alioalu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/istanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Aralık 2017
ISBN: 978-605-299-350-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Daniel Cole, 2017

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla
Conville & Walsh Ltd.'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti/den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim/İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

H pegasusyayinlari pegasusyayinevi (İS pegasusyayinlari

DANIEL COLE

KUKLA

İngilizceden çeviren:
Ali Sinan Çulhaoğlu

PEGASUS YAYINLARI

Söyle bana, sen şeytansan eğer ben neyim?

Giriş

24 Mayıs 2010 Pazartesi

Samantha Boyd polis kordonunun altından geçtikten sonra yukarı, Londra'nın meşhur Old Bailey mahkeme salonlarının tepesine yerleştirilmiş Adalet heykeline baktı. Samantha bir kudret ve doğruluk sembolü olması amaçlanan bu heykeli artık gerçekte olduğu gibi görebiliyordu: kendini çatıdan aşağıdaki kaldırıma atmanın eşiğinde, kırgın ve ümitsiz, bir kadın. Uygun bir biçimde, dünyadaki benzerlerinde kullanılan gözbağı bu heykelde kullanılmamıştı. Zira "tarafsız adalet", özellikle de ırkçılık ve poliste yozlaşma gibi meseleler söz konusu olduğunda bu naif bir konseptti.

Çevredeki yolların ve metro istasyonlarının tümü, etrafı saran gazeteciler yüzünden bir kez daha kapatılmış, Londra merkezinin bu kalabalık bölgesi gülünç bir orta sınıf kasabasına dönmüştü. Çerçöp dolu zemindeki boş yemek kutularında Marks & Spencer ya da Pret A Manger logoları görülüyordu. Son moda uyku tulumları elektrikli tıraş makinelerinin vızıltısı eşliğinde katlanıyordu. Bir adamın işe yaramaz seyyar ütüsü, adamın sahip olduğu tek gömlek ve kravatıyla uyuduğu gerçeğini saklayamamıştı.

Samantha kalabalığı yararak ilerlerken tedirgin oldu. Geç kalmıştı ve Chancery Lane'den buraya kadarki altı dakikalık koşusu onu terletmişti. Görüntüsünde değişiklik yapmak için başarısız bir girişimle tepeden topladığı platin sarısı saçları iyice havalanmıştı. Basın, davayla ilgili kişileri daha ilk günden deşifre etmişti. Şimdi, kırk altıncı günde, Samantha muhtemelen dünyadaki bütün büyük gazetelerde boy göstermiş biriydi. Hatta özellikle ısrarcı bir muhabir onu Kensington'dalci evine kadar takip etmiş, sonra da gitmemekte diretince Samantha polis çağırmak zorunda kalmıştı. Daha fazla ilgi çekmemeye kararlı olan Samantha başım eğip yoluna devam etti.

Newgate Sokağı'nın her iki tarafında birer sıra uzanmaktaydı; biri yetersiz sayıdaki portatif tuvaletlerin, diğeri ise küçük bir Starbucks dükkânının önündeydi. Bu iki sıra arasında durmaksızın dönen bir akıma kapılan Samantha bir anda kendini kurtardı ve mahkeme salonlarının daha sessiz yan girişlerini koruyan polis memurlarına doğru ilerledi. Devam eden çekimlerden birine yanlışlıkla dalınca ufak tefek bir kadın ona öfkeyle Japonca bir şeyler bağırdı.

Anlamadığı küfür sağanağını ardında bırakarak, "Son gün," diye hatırlattı kendine Samantha. Hayatının yeniden normale dönmesine yalnızca sekiz saat kalmıştı.

Girişte yabancı yüzlü bir polis memuru, Samantha'nın kimliğini dikkatle inceledikten sonra onu artık gayet alışkın olduğu bir rutine soktu: kişisel eşyaların kilitlenip saklanması, Samantha'nın öten metal dedektörleri duyduktan sonra nişan yüzüğünü çıkarmasının fiziksel olarak mümkün olmadığını açıklayışı, üst araması yapılırken ter izlerinden endişe edişi ve devamında sıradan koridorlardan ilerleyip bir bardak ılık hazır kahve içmek üzere diğer on bir jüri üyesine katılması.

Dünya basınının yoğun ilgisi ve Samantha'nm evindeki olay sebebiyle, daha önce eşi benzeri görülmemiş bir şekilde, jürinin tecridine karar verilmiş ve on binlerce sterlinlik otel faturalarını

vergi mükelleflerinin ödeyeceğinin duyulması halkta tepki yaratmıştı. Neredeyse iki ay sonrasıydı ve o sabahın hoşbeş konulan genelde otel yataklarının sebep olduğu bel ağrıları, akşam menüsünün tekdüzeliği ve insanın en çok özlediği şeylerdi (eşler, çocuklar, ***Lost***'un sezon finali).

Mübaşir nihayet jüriyi toplamaya geldiğinde boş muhabbetin maskelediği gergin sessizlik açığa çıktı. Stanley isminde yaşlıca bir adam olan jüri başkanı (Gandalf'a benzemesi dışında bariz bir sebebi olmasa da onu diğer jüri üyeleri atamıştı) ağır ağır ayağa kalktı ve o önde, diğerleri arkada odadan çıktılar.

Belki de dünyadaki en ünlü duruşma salonlarından biri olan Birinci Salon, yalnızca ciddi ceza davalarına ayrılmıştı. Bu salon Crippen, Sutcliffe ve Dennis Nüsen gibi ünlülerin, dikkat çekici günahlarının hesabım vermek üzere sahneye çıktığı yerdi. Tepedeki geniş buzlu cam pencereden gelen suni ışık, salonun koyu ahşap kaplamalarını ve yeşil deri döşemelerini aydınlatıyordu.

Samantha jürinin ön sırasındaki, sanık kürsüsüne en yakın, her zamanki yerini aldığında kendi tasarımlarından biri olan beyaz elbisesinin belki biraz fazla kısa olduğunun farkındaydı. Jüri dosyasını, davanın ilk günü Samantha'nın arkasındaki koltuğu kapma telaşıyla neredeyse birisini çiğneyen yaşlı zamparanın hevesini kursağında bırakacak biçimde kucağına yerleştirdi.

Amerikan filmlerinde betimlenen, giyimi kuşamı yerinde sanığın bir masada avukatlarıyla oturduğu bilindik duruşma salonlarının aksine, Old Bailey'deki davalı göz korkutucu salonla yalnız başına yüzleşiyordu. Yükseltilmiş sanık kürsüsünü çevreleyen küçük ama belirgin cam panolar yalnızca içindeki kişinin, salonun geri kalanı için kayda değer bir tehdit oluşturduğu düşüncesini güçlendiriyordu.

Masum olduğu kanıtlanana kadar suçludur.

Sanık kürsüsünün hemen karşısında, Samantha'nın soluna doğru, yargıç kürsüsü vardı. Bütün dava boyunca boş kalan tek koltuktu bu ve ortasındaki sandalyenin arkasındaki kraliyet ar-

masından altın kabzalı bir kılıç sarkmaktaydı. Mahkeme kâtibi ile savunma ve savcılık ekipleri salonun orta kısmındaydj. Karşı duvardaki yükseltilmiş izleyici balkonu ise bu sıradışı davanın nihai duruşmasındaki yerlerini garantiye almak için sokakta kamp kuran ateşli ve mahmur seyircilerle tıka basa doluydu. Salonun arkasında, balkonun altındaki unutulmuş oturaklarda, yargılamayla uzaktan yakından ilgili, çeşit çeşit gereksiz insan oturuyordu: avukatların çağırmak isteyebilecekleri ama muhtemelen çağırmayacakları bilirkişiler, çeşitli mahkeme memurları ve elbette tüm münakaşanın merkezinde yer alan, tutuklamayı yapan memur, Wolf takma adlı dedektif; William Oliver Layton-Fawkes.

Wolf davanın görüldüğü kırk altı duruşmanın hepsine katılmıştı. Geçmek bilmeyen saatleri, çıkışın hemen yanındaki sıradan sandalyesinden sanık kürsüsüne buz gibi bakışlar atarak geçirmişti. Sağlam yapılıydı, yorgun yüzü ve lacivert gözleriyle kırklı yaşlarının başında gösteriyordu. Aylardır uyumamış ve tüm dünyanın ağırlığı üzerine çökmüş gibi görünmese Samantha onun oldukça yakışıklı sayılabileceğini düşünüyordu. Tuhaftır ki Wolf gerçekten aylardır uyumamıştı ve tüm dünyanın ağırlığı üzerindeydi.

Basının taktığı isimle "Krenıasyon Katili", Londra tarihinin gördüğü en azılı seri katildi. Yirmi yedi günde yirmi yedi kurban; hepsi de yaşları on dört ve on altı arasında değişen kadın fahişelerdi. Bu durum cahil kitlelere kendi sokaklarında yaşanan acımasız gerçekliği teşhir ederek davaya olan ilgiyi daha da artırmıştı. Kurbanların çoğu ağır uyuşturulmuş ve canlı canlı yakılırken hâlâ alevler içinde bulunmuştu. Ateş, olası herhangi bir kanıtı da yok ediyordu. Derken cinayetler aniden kesildi ve polis elle tutulur bir şüpheli olmaksızın ortada kaldı. Londra polisi, genç kızların ölümüne engel olamadığı için soruşturma boyunca ağır şekilde eleştirildi. Derken, son cinayetten on sekiz gün sonra ^olf, peşinde olduğu şüpheliyi tutukladı.

Sanık kürsüsündeki adam, Pakistan asıllı bir İngiliz Sünni Müslüman olan ve başkentte taksi sürücüsü olarak çalışan Naguib Khalid'di. Yalnız yaşıyordu ve geçmişinde ufak tefek kundakçılık suçları mevcuttu. Kurbanlardan üçünü taksisinin arka koltuğuna bağlayan DNA delilleri, Wolf'un şüpheli aleyhinde verdiği ifadeyle birlikte mahkemeye sunulduğunda dosya çabuk çözülecek gibi görünmüştü. Derken birden her şey dağılmaya başladı.

Dedektif ve ekibi tarafından toplanan izleme raporlarıyla çelişen ifadeler veren tanıklar ortaya çıktı. Khalid'in gözaltında şiddet gördüğü ve tehdit edildiği suçlamaları yapıldı. Çelişkili adli tıp sonuçları, yanmış DNA'nın güvenilir delil kabul edilemeyeceğine işaret etti ve derken savunma avukatlarının yüzünü güldüren bir şekilde, Londra polisinin Profesyonel Standartlar Müdürlüğü, dikkatlerine sunulan bir mektupla çıkageldi. İsmini belirtmeyen bir meslektaşı tarafından, son cinayetten sadece birkaç gün önce gönderilen mektupta Wolf'un dosyayı sürdürüş şekli ve ruh halinden kaygı duyulduğu belirtiliyor, onun ***takıntılı*** ve ***gözü dönmüş*** olduğu ima ediliyor ve derhal görev değişikliği öneriliyordu.

Böylelikle bu büyük hikâye birden daha da büyüdü. Polis, Khalid'i kendi başarısızlıklarım Örtmek için uygun bir günah keçisi olarak kullanmakla suçlanıyordu. Hem komiser hem de özel Suçlar ve Harekât yardımcı komiseri, sorumlulukları altında gerçekleşen aşikâr yolsuzluk sebebiyle istifaya zorlanırken bulvar basım rezil dedektif hakkındaki skandal hikâyelerle doluydu: sözde alkol problemleri, evliliğinin sona ermesine sebep olan muhtemel şiddet eğilimi... Bir noktada Khalid'in şık savunma avukatı, müvekkili ile Wolf'un yer değiştirmeleri gerektiğini ima ettiği için mahkemece kınandı. Tüm bunlar olurken Khalid önündeki sirki hayretle, bir canavardan kurbana dönüşümüne dair tek bir memnuniyet belirtisi göstermeden izledi.

Davanın karar günü beklendiği gibi geçti. Savunma ve davacı tarafların ikisi de kapanış konuşmalarını yaptıktan sonra yargıç jüriye açıklama yaptı: hâlâ geçerli olduğu düşünülen sınırlı delilin kısa bir özeti ve hukukun karmaşıklığına dair lakırdılar. Jüri daha sonra kararını görüşmek üzere izin aldı ve tanık kürsüsünün ardındaki, yine aynı ahşap ve yeşil deri temasıyla zevksizce döşenmiş özel bir odaya geçti. On iki kişi geniş ahşap masanın etrafında oturup tam dört buçuk saat verecekleri kararı tartıştı.

Samantha ne oy vereceğine haftalar önce karar vermişti ve meslektaşlarının bölündüğünü gördüğünde şaşırdı. Kamu görüşünün kendi kararını etkilemesine asla izin vermeyeceğinden emindi ancak bir yandan da vereceği oyla dükkânının, ekmek parasının ve mutluluğunun bağlı olduğu halkla ilişkiler yangınına daha fazla odun atmayacağı gerçeğinden de memnundu. Toplantıda aynı savlar sürekli tekrarlandı. Sonra yine birisi çıkıp dedektifin ifadesinin bir kısmından bahsetti ve kendisine bilmem kaçıncı defa bu ifadenin kabul edilemeyeceği ve yok hükmünde olduğu söylendi.

Stanley belirli aralıklarla oylama yapıyor ve devamında mübaşir aracılığıyla jürinin henüz oy birliğiyle alınmış bir karara varamadığı haberini yargıca yolluyordu. Her oylamayla başka bir kişi, büyüyen çoğunluğun baskısı altında ezildi ve nihayet saat beşe dakikalar kala ona iki oyluk bir çoğunluğa ulaşılmıştı. Stanley mübaşire isteksizlikle bu durumu haber veren bir not iletti ve on dakika sonra mübaşir, jüriyi tekrar duruşma salonuna götürmek üzere döndü.

Samantha kürsünün yanındaki sandalyesine geri dönerken tüm gözlerin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Salonda çıt çıkmıyordu ve yüksek topuklarıyla attığı her adımın yankılanışı onu fena utandırdı. Neyse ki on iki jürinin hepsinin yerlerine eş zamanlı oturuşuyla ortaya çıkan acayip çatırtılar ve hışırtılar Samantha'yı rahatlatıp küçük huzursuzluğunu önemsizleştirdi.

Samantha resmî karar için bir dakika daha bekleyemeyecele kadar sabırsız insanların, jüridekilerin yüz ifadelerini çözmeye çalıştıklarını görebiliyordu ve bu durum hoşuna gitti. Bu bir salon dolusu "bilgin" adam, perukları ve cüppeleriyle kasıla kasıla dolanmış, Samantha ve diğer jüri üyelerine küçümseyici bir tatlılıkla davranmışlardı. Ne var ki şimdi hepsi jürinin insafına kalmıştı. Samantha gülmemek için kendini tuttu. Söylememesi gereken bir sırra sahip bir çocuk gibi hissediyordu kendini.

Mübaşir sessizliği bozup, "Savunma lütfen ayağa kalkabilir mi?" diye bağırdı.

Sanık kürsüsündeki Naguib Khalid ağır ağır ayağa kalktı.

"Jüri sözcüsü lütfen ayağa kalkabilir mi?"

Samantha'mn oturduğu sıranın sonunda Stanley ayağa kalktı.

"Oy birliğiyle bir karara varabildiniz mi?"

"Hayır." Stanley'nin sesi çatladı ve cevabı neredeyse duyulmaz hale geldi. O, üç şiddetli öksürükle boğazını temizlerken Samantha gözlerini devirdi.

Stanley bu kez neredeyse bağırarak, "Hayır," dedi.

"Yeterli çoğunluğun katıldığı bir karara varabildiniz mi?"

"Vardık," dedi Stanley ve yanlış bir kelime kullandığını fark edip ürktü. "Pardon... Evet."

Mübaşir yargıca baktı ve yargıç çoğunluk oyunu kabul ettiğini başıyla onayladı.

"Jüri, davalı Naguib Khalid'i yirmi yedi ayrı cinayetten suçlu • mu yoksa suçsuz mu buldu?

Samantha cevabı bilmesine rağmen nefesini tuttuğunu fark etti. Hevesli kulaklar beklentiyle daha da yakına uzatılırken birkaç sandalye çıtırdadı...

"Suçsuz."

Samantha tepkisini merak edip Khalid'e baktı. Adam yaşadığı ferahlamayla titriyordu, elleriyle yüzünü kapatmıştı.

Derken ilk panik çığlıkları yükseldi.

Wolf sanık kürsüsüne olan kısa mesafeyi bir çırpıda almıştı ve güvenlik görevlileri daha ne olduğunu anlayamadan Khalid'i cam bölmeden, kafasından sürükleyerek çıkardı. Khalid sert bir şekilde yere düştü ve nefesi kesildi, inlemeleri acımasız bir hücumla boğulmuştu. Wolf'un ayağının altında kaburgalar kırıldı, saldırısının şiddetiyle Wolf'un kendi parmaklarındaki deri sıyrıldı.

Bir yerlerde bir alarm öttü.

Wolf yüzüne bir darbe aldı ve kanın tadını aldığında arkadaki jüriye doğru sendeledi ve en yalcındaki kadına çarpıp kadının ayaklarını yerden kesti. Dengesini bulana kadar geçen birkaç saniye içinde bir sürü memur, onun ve tanık kürsüsünün dibinde yatan yaralı bedenin arasındaki boşluğu doldurmuştu.

Wolf saldırmak üzere öne atıldı, güçlü ellerin onu dizginlemek için yorgun vücudunu sıkıca kavradığını, onu dizleri üzerine çöktürdüğünü ve nihayet yere yatırdığını hissetti. Ter ve cila kokusuyla dolu bir nefes aldı ve yaralanan memurlardan birinin elinden düşürdüğü copun, bir çınlamayla Khalid'in yanındaki döşemeye yuvarlandığım gördü.

Khalid ölmüş gibiydi ama Wolf'un bundan emin olması lazımdı.

Son bir adrenalin dalgasıyla yerinden fırladı ve kanı çoktan ucuz lacivert takımının kumaşında koyu kahverengi lekeler Çırakmış hareketsiz adamın yanma süründü. Copa uzandı, parmaklarıyla soğuk metali kavradı. Tam copu başının tepesine kaldırmıştı ki yıkıcı bir darbe onu sırtüstü yere serdi. Bilinci allak bullaktı ve tanık kürsüsü korumasının tekrar kolunu sallamasını ve ikinci bir şiddetli darbeyle bileğini kırmasını sadece izleyebildi.

Suçsuz kararından bu yana en fazla yirmi saniye geçmişti ama metalin ahşap üzerinde takırdadığını duyduğunda Wolf her şeyin sona erdiğini anladı. Tek dileği, yeterince zarar vermiş olmaktı.

İnsanlar çığlık atıyor ve çıkışlara doğru kaçışıyordu ancak bir polis sürüsü onları tekrar içeri sürdü; Samantha sersemlemiş bir halde öylece zeminde oturuyor, olaylar yalnızca birkaç metre ötesinde gerçekleşmesine rağmen havaya bakıyordu. Nihayet birisi onu kolundan tuttu, ayaklandırdı ve aceleyle salonun dışına çıkardı. Samantha'yı sürükleyen kişi bir şeyler bağırıyor ama kelimeler Samantha'ya ulaşmıyordu. Boğuk alarm sesi duyulmuyordu bile. Samantha büyük salonun zemininde kaydı ve bir dizin, başının kenarına çarptığını hissetti. Acı hissetmedi ama siyah beyaz Sicilya mermeri üzerine sırtüstü kapaklandı, şaşkınlık içinde yirmi metre yukarıdaki süslü kubbeye, heykellere, vitraylı pencerelere ve fresklere baktı.

Kalabalık geçtikten sonra kurtarıcısı onu tekrar ayağa kaldırdı ve kullanımda olmayan ana girişe kadar götürdükten sonra duruşma salonuna doğru geri koştu. Devasa ahşap kapılar ve siyah geçitler apaçık duruyor, dışarıda bulutlu bir hava Samantha'yı bekliyordu. Artık yalnızdı, sendeleyerek sokağa çıktı.

Poz verse fotoğraf bu kadar kusursuz olmazdı: Kanlar içindeki güzel jüri üyesi, bembeyaz giyinmiş, taştan yapılma Cesaret, Gerçek ve tepeden tırnağa ağır bir cüppe giyinmiş, ölümü taklit eden, Tanrı'ya sonu gelmez bir günah listesi sunmaya hazırlanan uğursuz Hesap Tutan Melek heykellerinin altında travma geçiriyor.

Samantha sırtını açgözlü gazetecilere ve kör eden flaşlarına döndü. Binlerce fotoğrafın ışığında, tepedeki taşa kazınmış, sanki sembolik ağırlığını yüklenebilmesi için dört ayrı taş sütunla desteklenmiş sözleri gördü:

YOKSULUN EVLATLARINI KORU
VE SUÇLUYU CEZALANDIR

Bu sözleri okurken bir şekilde başarısızlığa uğradığı hissi tüm benliğini kapladı; Khalid'in masumiyetinden, dedektifin Khalid'in suçluluğunu iddia edişi kadar emin olduğunu dürüstlükle söyleyebilir miydi? Bakışları nihayet kukuletalı meleğe geri döndüğünde Samantha da listeye girdiğini biliyordu.

Az önce yargılanmıştı.

Dört yıl sonra..

1

28 Haziran 2014 Cumartesi
15.50

Wolf elini uzatıp her titreşimle lamine zeminde daha uzağa ilerleyen cep telefonuna ulaşmaya çalıştı. Karanlık, yerini yavaş yavaş yeni dairesinin yabancı şekillerine bırakıyordu. Şilteden sürünerek kalkıp vızıldayan baş belasına uzanırken ter içindeki çarşafı tenine yapıştı.

"Wolf," diye cevapladı ve duvarda bir lamba düğmesi aranırken en azından ismini doğru söyleyebildiğine şükretti.

"Ben Simmons."

Wolf bir düğmeye bastı ve zayıf sarı ışık ona nerede olduğunu hatırlattığında derin derin iç geçirdi; içinden ışığı tekrar kapatmak geçti. Küçük yatak odası, yerdeki yıpranmış çift kişilik şilteden ve tek bir ampulden ibaretti. Bu klostrofobik kutu, pencere anahtarını önceki kiracıdan hâlâ geri alamayan ev sahibi yüzünden cehennem gibi yanıyordu. Aslında bu durum Londra'da mesele olmazdı ancak Wolf taşınacağı zamanı İngiltere'nin neredeyse iki haftadır devam etmekte olan nadir sıcaklık dalgalarından birine denk getirmeyi başarmıştı.

"Beni duyduğuna pek de mutlu olmamış gibisin," dedi Simmons.

Wolf esneyerek, "Saat kaç?" diye sordu.

"Dörde on var."

"Bu hafta sonu izinli değil miydim?"

"Artık değilsin. Bir suç mahallinde bana eşlik etmen lazım."

Patronunu yıllardır ofisinin dışında görmemiş olan Wolf yarı şaka yara ciddi sordu: "Çalışma masanda mı?"

"Çok komik. Bu seferki için beni dışarı saldılar."

"O kadar kötü ha?"

Hattın öbür ucunda bir duraklama oldu ve sonra Simmons cevap verdi: "Bayağı kötü. Kalemin var mı?"

Wolf kapı girişinde yığılı duran kutuların birinden elinin tersini karalayabileceği bir tükenmez kalem arayıp buldu.

"Tamamdır. Söyle."

O sırada gözünün ucuyla mutfak dolabının üstünde titreşen bir ışık gördü.

"Daire 108..." diye başladı Simmons.

Woif eşyasız, küçük mutfağına doğru giderken küçük pencerede yanıp sönen mavi ışıklar gözünü aldı.

"...Trinity Towers."

"Hibbard Road, Kentish Town mı?" diye sözünü kesti Wolf. Aşağıdaki bir düzine polis arabasına, habercilere ve tam karşısındaki apartmanın tahliye edilmekte olan sakinlerine bakıyordu.

"Nereden bildin?"

"Ben bir dedektifim."

"Eh, o halde bir numaralı şüphelimiz sen olabilirsin. Buraya gel."

"Geleceğim. Ama önce bir..." Simmons'ın telefonu çoktan kapattığını fark eden Wolf cümlesini tamamlayamadı.

Kesik ışıldar arasında çamaşır makinesinden gelen sabit, turuncu ışığı gördü ve yatmadan önce iş kıyafetlerini yıkamaya

koyduğunu hatırladı. Sonra duvarları kaplayan birbirinin aynısı düzinelerce karton koliye baktı.

"Kahretsin."

Beş dakika sonra Wolf, apartmanının önünde toplanmış izleyicilerden oluşan kalabalığı ite kaka ilerlemeye çalışıyordu. Bir polis memuruna yaklaşıp dosdoğru polis kordonunun öte yanına geçmeyi umarak ruhsatını gösterdi ancak genç memur, Wolf'un kimliğini elinden kapıp yakından inceledi, altında mayo şortu ve üstünde rengi atmış bir '93 Bon Jovi: ***Keep The Faith*** turnesi tişörtüyle duran azametli figüre kuşkuyla göz attı.

"Memur Layton-Fawkes?" diye sordu polis memuru şüpheyle.

Wolf kendi gösterişli isminin söylenilişinden irkildi: "Dedektif Fawkes, evet."

"Yani... Mahkeme Salonu Katliamı Fawkes mı?"

"William yeterli olur... Girebilir miyim?" Wolf apartmana doğru hamle yaptı.

Genç adam, Wolf'a ruhsatını geri uzattı ve altından geçmesi için kordonu yukarı kaldırdı.

"Geldiğinizi haber vereyim mi?" diye sordu.

Wolf çiçek desenli mayosuna, açıktaki dizlerine ve iş ayakkabılarına bir baktı.

"Aslına bakarsan pek gerek olmayacak gibi."

Genç memur sırıttı.

"Dördüncü kat," dedi Wolf'a. "Ve yukarı yalnız çıkarsanız dikkatli olun, burası tehlikeli bir mahalle."

Wolf bir kez daha derin derin iç geçirdi, çamaşır suyu kokan koridordan ilerleyip asansöre bindi. Asansörün ikinci ve beşinci kat düğmeleri eksikti, kontrol panelinin geri kalanına da kahverengi bir sıvı dökülmüş ve orada kurumuştu. Bunun ya kaka ya pas ya da Coca-Cola olduğunu tahmin etmek için bütün de-

dektiflik yeteneklerini kullanan Wolf, tişörtünün, Richie Sambora'nın yüzünün bulunduğu kısmıyla düğmeye bastı.

Hayatı boyunca buna benzer yüzlerce asansöre binmişti: belediye meclislerince ülkenin dört bir yanına yerleştirilen yekpare metalden kutular. Zemin kaplaması, aynası, çıkıntılı ışıkları ya da aksesuarları yoktu. Hayatlarını kolaylaştıran bu makinede kırıp dökebilecekleri ya da çalabilecekleri tek bir şey bile bulamayan fakir sakinler, asansörün duvarlarını sprey boyayla yazılmış küfürlerle doldurarak yetinmek zorunda kalıyorlardı. Wolf, Johnny Ratcliff isimli birinin hem bir zamanlar "orada" hem de "top" olduğunu öğrenmişti ki asansörün kapıları dördüncü katta gıcırdayarak açıldı.

Sessizliğin hâkim olduğu koridorda bir düzine kadar insan vardı. Çoğu biraz sarsılmış görünüyordu ve Wolf'u, tasvip eden bir ifadeyle selamlayıp yanından geçerken başparmaklarını kaldıran adli tıp rozetli hırpani bir adam dışında hepsi onun kıyafetlerine kınayan bakışlar attı. Belli belirsiz ama tanıdık bir koku Wolf koridorun sonundaki açık kapıya yaklaştıkça yoğunlaştı. Bu bariz bir biçimde ölümün kokuşuydu. Böylesi şeylerin etrafında çalışan insanlar kısa zaman içinde ağır hava, bok, sidik ve çürüyen etin bu benzersiz karışımına alışıyorlardı.

Wolf içeriden koşarak gelen ayak seslerini duyunca kapıdan bir adım geri çekildi. Genç bir kadın antreden fırlayıp dizlerinin üstüne çöktü ve oracıkta, Wolf'un bulunduğu koridora kustu. Wolf ondan yol vermesini isteyebileceği uygun bir an kollamaktaydı ki yaklaşan başka ayak sesleri işitti, içgüdüsel olarak bir adım daha geri attı ve derken Dedektif Emily Baxter kapı aralığında belirdi.

"Wolf! Daha demin seni buralarda dolanırken hayal ettim," diye gürledi ölüm sessizliğindeki koridorda. "Cidden, ne kıyak iş ama, değil mi?"

Aralarındaki zeminde öğüren kadına bir bakış attı.

"Başka bir yerde kusabilir misin lütfen?"

Kadın neredeyse sürünerek yollarından çekildi. Baxter, Wolf'u kolundan yakalayıp onu heyecanla daireye sürükledi. Kendisinden belki on yaş kadar genç olan Baxter neredeyse Wolf kadar uzundu. Koyu kahverengi saçları alelade giriş holünün kasvetinde siyaha dönmüştü ve her zamanki gibi, çekici gözlerini anormal biçimde büyük gösteren ağır bir makyaj yapmıştı. Üstüne oturan bir gömlek ve şık bir pantolon giymiş olan Baxter alaycı bir gülümsemeyle Wolf'u baştan aşağı süzdü.

"Bugünün sivil elbise günü olduğunu bilmiyordum."

Wolf oyuna gelmeyip bu alaya karşılık vermedi; sessizliğini korursa Baxter'in sıkılıp ona takılmaktan vazgeçeceğini biliyordu.

"Chambers bunu kaçırdığına nasıl yanacak ama!" dedi Baxter heyecanla.

Wolf bezgin bir sesle, "Açıkçası ben de Karayipler seyahatini bir cesede tercih ederdim," diye cevap verdi.

Baxter'in dev gözleri şaşkınlıkla daha da genişledi. "Simmons sana söylemedi mi?"

"Neyi söylemedi mi?"

Baxter onu stratejik olarak yerleştirilmiş bir düzine el feneriyle aydınlatılmış loş, dağınık daire boyunca sürükledi. Bayıltıcı olmasa da koku giderek ağırlaştı. Wolf bu berbat kokunun kaynağının yakınlarda olduğunu başının tepesinde hararetle uçuşan sineklerin sayısından anladı.

Daire yüksek tavanlıydı, mobilyasızdı ve Wolf'unkinden çok daha geniş olmasına rağmen daha ferah değildi. Sararmış duvarlarda fi tarihinden kalma elektrik şebekesi ve tozlu yalıtımın çıplak zemine öylece döküldüğü delikler mevcuttu. Ne banyo ne de mutfak 1960'lardan beri yenilenmiş gibiydi.

"Neyi söylemedi mi?" diye sordu Wolf tekrar.

"Bu o, Wolf," dedi Baxter soruyu duymazlıktan gelerek. "Kariyerinde yalnızca bir kere karşılaşabileceğin bir dosya."

Wolf'un aklı ise başka yerdeydi. Kafasında ikinci yatak odasını ölçüp biçiyor ve yolun karşısındaki kutudan bozma boktan dairesi için kazıklandığından şüpheleniyordu. Köşeyi dönüp tıkış tıkış salona girdiler, Wölf muhtelif ekipman ve bacaklar arasında otomatik olarak bir ceset aradı.

"Baxter!"

Baxter durup sabırsızlıkla Wolf'a döndü.

"Simmons bana neyi söylemedi mi?"

Baxter'm gerisinde, odaya hâkim, geniş, yerden tavana kadar uzanan pencerenin önünde duran bir grup insan kenara çekildi. Baxter cevap veremeden Wolf gözleri bu kişilerin tepesindeki bir noktaya kilitlenmiş halde sendeleyerek geriledi: Polisin beraberinde getirmediği tek ışık kaynağı, karanlık bir sahneyi aydınlatan bir spot ışığıydı...

Doğal olmayan bir poza sokulan çıplak ceset, girintili çıkıntılı döşemelerden otuz santim kadar yukarıda, sanki havada süzülüyordu. Sırtı odaya dönüktü ve devasa pencereden dışarı bakıyordu. Neredeyse gözle görülmez yüzlerce dikiş ipliğiyle bir araya getirilmiş cesedi iki endüstriyel metal kanca havada tutuyordu.

Wolf'un karşısındaki gerçeküstü sahnenin en sinir bozucu unsurunu fark etmesi biraz sürdü: beyaz gövdeye yapıştırılmış siyah bir bacak. Gördüğü şeyi idrak edemeyen Wolf odada ite kaka ilerledi. Yaklaştıkça birbirleriyle uyumsuz vücut parçalarını bağlayan dev dikişleri, ipliğin deldiği derideki şişlikleri gördü. Bir siyah ve bir beyaz erkek bacağı, bir tarafta kocaman bir erkek eli, diğer tarafta bronzlaşmış bir kadın eli, soluk renkli, çilli, ince bir kadın gövdesinden ürkünç biçimde dökülen kuzgun karası karmakarışık saçlar.

Baxter, Wolf'un yanma dönmüştü, onun yüzündeki tiksinti ifadesinden hoşlanmış gibi bir hali vardı: "Sana söylememiş... Bir çeset, altı kurban!" diye fısıldadı kulağına neşeyle.

Wolf un bakışları yere indi. Grotesk cesedin gölgesinde duruyordu ve bu bakış açısından, parçalar daha da uyumsuz görünüyor, ışık huzmeleri kol ve bacakların gövdeyle birleştiği noktalardan sızıyordu.

Wolf, Başkomiser'in sağa sola bağırışını işitti: "Basın daha şimdiden burada ne arıyor be? Bu bürodaki sızıntılar Titanic'i mumla aratır! Onlarla konuşan tek bir kişi görürsem derhal açığa alırım!"

Wolf gülümsedi, Simmons'ın yalnızca beylik patron rolünü oynadığını iyi biliyordu. Birbirlerini on yılı aşkın bir süredir tanıyorlardı ve Khalid olayına kadar Wolf onu bir arkadaş olarak görmüştü. Zoraki kabadayılığın altında Simmons aslında zeki, müşfik ve yetenekli bir polis memuruydu.

"Fawkes!" Simmons hızla onların yanma geldi. Aslarına takma adlarıyla hitap etmemeye çalışırdı. Wolf'tan neredeyse bir otuz santim kısaydı, artık ellili yaşlarındaydı ve yönetici göbeği büyümüştü. "Bugün sivil mi giyiniyorduk?"

Wolf, Baxter'in kıs kıs güldüğünü işitti. Onda uyguladığı taktiği tekrarlayarak bu yorumu duymazlıktan gelmeye karar verdi. Huzursuz bir sessizlikten sonra Simmons, Baxter'a döndü.

"Adams nerede?" diye sordu.

"Kim?"

"Adams. Yeni çekirgen."

"Edmunds mı?'

"Evet. Edmunds."

"Ben nereden bileyim?"

"Edmunds!" diye haykırdı Simmons telaş içindeki odaya doğru.

"Artık hep onunla mı çalışıyorsun?" diye sordu Wolf sessizce. Sesindeki gizleyemediği kıskançlık belirtisi Baxter'i gülümsetti.

“Bebek bakıcılığı işi gibi düşün,” diye fısıldadı Baxter. “Dolandırıcılık şubesinden yeni transfer edildi, en fazla birkaç ceset görmüş. Ağlarsa şaşırmam.”

Kalabalıktan kendilerine doğru sakar adımlarla gelen genç adam henüz yirmi beş yaşındaydı. Sıskaydı ve dağınık lcızıl-sarı saçları dışında jilet gibi pürüzsüz bir görüntüsü vardı. Hazırda bir not defteri tutuyordu ve hevesle Başkomiser’e gülümsedi.

“Adli tıptan haber var mı?” diye sordu Simmons.

Edmunds defterinde birkaç sayfa geriye gitti.

“Helen ekibinin hâlâ dairenin hiçbir yerinde tek bir damla kan bulamadığını söyledi. Altı beden uzvunun da farklı kurbanlara ait olduğunu ve kabaca, muhtemelen bir testereyle kesildiğini onayladılar.”

“Helen hâlihazırda bilmediğimiz bir şey söyledi mi peki?” diye patladı Simmons.

“Aslında evet. Kan olmadığı ve kesiklerin çevresindeki damarların büzülmesi söz konusu olmadığı için...”

Simmons gözlerini devirdi ve saatini kontrol etti.

“...uzuvların ölüm sonrası kesildiklerinden emin olabiliriz,” diye bitirdi Edmunds. Kendinden memnun gibi bir hali vardı.

“Çok sıkı bir dedektifsin Edmunds,” dedi Simmons alayla ve avazı çıktığı kadar bağırarak devam etti: “Şu kafasız adam için verdiğimiz kayıp ilanını iptal edebilir miyiz lütfen? Teşekkürler.”

Edmunds’ın gülümsemesi kayboldu. Wolf, Simmons’la göz göze gelip zoraki sırıttı. Her ikisi de zamanında benzeri aşağılanmaların hedefi olmuşlardı. Her şey eğitimin bir parçasıydı.

“Şunu demek istedim; kollar ve bacaklar her kime aitse, bu kişilerin de öldüğü kesin. Cesedi laboratuvara götürdüklerinde daha fazla şey öğreneceklerdir,” diye mırıldandı Edmunds kendi kendine.

Wolf cesedin karanlık pencerelerdeki yansımasını fark etti. Henüz onu önden görmediğini düşünüp bakmak üzere hareketlendi.

“Sende neler var Baxter?” diye sordu Simmons.

“Pek bir şey yok. Anahtar deliği biraz hasar görmüş, içeri muhtemelen zorlayarak girilmiş. Memurlarımız dışarıda komşuları sorguluyor ama şu ana kadar bir şey duyan ya da gören birisi çıkmadı. Ah, bir de elektrik tesisatında bir sorun yok; dairedeki tüm ampuller çıkarılmış, sadece kurbanın tepesindeki bırakılmış... yani kurbanların tepesindeki... sergileniyormuş gibi bir etki vermiş yani.”

“Peki sen ne dersin Fawkes, bir fikrin var mı? Fawkes?”

Wolf cesedin koyu tenli yüzüne bakıyordu.

“Pardon, canını sıkmıyoruz ya?”

“Hayır, pardon. Bu sıcakta bile bu şey daha yeni kokmaya başlamış, demek ki katil ya altı kurbanı da dün gece öldürmüş, ki bu pek muhtemel değil, ya da cesetleri buzdolabında saklamış.”

“Katılıyorum. Depoları, süpermarketleri, restoranları ve büyük boy buzluğu olan her yeri kontrol etmesi için bililerini görevlendirelim, yakın zamanlarda böyle yerlere zorla girilmiş mi bakalım,” dedi Simmons.

“Bir de komşulardan matkap sesi duyan olmuş mu bir sorun,” dedi Wolf.

“Matkap oldukça sıradan bir gürültüdür,” diye atladı Edmunds ve üç çift öfkeli göz kendisine döndüğünde bunu dediğine diyeceğine pişman oldu.

“Eğer bu, katilin şaheseriyse...” diye devam etti Wolf, “...tavandan düşmesini ve biz buraya geldiğimizde yerde öylece yığılı parçalar bulmamızı kesinlikle istemezdi. Bu kancalar yük mukavemetli metal kirişler delinerek takılmış. Kesin duyan birileri olmuştur.”

Simmons başıyla onayladı: “Baxter, birileri bununla ilgilensin.”

Baxter ve Edmunds uzaklaşırken “Şef, bir dakika konuşabilir miyiz?” dedi Wolf. Bir çift kullan at eldiven çıkarıp taktı ve bir avuç düğümlenmiş siyah saçı, tüyler ürperten figürün yüzünden

kaldırdı. Bir erkekti. Gözleri açıktı. İfadesi ise, kurbanın şüphesiz korkunç sonu göz önünde bulundurulduğunda tuhaf biçimde sakindi. "Tanıdık geliyor mu?"

Simmons, Wolf'un yanına, pencereye doğru ilerledi ve koyu tenli yüzü daha iyi incelemek üzere çömeldi. Bir süre sonra omuz silkti.

"Bu Khalid," dedi Wolf.

"İmkânsız."

"Öyle mi dersin?

Simmons tekrar cansız surata baktı. Şüpheci ifadesi, yerini giderek derin bir endişeye bıraktı.

"Baxter!" diye bağırdı. "Adams'la birlikte..."

"Edmunds."

"...Belmarsh Hapishanesi'ne gitmenizi istiyorum. Müdürden sizi dosdoğru Naguib Khalid'e götürmesini isteyeceksiniz."

"Khalid mi?" diye sordu Baxter şok içinde ve bakışları bir an istemsiz olarak Wolf'a kaydı.

"Evet, Khalid. Onu canlı gördüğünüz an bana telefon açın. Fırlayın!"

Wolf dışarıya, karşı taraftaki kendi apartmanına baktı. Pencerelerin çoğu hâlâ karanlıktı, diğerlerindeki heyecanlı yüzler ise muhtemelen sabahleyin arkadaşlarını eğlendirecek dehşetengiz bir şey yakalama umuduyla aşağıdaki temaşayı cep telefonlarıyla kaydediyordu. Anlaşılan loş cinayet mahallini göremiyorlardı, öysa görüntü biraz daha aydınlık olsa sahne önü koltuklarında oturmuş gibi hissedebilirlerdi.

Wolf birkaç pencere üstteki dairesini görebiliyordu. Aceleyle çıkarken bütün ışıkları açık unutmuştu. Bir yığının dibinde, üzerinde "Pantolonlar ve Gömlekler" yazılı koliyi fark etti.

"A ha!"

Simmons, Wolf'un yanına döndü ve yorgun gözlerini ovuşturdu. Asılı cesedin iki yanında sessizce dikilip sabahın ilk ışıklarının karanlık gökyüzünü dolduruşunu izlediler. Odadaki tüm

gürültüye rağmen dışarıda şakıyan kuşların huzur dolu seslerini duyabiliyorlardı.

"Re, ömründe gördüğün en berbat şey budur herhalde?" dedi Simmons bıkkınlık içinde.

"Burun farkıyla ikinci," diye cevapladı Wolf. Genişleyen mavi gökyüzünden gözlerini ayırmıyordu.

"İkinci mi? Bunu, bu şeyi geride bırakan her neyse bilmek istiyor muyum acaba?" Simmons asılı duran kesik kol ve bacaklara gönülsüz bir bakış daha attı.

Wolf cesedin gergin sağ koluna hafifçe dokundu. Avuç, bronz tenin geri kalanı ve kusursuz manikürlü mor tırnakların yanında solgun duruyordu. Bir sürü ince iplik, gerilmiş eli destekliyor, uzatılmış işaret parmağını yerinde tutuyordu.

Wolf kimsenin konuşmalarını dinlemediğinden emin olduktan sonra Simmons'a doğru uzanıp fısıldadı.

"Benim dairemin penceresini işaret ediyor."

2

28 Haziran 2014 Cumartesi
04.32

Baxter, Edmunds'ı sarsılan asansörde bekler halde bırakmıştı. Bir yangın çıkışından loş merdivenlere fırladı. Burada nihayet evlerine dönmelerine izin verilen, üşümüş ve sinirli insanlardan oluşan sonu gelmez bir tören alayı vardı. Yarı yolda, ilerleyişini aksattığını fark ettiği polis kimliğini göz önünden kaldırdı. Olayın başlangıçtaki heyecanı saatler önce dinmiş, uykusuz apartman sakinleri polise karşı bir içerleme ve kinle dolmuştu.

Baxter nihayet apartman girişine vardığında Edmunds çoktan ana kapıya gelmiş, sabırla bekliyordu. Baxter ona bakmadan Edmunds'ın yanından geçip serin sabaha doğru adımını attı. Güneş henüz görünürde yoktu ama tepedeki tertemiz gökyüzü, ısrarcı sıcaklık dalgasının devam edeceğine işaretti. İzleyenlerden ve gazetecilerden oluşan büyüyen kalabalığın polis kordonunu çevrelediğini ve kendisi ile siyah Audi A l'inin arasına girdiğini gören Baxter bir küfür savurdu.

"Tek kelime bile etme," diye terslediği Edmunds, bu gereksiz emrin üslubunu her zamanki kibarlığıyla görmezden geldi.

Polis bariyerine vardıklarında onları sorulardan bir baraj ve kamera flaşları karşıladı. Kordonun altından eğilip geçtiler ve ka-

labalığı ite kaka ilerlemeye başladılar. Edmunds'ın arkada sürekli özür dilediğini duyan Baxter dişlerini gıcırdattı. Tam ona ters bir bakış atmak üzere arkasını döndüğünde cüsseli bir adamla çarpıştı ve adamın hantal televizyon kamerası, kulağa pahalı gelen bir çatırtıyla yere düştü.

Baxter istemsiz bir şekilde cebinden Met Police kartvizitini çıkarırken, "Kahretsin! Pardon," dedi. Yıllar içinde yüzlercesini tükettiği bu kartvizitleri borç senetleri gibi dağıtmış, devamında da yol açtığı kaosu derhal unutmuştu.

İri yarı adam hâlâ yerde çömelmiş, kamerasının kalıntılarına kaybettiği bir sevdiğiymiş gibi bakıyordu. Bir kadın eli, kartviziti Baxter'in parmaklarından kaptı. Baxter öfkeyle döndüğünde pek de arkadaşça olmayan bir yüzün ona baktığını gördü. Vakit erken olsa da kadın televizyon için ağır bir makyaj yapmıştı; geri kalan herkesi gözlerinin altındaki geniş torbalarla mimleyen yorgunluğun tüm belirtileri gizlenmişti. Uzun, kıvırcık, kızıl saçlı kadının üstünde şık bir etek ile bir penye vardı. Edmunds iki kadının bir süre çıt çıkarmadan öylece dikilmesini hayretle izledi. Akıl hocasının bu kadar huzursuz görünebileceğini hiç hayal etmemişti.

Kızıl saçlı kadın bir an için Edmunds'a baktı:

"Bakıyorum kendi yaşında birini bulmuşsun nihayet," dediği Baxter, kaşlarını çatıp sanki sırf varoluşu bile kendisine yapılmış bir yanlışmış gibi Edmunds'a baktı. "Sana ahlaksız oyunlarını oynamadı mı henüz?" diğer sordu kızıl saçlı kadın, anlayışlı bir havayla.

Edmunds dondu kaldı, o sırada ömrünün en kötü anını yaşayıp yaşamadığını merak ediyor gibiydi.

"Oynamadı mı?" diye devam etti kadın saatini kontrol edip. "Eh, daha vakit var."

"Ben evleniyorum," diye mırıldandı Edmunds ancak kendisi de neden bahsettiğinden emin olamamıştı.

Kızıl saçlı kadın zafer edasıyla gülümsedi ve bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı.

Baxter, "Gidiyoruz!" diye terslendi ve devamında her zamanki aldırışsız tavrını takındı: "Andrea."

"Emily," diye cevapladı kadın.

Baxter ona sırtını döndü, kameranın parçalarına bastı ve arkasında Edmunds'la yoluna devam etti. Edmunds emniyet kemerini üç defa kontrol ederken Baxter motoru çalıştırdı, aniden geri basıp kaldırıma çıktı ve devamında son sürat uzaklaşırken yanıp sönen mavi ışıklar dikiz aynasında giderek küçüldüler.

Baxter olay mahallinden ayrılmalarından beri tek kelime etmemişti ve başkentin neredeyse terk edilmiş gibi görünen sokaklarından son sürat geçerlerken Edmunds gözlerini açık tutmaya çalışıyordu. Audi'nin ısıtıcısı, Baxter'm CD'ler, yarı kullanılmış makyaj malzemeleri ve boş fast food paketleriyle darmadağın ettiği arabanın lüks iç kısmına ılık bir esinti üflüyordu. Waterloo Köprüsü'ndeyken gündoğumu şehrin gerisinde ışıldamaya başladı, St Paul's Katedrali'nin kubbesi, altın gökyüzünde belli belirsiz bir silüetti.

Edmunds bir an ağırlaşan gözkapaklarına teslim oldu ve kafasını yolcu camına çarptı. Derhal dimdik oturdu, amirinin önünde zayıflık belirtisi gösterdiği için kendine kızgındı.

"Eh, demek bu oydu?" dedi birden. Uyuşukluğunu üzerinden atmak için bir muhabbet başlatmaktan başka çaresi yoktu.

"Kim?"

"Fawkes. *Şu* William Fawkes."

Edmunds aslında Wolf'u daha önce pek çok defa, tesadüf eseri görmüştü. Meslektaşlarının deneyimli dedektife nasıl davrandıklarını, onun etrafını saran ve bariz biçimde istenmeyen şöhret havasının bilincinde olduklarını görmüştü.

"Şu William Fawkes," dedi Baxter alayla, fısıldayarak.

"Olan bitenle ilgili çok şey duydum..." Edmunds duraksadı, konudan vazgeçmesi gerektiğine dair bir işaret bekledi. "O zamanlar onun ekibindeydiniz, değil mi?"

Baxter sessizlik içinde, sanki Edmunds hiç konuşmamış gibi sürmeye devam etti. Edmunds da amirinin bu kadar önemli bir konuyu bir stajyerle konuşmak isteyebileceğini düşündüğü için aptal gibi hissetti kendini. Bir şeylere bakmak üzere telefonunu çıkarmak üzereydi ki beklenmedik bir şekilde Baxter'dan cevap geldi.

"Evet. Öyleydim."

"Peki, suçlandığı bütün o şeyleri yaptı mı?" Edmunds teh- » likeii sularda yüzdüğünün farkındaydı ancak konuya ilgisi Baxter'ın gazabına uğrama riskinden ağır basıyordu. "Sahte delil yerleştirme, tutukluya saldırma..."

"Bazıları."

Edmunds'ın istemsiz çıkardığı ***cık ak*** sesi Baxter'i öfkelendirdi.

"Sakın onu yargılamaya kalkma! Bu işin neye benzediği hakkında en ufak bir fikrin bile yok," diye terslendi. "Wolf, Khalid'in Kremasyon Katili olduğunu biliyordu. Biliyordu işte. Ve tekrar cinayet işleyeceğini de biliyordu."

"Meşru delili olmalıydı."

Baxter acı acı güldü. "Bu işte birkaç yıl daha geçir bakalım, o şerefsizlerin sürekli başlarını beladan kurtarmalarını izle." Baxter öfkelenmeye başladığını hissedince kendini dizginledi. "Her şey o kadar siyah beyaz değil. Wolf'un yaptığı şey yanlıştı ama doğru amaçlar için, çaresizlikten yaptı."

"Ağzına kadar dolu bir duruşma salonunda bir adama acımasızca saldırmak da dâhil mi buna?" diye sordu Edmunds meydan okurcasına.

"Özellikle o," diye yanıtladı Baxter. Dikkati Edmunds'ın ses tonunu fark edemeyecek kadar dağılmıştı. "Baskıya dayanamadı. Bir gün sana da olacak, bana da... Herkese olacak. Sana da olduğunda dua et ki yanında duracak birileri olsun. Wolf'un yanında kimse durmadı, ben bile..."

Edmunds onun sesindeki pişmanlığı işitip sessizliğini korudu.

"Bu yüzden ihraç edilecekti. Kana susamışlardı. ***Rezil dedektiflerinin*** işini ibretiâlem olsun diye bitireceklerdi ki soğuk bir şubat sabahı bil bakalım kimi bir kız öğrencinin pişmiş cesedi önünde buldular... Wolf'u dinleselerdi o kız bugün hayatta olurdu."

"Tanrım," dedi Edmunds. "Peki sence, o mu... Yani o kafa?"

"Naguib Khalid bir çocuk katili. Suçluların bile seviyeleri vardır. Khalid kendi güvenliği için azami güvenlikli bir hapishanenin Yüksek Güvenlik Ünitesi'nde ömür boyu hücre hapsinde tutuluyor. Kimseyi görmüyor bile, birisinin oradan onun kafasıyla çıkması bir yana dursun. Bu gülünç."

Baxter'in, vakitlerini boş yere harcadıklarını kesin bir dille ifade etmesinden sonra aralarında bir başka gergin sessizlik başladı. Bunun aşağı yukarı birlikte geçirdikleri üç buçuk ay içindeki açık ara en başarılı konuşma olduğunu fark eden Edmunds, bir önceki çözümlenmemiş konu başlığına dönüş yaptı.

"Fawkes'in... pardon, Wolf'un geri dönmüş olması şaşırtıcı."

"Kamu görüşünün ve yetkili kişilerin bu görüşe boyun eğme hevesinin gücünü asla azımsama," dedi Baxter alayla.

"Geri dönmemesi gerektiğini düşünüyor gibisin."

Baxter cevap vermedi.

"Bu polis için pek de iyi bir reklam değil, değil mi?" dedi Edmunds. "Onu cezasız bırakmak."

"Ceza mı?" dedi Baxter ınanamayarak.

"Eh, hapse girmedi."

"Girse onun için daha iyi olurdu. Vaziyeti kurtarmaya çalışan avukatlar Wolf için hastane raporu kovaladılar. O zaman temizlenmesi daha kolay bir rezalet oluyor herhalde. Vakanın stresinin 'tamamen karakterine aykırı' bir tepkiyi tetiklediğiıı söylediler..."

"Peki birisi kaç kere karakterine aykırı bir şey yaptığında, insanlar bunun o kişinin karakterinde olduğunu kabulleniyor?" diye böldü Edmunds.

Baxter soruyu duymazlıktan geldi. "Savunma avukatının teşhisini koyduğu Anti Kişilik... yok, Antisosyal Kişilik Bozukluğu için tedavi görmesi gerektiğini söylediler."

"Ve sence bu doğru değil, öyle mi?"

"Tedaviye girerken değildi en azından. Ama bir sürü insan sana sürekli deli derse ve bir sürü hap yutturursa sonunda elinde olmadan ***acaba mı*** dersin." Baxter iç geçirdi. "Yani, soruna cevap olarak: St Ann's Hastanesi'nde bir yıl geçirmişsin, rütben düşürülmüş, şerefin üç paralık olmuş ve eve döndüğünde, paspasın üstünde de seni boşanma belgeleri bekliyor. Anlayacağın Wolf kesinlikle cezasız bırakılmadı."

"En başından beri haklı olduğu ortaya çıkmasına rağmen karısı yine de onu terk mi etti?"

"Ne diyebilirim ki? Sürtüğün teki işte."

"Onu tanıyordun yani?"

"Olay mahallindeki kızıl kafalı muhabir vardı ya?"

"O... o muydu?"

"İsmi Andrea. Wolf ve benimle ilgili saçma sapaıı fikirlere kapıldı."

"Yattığınız falan gibi mi?"

"Başka ne olacaktı?"

"Peki... yatmadınız mı?"

Edmunds nefesini tuttu. Dikkatle kenarında durduğu kırmızı çizgiyi artık geçtiğini ve konuşmanın sona erdiğini biliyordu. Baxter bu davetsiz soruyu duymazlıktan geldi ve hapishaneye uzanan ağaçlı iki şeritli yolda vitesi artırdığında motor gürledi.

Baxter hapishane müdürü Davies'e, "Öldü de ne demek be?" diye bağırdı.

Yerinden fırlamıştı, Edmunds ve müdür ise yavan ofise hâkim geniş masadaki sandalyelerinde oturmaya devam ediyorlardı. Müdür, dumanı tüten kahvesini yudumlarken yüzünü buruşturdu. İşe genelde erken gelirdi ama kaybettiği yarım saat, gününü tamamen aksatmıştı.

"Dedektif Baxter, bunun gibi bilgileri şubenize bildirme sorumluluğu yerel mercilerdedir. Biz rutin olarak..."

"Ama..." diye araya girmeye çalıştı Baxter.

Müdür sözcüklerin üstüne basa basa devam etti: "Mahkûm Khalid tecrit hücresinde rahatsızlandı ve revire kaldırıldı. Daha sonra da Queen Elizabeth Hastanesi'ne götürüldü."

"Ne rahatsızlığı?"

Müdür okuma gözlüğünü çıkarıp masasında duran dosyayı açtı.

"Raporda ***nefes darlığı ve bulantı*** diyor. Hastanenin Yoğun Bakım Ünitesi'ne, saat 20.00 civarı götürülmüş çünkü... ***Tepki vermediği ve 02 terapisine rağmen oksijen doygunluğu düştüğü için...*** bunlar size bir şey ifade ediyorsa tabii."

Müdür başını kaldırıp baktığında Baxter ve Edmunds'ın anlamış gibi kafalarını sallayıp onayladıklarını gördü. Bakışları rapora döner dönmez iki memur da şaşkınlıkla omuz silkeceklerdi.

"Polislerin kapısında yirmi dört saat nöbet tutması planlanmıştı ama adamın gece on birde öldüğünü düşünürsek, bu yirmi bir saat fazladan iyimser bir plan olmuş." Müdür raporu kapatıp gözlüklerini çıkardı. "Sanırım size söyleyebileceklerimin hepsi bu kadar. Daha fazla bilgi için hastaneyle doğrudan konuşmanız gerekiyor. Şimdi, başka bir şey yoksa..."

Neredeyse kaynar halde olan kahvesinden acıyla bir yudum daha aldı ve kendine daha fazla zarar vermeden kupayı ulaşamayacağı bir yere iteledi. Baxter ve Edmunds da gitmek üzere ayaklandılar. Edmunds gülümseyerek müdüre elini uzattı. "Sağ olun, zaman ayırıp bize..." diye söze girdi.

Baxter odadan çıkarken, "Şimdilik bu kadarı yeterli," diye sözünü kesti.

Edmunds beceriksizce elini geri çekti ve onu izledi, kapı ardından ağır ağır kapanmaktaydı. Tam kapanmadan önce Baxter son bir soruyla odaya geri daldı.

"Kahretsin. Az daha unutuyordum. Khalid hapishaneden ayrılırken, hâlâ bir kafası olduğundan emin miyiz?"

Müdür şaşkın şaşkın başını salladı.

"Tamam. Peki."

Cinayet ve Ağır Suçlar toplantı odasında bangır bangır The Beach Boys'tan ***Good Vibrations*** çalıyordu. Wolf müzik eşliğinde çalışmayı hep daha kolay bulmuştu ve vakit, bunu çok fazla insanı rahatsız etmeden yapabilmek için yeterince erkendi.

Artık üstünde buruşuk bir beyaz gömlek, koyu mavi bir kumaş pantolon ve sahip olduğu tek ayakkabı çifti vardı. El yapıntı Loake Oxfords onun için hem alışılmadık savurganlıkta hem de ömründe yaptığı en mantıklı alışverişti. Onlardan önceki, on dokuz saatlik vardiyalar sonrası neredeyse topal kaldığı ve birkaç saatlik uykudan sonra ayaklarını yeniden o uyumsuz ayakkabılara soktuğu zamanları hayal meyal hatırlıyordu. *

Müziğin sesini açtı, yanındaki masada cep telefonunun ışığının yandığım görmedi. Otuz kişiyi rahatlıkla barındırabilecek ve yenilenmesinin üzerinden bir sene geçmesine rağmen hâlâ yeni halı kokacak kadar az kullanılan odada yalnızdı. Duvar boyunca bir buzlu cam, gerisindeki ana ofisi gizliyordu.

Wolf masadan bir başka fotoğraf aldı, detone sesiyle müziğe eşlik edip dans ederek odanın girişindeki dev panoya ilerledi. Son resmi de yerine iliştirdiğinde çıkardığı işi takdir etmek üzere bir adım geri attı: ayrı beden uzuvlarının büyütülmüş fotoğraflarını yan yana koyarak ürki'ınç figürün, biri ön biri arka kısmı olmak

üzere iki dev versiyonunu yaratmıştı. Taş kesilmiş yüze tekrar bakıp yanılmadığını, Khalid'in nihayet öldüğü bilinciyle geceleri biraz daha rahat uyuyacağını umdu. Ne yazık ki Baxter henüz arayıp şüphelerini doğrulamamıştı.

Tanıdık bir ses kaba bir İskoç aksanıyla arkasından, "Günaydın," dedi.

Şubedeki en eski memur olan Dedektif Finlay Shaw odaya girerken Wolf derhal dans etmeyi kesip radyonun sesini kıstı, Finlay her daim sigara dumanı kokan, sessiz ama göz korkutucu bir adamdı. Elli dokuz yaşındaydı, yüzü kırış kırıştı ve bir kereden fazla kırılan burnu, hiçbirinde yerine düzgün oturtulmamıştı.

Baxter'm Edmunds'ı miras alışı gibi, işe geri döndüğünden beri Wolf'a bebek bakıcılığı yapmak da Finlay'nin temel görevviydi. Ağır ağır emekliliğine yaklaşan Finlay'nin, işlerin çoğunda genç adamın başı çekmesine izin verdiğine dair konuşulmamış bir anlaşmaları vardı. Finlay'nin her hafta Wolf'un gözetim dosyalarım imzalaması yeteriiydi.

"Ayakların yanlış," diye eğlendi Finlay.

"Eh, ben zaten dansçıdan daha çok şarkıcıyım," dedi Wolf savunmaya geçip. "Biliyorsun."

"Hayır değilsin. Ama demek istediğim..." Finlay duvara yürüyüp Wolf'un az önce yapıştırdığı fotoğrafa nazikçe vurdu,"... iki sol ayak koymuşsun."

"Ha?" Wolf olay mahallinde çekilen bir yığın fotoğrafı karıştırıp nihayet doğru olanı buldu. "Eh, ara sıra böyle şeyler yapıyorum ki hâlâ sana ihtiyacım olduğumu düşün."

Finlay gülümsedi: "Eminim öyledir."

Wolf fotoğrafları değiştirdi ve iki adam korkunç kolaja baktılar.

"Yetmişlerde buna biraz benzer bir dosyada çalışmıştım: Charles Tenyson," dedi Finlay.

Wolf omuz silkti.

“Bize ceset parçaları bırakıyordu: burada bir bacak, orada bir el. Başlangıçta biraz rastgele görünmüştü ama öyle değilmiş. Parçaların her birinde belirleyici unsurlar vardı. Katil kimi öldürdüğünü bilmemizi istiyordu.”

Wolf dokunup işaret edebilmek için duvara yaklaştı.

“Sol elde bir yüzüğümüz ve sağ bacakta bir ameliyat izimiz var. Çok bir şey yok yani.”

“Dahası olacaktır,” dedi Finlay kendinden emin bir sesle. “Bir katliamda tek bir damla kan bırakmayan birisi yüzüğü öyle kazara unutmaz.”

Wolf kışkırtıcı fikirleri için Finlay’nin yüzüne doğru gürültüyle esneyerek teşekkür etti.

“Kahve ister misin? Bir sigara içmem lazım zaten,” dedi Finlay. “Sütlü, iki şeker?”

Finlay aceleyle kapıya ilerlerken, “Hâlâ öğrenemedin,” dedi Wolf. “Ekstra sıcak, duble shot, ince macclıiato, şekersiz karamel şuruplu.”

“Sütlü ve iki şeker,” diye bağırdı Finlay toplantı odasından çıkarken. Yolda neredeyse Polis Amiri Vanita’yla çarpışıyordu.

Wolf bu Hint asıllı minyon kadını düzenli çıktığı televizyondaki görüntülerinden hatırladı. Görevine iade edilirken katlanması gerektiği sayısız sorgulama ve değerlendirmelerden birine de katılmıştı. Hatırladığı kadarıyla Vanita onun geri dönmesi fikrine karşıydı.

Onun yaklaştığını fark etmek kolay işti, zira kadın daima bir çizgi filmden fırlamış gibi görünüyordu. O sabahki takımı da parlak mor bir spor ceket ile absürd bir biçimde eşlenmiş parlak turuncu pantolondan oluşuyordu.

Wolf tahta panonun ardına saklanmakta gecikti ve kadın onunla konuşmak üzere kapı aralığında durdu.

“Günaydın Dedektif.”

“Günaydın.”

“Burası çiçekçiye dönmüş,” dedi Vanita.

Wolf kafası karışmış halde dönüp arkasındaki duvarı kaplayan iğrenç fotoğraflara baktı. Bakışlarını tekrar çevirdiğinde kadının düzinelerce cafcaflı buketin masalara ve evrak klasörlerine saçıldığı ana ofisi kastettiğini fark etti.

“Ah. Bütün hafta ardı arkası kesilmedi. Muniz dosyasından geliyorlar galiba. Görünüşe bakılırsa bütün mahalle çiçek yollamış,” diye açıkladı Wolf.

“Bir kez olsun takdir edilmek güzel,” dedi Vanita. Patronunu arıyordum. Ofisinde değil.”

Wolf’un cep telefonu masada gürültüyle vızıldamaya başladı. Arayanın kim olduğuna bakıp yüzüne kapattı.

“Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?” diye sordu yarım ağızla.

Vanita da zoraki gülümsedi. “Korkarım yok. Basın canımıza okuyor. Müdür meseleyle ilgilenilmesini istiyor.”

“Bu sizin işiniz sanıyordum,” dedi Wolf.

“Bugün oraya asla çıkmam.”

Simmons’ın, ofisine geri döndüğünü aynı anda gördüler.

“Balık baştan kokar Fawkes, bunu biliyorsun.”

“Gördüğün üzere burada ellerim tamamen bağlı. Dışarı çıkıp bıı akbabalarla konuşmanı isteyeceğim,” dedi Simmons neredeyse inanılır bir samimiyetle.

Polis Amiri gittikten iki dakika sonra Wolf, Başkomiser Simmons’ın minyatür ofisine çağrılmıştı. Oda en fazla dört metrekareydi. içeride bir masa, küçük bir televizyon, paslı bir evrak klasörü, iki döner sandalye ve (olur da içeri bir kalabalık doluşursa diye) plastik bir tabure vardı. Wolf bunıın iş arkadaşlarına yapılan sıkıcı bir gösteri olduğunu düşünüyordu ve verilen mesaj, merdivenin tepesindeki çıkmaz sokak idi.

“Ben mi?” diye sordu Wolf şüpheyle.

“Tabii ya. Basın seni seviyor. Sen William Fawkes’sin!”

Wolf iç geçirdi: “Besin zincirinde bu işi üzerine yıkacağım bende$_n$ aşağıda biri var mı?”

"Sanırım tuvalette hademeyi gördüm ama senden duymaları daha iyi olacaktır.”

"Tamam,” diye homurdandı Wolf.

Masadaki telefon çalmaya başladı. Simmons cevap verirken Wolf çıkacak gibi oldu ama amiri onu el işaretiyle durdurdu.

"Fawkes yanımda. Seni hoparlöre alıyorum.”

Edmunds’ın sesi motorun gürültüsünden anca duyuluyordu. Wolf onun acısını paylaşıyordu. Baxter’in berbat bir şoför olduğunu kendi tecrübelerinden biliyordu.

“Queen Elizabeth Hastanesi’ne doğru yoldayız. Khalid bir hafta önce yoğun bakım bölümüne transfer edilmiş.”

"Canlı mı?” diye hırladı Simmons sinirle.

“O sırada öyleymiş,” diye cevapladı Edmunds.

"Ama şimdi?”

“Ölü.”

“Kafası?” diye haykırdı Simmons öfkeyle.

“Haber vereceğiz.”

“Harika.” Simmons aramayı soniandırıp kafasını iki yana salladı. Wolf’a baktı. “Seni dışarıda bekliyorlar. Onlara altı kurbanımız olduğunu söyle. Zaten biliyorlar ya... Şu anda teşhis sürecinde olduğumuzdan ve kamuya isim açıklamadan önce ailelere haber vereceğimizden emin olsunlar. Uzuvların dikilmesinden falan hiç bahsetme... ya da senin dairenden.”

Wolf alaycı bir selam verip odadan çıktı. Kapıyı ardından kapattı ve iki karton bardakla ona yaklaşan Finlay’yi gördü.

“Tam zamanında,” diye seslendi Wolf ofisin artık günlük vardiyalarına başlamış insanlarla dolan öbür yanından. Kolay unutulan bir şey vardı: kamuoyunca iyi bilinen dosyalar ilgilendirdikleri kişilerin hayatlarını gölgelerken, dünya her zaman olduğu gibi dönmeye devam ediyor, insanlar insanları öldürüyor, tecavüzcüler ve hırsızlar etrafta kol geziyordu.

Finlay beş kocaman bnketle kaplı bir masanın yanından geçerken seri nefes almaya başladı. Wolf, yaklaştıkça adamın gözlerinin yaşardığını görebiliyordu. Tam yanına varmıştı ki Finlay şiddetle hapşırdı, iki kahve de yerdeki kirli halıya yuvarlandı. Wolf yıkılmış görünüyordu.

"Şu melun çiçekler!" diye gürledi Finlay. Dede olduğu gün karısı ona küfür etmeyi bıraktırmıştı, o yüzden başka bir şey söyleyemiyordu. "Sana yenisini alayım."

Wolf ona hiç zahmet etmemesini söyleyecekken dahilî bir kurye asansörden kucak dolusu bir başka etkileyici çiçek demetiyle çıkageldi. Finlay her an onu dövecekmiş gibi bakıyordu.

"Pekâlâ. Çiçekler Bayan Emily Baxter için," diye duyurdu pejmürde kılıklı genç adam.

"Muhteşem," diye homurdandı Finlay.

"Bu ona gelen beşinci ya da altıncı demet. Herhalde çok güzel bir kadın olmalı," diye sordu adam sersem sersem. Wolf bu münasebetsiz soru karşısında hazırlıksız yakalamıştı.

"Eeee... oldukça... hım," diye kekeledi Wolf.

Finlay de arkadaşının zorlandığını görünce, "Diğer dedektifler hakkında bu şekilde düşünmeyiz," diye kestirip attı.

"Aslında değişir..." Wolf dönüp Finlay'ye baktı.

"Yani elbette güzel bir kadın," deyiverdi Finlay. Konuşmadaki sakinleştirici etkisini yitirmişti. "Ama..."

' "Bence herkes benzersizdir ve kendince güzeldir," diye bitirdi Wolf. Akıllıca bir hamleydi.

O ve Finlay birbirlerine baktı, potansiyel olarak uygunsuz bir soruyu kusursuzca cevapladıkları için kendilerinden memnunlardı.

"Ama bu adam onunla asla..." diye temin etti Finlay kuryeyi.

"Hayır, asla."

Adam boş boş iki dedektife baktı: "Peki."

Odanın öbür yanındaki bir kadın memur, "Wolf!" diye bağırdı ve ona ziyaretçiyi Finlay'yle baş başa bırakmak için bir bahane vermiş oldu. Kadın kendisine bir ahize uzatıyordu. "Karın arıyor. Önemliymiş."

"Biz boşandık," diye düzeltti Wolf onu.

"Her ne ise, yine de telefonda."

Wolf ahizeye uzanmıştı ki Simmons ofisinden çıkıp Wolf'un hâlâ orada olduğunu gördü.

"Aşağı in Fawkes!"

Wolf bezgin görünüyordu: "Onu geri arayacağım," dedi memura ve sonra bekleyen asansöre adım attı. Bir yandan eski karısının, yüzleşmek üzere olduğu muhabir sürüsü içinde olmaması için dua ediyordu.

3

28 Haziran 2014 Cumartesi
06.09

Baxter ve Edmunds hastanenin ana resepsiyonunda on dakikadır bekletiliyorlardı. Zayıf görünen kepenkler hem kafenin hem de WHSmith'in girişini kapatmıştı ve erişemediği Monster Munch paketlerine bir kez daha bakarken Baxter'in midesi guruldadı. Sonunda hastalık derecesinde şişman bir güvenlik görevlisi sallana sallana tezgâha yürüdü ve resepsiyondaki soğuk kadın onların olduğu yönü işaret etti.

"Heoo!" diye seslenip sanki bir köpek çağırır gibi onlara el işareti yaptı. "Jack şimdi sizi aşağı indirecek."

Güvenlik görevlisi bariz bir biçimde onlara meydan okuyordu. İkisini gönülsüzce, ağır adımlarla asansörlere doğru götürdü.

"Biraz acelemiz var," diye terslendi Baxter kendine engel olamayıp. Ne yazık ki bu sadece adamı daha da yavaşlattı.

Asansörle bodrum katına inerlerken koruma ilk defa konuştu.

"Şu 'gerçek' polisler, biz aşağılık güvenlik görevlilerine bir odanın kapısında oturmak gibi zor bir iş için güvenemediler, kendileri yaptılar. Hayrını da gördüler,"

Edmunds tatlılıkla ve gücenmiş korumayı yatıştırma çabasıyla, "Ceset morga getirildikten sonra korumaya almdı mı?" diye sordu. Not defterini çıkarmıştı ve bunaltıcı koridor boyunca ilerlerken cevabı kaydetmeye hazırlanıyordu.

"Sadece tahmin ediyorum," diye başladı adam abartılı bir dikkatle, "Ama polis, ölümünden sonra adamın daha az tehdit oluşturduğunu düşünmüş olabilir. Tabii dediğim gibi, sadece tahmin ediyorum."

Koruma kendi esprisine kendisi güldü. Edmunds bir an Baxter'a baktı, kafasını iki yana sallamasını ya da saçına sapan sorular sorduğu için onunla dalga geçmesini bekliyordu. Oysa Baxter sürpriz bir şekilde Edınunds'ın yardımına koştu.

"Ortağımın ağzınızdan koparmaya çalışıp başaramadığı şey, morgun sağlam olup olmadığı."

Bir dizi işaretsiz, çift kanatlı kapının olduğu bir yere çıktılar. Adam havalı havalı, kalın parmağını camdaki küçük ***Girilmez*** etiketine vurdu.

"Bu senin için yeterli mi aşkım?"

Baxter tiksinç herifi kenara itip Edmunds'a kapıyı tuttu.

"Teşekkürler, çok yardımcı..." Kapıyı korumanın yüzünce çarptıktan sonra devam etti: "...olmadın, hıyar."

Gönülsüz korumanın aksine cenaze levazımatçısı güler yüzlü ve yardımseverdi. Ellili yaşlarının başında tatlı dilli bir adamdı. Ak düşmüş sakalları, saçıyla kusursuz bir uyumda kesilmişti. Naguib Khalid'le ilgili dosyaların hem basılı kopyalarını hem de bilgisayar kayıtlarım bulması sadece birkaç dakika sürdü.

"Otopsiyi yaptıklarında ben burada değildim ancak burada yazılanlara göre ölüm sebebi tetrodotoksitı olarak belirtilmiş. Kanda rastlanmış."

"Ve bu tetoksin..."

"Tetrodotoksin," diye düzeltti morg görevlisi onu, en ufak bir ukalalık yapmadan.

"Evet, nedir o? Ve vücuda nasıl verilir?"

"Doğal oluşumlu bir nörotoksindir."

Baxter ve Edmunds ona boş boş baktılar.

"Bu bir zehir ve adam muhtemelen bunu yemiş. Çoğu TTX ölümü, kirpi balığı tüketiminden kaynaklanır; bazıları için çok lezzetli olsa da ben şahsen Ferrero Rocher çikolatasını tercih ederim."

Baxter'in midesi bir kez daha acı içinde guruldadı. "Başkomiserime gidip Kremasyon Katili'ni bir ***balığın*** öldürdüğünü mü söyleyeyim?" dedi heyecansız sesiyle.

Adam özür diler gibi, "Öyle ya da böyle hepimiz öleceğiz," deyip omuz silkti. "Elbette TTX içeren başka şeyler de var. Bazı denizyıldızları, salyangozlar... Yanılmıyorsam bazı kurbağalarda da..."

Tüm bunlar Baxter'i pek rahatlatmamış«.

• "Cesedi mi görmek istemiştiniz?" diye sordu morg görevlisi bir süre sonra.

"Lütfen," diye cevapladı Baxter. Edmunds onun bu kelimeyi kullandığını daha önce hiç duymamıştı.

"Sebebini öğrenebilir miyim?"

Parıltılı, metal dondurucu çekmecelerden oluşan duvara doğru yürüdüler.

Hâlâ not defterine bir şeyler karalamakta olan Edmunds, "Kafası hâlâ yerinde duruyor mu kontrol etmek için," dedi.

Morg görevlisi, Baxter'a baktı. Gülmesini ya da belki ortağının soğuk espri anlayışı için özür dilemesini bekler gibiydi ama Baxter samimiyetle başını aşağı yukarı salladı. Rahatı hafiften bozulan adam alt sıradaki doğru çekmeceyi bulup nazikçe çekti. Meşhur seri katil gözler önüne serilirken üçü de nefeslerini tuttular.

Koyu tenli ayakları ve bacakları, eski yara izleri ve yanıklarla doluydu. Daha sonra kollar ve kasık göründü. Baxter huzursuz bir biçimde sol eldeki iki deforme olmuş parmağa göz attı, Wolf'un gözaltı hücresinden kanlar içinde çıktığı geceyi hatırladı.

Ertesi gün amirleri tarafından sorgulandığında konu hakkında hiçbir şey bilmediğini öne sürmüştü.

Gövde aydınlığa çıktığında üçü de Wolf'un saldırısının yarattığı hasarı onarmak için yapılmış sayısız ameliyatın ciddi izlerine baktılar. Nihayetinde çekmece dibine kadar açıldı ve metal levha üzerinde, bir kafanın yatıyor olması gereken yeri kaplayan eğri büğrü yansımalarına baktılar.

"Hassiktir."

1

Wolf, New Scotland Yard'ın giriş kapısının önünde oyalanıyor, Westminster'in merkezinde neredeyse sekiz bin metrekare alan kaplayan bıı yüksek cam binanın gölgesinde toplanmış dev kalabalığa gergin bakışlar atıyordu. Her zamanki basın dostu nokrada dikilen ve fon olarak emniyet müdürlüğünün meşhur dönen işaretini içeren geçici podyuma son dokunuşlar yapılıyordu.

Birisi zamanında Wolf'a, dönen işaretin yansıyan harfleri sayesinde polis merkezinin daimî dikkatinin simgelenmesinin ve bakan kişinin görüntüsünün her zaman izler vaziyette kendisine aksetmesinin amaçlandığını söylemişti. Aynı şey, havanın açık olduğu günlerde karşısındaki Viktoryen kırmızı tuğlalı otelin ve arkasındaki 55 Broadway'in büyüyen saat kulesinin şeklini alarak neredeyse ortadan kaybolan devasa binanın geri kalanı için de söylenebilirdi.

Telefonu cebinde titremeye başladı ve Wolf onu kapatmadığı için kendine lanet okudu. Arayanın Simmons olduğunu gördü ve hızla cevap verdi.

"Patron?"

"Baxter az önce doğruladı, ölen Khalid'miş."

"Biliyordum. Nasıl olmuş?"

"Balık."

"Ne?"

"Zehirlenmiş. Yiyecekten."

Hak ettiğinden daha iyi bir son!" diye patladı Wolf.

“Bunu hiç duymamış olayım.”

Kargo pantolonlu birisi Wolf’a işaret ediyordu.

“Galiba beni bekliyorlar.”

“İyi şanslar.”

“Çok sağ ol,” dedi Wolf alayla.

“Berbat etmemeye çalış.”

“Tamam.”

Wolf telefonu kapatıp yansımasına bir göz attı, fermuarının kapalı olduğundan ve her zamankinden daha yorgun ve daha mağdur görünmediğinden emin oldu. İşi olabildiğince çabuk halletmeyi umarak podyuma doğru ilerledi ancak gürültü artıp televizyon kameralarının nişan alan tüfekler gibi her adımını takip ettiğini görünce Wolf’un kendine güveni dibe vurdu. Bir an sanki yeniden Old Bailey’nin dışındaydı; memnuniyetsiz basının sinir bozucu alayları ve aracın metal cephelerine inen şiddetli darbelerin bir ömür boyu uykusunu kaçıracak sesi eşliğinde polis aracının arka koltuğuna yaka paça bindirilirken beceriksizce yüzünü gizlemeye çalışıyordu.

Kaygılı bir şekilde podyuma çıkıp çok da hazırlanamadığı açıklamasına başladı.

“Ben Dedektif William Fawkes...”

“Ne? Yüksek sesle konuş!” diye bağırdı kalabalıktan biri.

Minik sahneyi kuran adamlardan birinin koşup açtığı mikrofon uğuldadı. Wolf yüzler denizinden gelen alaycı kahkahaları duymazlıktan gelmeye çalıştı.

“Teşekkürler. Dediğim gibi, ben Londra polisinden Dedektif William Fawkes. Bugünkü toplu cinayetleri araştıran ekipteyim.” Buraya kadar iyiydi, diye düşündü kendi kendine. Seyircisi ona bağırarak sorular sormaya başladı ancak Wolf onları duymazlıktan gelip devam etti; “Şu kadarını doğrulayabiliriz; altı kurbandan geriye kalanlar, Kentish Town’daki bir adresten bu sabahın erken saatlerinde alındı...”

Wolf bakışlarını notlarından kaldırma hatasına düştü ve derhal Andrea'nın çarpıcı kızıl saçlarını tanıdı. Sinirli göründüğünü düşündü ki bu dikkatini daha da dağıttı. Not kâğıtlarını yere düşürdü ve kâğıtlardan birine, hiçbir şekilde bahsetmemesi gereken detayların bir listesini karaladığının bilinciyle onları toplamak için eğildi. Önemli kâğıdı bulup yeniden mikrofonun önüne geldi.

"...alındı. Bu sabah." Boğazının kuruduğunu hissedebiliyordu ve her utandığında olduğu gibi kıpkırmızı kesildiğinin farkındaydı: "Kurbanları teşhis etme aşamasındayız ve isim paylaşmadan önce, ilgili ailelerle kontak kuracağız. Devam etmekte olan bir soruşturma olduğundan şu anda açıklayabileceklerimin hepsi bu kadar. Teşekkür ederim."

Birkaç saniye duraksadı, alkış bekledi ama sonra bunun gerçekten yersiz olacağını ve performansının muhtemelen zaten bir alkış hak etmediğini fark etti. Podyumdan indi ve ismini bağıran seslerden kaçtı.

"Will! Will!"

Wolf arkasını döndüğünde Andrca'nın ona doğru koştuğunu gördü. İlk memurdan sıyrılmıştı ama sonraki iki memur önünü kapattı. Wolf boşanmalarından bu yana bir iki karşılaşmalarına gölge düşüren o karmaşık öfkenin bir benzerine kapıldı ve neredeyse içinden polislerin onu sürükleyip götürmesine izin vermek geçti. Ancak Diplomatik Koruma Ekibi'nden bir görevli, elinde bir Heckler & Koch G36C taarruz tüfeğiyle Andrea'ya yöneldiğinde Wolf araya girmeye karar verdi.

"Sorun değil, sorun değil. Bırakın geçsin lütfen," diye seslendi istemeye istemeye.

Evin satışına dair son detayları konuşmak üzere bir araya geldikleri son buluşmaları oldukça soğuk geçmişti, bu yüzden Andrea koşup onu sıkıca kucakladığında Wolf'un kafası karıştı. Çok sevdiği parfümün sindiğini bildiği için saçlarını koklamayıp

ağzından nefes aldı. Nihayet Andrea onıı bıraktığında Wolf eski eşinin neredeyse ağlamak üzere olduğunu gördü.

"Sana daha fazlasını söyleyemem Andie..."

"Sen hiç telefonuna bakmaz mısın? Neredeyse iki saattir sana ulaşmaya çalışıyorum!"

* Wolf onun ruh halindeki ani değişimlere ayak uyduramıyordu. Andrea şimdi ona gerçekten öfkelenmiş gibi görünüyordu.

"Çok özür dilerim. Bugün biraz yoğundum," dedikten sonra gizlice fısıldamak üzere ona yaklaştı. "Galiba bir cinayet falan söz konusu."

"Evinin dibinde!"

"Evet," dedi Wolf düşünceli bir edayla. "Boktan bir mahalle."

"Sana bir şey soracağım ve bana gerçeği söylemelisin, tamam mı?"

"Hımm."

"Dahası var, değil mi? Ceset dikilerek bir araya getirilmiş; bir kukla gibi."

Wolf huzursuzluk içinde kekelemeye başladı: "Sen nasıl... nereden? Londra polisi adına bunu söyle..."

"Khalid, değil mi? O kafa?"

Wolf onu kolundan kavrayıp bir kenara, diğer polislerden olabildiğince uzağa çekti. Andrea çantasından kalın, kahverengi bir zarf çıkardı.

"İnan bana o pislik herifin ismini anmayı isteyecek son insan benim. Bana kalırsa evliliğimizi o mahvetti. Ama onu fotoğraflardan tanıdım."

"Fotoğraflar mı?" diye sordu Wolf dikkatle.

"Aman Tanrım! Gerçek olduklarını biliyordum," dedi Andrea histerik bir sesle. "Birisi bana o kukla şeyinin fotoğraflarını yolladı. Buna bakarak saatler geçirdim. İşe dönmem lazım." Andrea sanki yanlarından biri geçiyormuş gibi sessizleşti. "Will, bunları bana yollayan kişi bir de liste eklemiş. Seni bu yüzden

arıyordum çünkü ne anlama geldiğini bilmiyorum. Altı isim ve her birinin yanında bir gün."

Wolf zarfı Andrea'nm ellerinden kapıp yırtarak açtı.

"ilk isim Belediye Başkam Tumble, bugünün tarihinin yanında," dedi Andrea.

"Belediye Başkanı Tumble mı?" diye sordu Wolf. Dünyası tepetaklak olmuş gibi bir hali vardı.

Tek bir kelime daha etmeden arkasını döndü ve ana giriş kapılarına doğru koşmaya başladı. Andıea'nın, arkasından bir şeyler bağırdığını işitti ancak kelimeler kalın cama çarpıp dağıldı ve anlaşılmaları imkânsızlaştı.

Simmons telefonda, bariz biçimde yerinde sayan ekibi için tekrar tekrar özür dilediği ve kendisine karşı yerinin doldurulabilirliğine dair doğrudan tehditlere başvuran şube müdürüyle konuşuyordu. Hareket planını sunmayı yarılamıştı ki Wolf aniden içeri daldı.

"Fawkes! Çık dışarı!" diye bağırdı Simmons.

Wolf masaya uzanıp aramayı sonlandıran düğmeye bastı.

Öfkeden deliye dönen Simmons, "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye çıkıştı.

Wolf cevap vermek üzere ağzını açmıştı ki ahizeden gelen cızırtılı ses araya girdi: "Bana mı dedin Simmons?"

"Kahretsin." Wolf başka bir düğmeye bastı.

Robotik bir ses, "Bu bir ses kaydıdır, şu an..." diye söze girdi.

Simmons dehşete kapılmış gibiydi ve Wolf deli gibi telefondaki diğer tüm düğmelere basarken başını elleri arasına aldı.

"Bu şey nasıl kapanıyor be?" diye bağırdı Wolf öfkeyle.

Şube müdürü, "Büyük, kırmızı bir düğme, ortasında..." dedi ve derken keskin bir klik sesi duyuldu. Bunu sessizlik takip etti; Şube müdürünün tavsiyesi yerindeydi.

Wolf grotesk cesedin Polaroid fotoğraflarını masanın üzerine saçtı.

"Katilimiz fotoğraflarla ve bir ölüm listesiyle basına gitmiş."

Simmons yüzünü ovaladı ve bakışlarını derleme kadavranın bir araya getirilişinin çeşitli evrelerini betimleyen fotoğraflara indirdi.

"İlki Belediye Başkanı Turnble... bugün," dedi Wolf.

Sözlerinin hedefi bulması birkaç saniye sürdü.

Simmons aniden harekete geçti ve cep telefonunu çıkardı.

"Terrence!" diye yanıtladı Başkan coşkuyla. Gelen seslere bakılırsa dışarıdaydı. "Bu şerefi neye borçluyum?"

"Ray, neredesin?" diye sordu Simmons.

"Richmond Park'ta, Ham Gate'e yürüyorum; eski uğrak yerimiz. Ondan sonra bir bağış toplama etkinliğine katılacağım..."

Simmons bu yeri, çoktan kumanda odasına telefon açmış bekleyen Wolf'a fısıldadı.

"Ray, bir durum var. Hayatın tehlikede olabilir."

Başkan haberi şaşırtıcı biçimde iyi karşıladı. "Her zamanki şeyler diyorsun yani," diye güldü.

"Olduğun yerde kal. İşin içyüzünü çözene kadar seni buraya getirmeleri için bir ekip yolladık," dedi Simmons.

"Bu gerçekten gerekli mi?"

"Her şeyi sen buraya geldiğinde açıklayacağım."

Simmons telefonu kapatıp Wolf'a döndü.

"Üç araç yolda. En yakındaki dört dakika mesafede. Biri Silahlı Müdahale Ekibi," diye açıkladı durumu Wolf.

"Güzel," dedi Simmons. "Baxter'i ve şu diğer çocuğu buraya çağır. Sonra bu katın kilitlenmesini istiyorum, kimse girmeyecek ve çıkmayacak. Güvenliğe haber ver, Başkanı garaj girişinden alacağız. Fırla!"

Başkan Turnble şoförünün sürdüğü Mercedes-Benz E-Class'ın arka koltuğunda oturmuş sabırla bekliyordu. Arabaya dönerken

bunun uzun ve meşakkatli bit gün olacağını sezmiş ve asistanına yoğun programına bir günlük ara vereceğini söylemişti.

Sadece iki ay önce bir tehdit mesajı almış ve koca bir akşamüstü boyunca Richmond'daki evinde saklanmak zorunda kalmıştı. Sonunda mesajı yollayanın, Belediye Başkam'nın haftanın başında ziyaret ettiği okulda okuyan on bir yaşındaki bir çocuk olduğu ortaya çıkmıştı. Başkan şimdi bunun da aynı büyüklükte bir vakit kaybı olup olmayacağım merak ediyordu.

Bir başka muhteşem hafta sonunu ellerinden geldiğince değerlendirmek için parka gidenlerle sıkışan trafik, onları arabanın yerini değiştirmek zorunda bırakmıştı. Şimdi, yakın zamana kadar kullanılmayan Royal Star and Garter Köşkü'niin dışına park etmişlerdi. Başkan dışarı, Richmond Hill'in tepesine konumlanmış muhteşem binaya baktı ve Londra'nın eski ve şatafatlı miraslarından birinin daha şerefinin iki paralık edilerek varlıklı bankacılar için dairelere çevrilmesine ne kadar süre kaldığını düşündü.

Evrak çantasını açtı, kahverengi koruyucu solunum cihazım bulıip derin bir nefes çekti. Sonu gelmez sıcaklık dalgası beraberinde solunum sıkıntısı yaratan polen parçacıklarını da getirmişti ve o sene üçüncü defa hastanelik olmamaya kararlıydı. En yakın rakibinin oyları hemen arkasından geliyordu ve Başkan bugün kaçırdığı randevularının gözlerden kaçmayacağından emindi.

Strese kapıldığını hissedip arabanın camını indirdi ve bir sigara yaktı. Solunum cihazlarının yanında duran sigara paketinin ironisini çok uzun süre önce, özellikle de sigarayı başarıyla azalttıktan sonra umursamamaya başlamıştı. Uzaktan gelen siren seslerini duyabiliyordu ve kendisi için çalındıklarını anladığında huzursuzlandı.

Bir devriye aracı yanlarına yanaştı ve üniformalı memur araçtan inip şoförüyle kısa bir konuşma yaptı. Otuz saniye sonra yola koyulmuş, trafik ışıklarını dinlemeden otobüs şeridinde son sürat ilerliyorlardı. İki polis arabası daha meşhur Mercedes'in

yanına yanaştığında Başkan kimsenin bu gülünç aşırı tepkiy, filme almıyor olması için dua etti.

Koltuğunda biraz aşağı kaydı, giderek gökyüzünü kapatan sonu gelmez bir sidik yarışında ilgi çekmek için çırpman, yoğun plazalara sıkıştırılmış havadar evleri izlemeye koyuldu.

4

28 Haziran 2014 Cumartesi
07.19

Edmunds, Baxter'in Southwark'ta birisini bisikletinden düşürdüğünden neredeyse emindi. Nehir boyunca ters yönde son sürat gider ve az daha Temple Tube istasyonundan yeni çıkmış, karşıdan karşıya geçmeye çalışan bir vagon dolusu yayayı yok ederlerken Edmunds gözlerini kapattı.

Baxter'in Audi'sinde, ön ızgaranın ardına gizlenmiş mavi ışıklar vardı; kapalıyken fark edilmiyorlardı ve çoğu kez kıl payı kurtulmalarına bakılırsa açık olduğunda da daha fark edilebilir değillerdi. Baxter trafikte makas yaparak ilerlemek üzere yolun doğru şeridine geçtiğinde Edmunds kavradığı kapı kolunu bıraktı. Kulakları sağır edici motorun sesi, bir otobüsün arkasına toslamamak üzere yavaşladıklarında bir anlığına yatıştı ve Edmunds telefonunun çaldığını fark etti. Yirmili yaşlarının ortasında çekici bir siyahi kadın olan Tia'nın resmi ekranı kaplamıştı.

"Selam tatlım, her şey yolunda mı?" dedi Edmunds yüksek sesle.

"Selam. Gecenin bir körü ortadan kayboldun ve şimdi haberlerde bir sürü şey var... Bir yoklamak istedim."

“Çok uygun bir zaman değil T. Seni birazdan arasam olur mu?”

Tia bozulmuş gibiydi. “Tabii. Bu gece eve gelirken süt alabilir misin?”

Edmunds not defterini çıkarıp Tetrodotoksinin tanımının altına not aldı.

“Ve biraz hamburger kıyması,” diye ekledi Tia.

“Ama sen vejetaryensin!”

“Hamburger dedim işte!” diye ters ters cevap verdi Tia.

Edmunds onu da alışveriş listesine ekledi.

“Nutella.”

“Tanrı aşkına, nasıl bir yemek tarifi bu?” diye sordu Edmunds.

Baxter bir an için Edmunds’a baktı ve Edmunds gözlerini korkuyla fal taşı gibi açıp bir erkekten beklenmeyecek kadar tiz bir ciyaklama çıkardı. Baxter bakışlarını yola geri çevirdi ve direksiyonu şiddetle kırıp bir başka arabanın daha kıl payı yanından geçti.

“Kahretsin!” diye güldü Baxter rahatlayarak.

“Pekâlâ, tamam,” dedi Edmunds nefes nefese. “Şimdi kapatmam lazım. Seni seviyorum.”

Güvenlik bariyerini geçip New Scotland Yard’ın altındaki „garajlara açılan rampadan inmeye başladılar, telefonun sinyali Icesilince Tia’nın vedası da yarım kaldı.

Edmunds sırıtarak, “Nişanlım,” diye açıkladı. “Yirmi dört haftalık.”

Baxter duygusuz bir ifadeyle ona baktı.

“Hamile yani. Yirmi dört haftalık hamile.”

Baxter’in ifadesinde bir değişiklik olmadı. “Tebrikler. Tam da biz dedektiflerin ne kadar fazla uyuduğunu düşünüyordum, zırlayan bir bebek senin için bu sorunu çözecektir.”

Baxter arabayı özensizce park etti ve Edmunds’a döndü.

"Dinle, zaten başaramayacaksın. Neden vaktimi boşa harı mayı bırakıp kaçakçılığa dönmüyorsun?"

Arabadan çıkıp kapıyı çarptı ve Edmunds içeride yalı kaldı. Baxter'in tepkisi onu sarsmıştı ama mesele dobralığı da Edmunds'ın yaklaşan babalık heyecanına karşı açık ilgıs liği değildi. Edmunds daha çok Baxter'in ona gerçekten doğru söyleyen ilk kişi olması ihtimaline takılmıştı ve haklı olmasınd endişe ediyordu.

Cinayet ve Ağır Suçlar bölümündeki herkes, dosyayla doğrudi ilgisi olmayan ama şimdi her halükârda bu acil tecritle sıkıntı sokulacak olanlar da dâhil, toplantı odasına doluşmuştu. Me fezdeıı gelen yetersiz havalandırma duvardaki fotoğrafların k narlarına takılıyor, devasa canlandırmalar tıpkı gerçek cesed yüksek tavandan sarkarkenki hali gibi hafifçe salınıyordu.

Simmons ve Vanita beş dakikadır konuşuyorlardı. Karşıl rındaki kalabalık, havasız odanın sıcaklığı istikrarlı bir şekilc yükselirken huzursuz olmaya başlamıştı.

"... garaj girişinden. Daha sonra Başkan Turnble'ı Birin Sorgu Odası'nda emniyete alacağız," dedi Simmons.

"İkinciyi kullansak daha iyi," diye sözünü kesti birisi. "Birıı cinin borusu hâlâ akıntı yapıyor ve Başkan'ın bugünkü sıkıntık rina sulu Çin işkencesini eklemek istediğini sanmam."

Tek tük gülüşmeler duyuldu, muhtemelen tam da o damla yan su sebebiyle Birinci Oda'da kayıt dışı sorgular gerçekleşti] miş insanlardı.

"O halde İkinci Oda," dedi Simmons. "Finlay, her şey hazı mı?"

"Kesinlikle."

Simmons bu cevaptan tatmin olmuşa benzemiyordu.

Wolf ortağını gizlice dürttü.

"Ee... kapıdakilere haber verdim, Emily ve... ve..."

"Edmunds," diye fısıldadı Wolf.

"İlk ismi neydi?" diye tısladı Finlay.

Wolf omuz silkti. "Edmunds?"

"...ve Edmunds Edmunds'ı içeri alacaklar. Tüm girişlerde güvenlik var, silahlı Savunma Planlama Rehberlik elemanları karşılama için garajdalar ve köpeklerle arama yapıldı. Bu kattaki tüm perdeleri kapattık ve asansörleri durdurduk, yani merdivenleri kullanacağız... ya da en azından Will kullanacak."

"Harika," dedi Simmons. "Fawkes, sen Başkan'ı aldıktan sonra silahlı bir memur yukarı çıkarken size eşlik edecek. Buranın büyük bir bina olduğunu ve içindeki herkesi tanımadığımızı aklından çıkarma. Sorgu odasına girdiğinizde orada uzun süre kalacaksınız."

"Ne kadar uzun?" diye sordu Wolf.

"Biz Başkanhn güvende olduğundan emin olana kadar."

Saunders isimli küstah bir dedektif, "Sana bir kova getireyim," diye seslendi. Sohbete yaptığı bu katkıdan çok memnun gibiydi.

"Ben aslında öğle yemeğinde ne olduğunu merak ediyordum," diye cevapladı Wolf.

"Balon balığı," diye alay etti Saunders. Simmons'ın sabrını test ediyordu.

Simmons sonunda, "Bu sence komik bir mesele mi Saunders?" diye gürledi, belki biraz da polis amirinin gönlünü yapmak için aşırı tepki gösteriyordu. "Çık dışarı!"

Fare suratlı dedektif azar yemiş okul çocuğu gibi kekeledi. "Fiziksel olarak mümkün değil... tecrit sebebiyle."

"O zaman yerine otur ve çeneni kapa."

Baxter ve Edmunds, olabilecek en kötü anı seçerek toplantı salonuna girdiler.

"İkinizin bize katılması iyi oldu. Takip etmenizi istediğim uzun bir ipucu listesi var." Simmons'ın fırlattığı klasörü Baxter da doğrudan Edmunds'a pasladı.

"Ne kaçırdık?" diye sordu Baxter salona.

"Will ve ben koruma görevindeyiz," diye cevapladı Finlay. Sen ve Edmunds Edmunds parçalan teşhis ediyorsunuz ve Saunders da tam..."

"... bir hıyar gibi mi davranıyor?" diye tamamladı Baxter otururken.

Finlay başını sallayıp onayladı, küfür etmeme yeminini bozdurmadığı için Baxter'a minnettardı.

"Pekâlâ. Sakinleşin," diye emretti Simmons. "Hazır hepinizi burada bulmuşken söyleyeyim; birbirlerine dikilerek yapıştırılmış altı kurbanımız, belediye başkanına yönelik bir ölüm tehdidimiz ve beş kişinin daha olduğu bir ölüm listemiz var." Bir salon dolusu sorgulayan bakışı görmezden gelip devam etti. "İçinizden kimsenin..."

"Ayrıca bu canavar kukla, Will'in penceresini işaret ediyordu," diye araya girdi Finlay neşeyle.

"Bir de o var, evet. Bir fikri olan var mı?" Simmons'ın sorusuna salondakilerin boş bakışları yanıt verdi. "Kimse yok mu?"

Edmunds çekinerek elini kaldırdı. "Zorlu bir durum efendim ama..."

"Devam et."

"Üniversitede seri katillerin basına ya da polise not yollamasının sebeplerini araştıran bir ödev hazırlamıştım: Zodyak Katili, Mutlu Yüzlü Katil..."

"Faustçu Katil, ***Seven***'daki kötü çocuk," diye ekledi Saunders. Yaptığı Edmunds taklidi birkaç kindar kahkaha ve Simmons'ın dik bakışlarıyla son buldu.

"Sen Kaçakçılık Bürosu'ndan gelen adam değil misin?" diye sordu birisi.

Edmunds onları duymazlıktan geldi.

"Her zaman değilse de sıklıkla, kurdukları iletişim onların gerçekten de asıl fail olduğuna dair çüütülemez kanıtlar barındırır," diye devam etti. "Bazen kamuyla paylaşılmayan detaylar .adar üstü kapalıdır, bazen de daha elle tutulur bir şeydir."

“Bugün Fawkes’in karısına yollanan fotoğraflar gibi,” dedi Vanita.

“Eski karım,” diye düzeltti Wolf.

“Kesinlikle. Ve çok nadir örneklerde bu bir imdat çağrısıdır, katil tekrar cinayet işlememek için polisten yardım dilenir. Kendi kontrol edilemez güdülerinin kurbanları olduklarına inanırlar. Ya bu ya da yaptıkları işi başka birinin üstlenmesi dayanılmaz gelir. Her iki senaryoda da bilinçli ya da bilinçsiz olarak amaç hep aynıdır: eninde sonunda yakalanmak.”

“Ve bunun da o nadir dosyalardan biri olduğuna inanıyorsun?” diye sordu Vanita. “Neden?”

“Bir kere liste... zaman çerçevesi... basını yemleme... Bence katil nabız yoklarken mesafesini koruyacak ama soruşturmaya gidip daha fazla yakınlaşmaktan da kendini alamayacaktır. Her yeni cinayet kendine güvenini artıracak, Tanrı kompleksini gazlayacak, giderek daha büyük riskler alması için onu teşvik edecektir. Nihayetinde o bize gelecektir.”

Salondaki herkes şaşkınlık içinde Edmunds’a baktı.

“Daha önce konuştuğunu hiç duymamıştım galiba,” dedi Finlay.

Edmunds mahcup bir biçimde omuz silkti.

“Ama neden ben?” diye sordu Wolf. “Neden o korkunç şeyi başka birisinin camına doğru işaret ettirmiyor? Neden fotoğrafları karıma yolluyor?

“Eski karına,” diye müdahale etti Baxter ve Finlay uyum içinde.

“Neden benim...” Wolf kendini durdurdu. “Neden ben?”

“Çok sıradan bir yüzün var,” deyip zoraki gülümsedi Finlay.

Salondakiler beklenti içinde F’dmunds’a döndüler.

“Bir seri katilin polis gücünde tek bir ferdi seçmesi daha da seyrek bir durum ama yine de oluyor ve olduğunda da sebepler daima kişisel. Bir yönüyle bu bir çeşit yağcılık. Sadece ve sadece Wolf’u değerli bir düşman olarak görüyor sanırım.”

"Aa tamam o zaman. Kötü bir niyeti olmadığı sürece sorun yok," dedi Wolf ilgisizce.

Baxter, "Listede başka kimler var peki?" diye sordu. Konuyu Edmunds'ın hakkında ödev yazmadığı bir şeye çevirmek için sabırsızlanıyordu.

Vanita bir adım öne atıp, "Bunu ben halledeyim Terrence," dedi. "Şu an için bu bilgiyi saklamaya karar verdik çünkü a, panik yaratmak istemiyoruz, b, hepinizin Başkan'a odaklanmasını • istiyoruz ve c, tehdidin ciddi olup olmadığından emin değiliz ve bu departmanın ihtiyacı olan son şey, hakkında başka bir dava daha açılması."

Wolf birden fazla başın, suçlayıcı bir ifadeyle ona doğru döndüğünü hissetti.

Toplantı salonundaki telefonu iç hattan biri arıyordu ve Simmons cevap verirken kalabalık kulak kesildi.

"Devam et... Teşekkür ederim." Simmons telefonu kapatıp Vanıta'ya başıyla selam verdi.

"Pekâlâ arkadaşlar, bugün iyi bir iş çıkaralım. Toplantı sona ermiştir."

Wolf yer altındaki otoparka ulaştığında Başkan'ın Mercedes'i çoktan park edilmişti. Binanın geri kalanının aksine, yer altındaki garajlarda havalandırma yoktu ve asfalttan yükselen lastik, yağ ve egzoz dumanıyla karışmış sıcaklık neredeyse insanı boğuyordu. En kuytu köşeler dışında her yeri aydınlatan bunaltıcı lamba dizileri Wolf'un biyolojik saatini karıştırıyordu. Bitkindi, daha şimdiden yine akşam olup olmadığını merak etti ve saatini kontrol etti. Hayır, sabah 07.36'ydı.

Arabaya yaklaştığı sırada arka kapılardan biri hızla açıldı ve Başkan artık atıl durumdaki şoförün canını sıkma pahasına dışarı adım attı.

"Birileri bana neler olup bittiğini anlatabilir mi yahu?" diye terslendi kapıyı çarparak kapatırken.

"Sayın Başkan, ben Dedektif Fawkes."

Wolf elini uzattı ve Başkan'ın öfkesi derhal geçti. Bir an için tedirgin görünse de sonra toparlanıp Wolf'un elini içtenlikle sıktı.

"Nihayet sizinle bizzat karşılaşmak güzel Dedektif," dedi sevinçle. Sanki gitmek zorunda olduğu bir yardım etkinliğinde fotoğraf çektiriyor gibiydi.

Onları yukarı kata çıkaracak silahlı memurun olduğu tarafa işaret eden Wolf, "Lütfen beni takip edin," dedi.

"Bir saniye lütfen," dedi Başkan.

Wolf, acele etmesi için farkında olmadan bu seçkin adamın sırtına koyduğu elini çekti.

"Neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum, hemen şimdi."

Wolf adamın sesindeki emreden havayı duymazlıktan gelmeye çalıştı ve cevap verdi: "Simmons durumu kendisi anlatmayı tercih edecektir."

Başkan kendisine ***hayır*** denmesine alışkın değildi ve bocaladı.

"iyi, peki. Ama Terrence'ın bana bebek bakıcılığı yapmak için sizi yollamasına şaşırdığımı söylemeliyim. Sabah radyodaydınız. Şu seri katil dosyasıyla ilgilenmeniz gerekmiyor muydu?"

Wolf bir şey söylememesi gerektiğinin farkındaydı ama adamı hareket ettirmesi lazımdı ve onun kibirli tavrından da sıkılmıştı. Başkan'a döndü ve gözlerinin içine baktı.

"İlgileniyorum işte."

Başkan göründüğünden daha hızlıydı.

Kronik astımı ve sigara yüzünden on yıllardır ciğerlerine verdiği hasar olmasa ona yetişemeyebilirlerdi. Üç adam ana lobiye vardıklarında biraz yavaşlayıp tempolu bir yürüyüşe geçtiler.

Geniş ve minimal görünümlü alan, binanın 1960'a uzanan tasarımının tüm izlerinden kurtulmuş nadir yerlerinden biriydi. Simmons'ın, Başkan'm getirilişi esnasında lobi ve merdivenleri de kapatma talebini polis amiri kesin bir dille reddetmiş ve si-

lahlı güvenlik, kapalı devre televizyon, metal dedektör ve bir bina dolusu polisin hâlihazırda burayı şehirdeki en güvenli yer haline getirdiğini belirtmişti.

Lobi, hafta içindeki halinden daha sessizdi, yine de oradan geçen ve kafeteryada oyalanan pek çok insan mevcuttu. Yaya trafiğinde bir yarık fark eden Wolf adımlarını sıklaştırıp merdivenlere açılan kapıya yöneldi.

Artık bariz biçimde gergin görünen Başkan, binaya dalıp onlara doğru koşmaya başlayan kel adamı ilk fark eden oldu.

"Dedektif!"

Wolf dönüp tehdidi gördü ve Başkan'ı çekip arkasına aldı, silahlı memur da tabancasını kaldırdı.

Memur, kahverengi bir kâğıt poşet taşıyan sıradan görünümlü adama, "Yere yat! Yat!" diye bağırdı.

Adam yavaşlayıp durdu ve şaşkınlık içinde ellerini kaldırdı.

"Yere yat!" Talimatların anlaşılmasından önce memurun her şeyi iki kere tekrar etmesi gerekiyordu. "Poşeti bırak. Yere bırak!"

Adam torbayı yerden kaydırıp cilalı zemin üzerinden başkana doğru yollayarak bıraktı. Bunun kasti bir hareket mi yoksa yalnızca gergin bir adamın yanlış anlama sonucu yaptığı bir iş mi olduğunu çözemeyen Wolf, Başkan'ı birkaç adım geri çekti.

Memur, Wolf ve Başkan'a bir an bakıp, "Poşette ne var?" diye bağırdı. "Bakışlarını yere indir! Yere bak! Poşette... Ne... Var?"

"Kahvaltı!" diye bağırdı adam korkuyla.

"Neden koşuyordun?"

"İşe geç kaldım. Bilişim Teknolojileri'ndeyim."

Savunma planlama memuru, silahını adama doğru tutmaya devam ederek poşete doğru geri geri yürüdü. Dikkatle eğilip çok, çok yavaş bir biçimde içine göz attı.

Sanki şüpheli bir cismi teşhis ediyormuş gibi, “Burada bı çeşit sıcak dürüm var,” dedi Wolf’a.

“Neli?” diye cevapladı Wolf.

Memur da, “Neli?” diye bağırdı.

“Salam ve peynir!” diye inledi yerde yatan adam.

Wolf sırıttı. “El koy.”

4

Ofise başka bir olay olmadan ulaştılar. Wolf korumalarına teşekkür etti ve devamında Finlay onları içeri aldı. Yedi katlık çıkış, etkisini göstermişti. Suratı kızaran Başkan her nefes aldığında Wolf tiz bir düdük sesi işitiyordu.

Tüm perdeleri çekilmiş ofiste klostrofobik bir hava vardı. Keskin yapay ışık, aslının ucuz bir taklidiydi. Bilgisayar ekranları ve renkli buketlerin ardından kendilerini izleyen bakışlarla dolu odayı aceleyle geçtiler. Geldiklerini gören Simmons ofisinden fırlayıp eski arkadaşının elini sıktı.

“Seni görmek güzel Ray,” dedi içten bir şekilde ve Wolf’a döndü. “Aşağıda bir sorun mu çıktı?”

“Yanlış alarm,” diye homurdandı Wolf. Bir yandan da salamlı ve peynirli dürümden bir lokma çiğniyordu.

“Terrence, neler olduğunu açıklarsan çok sevinirim,” dedi Başkan.

“Elbette, gel baş başa konuşalım.” Simmons onu sorgu odasına götürdü ve kapıyı kapattı. “Evine bir devriye aracı gönderdim. Melanie ve Rosie’nin güvende olduğunu bilmek istersin diye düşündüm.”

“Teşekkür...” Başkan’m nefes alıp verişleri ofise adım attığından beri daha da kötüleşmişti. Hırıltılı bir öksürük krizine tutuldu. Sanki birisi göğsüne oturmuş gibi bu hisse alışık olduğu için evrak çantasını karıştırıp bu defa mavi renkli, rahatlatıcı solunum cihazını buldu. İki uzun, derin nefes aldı. Faydasını görmüş gibiydi. “Teşekkür ederim, iyi etmişsin.”

Başkan beklenti içinde durdu. Onu anlayan Simmons da odada dolanmaya başladı.

"Pekâlâ, nereden başlasam... Bu sabah altı ceset bulduğumuzu duymuşsundur. Ama durum o kadar basit değil..."

Sonraki on beş dakika boyunca Simmons o sabah yaşanan her şeyi anlattı. Wolf bu süre boyunca sessiz kaldı. Patronun, basının kulağına gitmesini kesinlikle istemeyecekleri detayları paylaşmasına şaşırdı ama belli ki Simmons'ın, dostuna güveni tamdı vc Wolf da adamın her şeyi bilmeye hakkı olduğunu düşündü. Başkan derhal sorduğunda bile Simmons'ın açıklamayı reddettiği tek bilgi, listedeki diğer beş isimdi.

Simmons onu ikna etmek için, "Endişelenmeni istemem. Burada güvendesin," dedi.

"Peki burada tam olarak ne kadar saklanmamı bekliyorsun Tcrrcncc?"

"Seni en azından gece yarısına kadar burada tutmak mantıklı diye düşünüyorum. Bu şekilde katil en azından tehdidini gerçekleştirememiş olur. Sonrasında etrafına koruma vereceğiz elbette. Ama görece bir olağanlığa dönebileceksin."

Başkan başıyla onaylayıp durumu kabullendi.

"İzin verirsen tabii. Bu piç kurusunu ne kadar çabuk yakalarsak sen de o kadar çabuk rahat edersin," dedi Simmons kendinden emin halde kapıya doğru yürürken. "Fawkes seninle kalacak."

Başkan, Simmons'la özel konuşmak üzere ayağa kalktı. Wolf da sanki duvara bakmak bu küçücük odada söylenenleri duymasına engel olacakmış gibi arkasını döndü.

Başkan hırıldayarak, "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Elbette. Güvendesin."

Simmons odadan çıktı. Kapıda bekleyen memura verdiği boğuk talimatları içeriden duyabiliyorlardı. Başkan solunum cihazından iki derin nefes daha aldı ve arkasını dönüp Wolf'a baktı.

Başka bir sahte bir gülümseme için kendini zorladı. Bu seferki, gününü meşhur dedektifle geçirecek olmaktan duyduğu müthiş sevinci yansıtıyordu.

Başkan, bir başka şiddetli öksürük krizini bastırarak, "Pekâlâ," dedi. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Wolf, Simmons'ın kendisi için düşünceli bir şekilde masaya bıraktığı bir tomar evrak işini eline aldı ve ayaklarım uzatıp koltuğuna yaslandı.

"Şimdi bekleyeceğiz."

28 Haziran 2014 Cumartesi
12.10

Ziyan olan saatler sıkıntı içinde geçerken sessiz büroya yavaş yavaş bir bıkkınlık ve öfke atmosferi hâkim oluyordu. Şehirdeki diğer ikinci sınıf kurbanların pahasına, "Saygın" Başkan Turnble'a ayrıcalıklı muamele yapılmasıyla sergilenen bariz adaletsizlik, fısıltılı konuşmaların çoğunun ana konusuydu. Baxter hayatında gördüğü en şovenist ve dar görüşlü adamlardan bazılarında baş gösteren bu yeni eşitlikçiliğin, daha adil bir dünya isteğinden çok, kendi kibirlerinden kaynaklandığından şüpheleniyordu. Yine de kabul etmeliydi ki haklılardı.

İkna olmamış bakışlar aralıklarla, neredeyse sırf çekilen bu sıkıntıyı meşru kılması için bir şey olmasını bekleyerek sorgu odasına dönüyordu. İnsan bir oturuşta, bir dedektifin işinin yüzde doksanını oluşturan sıkıcı evrak işlerini bir yere kadar yapabiliyordu. On üç saatlik vardiyadan dönen az sayıda memur, Wolf'un duvara yapıştırdığı grotesk yaratımların önüne beyaz bir tahta çekmişti. Evlerine gidemeyince, sonraki vardiya başlamadan önce biraz dinlenmek için toplantı odasının ışıkları söndürülmüştü.

Simmons bu tecridi ihlal etmek için özel muamele talep eder yedinci kişiye fena sinirlenmiş ve o zamandan beri de kimse bum, tekrarlamaya cesaret edememişti. Hepsinin tamamen geçerli sebepleri vardı ve Simmons zorlayıcı icraatlarının aynı derecede önemli diğer dosyalarda olumsuz, muhtemelen onarılamaz etkiler yaratacağının farkındaydı ama ne yapabilirdi ki? Başkan Turnble'la arkadaş olmamış olmayı diliyordu (bu detayın daha sonra başını ağrıtacağından emindi) ama yine olsa yine aynı kararları verirdi. Dünya, Londra polisinin bu sınavını izliyordu. Eğer zayıf, korunmasız, uyarıldıkları bir cinayeti bile önlemekten aciz oldukları düşünülürse sonuçlar yıkıcı olabilirdi.

Polis amiri utanç verici bir biçimde Simmons'm ofisini kendi evi bilmiş, bu yüzden Simmons da geçici bir süre için Dedektif Chambers'ın boş masasına yerleşmişti. Cinayet haberlerinin o sırada Karayipler'de bulunan Chambers'a ulaşıp ulaşmadığını ve tecrübeli dedektifin burada olsa bu tuhaf dosyayı biraz olsun aydınlatıp aydınlatamayacağını merak ediyordu.

Baxter koca sabahı cesedin bulunduğu dairenin ev sahibini araştırarak geçirmişti. Adam eski dairede yeni doğmuş çocuklarıyla, yeni evli bir çiftin oturduğunu sanıyordu. Baxter çiftin uzuvlarının cesede dâhil edilmiş olabileceğine inanıyor, savunmasız küçük bebeğin kaderini ise çok düşünmek istemiyordu. Neyse ki çiftin evliliğine dair herhangi bir belge bulamayıp saf ev sahibine sunulan sınırlı detayların hepsinin sahte olduğunu keşfedince rahatladı.

Ev sahibini bir saat sonra tekrar aradığında adam kendisine şahsen başvurulduğunu ve posta kutusuna yollanan bir mektup aracılığıyla nakit ödeme yapıldığını kabul etti. Zarfların hepsini çöpe atmıştı, kiracıyla yüz yüze hiç görüşmemişti ve Baxter'dan, beyan edilmeyen gelir yüzünden onu ihbar etmemesini rica ediyordu. Vergi memurlarının nihayetinde adamı yakalayacaklarından emin olan ve başına daha fazla iş açmak istemeyen Baxter

da bir açmaz için saatler harcadığının farkında olarak konuyu kapattı.

Öte yandan Baxter'in masasının kenarına tüneyen Edmunds halinden memnundu. Bunun sebebi kısmen kendi masa müsveddesinin, kafasına daimî bir soğuk hava üfleyen tavandaki havalandırmanın tam altında olmasıydı. Ancak daha önemlisi, Baxter'in verdiği sıkıcı görevde kayda değer bir ilerleme kaydetmişti.

Hapishanenin, yiyeceği kimden aldığını bulması istenen Edmunds yemeklerin çoğunun tesislerde hazırlandığım ancak 2006'daki bir açlık grevi sonrası Müslüman mahkûmlar için özel yemek hizmeti tedarik etmesi için Complete Foods isimli bir şirketle anlaşıldığını çabucak öğrenmişti. Hapishaneyle yapılan kısa bir telefon görüşmesiyle, Khalid'in düzenli olarak glütensiz menü alan tek mahkûm olduğu doğrulandı. Sonrasında Complete Foods, benzeri yemekleri tüketip hastanelik olan iki müşterinin şikâyetleri üzerine durumu araştırdıklarını kabul ettiğinde Edmunds heyecanını zor sakladı. İlerlemesiyle Baxter'i (ki onun hiçbir yere varamadığı belliydi) etkilemek istiyordu.

Complete Foods'un kat şefi yemeklerin hapishanelere, hastanelere ve okullara sabahın erken saatlerinde yollanmak üzere gece hazırlandığını söyledi. Edmunds ondan olay gecesi çalışanların bir listesini çıkarmasını ve ertesi gün yapacakları ziyaret için güvenlik kamerası görüntülerini hazır etmesini istedi. Şikâyette bulunan diğer iki şirketi aramak üzere masasındaki telefonunu eline almıştı ki birisi omzunu dürttü.

"Pardon dostum, patron kapıdaki Hodge'un yerini almam * istedi. Ona bir şey için ihtiyacım var," dedi terleyen adam. Odadaki soğuk havaya adım atar atmaz büyük bir mutlulukla gözlerini kapatmıştı,

Edmunds adamın bu bahanesinden, aslında arkadaşını saatler boyu bir kapının önünde beklemek gibi bezdirici bir işten kurtarmaya çalıştığım düşündü. Yardım için baktığı Baxter ilgisizce elini sallayıp onu kışloşladı. Edmunds ahizeyi yerine bıraktı

ve sorgu odasının önünde bekleyen adamın çilesine son vermek üzere hevessiz bir şekilde yola koyuldu.

Edmunds ağırlığını bir ayağına verip neredeyse elli dakikadır koruduğu kapıya yaslandı. Artık zihnini meşgul eden bir şey olmadığı için uykusuzluk da etkisini göstermeye başlamıştı ve boğuk konuşmaların yarattığı sakin hava, tıkırdayan klavyeler ve fotokopi makinesinin vızıltısı yorgunluğunun üstüne bir ninni gibi geliyordu. Gözkapakları titredi. Daha önce hiçbir şeyi o an gözlerini kapatmayı istediği kadar istememişti. Ağır başını kapıya doğru yasladı ve tam içinin geçtiğini hissediyordu ki odanın içinden beklemediği, alçak bir sesin geldiğini işitti.

"Siyaset ilginç bir oyun."

Wolf, Başkan'ın ani ama belli ki planlanmış çıkışıyla sıçradı. İki adam beş saattir tek kelime etmemişlerdi. Wolf okuduğu dosyayı masaya bıraktı ve Başkan'm devam etmesini bekledi. Başkan yere bakarak oturuyordu. Duraksama, huzursuz bir sessizliğe dönüşürken Wolf başkanın sesli konuştuğunun farkında bile olmayabileceğini düşündü. Tereddütle tekrar dosyaya uzanıyordu ki Başkan nihayet sözüne devam etti:

"İyi şeyler yapmak istiyorsun ama güç sende olmadıkça yakamıyorsun. Oy almadan gücü elinde tutamıyorsun ve oyu da "yalnızca toplumu yatıştırarak alabiliyorsun. Ama bazen tam da toplumu yatıştırmak için yapmaya çalıştığın iyiliği feda etmen gerekiyor. Siyaset ilginç bir oyun."

Wolf'un bu tuhaf bilgelik incisine verilecek uygun cevabın ne olması gerektiği hakkında hakikaten hiçbir fikri yoktu, bu yüzden sessizce Başkan'ın ya devam etmesini ya da çenesini kapatmasını bekledi.

"Benden hoşlanır gibi yapmana gerek yok Fawkes."

"Tamam," diye cevapladı Wolf çabucak.

"Tabii bu da bugün benim için yaptığın şeyi daha da aşağılayıcı kılıyor."

"Ben işimi yapıyorum."

"Tıpkı benim gibi. Bunu bilmeni isterim. Kamuoyu sana karşıydı, dolayısıyla ben de sana karşı durdum."

Wolf, ***karşı durmak*** deyişinin sonu gelmez kınama tiratları, yozlaşma yorgunu toplumun iştahım kabartmaya yönelik yüzsüz çabalar ve kendisinin mütemadiyen bir ahlaksızlık sembolü (erdemli insanların nihayet öfkelerini çıkarabilecekleri bir hedef) olarak sunuluşu anlamına geldiğini düşündüğünde, bu sözün biraz hafif kaçtığını düşündü.

Şehrin bocalayan polis kuvvetine karşı toplumun tam desteğini arkasına alan Başkan, çığır açıcı ***Polislik ve Suç Politikası*** tasarısını açıklamıştı. Meslektaşlarından oluşan bir kalabalığa yaptığı tutkulu konuşmada Wolf'un en ağır cezayı alması gerektiğini tekrarlamış ve artık meşhur olan "polise polislik" sloganını ilk defa dillendirmişti.

Wolf, Naguib Khalid'in ikinci defa tutuklandığı zaman yaşanan neredeyse komik U dönüşünü hatırladı. "Yiğit evlatlarının" ve daha genel olarak Londra şehrinin kullanabileceği hizmetlerin yetersizliğini lanetlerken kendisini poster çocuğu olarak kullanmaya devam eden bu adamın, ***Sağlık Eşitsizlikleri Stratejisi*** tasarısını övünerek tanıtmasını hatırladı.

Karizmatik ve sıradışı popülerlikteki bu halk figürünün peşine takılan Başkan'ın destekçileri, onun tüm manipülasyonlarına alkış kıyamet derhal boyun eğmişlerdi. Wolf'un kellesini isteyen tutkulu sesler şimdi onun yaralarının sarılması için kampanya yürütüyorlardı ve heyecanlı bir tanesi bu seçeneklerin her ikisini de talep ettiği röportajıyla televizyonlarda boy bile göstermişti.

Başkan'ın sahip olduğu güç ve halkın "beli bükük kahraman'Marından birine eski konumunu geri vermek için giriştiği, reklamı iyi yapılmış mücadelesi olmasa Wolf'un hâlâ parmak-

lıklar ardında olacağına şüphe yoktu. Ancak her ikisi de şimdi Wolf'un Başkan'a hiçbir borcu olmadığını biliyordu.

Wolf ağzını açarsa söyleyebileceği şeylerden korktuğu için ölüm sessizliğini sürdürdü.

"Sen doğru olanı yaptın bu arada," diye devam etti Başkan kibirle. Wolf'un ruh halindeki büyük değişimi fark etmemişti. "Yozlaşma ve sefalet arasında bir fark var. Bunu şimdi görebiliyorum. Şahsen, keşke o hasta piç kurusunu o mahkeme salonunda öldürseymişsin diyorum. Yaktığı o son kız benim kızımın yaşındaydı."

Başkan'ın nefes alıp verişi gergin sessizlik saatlerinde yatışmış ancak bu uzun konuşma tüm ilerlemesini sıfırlamıştı. Mavi solunum tüpünü salladı ve ilaç kalıntılarının teneke kaba çarparak çıkardığı sönük metalik ses şaşırtıcı olmadı. Sorgu odasına girdiğinden beri neredeyse bir hafta yetecek Salbutamol'le dozunu çoktan aşmıştı. Yine de istifini bozmadı, bir doz daha alıp o kıymetli nefesi olabildiğince içinde tuttu.

"Sana bunu uzun zamandır söylemek istiyordum," dedi Başkan. "Kişisel bir şey değildi. Sadece..."

"...işinizi yapıyordunuz, evet," diye bitirdi Wolf acı acı. "Anlıyorum. Hepiniz yalnızca işinizi yapıyordunuz: basın, avukatlar, bileğimi kırıp beni Khalid'in üzerinden çekip alan kahraman. Anlıyorum."

Başkan başını sallayıp onayladı. Wolf'u sinirlendirmek istemese de düşüncelerini açıkça söylemek iyi gelmişti. Hâlihazırdaki nahoş durumuna rağmen uzun süredir taşıdığı hafif bir yükün omuzlarından kalktığını hissetti. Çantasını açıp sigara paketini çıkardı.

"Mahsuru var mı?"

Wolf hırıltıyla soluyan adama şaşkın şaşkın baktı: "Şaka yapıyor olmalısınız."

"Hepimizin kötü huyları vardır," dedi Başkan kendinden emin bir üslupla. Dilediği yarı özür sonrası kibri tavan yapmıştı,

artık Wolf'a hiçbir şekilde borcu olmadığını hissettiği için yetki tamamen kendisindeymiş gibi hissediyordu. "Eğer bu odada bir on bir saat daha kilitli kalmamı bekliyorsanız karşı çıkmayacağınızı umuyorum. Şimdi bir tane, bir tane de yemek vakti içerim, o kadar."

Wolf tam itiraz edecekti ki Başkan küstahça sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi, çakmağını çaktı ve avucuyla hava akımından koruduğu alevi yüzüne yaklaştırdı...

Bir an için iki adam birbirlerine bakakaldı, ikisi de neler olduğunu anlayamıyordu. Wolf alevin, Başkan'ın sigarayı ağzına sıkıştırdığı yere sıçrayışını ve aniden yüzünün aşağı yarısını kaplayacak şekilde yayılışını izledi. Başkan çığlık atmak üzere iç çekti ancak ciğerine doldurmak için aldığı nefesi takip eden ateş, burnuna ve ağzına yayıldı.

"İmdat!" diye bağırdı Wolf. Sessizce, canlı canlı yanan adamın yanına gitti. "Yardım edin!"

Ne yapacağını bilemeden Başkan'ın sağa sola savrulan kollarını tuttu. Edmunds içeri daldı ve Başkan mide bulandırıcı, korkunç bir öksürükle Wolf'un sol kolunu köpüklü kana ve ateşe bularken ağzı açık kalakaldı. Wolf bir an için başkanın kolunu kavradığı elini geri çekti ve kendi gömlek kolunun yanmaya başlamasıyla yüzünü acıyla buruşturdu. Burnunu ve ağzını kapalı tutacak kadar Başkan'a yaklaşabilse oksijenin beslediği ateşin derhal söneceğini fark etti.

Yangın alarmının çalmasıyla Edmunds koridora geri fırladı. Tüm büro ayaklanmıştı ve onun duvardan bir yangın battaniyesini söküp alışını izliyordu. Simmons masaların arasından odaya doğru koşuyordu. Edmunds yeniden sorgu odasına girdi. İlci adamın üzerine yağan sulama sistemi faydadan çok zarar veriyordu. Panik içindeki adam odaya yaydığı her ağız dolusu suyla, sanki gerçekten ateş üflüyormuş gibi alevleri daha da yayıyordu. Wolf hâlâ onu yere yatırmaya çalışıyordu Edmunds battaniyeyi ha-

vaya kaldırıp ikisine doğru hamle yaptı, onları da beraberinde götürerek su basan zemine kapaklandı.

Simmons ayağıyla sular saçarak odaya girdi. Ve Edmunds, Simmons'ın bir zamanlar yakışıklı arkadaşına ait olan harap olmuş cesedin üzerindeki battaniyeyi kaldırdığında tiksintiyle kalakaldı. Soluduğu havanın yanık et koktuğunu fark ettiğinde öğürdü. Simmons geri çekilirken iki memur daha hızla içeri girdi. Biri Wolf'un hâlâ yanan koluna başka bir battaniye atarken Edmunds, Başkan'ın boynunda nabzını aradı ve mahvolmuş ağzında nefes sesi duymaya çalıştı.

"Nabız yok!" diye bağırdı ancak odada kimin olduğundan bile emin değildi.

Edmunds'ın yırtarak açtığı Savile Row marka gömlek elinde kaldı ve genç polis kalp masajına başladı. Ancak Başkan'ın göğsüne her yüklenişinde kan ve yanmış doku, harap haldeki boğaza akın ediyordu. Üç günlük ilkyardım kursunda öğrendiği ilk şey ilkelerdi: Havayolu olmadan sabaha kadar kalp masajı yapsa da onu kurtaramazdı. Edmunds giderek yavaşlayıp durdu ve ıslak zemine yığıldı. Başını kaldırıp kapının hemen dışında duran Simmons'a baktı.

"Üzgünüm efendim."

Edmunds'ın ıslak saçlarından sular akıyor, yüzüne damlıyordu. Son iki buçuk dakikada olan biten gerçeküstü olayları idrak etmeye çalışırken gözlerini kapattı. Uzaklarda bir yerden yaklaşan siren seslerini işitebiliyordu.

Simmons odaya yeniden adım attı. Arkadaşının kömürleşmiş cesedine bakarken yüz ifadesini okumak zordu. Bakışlarını, hayatının geri kalanı boyunca peşini bırakmayacağım bildiği o korkunç görüntüden ayırmak zorundaydı ve dikkatini dizlerinin üstüne çökmüş, yanan kolunu tutan acı içindeki Wolf'a çeviıd.. Onu gömleğinin yakasından tuttuğu gibi ayağa kaldırdı ve odadaki herkesi şaşkına çevirerek duvara çarptı.

"Onu koruyacaktın!" diye haykırdı Simmons yaşlı gözlerle, Woif'u duvara çarpmaya devam ediyordu. "Ona göz kulak olacaktın!"

Edmunds herkesten önce davranıp ayağa fırladı ve Simmons'ın kollarını zapt etti. Onu izleyen iki memur ve henüz kapıda beliren Baxter, Simmons'ı Wolf'un üzerinden alıp odanın dışına sürüklediler. Dışarı çıkarken olay mahallini korumak üzere kapıyı kapattılar ve Wolf içeride grotesk cesetle yalnız başına» kaldı.

Wolf'un sırtı duvarda aşağı kaydı ve sonra iki büklüm halde bir köşeye oturdu. Şaşkınlık içinde başının arkasına dokundu ve elindeki kana baktı. Dört bir yanında, yükselen suyun yüzeyinde kayıp ruhlara ölüler diyarı yolculuklarında rehberlik eden Japon deniz fenerleri gibi durmadan yanan, düzinelerce minik yağlı alev parçası vardı. Başını duvara yaslayan Wolf alevlerin bitmek bilmez sağanak altında titreşmesini izledi ve soğuk suyun kanlı ellerini yıkamasına izin verdi.

6

28 Haziran 2014 Cumartesi
16.23

Andrea taksiden indi ve Londra'nın en uzun üçüncü gökdeleni Heron Tower'ın gölgesine adım attı. En tepedeki, güneşi kapatan katlara doğru baktı. Dengesiz şekiller eğri büğrü biçimde, zirvede her an devrilecek gibi duran uzun ve ince metal direğe doğru gökyüzüne uzanıyor, tüm estetik kurallarım ve görünüşe bakılırsa yapısal bütünlüğü hiçe sayarak yalnızca statü peşinde koşuyorlardı.

Haber merkezine ev sahipliği yapacak daha uygun bir bina olamazdı.

Andrea devasa resepsiyon alanına girdi ve içgüdüsel olarak yürüyen merdivenlere yöneldi; sabırsız iş adamlarını ürkütücü bir hızla masalarına geri götüren altı saydam asansörden herhangi birine adım atmamaya yeminliydi. Giriş katından ağır ağır yükselirken danışmanın ardındaki duvarın içine kurulu muazzam akvaryumu ve yalnızca ince bir akrilik katmanıyla ayrıldıkları yetmiş bin litre okyanus suyundan görünüşe bakılırsa rahatsız olmayan şık çalışanları takdir etti.

Andrea mercanlardan fışkıran renkli çiçeklere ve keyifli ılıklıktaki suda bir görünüp bir kaybolan huzurlu balıklara bakarken

aklında yeni tutkusu olan sualtı dalışı vardı. Yürüyen merdiven onu düşüncelerinden koparıp sabit zemine kabaca bıraktığında neredeyse devrilip düşüyordu.

Suç mahalline davet edildiği çağrıyı akşamüstü üçte almıştı. Posta kutusunda bulduğu rahatsız edici zarfı vermek üzere nihayet Wolf'a ulaştıktan sonra yarım saatlik canlı güncellemeler kaydetmek için kameramanıyla dört saat daha New Scotland Yard'ın dışında beklemişti. Güncelleme demek, ne oldukları asla söylenmese de polis merkezinin kapalı kapılarının önündeki kaldırımda, kayda değer olaylar ve heyecan verici gelişmeler varmış gibi yapmak için aynı bilgilerin tekrar sunulması demekti.

Saat on bir bülteninden sonra Andrea, baş editörü Elijah Reid'den, evine gitmesi ve birkaç saat dinlenmesini tavsiye eden bir telefon almıştı. Ama inatla direniyordu. Bunun Kremasyon Cinayetleri'nden bu yana en sansasyonel haber olacağından (özellikle de henüz patronuyla paylaşmadığı zarfın ürkünç içeriğini bilirken) emin olduğu bu olay üzerindeki hakkından vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Elijah en ufak bir hareketlenme belirtisinde ona derhal telefon açacağına yemin edince Andrea ancak ikna olmuştu.

Saray bölgesinden Belgrave Square Garden'a, oradan da Knightsbridge'e, nişanlısı ve onun dokuz yaşındaki kızıyla paylaştığı üç katlı Viktoryen eve, gün ışığında yarım saatlik hoş bir yolculuk yapmıştı. Eleybetli giriş kapısını kapatmış ve derhal merdivenlerden en üst kata, zevkli bir sadelikle donatılmış yatak odasına çıkmıştı.

Perdeleri çekmiş ve karanlıkta, üstünde elbiseleriyle nevresimlerin üzerine uzanmıştı. Çantasını açıp cep telefonunu bulmuş ve alarmı kurmuştu. Sonra Wolf'a teslim ettiği her bir parçanın fotokopilerini içeren bir dosyayı çantadan çıkarmıştı; bu belgelerin polis, listedeki talihsiz insanlar ve kendisi için muazzam derecede önemli olduğunu fark edip gözlerini kapatmış, dosyayı sıkıca göğsüne bastırmıştı.

KUKLA

Bir buçuk saat boyunca uyu yamadan orada uzanmış, yüksek tavana ve antik ışıklandırmayı «çevreleyen süslü detaylara bakarak delilleri Elijah'yla paylaşmanın ahlaki ve yasal sonuçlarını tartmıştı zihninde. Elijah'nın hi<ç çekinmeden on iki fotoğrafı da dünyaya sergileyeceğinden Andrea'nın şüphesi yoktu. "Az sonra yayınlayacağımız görüntüler Bazı izleyicilerimiz için rahatsız edici olabilir," gibi bir ibare yalmızca toplumun doymak bilmez, hastalıklı merakını kamçılardı. -Andrea henüz kimliği teşhis edilmemiş kurbanların ailelerinin efe görüntüleri izleyip izlemeyeceğini merak etmiş, belli belirsiz hatırladıkları kol ve bacakların onları aynı anda hem irkiltip hem de iğrendireceğini düşünmüştü.

O sabah düzinelerce gazenteci aynı bilgileri vermek üzere aynı klişe arka planın önünde yan yana durmuş, hepsi de bol seçenekle şımartılmış izleyici kitlesinin dikkatim çekmek için yarışmıştı. Katilin doğrudan Andrea'yla iletişim kurduğu gerçeği, elbette BBC ve Sky Nevvs'a karşı onlara bir üstünlük sağlardı ve yayınlandıkları anda şüphesiz bu iki kanal da görüntüleri çoğaltıp kullanacaktı. Yine de Andrea ülkedeki bütün televizyonların yalnızca kendisine odaklanmasını nasıl garantileyeceğini biliyordu:

Kur - Andrea halka şehrim en yeni seri katilinin kendisiyle iletişim kurduğunu haber verirdi.

Cilve - Ekip olarak fotoğrafların her birini sırayla yayınlar, gösterilen şeyin ne olduğunu anlatır ve kolayca etkilenen hayal güçlerini tahrik etmek üzere çılgın tahminlerde bulunurlardı. Hatta belki ortaya çıkarılan Belgelerle ilgili fikrini paylaşmayı kabul edecek eski bir polis, bir özel dedektif bulabilirlerdi (bir cinayet romanı yazarı bile olurdu).

Vaat - Andrea aldığı pakertin içinde, katilin sonraki altı kurbanının ismini ve ölecekleri rarihleri, günü gününe belirten el yazısı bir liste olduğunu açıkl ardı. "Hepsi, yalnızca beş dakika sonra sîzlerle," derdi (haberin dünyanın dört bir yanına yayılacağı kadar uzun, polisin yayını kesemeyeceği kadar kısa bir süre),

Açıklama - Andrea, tüm dünyanın gözleri üzerindeyken, tıpkı yetenek şovlarında finalistleri seçen jüriler gibi dramatik duraklamalarla isimleri ve tarihleri verirdi. Acaba bir trampet yükselişi fazla mı abartı olurdu?

Andrea bunu aklına getirdiği için bile kendinden nefret etmişti. Polisin henüz hedefteki kişilerle kontak kurmamış olması güçlü bir ihtimaldi ve şüphesiz bu insanlar yaklaşan sonlarını dünyanın geri kalanından, hiç değilse biraz daha önce öğrenmeyi hak ediyorlardı. Ayrıca Andrea tutuklanırdı da. Gerçi bu, Elijah'yı daha önce hiç vazgeçirmcmişti. Haber merkezinde yeniydi ve Andrea daha şimdiden onun sadece varsayımlarla hayatları mahvedişine, devam eden soruşturmaların şüpheli bir biçimde edinilmiş detaylarını dolaşıma sokuşuna ve delil karartmak ve bir polis memuruna rüşvet teklif etmekten iki defa yargıç karşısına çıkışına şahit olmuştu.

Andrea uyuyamayacağını anlayınca yatakta doğrulmuştu. Dinlenememişti ama bir yol haritası çizmişti kendine. Fotoğraf-» lan kullanacaktı; bu başını belaya sokacaktı ama kariyerine sağlayacağı faydalar; zorluklardan daha ağır basıyordu. Listeyi saklı tutacaktı. Doğru olan buydu. Patronu kadar acımasız ve yıkıcı olması yönündeki giderek büyüyen baskıya hâlâ direndiği için kendisiyle gurur duymuştu.

Andrea haber merkezine açılan koridora çıktı. Alçakta olsa bile içgüdüsel olarak duvara doğru yanaştı ve Camomile Sokağının çatılarındaki manzarayı görmezden geldi. Ofise girdiğinde günde yirmi dört saat devam eden amansız koşuşturma onu her zamanki gibi sarstı. Elijah kaosu seviyordu: birbirine bağıran insanlar, zırıl zırıl çalan telefonlar, tavandan sarkan sayısız plazma ekran ve onların kısılan seslerinin yerini alan altyazılar... Andrea birkaç dakika içinde bu kaosa ayak uyduracağını ve agresif atmosferin sadece bir arka plan gürültüsü olacağını biliyordu.

Haber merkezi onuncu ve on birinci katlardaydı. Aradaki kısıtlı, ferah bir yüksek tavan yaratmak üzere kaldırılmıştı. Yıllarca

ta
ra
ta
di
ya
ed
ha
mu
ğ'f
on

ayr
seçc
rışr
elbt
ve)
ğalt
larıı
bili)

ileti;

göstı
güçlt
Hart
kabu
cinay
t
banır
yazısı
sonra
cağı k

yerel kanallarda çalıştıktan sonra Andrea bu kurulumu aşırı ve bir yaşındaki birine iş verilmesini mesleğe hakaret olarak gör- lüzumsuz buluyor, neredeyse bir haber merkezi parodisi oldu ınüştü. Şimdiyse bunu kendisine ve kariyerine kişisel bir saldırı ğunu düşünüyordu. Oysa ihtiyacı olan tek şey bir masa, bilgisa- alarak görüyordu.
yar ve telefondu. Isobel izleyicilere polis sözcüsünün "iv...edil...ikle" bir açık-

Yeni baş editör, bir dizi meşhur marka ve şirketi saran akıjama yapacağını haber verirken dekoltesi ekranı öyle bir kaplı- almaz yolsuzlukları tartışmalı bir biçimde ortaya çıkaran, sal ,'ordu ki Andrea, Rory'nin neden boş yere uğraşıp kadının ka- dırgan bir Amerikan haber programından transfer edilmişti. Be asını çerçevede tuttuğunu merak etti. Gözlerinin sulandığını ve raberinde bolca kibirli, Amerikancı bir üslup, ekip egzersizler epkisini ölçmek üzere Elijah'nın da onu izlediğini hissetti. Silki- ve moral aşılayıcı teşvik stratejileri getirmişti ve bunları kronil ,ip ekrana odaklandı, arkasını dönüp odadan çıkmayacak, Eli- anlamda çekingen olan İngiliz çalışanlara giderek daha fazla da ah'ya bu tatmini yaşatmayacaktı.
yatıyordu. Baş editörünün saf acımasızlığını ilk azımsayışı değildi bu.

Andrea, Ben & Jerry's dondurma otomatının karşısındak)nun mantığını anlayabiliyordu; yılın en büyük hikâyesinin izle- neon sarısı (bilimsel araştırmalar verimlilik ile canlı renkler ara .¡rlilik savaşında ilave bir teşvik olarak kameranın önüne neden sında doğrudan bir bağıntı olduğunu gösteriyordu), ergonomi! lir model konulmasındı ki? Isobel programın kapanışı için geri koltuğuna oturdu ve derhal katilden gelen başka bir mesaj var ra öndüğünde üstsüz olsa Andrea yine şaşırmazdı,
diye posta kutusunu kontrol etti. Dosyayı çantasından çıkardı vl Başkan Turnble'm, idare güncellemeleriyle ilgili bir toplantı tam Elijah'nın ofisine çıkmak üzere hareketlenmişti ki çalışanla. ;in pdis merkezini ziyareti sırasında ani ölümünün sarsıcı ha- televizyon ekranlarının en büyüğünün altında toplanmak üzer ^ mesJektaşIan şok olup münasip küfürler savururkcn And- masalarından ayrılmaya başladılar. îa'nm ilgisini bile çelemedi. Kafası, kendi kendine acımasını

Andrea, Elijah'nm da izlemek üzere ofisinden çıkmış v ^ dönüştürmekle meşguldü şimdi. Kendisine ait olan bu kollarını kavuşturmuş halde balkonda durduğunu fark etti. Ba . aberın o kadar kolay dışında kalmaya niyeti yoktu. Ekrana sır- editörün bakışları Andrea'ya kaydı, sonra ilgisiz bir şekilde ek m dondu; Isobel m memelerinin bu şok edici basın açıklaması rana geri döndü. Neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri olmayaı ,, akkındakı düşüncelerim beklemedi ve hızla masasına gitti. Dos- Andrea ayağa kalktı ve büyüyen kalabalığın arkasında bir ye iyi toparladı ve merdivenlerden çıkıp Elijah'ya doğru ilerledi. örünüşe bakılırsa bunu bekleyen baş editör ilgisiz bir havayla

Sesim açın!" diye bağırdı birisi. «ine gen girdi ve kapıyı açık bıraktı.

Aniden ekranda New Scotland Yard ın tanıdık işareti belirdi ve Andrea, kameramanı Rory'nin, uygunsuz açıklıkta bir ya elbisesi giymiş sarışın, güzel muhabire yakınlaşan, kendine ha yumuşak odağını tanıdı. Önlerdeki birisinden bir kurt ulumak ijah neredeyse beş dakikadır bağırıyor ve küfrediyordu. And- duyuldu. Isobel Platt istasyonda yalnızca dört aydır çalışıyordı ^ ının koca bir gün boyunca böyle bomba bir haberi saklama- İşe alınışı esnasında Andrea, sırf yüksek sesle okuma kabiliyi ia fena bozulmuştu. Ona yedi kere kovulduğunu söylemiş, üç gfjz önünde bulundurularak beyinsiz, kozmetik destekli, yiri ^ lan yardımcısını neredeyse tartaklamıştı.

Andrea, Elijah'mn öfkesini kusmasını sabırla bekledi. Bu beklenilebilir tepkisini, kızgınlığı arttıkça şaibeli New York aksaıının bir Güneyli yayışıyla süslenişi kadar eğlenceli buluyordu neredeyse. Kesinlikle boş bir herifti. Hem iş öncesi hem sonrası spora gidiyor ve bu takıntısının boyutunu vurgulamak için hep küçük beden gömlekler giyiyordu. Kırk yaşını geçmiş olmasına rağmen saçlarında hiç ak yoktu, bunun yerine hiç de doğal görünmeyen altın rengi kusursuz bir tutam saç, kafasında düzgünce arkaya taranmıştı. Ofisteki bazı kadınlar onu dayanılmaz derecede çekici buluyor, onun alfa erkeğin tanımı olduğunu düşünüyorlardı. Andrea ise onu gülünç biçimde itici buluyordu. Baş editörünün otorite gösterisinin geçmesi için birkaç dakika daha beklemek zorunda kaldı.

"Bu fotoğraflar boktan kalitede, kullanılamaz bile," diye çıkıştı Elijah. Fotoğrafları masanın üzerine saçarken heyecanını gizlemeye çalışıyordu.

"Evet öyleler. Bunlar sadece senin için," diyerek cevapladı Andrea sakince. "Yüksek kaliteli versiyonlarını bir SD kartta tutuyorum."

"Nerede dedin?" diye sordu Elijah hemen. Andrea cevap vermeyince onu süzdü. "Aferin kızıma, öğreniyorsun."

İğrenç bir küstahlıkta olsa bile, Andrea elinde olmadan bu gönülsüz iltifatla biraz gururlandı. Oyun alanı işte şimdi eşitlenmişti; bir parça etin etrafında iki köpekbalığı dönüyordu.

"Poliste orijinalleri var mı?" diye sordu Elijah.

"Var."

"Wolf'ta mı?" Elijah, Andrea'nm meşhur dedektiften boşanmış olmasına özel bir ilgi duyuyordu. Kıemasyon Katili skandali, Atlantik'in öbür yakasında da benzer bir haber değeri taşımıştı. Elijah sırıttı. "O halde delil saklamakla suçlanamayız, değil mi? Fotoğrafları grafikçilere ulaştır. Seni kovmaktan vazgeçtim."

Andrea hazırlıksız yakalanmıştı. Elijah elbette Andrea'nın niyetinin yalnızca işini elde tutmak değil, hikâyeyi yeniden üst-

lenmek olduğunu anlamıştı. Dahası, Andrea'nın yüzündeki ifadeyi de fark etmiş gibiydi çünkü sırıtışı şeytanca bir hal aldı,

"Oyuna gelmiş gibi bakma. İşini yaptın, o kadar. Isobel hâlihazırda orada. Haberi o yapacak."

Andrea gözlerinde o tanıdık sulanmayı hissedebiliyordu, bir kontra hamle için kafa patlatırken durumunu çaresizce gizlemeye çalışıyordu: "O halde ben de..."

"Sen de ne? Bırakacak mısın? Fotoğrafları başka bir yere mi götüreceksin?" diye güldü Elijah. "Bahse girerim kullandığın SD kart şirkete aittir. Eğer şirket binasından çalıntı malla çıkmaya çalıştığından şüphelenirsem güvenlikten seni aramalarını rahatlıkla isteyebilirim."

Andrea çantasındaki Starbucks ve sualtı dalış kulübü kayıt kartları arasına sıkıştırılmış küçük siyah dikdörtgeni düşündü. Onu saniyeler içinde bulurlardı. Ancak oynayabileceği son bir kartı olduğunu fark etti.

"Bir liste var," dedi aceleyle. Bilinci onu durdurmadan önce konuşmuştu, "...katilin sonraki kurbanları yazılı."

"Uydurma."

Andrea cebinden buruşuk fotokopiyi çıkardı ve sadece ilk satır görünecek şekilde dikkatlice katladı:

Başkan Banmond Edgar Turnble
Haziran Cumartesi

Elijah gözlerini kısıp Andrea'nın uzanamayacağı yerde tuttuğu gri renkli çıktıya baktı. Onun televizyon ekranından masasına gidişini ve oradan da doğrudan ofisine gelişini izlemişti. Bu fotokopiyi bir anda uyduracak fırsatı olmamıştı.

"Bunun altında beş isim ve tarih daha var. Ve elimden kapmaya çalışırsan yemin ederim ki kâğıdı yırtarım."

Andrea, Elijah'nın öfkesini kusmasını sabırla bekledi. Bu beklenilebilir tepkisini, kızgınlığı arttıkça şaibeli New York aksalımın bir Güneyli yayışıyla süslenişi kadar eğlenceli buluyordu neredeyse. Kesinlikle boş bir herifti. Hem iş öncesi hem sonrası spora gidiyor ve bu takıntısının boyutunu vurgulamak için hep küçük beden gömlekler giyiyordu. Kırk yaşını geçmiş olmasına rağmen saçlarında hiç ak yoktu, bunun yerine hiç de doğal görünmeyen altın rengi kusursuz bir tutam saç, kafasında düzgünce arkaya taranmıştı. Ofisteki bazı kadınlar onu dayanılmaz derecede çekici buluyor, onun alfa erkeğin tanımı olduğunu düşünüyorlardı. Andrea ise onu gülünç biçimde itici buluyordu. Baş editörünün otorite gösterisinin geçmesi için birkaç dakika daha beklemek zorunda kaldı.

"Bu fotoğraflar boktan kalitede, kullanılamaz bile," diye çıkıştı Elijah. Fotoğrafları masanın üzerine saçarken heyecanını gizlemeye çalışıyordu.

"Evet öyleler. Bunlar sadece senin için," diyerek cevapladı Andrea sakince. "Yüksek kaliteli versiyonlarını bir SD kartta tutuyorum."

"Nerede dedin?" diye sordu Elijah hemen. Andrea cevap vermeyince onu süzdü. "Aferin kızıma, öğreniyorsun."

İğrenç bir küstahlıkta olsa bile, Andrea elinde olmadan bu gönülsüz iltifatla biraz gururlandı. Oyun alanı işte şimdi eşitlenmişti; bir parça etin etrafında iki köpekbalığı dönüyordu.

"Poliste orijinalleri var mı?" diye sordu Elijah.

"Var."

"Wolf'ta mı?" Elijah, Andrea'nın meşhur dedektiften boşanmış olmasına özel bir ilgi duyuyordu. Kıemasyon Katili skandali, Atlantik'in öbür yakasında da benzer bir haber değeri taşımıştı. Elijah sırıttı. "O halde delil saklamakla suçlanamayız, değil mi? Fotoğrafları grafikçilere ulaştır. Seni kovmaktan vazgeçtim."

Andrea hazırlıksız yakalanmıştı. Elijah elbette Andrea'nın niyetinin yalnızca işini elde tutmak değil, hikâyeyi yeniden iist-

lenmek olduğunu anlamıştı. Dahası, Andrea'mn yüzündeki ifadeyi de fark etmiş gibiydi çünkü sırıtışı şeytanca bir hal aldı.

"Oyuna gelmiş gibi bakma. İşini yaptın, o kadar. Isobel hâlihazırda orada. Haberi o yapacak."

Andrea gözlerinde o tanıdık sulanmayı hissedebiliyordu, bir kontra hamle için kafa patlatırken durumunu çaresizce gizlemeye çalışıyordu: "O halde ben de..."

"Sen de ne? Bırakacak mısın? Fotoğrafları başka bir yere mi götüreceksin?" diye güldü Elijah. "Bahse girerim kullandığın SD kart şirkete aittir. Eğer şirket binasından çalıntı malla çıkmaya çalıştığından şüphelenirsem güvenlikten seni aramalarını rahatlıkla isteyebilirim."

Andrea çantasındaki Starbucks ve sualtı dalış kulübü kayıt kartlan arasına sıkıştırılmış küçük siyah dikdörtgeni düşündü. Onu saniyeler içinde bulurlardı. Ancak oynayabileceği son bir kartı olduğunu fark etti.

"Bir liste var," dedi aceleyle. Bilinci onu durdurmadan önce konuşmuştu, "...katilin sonraki kurbanları yazılı."

"Uydurma."

Andrea cebinden buruşuk fotokopiyi çıkardı ve sadece ilk satır görünecek şekilde dikkatlice katladı:

Başkan Raymond Edgar Turnble -
***2#** Haziran Cumartesi*

Elijah gözlerini kısıp Andrea'nm uzanamayacağı yerde tuttuğu gri renkli çıktıya baktı. Onun televizyon ekranından masasına gidişini ve oradan da doğrudan ofisine gelişini izlemişti. Bu fotokopiyi bir anda uyduracak fırsatı olmamıştı.

"Bunun altında beş isim ve tarih daha var. Ve elimden kapmaya çalışırsan yemin ederim ki kâğıdı yırtarım."

Andrea'nm gayet ciddi olduğunu hisseden Elijah koltuğm yaslandı ve mutlu mutlu gülümsedi, sanki dişe diş bir masa oyıM sonrası nihayet sonuca ulaşmışlardı.

"Ne istiyorsun?"

"Bu ***benim*** haberim olacak."

"Pekâlâ."

"İstersen Isobel dışarıda takılıp vaktini boşa harcamaya ***dt*** vam etsin. Ben haberimi stüdyodan yapacağım."

"Sen bir saha muhabirisin."

"Robeıt ve Marie'ye bu gece onlara ihtiyacımız olmayacağını söyleyebilirsin. Tüm program benim olacak."

Elijah bir an tereddüt etti. "Oldu bil. Başka bir şey?"

"Evet. İşim bitene kadar tüm kapıları kilitle ve kimseye açma. Ben bitirene kadar beni tutuklamalarına izin veremeyiz."

7

28 Haziran 2014 Cumartesi
17.58

Wolf, Simmons'ın ofisinde bir başına oturuyordu. Antika dosya dolabına tekmeyle açılmış taze göçükleri ve halıya yayılmış sıva parçalarım gördüğü için haddini aşan bir şeye şahit olmuş gibi hissediyordu kendini; bunlar yas sürecinin ilk izleriydi. Wolf utanç içinde, sol kolunu kaplayan ıslak bandajla dalgın dalgın oynayarak bekledi.

Simmons sorgu odasından çıkarıldıktan sonra Baxter tekrar içeri dönmüş ve Wolf'u odadaki muson yağmurunun altında, Başkan'ın cansız bedeninin yanına yığılmış halde bulmuştu. Onu Biç bu kadar dalgın ve kırılgan görmemişti. Wolf öylece boşluğa Bakıyordu, sanki Baxter'in orada olduğunun bile farkında değildi. Baxter nazikçe onu ayağa kaldırmış ve her hareketini dikkatle izleyen endişeli yüzlerle dolu kuru koridora çıkarmıştı.

"Tanrı aşkına," diye çıkışmıştı Baxter.

Ofis boyunca sendeleyerek ilerleyip kadınlar tuvaletinin kapısından geçerlerken Wolf'un ağırlığının çoğu onun üzerindeydi, ^olf'a iki lavabo arasındaki tezgâha doğru çıkması için yardım derken zorlanmıştı. Lekeli gömleğinin düğmelerini dikkatle aç-'Piş, üzerinden yavaşça sıyırmış, eriyen kumaşı Wolf'un kolunun

alt kısmını saran nemli ve kabarcıklı yaradan soyarken kılı kırk yarmıştı. Ucuz deodorant, ter ve yanık deri kokusunun bir karışımı etrafa yayılmış ve Baxter kendini sebepsiz yere gergin hissetmişti. Sanki birilerinin her an içeri girip kendisini yanlış bir şey yapıyormuş gibi yakalamasından endişe ediyordu.

Yarayı elinden geldiğince temizledikten sonra Wolf'a, "Kımıldama," demişti. Aceleyle ofisine dönmüş ve birkaç dakika sonra bir ilk yardım çantası ve Wolf'un ıslak saçına sarmak üzere bir havluyla dönmüştü. Yanıkları tecrübesizce açıp merhem sürmüş, Wolf'u, yaralı kolunun çevresini mumyalaştırmaya yetecek bandajla sardıktan sonra gıydirmişti.

Bir süre sonra kapı tıklatılmıştı. Edmunds içeri girmiş ve saflığına yenilip altında bir tişört olduğunu kabul edince gömleğini gönülsüzce de olsa vermek zorunda kalmıştı. Uzun olsa da Edmunds sıska, ergen bir okul çocuğunun fiziğine sahipti ve küçük kumaş parçası Wolf'un cüssesini örtmemişti bile. Yine de Baxter bunun hiç yoktan iyi olduğunu düşünmüştü. Düğmelerin çoğunu ilikledikten sonra zıplayarak tezgâha çıkmış ve sessizce Wolf'un yanında kalıp onun kendine gelmesini beklemişti.

Wolf akşamüstünün geri kalanını sessiz bir köşede, kilitli odanın içinde olan bitenler hakkında detaylı bir rapor yazarak geçirmişti. Kaza ve Acil Durum sebebiyle eve gitmesi yönündeki birçok gereksiz tavsiyeyi duymazlıktan gelmişti. Saat 17.50'de Simmons'ın ofisine çağrılmış, saatler önceki öfke krizinden beri görmediği Başkomiser'in gelişini kaygılı bir şekilde beklemişti.

Beklediği sırada Wolf, Baxter'i ve banyoyu belli belirsiz hatırlar gibi olmuş ama her şey bulanık, gerçekdışı gelmişti ona. 0 sabah (ve geride kalan dört yıldır) şınavlarını ihmal ettiği içil[1] biraz kötü hissetmiş, Baxter'in da onun bakımsız ve hafifçe yağlanmaya başlamış bedenini gördüğünü düşünürken ürpermişti.

Simmons'm odaya girdiğini ve kapıyı kapattığım işitti. BaŞ" komiser kendisini Wolf'un karşısındaki koltuğa bıraktı ve bi* alışveriş poşetinden bir şişe Jameson Irish viski, bir paket bu®[1] ve bir dizi plastik Transformers piknik bardağı çıkardı. Basın toplantısı öncesi, haberi Başkan Turnble'm karısına o vermişti ve gözleri hâlâ şişti. İki bardağa bir avuç buz koydu, içlerini bonkörce doldurdu ve bardaklardan birini tek kelime etmeden Wolf'a doğru ittirdi. İkisi de sessizlik içinde birer yudum aldılar.

"En sevdiğin, öyle hatırlıyorum," dedi Simmons sonunda.

"Hafızan sağlammış."

Wolf'un geçirdiği hafif beyin sarsıntısında hiç suçu yokmuş gibi, "Başın nasıl?" diye sordu Simmons.

"Kolumdan iyi," diye cevapladı Wolf neşeyle. Baxter'in bandajlaması, bandajın altındaki muamele için bir işaretse, doktorların kolunu kurtarabileceğinden emin değildi.

"Dürüst olabilir miyim?" diyen Simmons cevap beklemedi: "ikimiz de biliyoruz ki bu kadar çuvallamasan bu koltukta sen oturuyor olurdun. Sen hep daha iyi bir dedektiftin."

Wolf nazik, kayıtsız yüz ifadesini bozmadı.

"Belki de," diye devam etti Simmons, "benimkilerden daha iyi kararlar alırdın. Belki Ray hâlâ hayatta olurdu, eğer..."

Simmons daldı ve içkisinden bir yudum daha aldı.

"Kimse bilemezdi," dedi Wolf.

"Astım spreyinin yanıcı maddeyle dolu olduğunu mu? Bir haftadır burada tuttuğumuz çiçeklerin kanaryaotu poleniyle kaplı olduğunu mu?"

Wolf plastik delil poşetlerinden oluşan yığını ofise yürürken Ifark etmişti.

"Neyle kaplı?"

"Görünüşe bakılırsa astımlılar için kriptonit gibi bir şeymiş. Sen de tutup Ray'i buraya getirdim."

Bir an kendine öfkelenen Simmons boş bardağını duvara fırıttı ama plastik olduğunu unutmuştu. Bardak zayıfça süzülüp ıasaya doğru geri sekti ve bir süre sonra Simmons eğilip onu :rden aldı.

“Pekâlâ, Amir Vanita dönmeden şu işi halledelim,” dedi Simmons. “Seni ne yapacağız?”

“Ne olmuş bana?”

“Eh, dosyaya fazla yakın olduğunu ve seni dosyadan almamın herkes için daha iyi olacağını söylemek için bu konuşmayı...”

Wolf itiraz edecek gibi oldu ama Simmons devam etti:

“...yapıyorum ama kesin bana defolup gitmemi söyleyeceksin. Sonra sana Khalid’le neler olduğunu hatırlatacağım. Sonra sen yine defolup gitmemi söyleyeceksin ve ben de gönülsüz de olsa dosyada kalmana izin vereceğim ama seni uyaracağım: Meslektaşlarının, psikiyatrının ya da benim hissedeceğimiz ilk endişe kırıntısında başka dosyaya geçeceksin. Konuşma da orada bitecek.”

Wolf başıyla onayladı. Simmons’ın onun için büyük bir risk ‘aldığının farkındaydı.

“Yedi ceset ve şimdiye kadar bir astım spreyi, çiçekler ve bir balıktan başka cinayet aleti yok.” Simmons inanamıyormuş gibi başını salladı. “İnsanların kahrolası kurbanına yanaşıp onu vuracak kadar onurlu olduğu eski güzel günleri hatırlıyor musun?”

Wolf, Optimus Prime resminin olduğu bardağını şerefe kaldırarak, “Daha iyi günlere,” dedi.

“Daha iyi günlere!” diye tekrarladı Simmons bardağını kaldırırken.

Wolf cep telefonunun cebinde titrediğini hissetti. Çıkarıp baktığında Andrea’dan gelen kısa mesajı gördü:

ÖZÜR DİLERİM ( )( )
\ /
V

Wolf birden huzursuz olmuştu. Andrea’nın herhalde bir kalp olmasını umup çizdiği bu uygunsuz penis şeklinden fazlası için özür dilediğini biliyordu. Tam cevap yazmak üzereydi ki Baxter

odaya daldı ve duvardaki küçük televizyonu açtı. Simmons tepki bile veremeyecek kadar bitkindi.

"Senin o eski karın olacak sürtük haberi yayınlıyor," dedi Baxter.

Andrea haberin ortasındaydı. İnanılmaz görünüyordu. Böyle tarafsız bir açıdan bakınca Wolf onun güzelliğinin kıymetini bilmediğini fark etti: genelde düğünler ve partiler için saklayıp topladığı o uzun, kızıl bukleler ve neredeyse gerçek ötesi görünen ışıl ışıl yeşil gözler... Eski karısının ihanetinin ardındaki sebep belli olmuştu. Bir ana caddenin kenarında durmuyor ya da eski bir fotoğrafı başarısız bir vantrilok oyunu gibi ekranda öylece dururken cızırtılı bir hattan konuşmuyordu. Stüdyodan bildiriyor, programı sunuyordu. Hep istediği gibi.

"...ki Başkan Turnble'ın bu akşamüstü gerçekleşen ölümü, aslında bu sabah erken saatlerde Kentish Town'da bulunan altı cesetle bağıntılı, bir taammüden adam öldürme olayıdır," dedi Andrea. Wolf'un, yüzeyin altında koptuğunu bildiği fırtınaları hiç belli etmiyordu. "Az sonra yayımlayacağımız görüntüler bazı izleyiciler..."

"Karınla konuş Fawkes. Hemen!" diye haykırdı Simmons.

"Eski karısı," diye düzeltti Baxter. Üçü de telefonlarında çılgınlar gibi farklı numaraları tuşluyordu:

"Evet, bir haber merkezinin adresini öğrenmek istiyordum..."

"110 Bishopsgate'e iki birim..."

"Aradığınız kişiye şu an ulaşılamamak..."

Arka planda Andrea'nın haberi devam ediyordu: "Kesik kafanın, Kremasyon Katili Naguib Khalid'e ait olduğunu doğruladı. Şu an için Khalid'in nasıl olup da hapis yattığı..."

Wolf, Andrea'ya bıraktığı üç sert kelimeli, ***hemen beni ara*** sesli mesajından sonra, "Binadaki güvenliği deneyeceğim," dedi.

"Uzuvlar görünüşe bakılırsa önce koparılmış ve tek bir bu tün vücut meydana getirecek şekilde tekrar dikilmiş," dedi Andrea. Ekranda dehşet verici fotoğraflar birbirini izliyordu.

"Polis bu cesede ***kukla*** diyor."

"Bok diyoruz," diye hırladı Simmons. Hâlâ telefonla kontrol odasına ulaşmaya çalışıyordu.

Andrea devam ederken hepsi durdu: "Beş isim daha var ve tam olarak ölecekleri günler de kâğıtta yazılı. Hepsini beş dakika içinde sîzlerle paylaşacağız. Ben Andrea Hall. Bizi izlemeye devam edin."

"Yapmaz herhalde?" diye sordu Simmons inanamayarak. Eli telefonun alıcısındaydı.

Wolf cevap vermedi ve hepsi gergin telefon görüşmelerine devam ettiler.

Beş dakika sonra Wolf, Simmons ve Baxter birlikte oturmuş, haber merkezi ışıklarının, Aııdrea'yı, vaktini karanlıkta yalnız başına oturarak geçiriyormuş gibi gösterecek şekilde yavaş yavaş açılmasını izliyorlardı. Meslektaşları arkalarında, birisinin toplantı odasından taşıdığı bir televizyonun etrafında toplanıyordu.

Çok geç kalmışlardı.

Andrea tahmin edileceği gibi Wolf'un mesajına cevap vermemişti. Bina güvenliği aracılığıyla haber merkezi ofislerinin dışında barikatlar kurdurulmuştu ve zaten Simmons'ın yolladığı polis memurları da henüz olay yerine varmamışlardı. Simmons ismini çok iyi bildiği baş editöre ulaşmıştı. Çekilmez adama bir cinayet soruşturmasını sabote ettiğini, bunun için hapis cezası alabileceğini haber vermişti. Bu bir sonuç vermeyince Simmons insaniyet kozunu oynamış, listedeki insanları kendilerine yönelik tehditten henüz haberdar etmediklerini itiraf etmeyi denemişti.

"Sizi zahmetten kurtarıyoruz o halde," diye cevap vermişti Elijah. "Bir de senin için hiçbir şey yapmadığımı söylersin."

Andrca'yla konuşmalarına izin vermemiş ve telefonu hemen kapatmıştı Elijah. Artık tek yapabildikleri dünyanın geri kalanıyla birlikte haberi izlemekti. Simmons üç yeni bardak viski koydu. Masada oturan Baxter kendi bardağını şüpheyle kokladı ama yine de bir dikişte içti. Birkaç dakika içinde zaten kamuya mal olacak gizli listeyi o da görmeyi talep edecekti ki program yeniden başladı.

Andrea ilk başlangıç işaretini kaçırdı. Wolf onun endişeli, tereddütlü olduğunu, içine kurt düştüğünü görebiliyordu. Masanın ardında dizlerinin, gergin olduğunda hep yaptığı gibi aşağı yukarı sallandığını da biliyordu. Andrea kameraya baleti, onu izleyen milyonlarca görünmez gözü aradı ve Wolf da eski karısının ona baktığını, kazdığı çukurdan çıkmak için bir yol arandığını hissetti.

"Andrea, yayındayız," diye tısladı kulağına gergin bir ses. "Andrea!"

"İyi akşamlar. Ben Andrea Hall. Tekrar hoş geldiniz..."

Hikâyenin o ana kadarki kısmını özetleyerek ve kanalını yeni değiştirmiş sayısız izleyici için tüyler ürpertici fotoğrafları yeniden çevrime sokarak beş dakika geçirdi. Fotoğrafların yanına el yazısı bir listenin iliştirildiğini açıklarken teklemeye başladı ve altı ölüm cezasını yüksek sesle okuma zamanı nihayet gelip çattığında elleri belirgin biçimde titriyordu:

Mayor Raymond Edgar Tumble - 28 Haziran Cumartesi
Vijay Rana - 2 Temmuz Çarşamba
Jarred Andrew Garland - 5 Temmuz Cumartesi
Andrew Arthur Ford - 9 Temmuz Çarşamba
Ashley Danielle Lochian - 12 Temmuz Cumartesi
Ve 14 Temmuz Pazartesi...

Andrea duraksadı ancak bu dramatik bir etki yaratmak için değil (işi şovmenliğe dökmeden listeyi aceleyle okumuş, çabucak

bitmesi için uğraşmıştı), rimelle renklenmiş bir gözyaşını silme içindi. Boğazını temizledi ve önündeki kâğıtları karıştırdı, pek **4** inandırıcı olmayan bir biçimde bir yazım hatasının ya da eksi) bir sayfanın akışını bozduğunu ima ediyordu. Birden elleriyle zünü kapattı, yaptığı şeyin tüm ağırlığım hissettiğinde omuzlar; Zangırdadı.

« "Andrea? Andrea?" diye fısıldadı kameranın ardındaki biri.

Andrea rekor sayıdaki izleyici kitlesine ve hayatı boyunca beklediği ana, yüzüne ve gömlek kollarına bulaşmış yakışıksız siyah lekelerle baktı.

"İyiyim."

Bir duraksama daha oldu.

"14 Temmuz Pazartesi: Londra Polis Teşkilatı memuru ve Kukla cinayetlerinin baş dedektifi William Oliver Layton-Fawkes.

8

30 Haziran 2014 Pazartesi
09.35

"Kötü."

"Kötü mü?"

"Ve üzgün."

"Üzgün."

Doktor Preston Hail derin bir iç çekti ve defterini koltuğunun yanındaki antika kahve sehpasına yerleştirdi.

"Korumakla yükümlü olduğunuz adamın gözlerinin önünde ölmesini izliyorsunuz, bunu yapan kişi yalnızca iki hafta içinde sizi de öldürme niyetinde olduğunu açıklıyor ve bana söyleyebildiğiniz tek şey ***kötü*** ve ***üzgün*** hissettiğiniz mi?'

"Kızgın da olabilir miyim?" diye denedi Wolf. İyi iş çıkardığına inanıyordu.

Bu cevap doktorun merakını uyandırmış gibiydi. Defterini bir kez daha eline alıp yaklaştı.

"Yani öfkeli mi hissediyorsunuz kendinizi?"

Wolf bunu bir süre düşündü: "Yok, pek değil."

Doktor defterini attı. Defter minyatür sehpadan kayıp yere düştü. Anlaşılan asıl kızgın olan oydu.

Wolf, Queen Anne's Gate'deki bu stükko dış cepheli George Dönemi mimarisi tarzındaki binayı, göreve iade edilişinden bu yana her pazartesi sabahı ziyaret ediyordu. Doktor Preston Hail, Londra polisinin danışman psikiyatrıydı. Kadının yalnızca ön kapıdaki pirinç plakla isim konan mütevazı ofisi, New Scotland Yard'a üç dakikalık yürüme mesafesindeki sessiz bir sokakta bulunuyordu.

Doktorun varlığı, etrafın şıklığını yalnızca artıran bir etmendi. Kadın artık altmışlı yaşlarının başındaydı ve güzel yaşlanıyordu. Yumuşak renkli pahalı kıyafetler giymiş ve gümüş rengi saçlarını titizlikle toplamıştı. Sert, otoriter bir hava takınmıştı. Okul müdiresi karakteri, çocukların derinlerine o kadar genç yaşta işleniyordu ki yetişkinliklerinde de bu rolü asla unutamıyorlardı.

"Anlatın bakalım, yine o rüyaları mı görüyorsunuz?" diye sordu. "Hastaneyle ilgili olanlar.

"Siz hastane diyorsunuz, ben tımarhane."

Doktor iç geçirdi.

"Sadece uyuduğumda," diye yanıtladı Wolf.

"Yani?"

"Elimde değil yani. Ve ben bunlara rüya demezdim. Bunlar kâbus."

Doktor Preston Hail, "Ben de onlara kâbus demezdim," diye iddialaştı. "Bir rüyanın korkunç bir tarafı yoktur. Korkuyu ona sen yansıtırsın."

"Affedersiniz ama bunu söylemek, ömrünüzün on üç ay ve bir gününü o cehennemde geçirmemişken çok daha kolay."

Wolf'un kalan zamanlarını burada kişisel bir şey anlatmaktansa onunla tartışarak geçirmeyi tercih ettiğini sezen Doktor Hail konudan vazgeçti. Wolf'un beraberinde getirdiği mühürlü zarfı yırtarak açtı ve Finlay'nin alışıldık haftalık raporunu hızhca okudu, ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla bu raporların çoğu

zaman ağaç ve mürekkep israfı olduğunu düşünüyordu. Wolf da hemfikirdi.

"Çavuş Shaw son birkaç günün stresiyle başa çıkma şeklinizden gayet memnun gibi. Size on üzerinden on vermiş. Puanlandırma sistemini neye göre temellendirdiğini Tanrı bilir ama... tebrik ediyorum sizi," dedi kurumlu bir şekilde.

Wolf açık sürme pencereden Queen Anne's Gate'in karşı tarafına dizilmiş heybetli evlere baktı. Her biri ya kusursuz bir şekilde korunmuş ya da eski ihtişamlarına uygun biçimde restore edilmişti. Bir başka amansız haftaya hazırlanan kaotik şehrin uzaktan gelen fısıltıları olmasa, Wolf zamanda geriye yolculuk yaptıklarına inanabilirdi. Gölgeli odaya hafif bir esinti daldı, dışarıdaki sabah havasının sıcaklığı ise yirmi sekiz dereceye yaklaşıyordu.

"Bu dosya devam ettiği sürece haftada iki kere görüşmemizi tavsiye edeceğim," dedi Doktor Hail. Hâlâ Wolf'un dikte ettirdiği ve Finlay'nin biçimsiz el yazısıyla karaladığı detaylı raporu okuyordu.

Wolf doğruldu, yumruklarını psikiyatrın önünde sıkmamak için kendini tuttu.

"Kaygınız için müteşekkirim..." Sesi pek de öyleymiş gibi çıkmıyordu. "Ama buna vaktim yok. Yakalamam gereken bir katil var."

"Ve işte sorunumuz da burada yatıyor. ***Yakalamam*** diyorsunuz. Benim endişem bu. Daha önce de böyle olmadı mı? Bu insanı yakalamak yalnızca sizin sorumluluğunuz değil. Meslektaşlarınız var. Destek görüyorsunuz..."

"Mesele benim için daha önemli."

"Benim de mesleki yükümlülüğüm var," dedi Doktor Hail sonunda.

Wolf tartışmaya biraz daha devam ederse doktorun haftada üç buluif[1Tla] önereceğine dair bir hisse kapıldı.

"O halde anlaştık," dedi kadın ajandasının sayfalarını ççy rirken. "Çarşamba sabah size uyar mı?"

"Çarşamba günü elimden geldiğince Vijay Rana isimli bj, adamın öldürülmesini engellemeye çalışacağım."

"O halde perşembe?"

"Pekâlâ."

"Sabah dokuz."

"Tamam."

Doktor Preston Hail evrakları imzalayıp hoşnut bir şekilde gülümsedi. Wolf da ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

"Ve William..." Wolf dönüp kadına baktı. "Kendinize dik kat edin."

Simmons önceki gün yaşanan sıkıntılardan sonra Wolf'un pazar günü izin kullanmasında ısrar etmişti. Wolf onun yalnızca kendi kıçını koruduğunu, kendisi görevine devam etmeden önce psikiyatrın onayım aldığından emin olmaya çalıştığını düşünüyordu.

Wolf habercilerden oluşan kalabalığın evinin girişinin önünde, sabırsızlıkla onun eve dönüşünü bekleyeceğini doğru tahmin etmiş, Tesco Express'te durup hafta sonunun kalanı boyunca köşesine çekilebileceği kadar yemek almıştı. Neyse ki adli tabipler işlerini bitirirken Wolf halâ yerinde duran polis kordonundan geçerek gazetecilerin çoğunu atlatmıştı.

Bu nahoş izin gününü Andrea'nın onun için aylar önce paketlediği kutulardan birkaçını açarak geçirdi. Bunlar evin daha değersiz olan kısmı gibi görünüyordu ve Wolf, Andrca'nın arabayı da duvarlara dizili mukavva kutulardan birinin içine sıkıştırmadığından elbette emindi.

Cumartesi gecesi ve pazar günü Andrea'dan gelen on yedi aramayı duymazlıktan geldi ama annesinin aramasına cevap verdi. Annesi iki dakikalığına gerçekten endişelenmiş gibi konuştuktan sonra konuşmanın kapanıştaki kırk dakikasını, çok daha önemli bir konu olan komşusu Ethel'in kırık çitine ayırmıştı.

Wolf, temmuzda bir hafta sonu tamir için Bath'a geleceğine dair söz vermişti ona. Ve eğer ayın on dördünde korkunç bir şekilde öldürülürse en azından bu işi yapmak zorunda kalmamak gibi bir tesellisi olacaktı.

* * *

Cinayet ve Ağır Suçlar ofisine giren Wolf'u matkap sesi karşıladı. Eski toprak sert işçilerden bir ekip, sudan hasar gören sorgu odasında tamirata girişmişlerdi. Wolf ofiste ilerlerken meslektaşlarının yüzünde iki zıt tepki okudu. Çoğu destekleyici gülümseyişler atıyorlardı, tanımadığı birisi ona kahve yapmayı teklif etti ve bir başkası (dosyayla alakası bile yoktu) ona gizlice, "Onları yakalayacağız," dedi. Diğerleri ise idam mahkûmunu tamamen görmezden geldi, belki de katilin onu indirmek için seçeceği zehirli balık, ilaç ya da bitkinin kendilerini de beraberinde götüreceğinden korkuyorlardı.

"Nihayet," dedi Baxter, Wolf onun ve Edmunds'm masasına yaklaşırken. "Biz senin işini yaparken iyi bir izin günü geçirdin mi?"

Wolf alayı duymazlıktan geldi. Saldırganlığın, Baxter'in kurtarıcı hamlesi olduğunu diğer herkesten iyi biliyordu: mutsuzluk, saldırı, şaşkınlık, düşmanlık, mahcubiyet, şiddet. Baxter cumartesi akşamki haber bülteninden bu yana âdeti olmadığı üzere sessizdi ve konuşmak isteyebileceği tek insan olmasına rağmen Wolf'la iletişime geçmemişti. Listeyi hiç duymamış gibi yapmaktan memnunmuş gibiydi ve Wolf da ona mutlulukla ayak uyduruyordu.

"Neyse, bu küçük piç kurusunun o kadar da işe yaramaz olmadığı ortaya çıktı," dedi yanında oturan Edmunds'ı işaret ederek.

Baxter, Wolf'a bilgi geçti. Bir uzmanın, ülkedeki herhangi bir serada yetiştirilmiş olabileceği haberini verişinden sonra lcanar-

yaotu incelemesinden vazgeçmek zorunda kalmışlardı. Çiçekler için de aynı durum geçerliydi, her buket Londra'nın dört bir yanındaki farklı çiçekçilerden gönderilmişti. Çiçeklerin ücretlerinin tümü nakit olarak postayla ödenmişti.

Edmunds'ın ipucunu izleyip Complete Foods fabrikasına gitmişlerdi ve artık ellerinde Naguib Khalid'in zehirlendiği günün önceki gecesi çalışanların kapsamlı bir listesi vardı. Daha da önemlisi, sabahın erken saatlerinde şirket binasına giren yabancı bir kimsenin güvenlik kamerası görüntülerine ulaşmışlardı. Edmunds videonun bulunduğu bir USB'yi gururla Wolf'a uzatırken sırtının sıvazlanmasını bekler gibiydi.

"Aklıma yatmayan bir şeyler var," dedi Edmunds.

Baxter, "Yine mi," diye huysuzlandı.

"Bozulmuş yemek siparişlerinin başka yerlere de gittiğini keşfettim. Tetrodotoksini üç kişi daha yemiş ve ikisi ölmüş."

"Ve üçüncüsü?"

"Pek umut yok."

"St Mary's Academy'deki gotiğin öğrenim izninde olması iyiymiş, yoksa bir kişi daha olacaktı," dedi Baxter.

"Aynen," diye devam etti Edmunds. "Katilin bize altı kesin isimden oluşan bir liste verdikten sonra gidip rastgele üç kişi daha öldürmesi..."

"İki buçuk," diye araya girdi Baxter.

1 "...ve onların sorumluluğunu üstlenmemesi garip geliyor. Seri katiller böyle yapmaz. Bunda başka bir iş var."

Wolf etkilenmiş gibiydi ve Baxter'a döndü.

"Ondan neden hoşlandığını anlayabiliyorum."

Edmunds bu yorumdan memnun görünüyordu.

"Hoşlanmıyorum," dedi Baxter

Edmunds'ın sırıtışı hemen söndü.

Wolf bu kez Edmunds'a, "O stajdayken altı ay boyunca masamı paylaşmasına izin vermemiştim," dedi.

"Devam edelim!" diye kesti Baxter.

“Astını spreyinden bir yere varabildiniz mi?” diye sordu Wolf.

“Teneke kutu özel olarak yeniden kaynak yapılmıştı, içinde hiç ilaç yokmuş, sadece telaffuz edemediğim bir kimyasal varmış,” dedi Baxter. “Araştırıyoruz ama anlaşılan herhangi bir okulun kimya laboratuvarında hazırlanması mümkün bir karışımmış. O yüzden bu tamamen uygunsuz benzetme için beni affedeceksen, nefesini tutma derim.”

“Bahsi açılmışken,” diye kesti Edmunds, “katilimiz cinayetten önce spreyleri değiştirecek kadar ona yaklaşmış olmalı, muhtemelen o sabah. Peki Başkan’ı neden o sırada öldürmedi? Adamın intikamdan ziyade olayın tiyatrosuyla alakalı olduğunu gösteriyor.”

“Mantıklı,” diye onayladı Wolf. Üçü için de tabu olan konuyu açmadan önce bir süre tereddüt etti. “Listedeki diğer kişilerde ne durumdayız?”

Baxter bariz bir biçimde gerildi.

“Bizimle ilgisi yok. Hâlihazırda ölenleri teşhis etmeye çalışıyoruz, ölecek olanları ise...” Baxter kiminle konuştuğunu fark edip kendini durdurdu. “Ortağınla konuşman gerekecek.”

Wolf uzaklaşmak üzere ayaklandı. Ama bir an duraksadı. “Chambers’tan haber var mı?” diye sordu üstünkörü.

Baxter şüphelenmiş gibiydi: “Sana ne ki?”

Wolf omuz silkti.

“Sadece olanlardan haberdar mı merak ettim, içimden bir ses alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız olacağını söylüyor.”

Wolf onu izleyen bakışlardan yorulmuş ve birisinin iki aşırı büyük reprodüksiyonunun üstüne özenli bir el yazısıyla “kukla” yazdığı toplantı odasına geçmişti. Giderek öfkeleniyor, o aptal USB’ye sıkıştırılmış güvenlik kamerası görüntülerini televizyonda nasıl oynatacağına dair hiçbir fileri olmadığı gerçeğini inatla reddediyordu.

Wolf'tan on beş yaş büyük olan Finlay odaya girer girmez, "Televizyonun kenarında bir giriş var," dedi. "Hayır, aşağı kısım... Ah, bırak ben yapayım."

Finlay televizyonun arkasındaki bir girişe USB'yi taktı ve tek bir dosya içeren mavi bir ekran menüsü belirdi.

"Ne kaçırdım?" diye sordu Wolf.

"Garland, Ford ve Lochlan'a bebek bakıcılığı yapmaları için memurlar yolladık. Sadece Londra'da olanlar için endişeleniyoruz."

"Çünkü katil neden onu durdurmam için bana meydan okuyup sonra gidip ülkenin başka ucundaki birini öldürsün?"

"Hah işte, öyle bir şeyler. Başka birlikler de aynı isme sahip şahıslarla beraber ama onlar için kaygılanmıyoruz," dedi Finlay. "Vijay Rana'nın nerede olduğuna dair en fazla senin kadar şey biliyoruz. Beş ay öncesine kadar Woolwich'te yaşayan bir muhasebeciymiş, vergi memurları onun bir üçkâğıt çevirdiğini fark ettiğinde adam ortadan kaybolmuş. Dolandırıcılık bölümünün listesinde üst sıradaymış ama pek bir yol alamamışlar. Yine de bilgi vermelerini istedim."

Wolf saatini kontrol etti.

"Çarşambaya kadar otuz sekiz saati var. Kendi iyiliği için umarım ona önce biz ulaşırız. Diğerleri kim?"

"Garland bir gazeteci, yani düşman eksikliği yaşamıyordun İki Ashley Lochlan'ımız var; biri bir garson diğeriyse daha dokuz yaşında."

"Ama her ikisine de koruma yolladık, değil mi?" diye sordu Wolf.

"Elbette. Ford da bir güvenlik görevlisi, en azından uzun süreli hastalık sebebiyle izin alana kadar öyleymiş."

"Bağlantıları ne?"

"Yok. Henüz yok. Önceliğimiz sadece onları bulmak ve evlerini bir süre korumak."

Wolf bir an için düşüncelere daldı.

"Ne düşünüyorsun delikanlı?"

"Vijay Rana'yı üçkâğıtçı muhasebecilikten kimin gammazladığını merak ettim ve düşünüyorum da konu kaybolan birini bulmaksa onu bulmak için bizi kullanmak ne akıllıca bir yöntem olur."

Finlay başını sallayıp onayladı.

"Onu her nereye saklandıysa orada bırakmamız daha iyi olabilir."

"Olabilir..."

Finlay'nin yanında getirdiği evrak yığını Wolf'un dikkatini dağıtmıştı. En üstteki sayfada, herhalde tahrik edici olması beklenen iç çamaşırları içinde, orta yaşlı bir kadının fotoğrafı vardı.

"O da ne be?" diye sordu Wolf.

Finlay kıkırdadı.

"Fiayranların! Kendilerine Kurt Sürüsü' diyorlar. Artık mimlenmiş bir adamsın, tüm çatlaklar gizlendikleri yerden çıkıp sana ahlaksız tekliflerde bulunacak."

Wolf ilk birkaç sayfayı karıştırdı, inanamayarak kafasını iki yana salladı. Finlay kalan otuz sayfayı ayıkladı, çürükleri toplantı odasının zeminine bıraktı.

"İyi detay!" dedi Finlay heyecanla. "Bu genç kız gerçek bir ***Kurt'u Satın!*** kampanyası tişörtü giyiyor. Bendeki de duruyor. İçinde böyle görünmüyorum gerçi," diye mırıldandı.

Wolf bunun beklenebilir olduğunu düşündü. Geçmişte, avladığı kepaze ve tehlikeli yaratıkların ömür boyu hapse mahkûm olur olmaz mektuplara boğulmalarına şahit olup iğrenmişti. Bir katil profili çıkarırken belirli özellikleri tahmin edebildiği gibi, bu sefil mektup arkadaşlarını da neredeyse gözünün önüne getirebiliyordu: yalnız ve sosyal açıdan beceriksiz kadınlar; genellikle uzun süre evde şiddet görmüşler, hiç kimsenin gerçekten kırılma-

1 Wolf, İngilizcede kurt anlamına gelmektedir, (ç. n.)

dığına ve kanunun bu yanlış anlaşılmış kurbanlarını sadece kendilerinin tamir edebileceklerine dair yanlış bir inanca kapılmışlar.

Wolf bu hayret verici meşgalenin ABD'de, özellikle örgütlerin insanları bilfiil üç bin idam mahkûmundan biriyle iletişim kurmaları için yüreklendirdiği yerlerde yaygın olduğunun farkındaydı. Bu işin albenisinin ne olduğunu merak ediyordu. Bir ilişkinin trajik, film benzeri finalinden alınan zevk miydi? Zorunlu zaman kısıtlamasıyla gaza gelen, bağlanma sorunu olan tipler miydi bunlar? Ya da yalnızca kendi günlük yaşamlarından daha büyük ve daha ilgi çekici bir şeyin parçası olmak isteyenler miydi?

Fikirlerini açıkça paylaşmaması gerektiğini biliyordu çünkü halk, politik doğruculuğun gazabına kurban düşme korkusuyla, herhangi bir tartışmalı gerçeğe ya da gözleme öfkeli bir şekilde Ifepki vermeye eğilimliydi. Gelgeldim onlar, bu insanların suçlarının sonuçlarından korunmuşlardı. Bu vahşi yırtıcıların hiçbir pişmanlık belirtisi göstermeyen gözlerine bakmak zorunda kalan kişi Wolf'tu. Ayakkabılarını suç mahallindeki kan banyosuna bassalar ya da mektup arkadaşlarının arkalarında bıraktığı paramparça aileleri teselli etseler, yanlış bilgilendirilmiş bu insanların kaçı yine de kâğıda kaleme sarılırlardı, Wolf merak ediyordu.

Finlay biraz fazla heyecanlı, "Ah, şuna bir bak!" diye bağırdı. Öyle ki ana ofisteki birçok kişi dönüp ona baktı.

Yirmilerindeki güzel, sarışın bir kadının polis üniformasıyla poz verdiği bir fotoğrafı gösteriyordu. Wolf duraksadı, bir erkek dergisinin kapağında görse yadırgamayacağı fotoğrafa bakarken söyleyecek söz bulamadı.

"At çöpe gitsin," dedi nihayet. İlgisini çekmek için uğraşan tek bir narsist sosyopatın yeterli olduğuna karar vermişti.

"Ama... Brighton'dan... Missy..." Finlay e-postanın kalanını okuyordu.

"At çöpe gitsin," diye kestirip attı Wolf. "Bu videoyu nasıl oynatıyoruz?"

Finlay e-postaları gönülsüzce sildikten sonra Wolf'un yanına oturup kumandadaki bir düğmeye bastı.

"Eğer iki hafta içinde ölürsen bu kararından pişman olacaksın," diye mırıldandı.

Wolf bu yorumu duymazlıktan gelip geniş televizyon ekranına odaklandı. Karıncalı görüntü, Complete Foods'un fabrika katının tepesine kurulmuş bir kameradandı. Bir ikili kapı, araya konan bir kutu desteğiyle açık tutuluyordu. Arka planda, düşük maaşlı personelin sıradaki tekrarlanan sakatlıklarına doğru robot adımlarıyla ilerleyişinin, insanın içini bayacak kadar monoton görüntüleri vardı.

Derken aniden kapılarda bir figür belirdi. Bir erkek olduğu belliydi. Videoyu izledikten sonra kapıyı ölçen Edmunds, adamın boyunun bir seksenden biraz fazla olduğunu tahmin ediyordu. Dışarıdan gelmesine rağmen bu adam da diğer çalışanlar gibi lekeli bir önlük giymiş, eldiven, saç bandı ve yüz maskesi takmıştı. Kendine güvenli bir edayla yürüyor, hangi yöne ilerleyeceğine karar verirken yalnızca bir anlığına duraklıyordu. İlerleyen iki dakika içinde sevkiyat için paketlenen kutuların arkasında bir belirip bir kayboluyordu. Devamında da ikili kapıdan elini kolunu sallayarak çıkıyor ve kimse fark etmeden karanlığın içinde kayboluyordu.

"Eh, bu sadece zaman kaybıydı," diye iç geçirdi Finlay.

Wolf ondan geri sarmasını istedi ve katilin pikselli videosunun izin verdiği en net görüntüsünde durdular. Örtülü yüze baktılar. Teknik ekip görüntüyü temizledikten sonra bile görülecek çok bir şey olmayacaktı. Saç bandının altındaki kafa, kel ya da en azından kısa traşlı gibi görünüyordu. İşin doğrusu en ayrıksı özelliği, hâlihazırda kurumuş kana benzer bir şeye bulanmış gibi görünen önlüğüydü.

Naguib Khalid'e ulaşmak imkânsız olmalıydı, bu da en detaylı planın onun öldürülmesi için yapıldığını gösteriyordu. Wolf görünüşe bakılırsa katilin önce Khalid'i öldürüp sonra daha

kolay hedefler kovaladığını düşünürken yanılmıştı. Diğer beş kurbandan hangilerinin, görüntülerin çekildiği sırada çoktan kesilmiş olduğunu ve daha da önemlisi neden seçildiklerini merak ediyordu.

9

30 Haziran 201-4 Pazartesi
18.15

Edmunds iki ufak oje şişesini ışığa doğru tuttu. Birinin üstünde ***Kırık Pembe*** diğerindeyse ***Sherwood*** yazılıydı. Üç dakikalık yoğun bir inceleme sonrasında bile iki oje birbirlerinden tamamen farksız görünüyordu.

Edmunds, Selfridges mağazasının zemin katını kaplayan labirentimsi makyaj malzemeleri bölümündeydi. Rastgele konumlandırılmış stantlar, bir okyanustaki takımadalar gibi görünüyorlardı. İlk savunma hattı, Oxford Sokağı'ndan sel gibi akan müşterilerin çarpış gücünü süzerek mağazaya dağıtıyordu. Edmunds, kendisi gibi kafası karışmış birçok yüzün yanından geçmişti; eşlikçilerinden ayrılan bu kişiler hiçbir şekilde satın almaya niyetleri olmadığı göz kalemi, ruj ve Uplight Yüz Aydınlatıcı Jel'ler arasında amaçsızca gidip geliyordu.

Kusursuz bir biçimde boyanmış, siyahlar içindeki bir sarışın, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Cömertçe sürülmüş fondöten katmanları, Edmunds'ın uçuşan saçlarım ve morarmış tırnaklarını siizerkenki yargılayıcı dudak büküşünü gizleyemiyordu.

“Bu ikisini alacağım,” dedi Edmunds mutlulukla. Ojeleri uzatırken kadının koluna mor parıltılar bulaştırdı.

Kadın yapmacık bir şekilde gülümsedi ve Edmunds’a insafsız bir hesap kesmek üzere sallana sallana minik imparatorluğunun diğer kısmına geçti.

• “Sherwood’u severim,” dedi kadın ona. “Ama Kırık Pembe’ye tapıyorum.”

Edmunds kadının ona uzattığı kocaman kâğıt poşetin dibinde acınacak halde duran ayırt edilemez iki ürüne baktı. Faturayı derhal cüzdanının arka gözüne yerleştirdi, harcamayı masraflardan sayıp geri alma umudu vardı; aksi takdirde az önce market bütçesinin yarısını parıltılı ojelere harcamış olacaktı.

“Bugün size yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?” diye sordu kadın. Alışveriş tamamlandıktan sonra tekrar az önceki mesafeli tavrına dönüş yapmıştı.

“Evet. Buradan nasıl çıkabilirim?” Edmunds çıkış kapısının izini yirmi beş dakika kadar önce kaybetmişti.

“Asansörden inin, kapıları hemen karşınızda göreceksiniz.”

Edmunds asansörle aşağı inse de kendini eşit derecede göz korkutucu parfüm bölümünde buldu. Makyaj bölümündeyken üç defa karşılaştığı bir adama selam verdi ve mağazadan kaçmak için kendi nafile girişimine yeniden başladı.

Eve dönüş yolundaki bu beklenmedik uzun mola, o sabah dosyada yaşanan bir gelişmeden kaynaklanıyordu. Saha ekibi olay mahallindeki çalışmalarını tamamladıktan sonra Kukla, pazar sabah erken saatlerde adli tıbba götürülmüştü. Bu zorlu bir süreç olmuştu zira nakliye esnasında cesedin duruşunun ve farklı beden uzuvlarının ağırlık dağılımının tamamen korunması oldukça önemliydi. Gece boyunca sonu gelmez testler ve incelemeler yapılmış, numuneler alınmıştı. Nihayet pazartesi sabah saat on birde Baxter ve Edmunds’a cesede erişim izni verilmişti.

Karanlık suç mahallinin gerçeküstü pusunun eksikliğine bir de laboratuvarm acımasız floresan ışığı eklenince şekilsiz kadavra

daha da tiksinçleşmişti. Dikkatsizce kesilmiş et parçalan serin inceleme odasında ağır ağır çürüyordu. Onları birleştiren kalın dikişlerin ve loş dairenin abartılı atmosferinde uhrevi görünen parçaların yalnızca vahşi kesimler olduğu şimdi açığa çıkmıştı.

"Dosya ne âlemde?" diye sordu Joe. Adli tabipti, Edmunds onun tek parça önlüğü ve sıfıra vurulmuş kafasıyla Budist rahiplere benzediğini düşünüyordu.

Baxter alayla, "Harika, birazdan bitiriyorum," diye cevapladı.

"O kadar iyi ha?" diye sırıttı adam, Baxter'in asabi tarzına belli ki alışkındı ve dahası bundan hoşlanıyor gibiydi. "Belki bunun faydası olur."

Joe, Baxter'a saydam bir delil poşetinde kalın bir yüzük uzattı.

"Cevabım kesinlikle hayır," diyen Baxter, Joe'yu güldürdü.

"Erkek, sol elden. Kısmi bir iz var, kurbana ait değil."

"Kimin izi o halde?" diye sordu Baxter.

"Hiçbir fikrim yok. Bir şey çıkabilir de çıkmayabilir de."

Baxter'in heyecanı söndü.

"Bize başlayabileceğimiz bir yer söyleyebilir misin?"

"Adamın," dedi Joe. Baxter'in kaşları çatılınca, "Ya da kadının," diye ekledi. "Kesinlikle parmakları varmış."

Edmunds istemsiz bir şekilde küçümseyerek güldü, Baxter dönüp ona bakınca öksürüyormuş gibi yaptı.

"Merak etme, dahası var," dedi Joe.

Geniş bir ameliyat yarası bulunan siyah erkek bacağını işaret etti. Işığa bir röntgen filmi tuttu. Alttaki soluk iskeletin üzerinde parlak ve uzun iki beyaz çubuk uyumsuz bir şekilde parlıyordu.

"Kaval, kamış ve kalça kemiklerini destekleyen plaka ve vidalar," diye açıkladı Joe. "Bu büyük bir ameliyatmış. 'Ameliyat mı edeceğiz yoksa organı mı keseceğiz?' denecek kadar büyük. Ameliyatı yapan doktor hatırlayacaktır."

"Bu şeylerin seri numaraları falan yok mu?" diye sordu Baxter.

"Bakacağım ancak izinin sürülüp sürülemeyeceği, ameliyatın ne kadar zaman önce yapıldığına bağlı olacaktır ve bu bana oldukça eski bir yara gibi geliyor." Baxter, Joe'yla birlikte röntgeni incelerken Edmunds da ürkütücü bir şekilde kendilerinin cam penceredeki yansımalarını işaret ettiğini fark ettiği kadın kolunu daha yakından incelemek üzere çömeldi. Kusursuz bir şekilde boyanmış tırnakların her biri koyu mor bir ojeyle parlıyordu.

"işaret parmağı farklı," dedi aniden.

"Ah, fark ettin," dedi Joe keyifle. "Ona geliyordum. Dairenin karanlığında fark etmek imkânsızdı ama burada net bir biçimde görülüyor ki o tek parmakta farklı bir oje kullanılmış."

"Bunun bize nasıl bir faydası olacak?" diye sordu Baxter.

Joe el arabasından bir adet morötesi lamba aldı, açtı ve incelikli kol boyunca gezdirdi. Mor ışık üzerlerinden geçerken koyu bereler bir görünüp bir kayboluyorlardı, yoğunlaşma en çok bilek çevresindeydi.

"Bir boğuşma olmuş," dedi Joe. "Bir de şu tırnaklara bak şimdi: Tek bir çentik yok. Bunlar daha sonra boyanmış."

"Boğuşmadan mı ölümden sonra mı?"

"Her ikisi derdim. İltihaplanma belirtisi bulamadım, bu da kadının berelendikten kısa bir süre sonra öldüğü anlamına geliyor.

"Bence katil bizimle konuşuyor."

İnşaat çalışmaları sebebiyle kuzey hattının ufak ama önemli bir kısmı kapalıydı. Tıklım tıklım bir otobüs fikrini pek de çekici bulmayan Wolf, Piccadilly hattı üzerinden Caledonian Yolu'na geldi ve Kentish Town'a doğru yirmi beş dakikalık mesafeyi yürümeye başladı. Park geride kalıp yakışıklı saat kulesi gözden kaybolduğunda, bu yol çok da pitoresk bir güzergâh sayılmazdı-

Yine de sıcaklık katlanılabilir bir seviyeye düşmüş ve akşamüstünün son güneş ışınlan şehrin bu kısmına sakinleştirici bir hava vermişti.

Verimsiz gün, Vijay Rana'nın yerine yönelik boşa giden aramalarla harcanmıştı. Wolf ve Finlay, Woolwich'e gitmiş, aile evini bekledikleri üzere boş bulmuşlardı. İçler acısı ön bahçe, ön kapıya uzanan patikayı ele geçirmiş uzun çimler ve fırsatçı otlar ile olması gerekenden çok daha etkileyici görünüyordu. Küçük, kurşun kaplı bir pencereden bakılınca açılmamış postalar ve paket servis broşürlerinden bir dağ görülebiliyordu.

Dolandırıcılık bölümünün oradan buradan topladığı bilgiler okunmaya bile değmezdi ve Rana'nın muhasebe şirketindeki yılgın ortağı, kayıp iş arkadaşının nerede saklandığını bilseydi onu kendisinin öldüreceğini açık açık itiraf etmişti. Ümit verici tek keşif, Rana hakkında 1991'den öncesine ait bir bilgi bulunmamasıydı. Adam bir sebepten ismini değiştirmişti. Ekip, Kraliyet Adalet Mahkemesi ya da Ulusal Arşiv'den birileri onun önceki ismini verebilirse, bir dizi geçmiş günahın, kendilerini Rana'nın şu an bulunduğu yere götüreceğini umuyorlardı.

Wolf apartman dairesine yaklaşırken ana kapının önüne hatalı park edilmiş, özel plakalı, lacivert bir Bentley fark etti. Arabanın önünden karşıdan karşıya geçerken sürücü koltuğunda beyaz saçlı bir adamın oturduğunu gördü. Wolf tam ön kapıya ulaşmış anahtarlarını arıyordu ki cep telefonu çaldı. Ekranda Andrea'mn ismi vardı. Telefonu hemen cebine koydu ve arkasından oldukça sert bir şekilde kapatılan bir araba kapısı sesi işitti.

"Telefonlarıma cevap vermiyorsun," dedi Andrea.

Wolf iç geçirip onunla yüzleşmek üzere arkasına döndü. Andrea yine muhteşem görünüyordu, muhtemelen günün büyük bir kısmını televizyon kamerası karşısında geçirmişti. Wolf onun birinci evlilik yıldönümlerinde hediye ettiği kolyeyi taktığım fark etti ama bundan bahsetmemeye karar verdi.

“Cumartesi gecesinin çoğunu bir hücrede geçirdim,” diye devam etti Andrea.

“Yasaları çiğnersen öyle olur.”

“Bırak inadı Will. Haberi ben yapmasam bir başkasının yapacağını sen de biliyorsun.”

“Bundan emin misin?”

“Hem de öyle bir eminim ki. Sence o yayını yapmasam katil ‘Aa, kadın metnimi okumadı, ne hayal kırıklığı, iyisi mi şu insanları kesip biçtiğim ölüm listesi hikâyesini unutayım gitsin,’ mi diyecekti? Elbette hayır. Başka bir haber kanalıyla iletişime geçecek ve muhtemelen sıkışık programına beni de dâhil edecekti.”

“Böyle mi özür diliyorsun?”

“Özür dileyecek bir şey yok. Beni affetmeni istiyorum.”

“Birisinin seni affetmesi için önce özür dilemen gerekir, işler böyle yürür!”

“Kim demiş?”

“Bilmem, adap polisi?”

“Görürsen kendilerine benden selam söyle.”

“Bu konuyu artık tartışmayacağım,” dedi Wolf. Şu durumda bile eski alışkanlıklara ne çabuk geri döndüklerine şaşırıyordu. Andrea’dan öteye, kaldırım kenarında rölantide çalışan şık arabaya baktı. “Baban ne zaman Bentley aldı?”

“Ah, defol git!” diye patladı Andrea. Wolf bunu beklemiyordu.

Söylediğinin Andrea’yı neden kızdırdığını çok geçmeden anladı.

“Aman Tanrım. Bu o, değil mi? Yeni manitan,” dedi Wolf. Renkli camın ötesini görebilmek için gözlerini fal taşı gibi açmıştı.

“Geoffrey, evet.”

“Ah, Geoffrey demek. Oldukça... zengin görünüyor. Kaç yaşında, altmış falan mı?”

“Ona bakmayı kes.”

“Neye istersem ona bakarım.”

“Çocuk gibisin.”

“Bak ne diyeceğim, sen bu adamla çok oynama, elinde kalır...”

Andrea kendini tutamayıp gülecek gibi oldu.

“Şaka bir yana,” dedi Wolf sessizce, “beni bu adam yüzünden mi terk ettin?”

“Seni, senin yüzünden terk ettim.”

“Ah.”

Huzursuz bir sessizlik oldu.

“Seni yemeğe davet etmek istedik. Bir saattir burada bekliyoruz ve açlıktan ölmek üzereyim.”

Wolf pek de inandırıcı olmayan şekilde üzgünmüş gibi buses çıkardı. “Aaa... Çok isterdim ama şimdi dışarı çıkıyordum.”

“Daha yeni geldin.”

“Dinle, çok incesin ama bugünlük pas geçsem olur mu? Yapacak tonla işim var ve Rana’yı bulmak için sadece bir günüm kaldı...” Andrea’nın gözleri ilgiyle büyüdü ve Wolf ağzından kaçırdığı şeyi fark etti.

“Rana elinizde değil mi?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Andie, yorgunum. Ne dediğimi bilmiyorum. Gitmem lazım.”

Wolf onu kapı önünde bırakıp binaya girdi. Andrea da Bentley’nin yolcu koltuğuna geri kuruldu ve kapıyı kapattı.

“Zaman kaybı,” dedi Geoffrey bilmiş bilmiş.

“Hiç de bile,” diye cevapladı Andrea.

“Eh, öyle diyorsan. Pekâlâ, yemek için Greenhouse’a ne dersin?”

“Bu akşam bensiz idare edebilirsin, değil mi?”

Geoffrey iç geçirdi. “O halde ofise mi gidiyoruz?”

“Evet, lütfen.”

Wolf dağınık dairesine girdi ve yukarı kattaki, bariz bir biçimde uyumsuz çift arasındaki gecelik bağrış çağırışların sesini bastırmak için televizyonu açtı. Bir emlak programının sunucusu, yeni evli bir karı kocaya, ülkenin çok daha hoş bir bölgesinde, pastoral bir parkın kıyısındaki üç odalı bir müstakil evi gezdiriyordu. Çiftin, Wolf'un şu anda başkentte yaşadığı bu ahırı bile karşılamayacak cüzi teklifi hakkındaki konuşmalarını dinlemek, aynı zamanda hem komik hem de ruh karartıcıydı.

Wolf mutfak penceresine yürüdü ve karşıdaki suç mahallinin karanlığına baktı. Neredeyse Kukla'nın hâlâ orada asılı durmuş kendisini bekliyor olmasını umarak duraksadı. Emlak programı sona ermişti (yeni evliler paralarıyla daha iyi bir yer bulabileceklerine karar vermişlerdi) ve bir hava durumu sunucusu heyecan içinde, aşırı sıcakların ertesi gece, gök gürültülü fırtınalar ve şiddetli yağışla'gösterişli bir final yapacağını tahmin ediyordu.

Wolf televizyonu kapattı, perdeleri çekti ve dört aydır elinde sürünen kitapla yatak odasının zeminindeki şilteye uzandı. Bölünecek uykusuna dalmadan önce bir buçuk sayfa daha okumayı başardı.

Wolf önceki gün katlayıp bir kenara koyduğu kıyafetlerinin üstünde vızıldayan cep telefonunun sesiyle uyandı. Sol kolundaki atı aniden kendini hissettirmişti ve Wolf oraya baktığında, yarasının geceleyin kanayıp bandajdan sızdığını gördü. Oda zayıf sabah ışığında bir tuhaf görünüyordu, Wolf'un orada geçirdiği iki hafta içinde alıştığı turuncu renk yerine gri hâkimdi. Doğrulup titreyen telefonuna uzandı.

"Patron?"

"Ne yaptın sen?" diye hırladı Simmons öfkeyle.

"Bilmem. Ne yaptım?"

"Karın..."

"***Eski*** karım."

"Vijay Rana'nm suratını sabah haberlerinin her yanına sıva-jTiiŞ> dünyaya bizim onu bulmaktan bile aciz olduğumuzu bildiriyor. Sen beni kovdurmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, öyle bir niyetim yok."

"Durumla ilgilen."

"İlgileneceğim."

Wolf sendeleyerek salona gitti. Kolu için iki ağrı kesici aldı ve televizyonu tekrar açtı. Andrea ekranda belirdi, her zamanki gibi yine kusursuzdu ama üzerinde hâlâ Wolf'un önceki akşamdan hatırladığı kıyafetler vardı. Tipik oyunculuk kabiliyetiyle, arkadaşları ve ailesinin Rana'nın iyiliği için ortaya çıkmasını rica eden ve uydurma olduğu belli bir "polis sözcüsü" açıklamasını okuyordu.

Ekranın sağ üst köşesinde bir kronometre, çarşamba sabahına doğru saatleri ve dakikaları geri sayıyordu. Wolf ve ekibi Rana'yı nerede aramaya başlayacaklarını bile bilmiyordu ve katilin bir sonraki kurbanını öldürmesinden önce önlerinde yalnızca 19 saat 23 dakikaları vardı.

1 Temmuz 2014 Salı
08.28

Londra klasik tek renkli haline dönmüştü, kirli gri binaların tepesindeki bulutlarla kaplı gökyüzü, aşağıdaki sonu gelmez betona koyu gölgeler düşürüyordu.

Wolf, metro istasyonundan New Scotland Yard'a olan kısa mesafeyi yürürken Andrea'nın numarasını çevirdi. Andrea sürpriz biçimde hemen cevap verdi. Wolf'un tepkisi onu gerçekten şaşırtmıştı, tek niyetinin sebep olduğu hasarı telafi etmek için polise yardım etmek olduğunda inatla ısrar ediyordu. Ülkedeki bütün gözlerin Rana'yı aramasının iyi bir şey olabileceğini öne sürüyordu ve Wolf kendi kendine hizmet eden bu mantıkla gerçekten başa çıkamazdı. Yine de başka tartışmalı detaylar olursa, onları yayınlamadan önce kendisiyle paylaşacağına dair Andrea'dan söz istedi.

Wolf merkeze girdiğinde Finlay harıl harıl çalışıyordu. Kraliyet Adalet Mahkemesi'nden biriyle telefondaydı, hâlâ becere-medikleri basit işin bir ölüm kalım meselesi olduğunu bir kez daha vurguluyordu. Wolf onun karşısındaki masaya kuruldu ve gece vardiyasındaki dedektiflerin bıraktığı evrak yığınlarını gözden geçirdi. Onlar da bir yere varamamışlardı. Rana'nın yerini

saptamak için daha iyi bir fikri olmayan Wolf, meslektaşlarının bıraktığı yerden devam etti: banka ekstresi, kredi kartı faturası ve listelenmiş telefon görüşmelerini sistematik olarak ayıklayan işaretlenmiş kayıtlar.

Saat 09.23'te Finlay'nin telefonu çaldı. Finlay esneyerek cevapladı: "Shaw."

"Günaydın, ben Ulusal Arşiv'den Owen Whitacre. Özür dilerim, geri dönmem uzun sürdü..."

Finlay, Wolf'un dikkatini çekmek için elini salladı.

"Bir isim bulabildiniz mi?"

"Aslına bakarsanız buldum. Şu anda bir yandan belgenin bir kopyasını size fakslıyorum ama sizinle doğrudan iletişime geçmem gerekeceğini düşündüm çünkü... ee, çünkü bulduğumuz şey..."

"Evet, bulduğunuz şey..."

"Vijay Rana'nm gerçek ismi Vijay Khalid'miş."

"Khalid mi?"

"Kontrol ettik ve kayıtlı bir erkek kardeşi var: Naguib Khalid."

"Hass..."

"Pardon?"

"Yok bir şey. Teşekkürler," dedi Finlay ve telefonu kapattı.

Simmons birkaç dakika içinde Wolf ve Finlay'ye, Rana'nın gizli geçmişini gün yüzüne çıkarmalarında destek olması için üç yardımcı memur daha görevlendirmişti. Kendilerini ana ofisin gürültü ve karmaşasından uzakta toplantı odasına kapatıp çalışmaya koyuldular. Onu bulmak için hâlâ on dört buçuk saatleri vardı.

Evet, hâlâ vakitleri vardı.

^anılmaz derecede rahatsız bir koltukta geçen gece sonrası Ed-Cınds'ın boynu mahvolmuş durumdaydı. Eski mahalle muhtacın dubleks evine önceki akşam saat 20.10'da döndüğünde,

Tia'nın annesini mutfakta bulaşıkları yıkarken bulmuştu. Bu randevuyu tamamen unutmuştu. Kadın onu her zamanki sıcaklığıyla karşılamış ve köpükle kaplı iki eliyle sarmış, sadece göğsüne ulaşabilmek için bile ayak parmakları ucunda durmuştu. Tia ise o kadar yumuşak kalpli değildi. Gergin havayı hisseden annesi, müsaade isteyip aceleyle ve nazikçe onları yalnız bırakmayı seçmişti.

"Bunu ta iki hafta öncesinden planlamıştık," dedi Tia.

"İşim uzadı. Yemeği kaçırdığım için üzgünüm."

"Tatlı alacaktın, unuttun mu? Oturup pandispanya yapmak zorunda kaldım."

Edmunds birden yemeği kaçırdığı için daha az üzgün hissetti.

"Yapma ya," dedi inandırıcı bir hayal kırıklığıyla. "Bana da ^ayırsaydın."

* "Ayırdım."

Kahretsin.

"Hayatımız artık böyle mi olacak? Akşam yemeklerine gelmeyeceksin, gecenin bir vakti tırnakların boyalı halde çat kapı eve döneceksin?

Edmunds tırnağında kalan mor ojeyi utanç içinde yolmaya koyuldu.

"Saat sekiz buçuk T. Pek de ***gecenin bir yarısı*** sayılmaz."

"Yani daha da kötü olacak, öyle mi?"

"Belki de. Artık benim işim bu," diye patladı Edmunds.

"Ben de bu yüzden dolandırıcılık bürosundan ayrılmanı hiç istemedim," dedi Tia. Sesi gitgide yükseliyordu.

"Ama ayrıldım işte."

"Bir baba bu kadar bencil olmamalı!"

Edmunds inanamayarak, "Bencil mi?" diye bağırdı. "Dışarıda ekmek paramızı kazanıyorum. Başka neyle geçineceğiz? Senin kuaför haftalığınla mı?"

Bu kindar, sert yanıttan derhal pişman oldu ama iş işten geçmişti. Tia hızla merdivenlerden çıktı ve yatak odası kapısını çar-

parak kapattı. Edmunds sabahleyin özür dilemek istese de daha ■fia uyanmadan işe gidecek, eve dönüşte bir buket çiçek almayı hatırlamaya çalışacaktı.

Sabah ilk iş Baxter'la buluştu, önceki günküyle aynı gömleği giydiğini (diğerleri yeni ütülenmiş vaziyette, kilitli yatak odası kapısının ardında asılıydı) ya da boynunu sağa çeviremediğini fark etmemesini umuyordu. Baxter ameliyatlı bacak için ortopedik cerrahlar ve fizyoterapistlerle iletişim kurmakla meşgulken Edmunds da işlemesiz gümüş yüzük hakkında mümkün olduğu kadar şey bulma talimatı aldı.

Telefonundan en yakındaki kuyumcuları araştırıp yürüyerek Victoria'ya doğru yola çıktı. Dükkâna vardığında, satış sorumlusu ona yardımcı olmaktan memnun gibiydi, belli ki işin heyecanı onu keyiflendirmişti. Edmunds'ı dükkânın ön kısmının yansıttığı huzurlu ve şık illüzyonun yerini azametli kasalara, kirli alet edevata, cilalama ekipmanına ve zırhlı cam kabinleri takip eden düzinelerce gizli kamera görüntüsüne bıraktığı bir arka odaya götürdü.

İçeride, gözü kolay korkan üst sınıf müşterilerden bir vebalı gibi saklanmış, solgun renkli, pejmürde bir adam yüzüğü alıp çalışma alanına yerleştirdi ve iç kısmını bir büyüteçle incelemeye koyuldu.

"En yüksek kalitede platin, 2003 yılında TSİ baş harflerine sahip biri tarafından yapılmış ve kalite damgası Edinburgh Ayar Kontrol Firması tarafından vurulmuş. Bu imzanın kime ait olduğunu onlara sorabilirsiniz."

"Vay canına. Teşekkürler. Çok yardımcı olacak," dedi Edmunds not alırken. Adamın görünüşte anlamsız sembollerden bu kadar çok şey çıkarması onu çok şaşırtmıştı. "Bunun gibi bir yüzüğün ederi hakkında bir fikriniz var mı?"

Adam kalın yüzüğü bir dizi teraziye koydu ve sonra çekmeklerinin birinin dibinden sayfaları kıvrılmış bir katalog çıkardı.

"Bir tasarımcı markası değil, bu ederini biraz düşürecektir ama benzer yüzüklerimiz var, fiyatları üç bin civarında."

"Üç bin sterlin mi?" diye sordu Edmunds. Bir an için önceki akşam Tia'yla ettiği kavgayı hatırladı. "Bu en azından kurbanımızın sosyal statüsü hakkında bir şeyler söylüyor."

"Daha fazlasını söylüyor aslında," dedi adam kendinden emin. "Bu ömrümde gördüğüm en sıkıcı yüzüklerden biri. Hiçbir sanatsal değeri yok. Bir avuç dolusu elli sterlinlik banknotla dolanmanın mücevherattaki karşılığı: gösterişçi materyalizm. Görüntü var, içerik yok."

"Gelip bizim için çalışmalısınız," dedi Edmunds espriyle.

Adam, "Yok sağ olun," diye karşılık verdi, "maaşlarınız düşük."

Öğle yemeği vakti geldiğinde Baxter kırktan fazla hastaneyi aramıştı. Röntgen filminin ve ameliyat yarasının fotoğrafının kopyalarını heyecanla e-postalamış, bir cerrah kendinden emin bir şekilde bacağı kurtaran operasyonun sorumluluğunu üstlenmişti. Ne var ki sadece beş dakika sonra geri arayıp böylesine korkunç bir yarayı kendisinin bırakmış olamayacağını ve onlara daha fazla yardım edemeyeceğini söylemişti. Ameliyat tarihi ya da bir seri numarası yokken Baxter'in verdiği bilgiler fazla belirsizdi.

Baxter toplantı odasındaki Wolf'll izliyordu. O da telefondaydı, Rana'nın yerim tespit etmek üzere ekibiyle birlikte çılgınlar gibi çalışıyordu. Baxter hâlâ Wolf'un isminin de katilin listesinde olduğu gerçeğinin bahsini bile açmamıştı çünkü meslektaşının nasıl bir tepki beklediğinden emin değildi. Artık, eskisinden de beter bir şekilde, birbirleri için ne ifade ettikleri hakkında hiçbir fikri yoktu.

Wolf'un kendini işe kaptırma şekli onu büyiilüyordu. Daha zayıf bir adam dağılır, saklanır, çevresindekilerin sempati ve teselliisini beklerdi. Wolf ise başkaydı. Aksine daha güçlü, daha kararlı olmuş, Baxter'in Kremasyon Cinayetleri döneminden hatırladığı

adama dönüşmeye başlamıştı: aynı beceriklilik, gözü karalık, aynı kendine zarar veren tavır ve saatli bomba hali. Başka hiç kimse ondaki gizli dönüşümü fark etmemişti, belki zamanla anlarlardı.

Edmunds yüzük konusunda işe yarar bir ilerleme sağlamıştı. Çoktan Edinburgh Ayar Kontrol Firması'yla iletişime geçmiş, ayar damgasının Old Town'daki bağımsız bir kuyumcuya ait olduğu bilgisini almıştı. Onlara yüzüğün bir fotoğrafıyla birlikte boyutlarını da kabaca belirttiği bir not yollamıştı, şimdiyse görevlilerin geri aramasını beklerken ojeleri karşılaştırmakla meşguldü. Merkeze dönerken yolda Superdrug and Boots mağazasında durmuştu ve şimdi aradığı tonların ikisiyle de uyuşmayan altı parıltılı şişeye daha sahipti.

Kırk üçüncü hastaneyle yaptığı görüşme sonrası telefonu kapatan Baxter, "Bok gibi görünüyorsun," dedi ona.

"Pek iyi uyuyamadım."

"Dün de aynı gömleği giyiyordun."

"Öyle mi?"

"Üç aydır hiç aynı gömleği iki gün art arda giymemiştin."

"Ben de çetelesini tuttuğunu fark etmemiştim."

"Kavga etmişsin," dedi Baxter bilgiç bilgiç. Edmunds'ın konu hakkında konuşmaya niyetli olmamasından keyif alıyordu. "Kanepede geçen bir gece ha? Takma, hepimizin başına gelmiştir."

"Mahzuru yoksa başka bir şeyden bahsedebilir miyiz?"

"Ee, mesele neydi? İş için bir kadınla ortak olmana mı bozuldu?" Baxter sandalyesiyle kendi ekseninde bir tur atıp gözlerini işveli bir şekilde Edmunds'a doğru kırpıştırdı.

"Hayır."

"Sana gününün nasıl geçtiğini sordu ve sen de ona koparılmış vücut parçaları ve yanıp tutuşan başkanlar dışında söyleyecek bir şey bulamadığını mı fark ettin?"

"Hiçbir şey bulamasam bile oje var," diye gülümsedi Edmunds, önceki gün kestiği tırnaklarını Baxter'a doğru salladı Canını sıkamayacağını göstermek için dalgaya almaya çalışıyordu.

"O halde bir şeyi unuttun. Doğum günü, yıldönümü..."

« Edmunds cevap vermeyince Baxter doğru yolda olduğunu anladı. Ona bakıp sabırla cevabını bekledi.

"Annesiyle akşam yemeği yiyecektik," diye mırıldandı.

Baxter kahkahalara boğuldu.

"Annesiyle akşam yemeği mi? Tanrı aşkına, ona söyle de kendisine gelsin. Burada bir seri katili yakalamaya çalışıyoruz." Bir sır verecekmiş gibi yaklaştı. "Çıktığım bir herif vardı, annesinin cenazesini kaçırmıştım çünkü Thames Nehri üzerinde bir tekne kovalıyordum!"

Baxter bir kahkaha daha attı ve Edmunds da ona katıldı. Tia'yı savunmadığı, onun hâlâ kocasının yeni işinin gereklerine alışmaya çalıştığını açıklamadığı için suçluluk hissediyordu ancak bir yandan da ortağıyla bir şeyler paylaştığı için halinden memnundu.

"Ondan sonra adam benimle irtibatı kesti," diye devam etti Baxter.

Baxter'in kahkahaları yavaş yavaş azalırken Edmunds onun umursamazlık numarasının altında gerçek bir hüzün, farklı seçimler yapsa gerçekleşebilecek şeyleri hesaplayan belli belirsiz, titrek bir ışık sezdi.

"Senin velet doğarken bir suç mahallinde mahsur kalalım da gör sen."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Edmunds savunmaya geçip.

Baxter omuz silkip sandalyesini çevirdi. Ahizeyi kaldırıp listede sıradaki numarayı çevirdi."

"Evlilik. Dedektiflik. Boşanma. Bu odadaki istediğin kişiye sor. Evlilik. Dedektiflik. Boşanma... Ah merhaba, ben Dedektif Baxter, sizi..."

Simmons odasından çıkıp bir an için duraksadı ve Baxter'in, CJıarnbers'ın boş masasına yığdığı otopsi fotoğraflarına baktı.

"Chambers ne zaman dönüyor?" diye sordu Baxter'a.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Baxter. Bir başka fizyoterapi bölümüne bağlanmak üzere bekliyordu.

"Bugün olduğundan eminim."

Baxter konuyu ne umursadığını ne de daha fazla konuşmak istediğini belirten bir şekilde omuz silkti.

"Beni birkaç yıl önce, o yanardağ patladığında bir hafta ekmişti. Umarım Karayipler'de ***mahsur*** falan kalmaz. Benim için onu bir ara, olur mu?"

"Kendin ara," diye patladı Baxter. Ahizeden kulağına çalınan Will Young şarkısı onu daha da germişti.

"Benim Polis Amiri'yle konuşmam gerekiyor. Chambers'ı ara!"

Baxter hâlâ bağlanmayı beklediği halde cep telefonunu çıkardı ve ezbere bildiği Chambers'ın ev numarasını çevirdi. Arama doğrudan telesekretere bağlandı: "Chambers! Ben Baxter. Neredesin seni tembel piç kurusu? Siktir, umarım bu mesajı çocukların dinlemez. Arley ya da Lori, eğer dinliyorsanız ***piç kurusu*** ve ***siktir*** sözlerini duymadınız."

Hastanedeki birileri nihayet cevap vermişti ve Baxter hazırlıksız yakalandı. "Ulan..." diye mırıldandı cep telefonunu hızla kapatmadan önce.

Saatler akıp giderken Wolf kendini çaresiz hissediyordu. 14.30'da, Rana'nın kuzeninin evine gönderdiği memurdan telefon geldi. Tüm olası ipuçları gibi bu da bir yere varmamıştı. Rana ve ailesinin, arkadaşları ya da akrabaları tarafından saklandığından emindi Wolf. Karı koca, beş ay önce iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu ve yanlarında okul çağında iki çocuk vardı; [0] yüzden bu kayboluş hafta içi daha da göze çarpmalıydı. Wolf yorgun gözlerini ovaladı ve Simmons'm küçük ofisinde dolandı-

ğını, aldıkları son hasarı hesaplamak üzere haber kanallarını gezinirken amirlerinden gelen sonu gelmez telefonlarla uğraştığını gördü.

Bir yarım saat böyle olaysız geçmişti ki Finlay birden bağırdı:

"Bir şey buldum!"

Wolf ve diğerleri, uğraştıkları şeyleri bırakıp kulak kesildiler.

"Rana'nın annesi 1997'de öldüğünde evini iki oğluna bırakmış ama ev hiç kabul edilmemiş. Birkaç sene sonra evi Rana'nın yeni doğmuş kızının üzerine yapmışlar. Başka bir vergi sahtekârlığı hiç şüphesiz."

"Ev nerede?" diye sordu Wolf.

"Lady Margaret Road, Southall."

"Orada olmalılar."

Wolf taş/makas/kâğıt oyununu kaybetti ve Simmons'ın telefon görüşmelerini süklüm püklüm bölen kişi oldu. Başkomiser toplantı odasında onlara katıldı ve Finlay keşfettiği şeyi anlattı. Wolf ve Finlay'nin yalnızca Rana'yı tutuklamaları kararını aldılar. Gizlilik, Rana'nın hayatta kalması için önemliydi ve bu aynı zamanda, basının onları acımasızca eleştirmesine, Rana'nın yerini tespit edememeleriyle alay etmesine izin verip perşembe sabahı Rana'yı sağ salim ortaya çıkarma amaçlarına da hizmet ediyordu.

Simmons güvende olduğu kesinleşene kadar Rana konusunda ortak sorumluluk almaları için gizli nakliye ve koruma konusunda daha tecrübeli olan Birleşik Krallık Koruma Servisindeki bağlantılarını kullanma fikrini öne sürdü. Telefonu henüz eline almıştı ki toplantı odası kapısında nazik bir tıklama duyuldu.

Genç bir kadın memur çekinerek odaya girip kapıyı kapatırken, "Şimdi olmaz!" diye bağırdı. "Şimdi olmaz dedim!"

* "Böldüğüm için çok üzgünüm efendim ama kesinlikle cevap vermeniz gerektiğini düşündüğüm bir telefon geldi."

kesinlik^ cevap vermem gerektiğini düşünüyor-

?,PCk ^ Rana az ön« Southall Polis Merkezi'ne gidip

im *o\ta»ir*
"Ah..-"

Salı 1 Temmuz 2014
16.20

Finlay otoyolun dış şeridinde, direksiyon başında uyuyakalmıştı Bu o kadar da büyük bir felakete yol açmamıştı zira trafik kiri dakikadan uzun bir süredir ilerlemiyordu. Yağmur Finlay'nin horlamalarım bastıracak kadar şiddetli yağıyor, ince metale su değil de taş çarpıyormuş gibi ses çıkıyordu. Ön cam silecekleri hareket etmeyi bırakalı da uzun süre olmuştu.

Tanınmamak için kiralık araba talep etmiş ve aniden bastı ran yağmurdan korunmak için kaçışan basının yanından geçip gitmeyi başarmışlardı. Şimdi sirenleri olsa bile dört şeritten en dıştakinde mahsur kalmışlardı ve kilitlenen trafik, görünürdeki her yere yayılmıştı. Sadece on metre ötede, sinir bozucu bir biçimde ulaşılmaz halde duran emniyet şeridine asla ulaşamazlardı.

Wolf, Southall Polis Merkezi'nden Başkomiser Walker'la konuşmuştu. Adamın hem işinin ehli hem de zeki biri olduğu hemen anlaşılıyordu. Geldiğinde Rana'nın üstünü aramış ve onu bir gözaltı hücresine kapatıp kapıya adamlarından birini dikmişti. Kendisi dâhil sadece dört kişinin Rana'nın binada olduğunu bildiğine dair Wolf'u temin etmişti. Adamlarına vardiyadaki arkadaşlarına bile bir şey söylememeleri için gizlilik yemini ettirmişti

r

Wolf'un isteği üzerine istasyonu uydurma bir gaz kaçağı bahanesiyle halka kapatmış ve memurlarına molalarını başka istasyonlarda vermelerini emretmişti. Gecikmeye rağmen Wolf, Rana'nın şimdilik güvenli ellerde olduğundan emindi.

Beş araçlık zincirleme kaza, sonunda ağır ağır ilerleyen iç şerit trafiğine eğlence olacak şekilde bir kenara çekildi. Wolf ve Finlay, Southall'a bir saatten fazla bir süre sonra vardılar ve ikisi arabadan inerlerken ilk yıldırım gümbürtüleri karanlık gökyüzünde yankılandı. Çoktan yanmış sokak ışıkları, koşuşturan şemsiyelerin tepesinden ve ana cadde boyunca tıkalı trafikle yarışarak yağmur oluklarından taşan yoğun sudan yansıyordu.

Otoparktan polis merkezinin arka girişine kadarki on saniyelik koşularından sonra ikisi de sırılsıklam olmuşlardı. Başkomiser onları içeri aldı ve kapıyı arkalarından aceleyle kilitledi; Finlay'nin yaşlarındaydı ve üniformasını gururla taşıdığı belliydi. Hızla seyrekleşen saç çizgisi ona öyle yakışıyordu ki kasten kel imajı yarattığı intihası bırakıyordu. Wolf ve Finlay'yi içtenlikle karşıladı ve birer sıcak içecek vermek üzere onları dinlenme odasına götürdü.

"Pekâlâ beyler, Bay Rana için bir plan var mı?" diye sordu. Soruyu Finlay'ye yöneltmişti ama bunu muhtemelen daha yaşlı olan adama saygıdan yapıyordu zira işin başında Wolf'un olduğunun gayet farkındaydı.

Finlay gömleğinin sırılsıklam koluyla yüzündeki yağmur suyunu silerek, "Koruma Servisi hemen bir şeyler ayarlayacaktır," ' dedi. "Rana'nın güvende olacağını garanti edebilene kadar da bir yere kımıldamayacaklardır."

"O halde işi sizin yetenekli ellerinize bırakıyorum," dedi Walker. "Lütfen evinizdeymiş gibi davranın."

Walker odadan çıkmak üzere arkasını dönerken Wolf, "Onunla konuşmak isterim," dedi.

Walker cevap vermeden önce bir süre bekledi, belki de söyleyecekleri için en az incitici üslubu arıyordu. “Bir hayli ünlendiniz Dedektif,” diye başladı.

Wolf adamın sözü nereye getireceğinden emin değildi.

“Gerçi... yanlış anlamayın ama tüm bunlar olmadan önce de öyleydiniz, değil mi?”

“Yani?”

“Yanısi şu, Bay Rana bugün öğle saatlerinde danışmamıza geldiğinde oldukça sıkıntılıydı. Kendisini karısından ve çocuklarından uzaklaştırmak istiyordu, şartlar düşünüldüğünde bu gayet anlaşılabilir. Sonra birden çöktü ve ölen kardeşi için ağlamaya başladı.”

“Hımm,” dedi Wolf, Wallcer’in tereddütlerim şimdi anlıyordu. Walker her şeyin farkındaydı. Wolf içten içe sinirlensc de Başkomiser’in yalnızca işini yapmasını takdir etti. “Tüm bunlardan önce Vijay Rana’yla ne tanıştım ne de onun ismini duydum Onunla ilgili tek derdim hayatta kalması. Ve görüşmemiz sırasında korumaya ihtiyacı olacak biri varsa bence o kişi benim.”

“O halde tutukluyla yapacağınız görüşmede hazır bulun mama bir itirazınız olmayacaktır,” dedi Walker.

“Bu beni çok daha güvende hissettirir,” dedi Wolf alayla.

Walker onları binanın arkasındaki nezarethaneye götürdü, ^rada durumun farkında olan üç memur daha gergin bir bekleyiş içindelerdi. Başkomiser, Wolf ve Finlay’yi onlara tek tek tanıttıktan sonra nöbet bekleyen memurdan Rana’nın hücresini açmasını istedi.

“Onu en son hücreye, diğer misafirlerimizden olabildiğince uzağa koyduk,” dedi Walker.

Kapı ağır bir şekilde savrulup açıldığında, nezarethaneyi meydana getiren küflü bir tuvalet ve ahşap bir banka serilmiş mavi bir şilte ile yastık göründü. Rana, başı ellerinde oturuyordu. Üstündeki parkada hâlâ yağmur lekeleri vardı. Walker yavaş yavaş tutukluya yaklaşırken kapı arkalarından gürültüyle kilitlendi.

“Bay Rana, bu iki memur sorumlulukları gereği...”

Rana başını kaldırdı ve kan çanağına dönmüş gözleri Wolf’a geldiğinde bankından fırlayıp öne atıldı. Walker yanından geçen Rana’nın bir kolunu ve Finlay de diğerini yakaladı. Onu banka geri sürüklerlerken Rana bağırıyordu:

“Seni piç kurusu! Seni yavşak piç kurusu!”

iki deneyimli memur, hem kısa hem de oldukça şişman olan Rana’ya kolaylıkla üstün geldi. Aşırı geniş yüzündeki iki günlük kalın telli kirli sakalları dengesiz bir biçimde uzamıştı. Pes ederken sanki havası boşalır gibi oldu ve yastığına gömülüp ağlamaya başladı. Walker ve Finlay, adam tekrar sakinleşirken temkinli bir şekilde ellerini onun üzerinden çektiler. Atmosfer giderek duruldu.

“Başın sağ olsun,” dedi Wolf yapmacık bir gülümsemeyle. Rana’nın öfkeli gözleri yeniden ona dikildi. “Kardeşin gerçek bir şerefsizdi.”

“Seni piç kurusu!” diye bağırdı Rana yeniden. Walker ve Finlay onu banka geri oturtmak için uğraştılar.

Finlay başıboş bir diz kasıklarına isabet ettiğinde, “Yeter artık Will,” diye yakındı.

Walker da öfkeyle patladı. “Bunu bir daha yaparsan onu durdurmak için kılımı bile kıpırdatmayacağım Fawkes dedi.”

Wolf özür diler gibi elini kaldırdı ve birkaç adım geri atıp duvara yaslandı. Rana yeniden sakinleştiğinde Finlay ona durumu açıkladı: Teslim olduğunu yalnızca bir avuç insanla paylaştıklarını, Koruma Servisi’nden talimat beklediklerini, güvende olduğunu ve teslim olarak doğru şeyi yaptığını söyledi. Eğitimini aldığı üzere, Rana’ya kendisine biraz güven duymasına yetecek kadar bilgi verdikten sonra Finlay konuşmanın seyrini sorguya çevirdi. Rana’ya, listedeki diğer insanlardan kimseyi tanıyıp tanımadığını, ona zarar vermek isteyecek kişilerin isimlerini ve yakınlarda sıradışı bir telefon görüşmesi ya da olay yaşayıp yaşamadığını sordu.

“Kardeşiniz hakkında birkaç soru sorabilir miyim?” dı sordu Finlay. Wolf onu hiç bu kadar kibar bir ses tonuyla k nuşurken işitmemişti. Rana’nın zayıf noktasını belirlemişlerdi, şimdi Finlay o noktanın çevresinde dikkatlice dolanıyordu.

Wolf ortamı germemek için gözlerini bir an olsun yerdi kaldırmamaya dikkat ediyordu.

“Neden?” diye sordu Rana.

“Çünkü listedeki isimler ve hâlihazırda... öldürdüğü tabanlar arasında bir bağlantı olmalı,” diye açıkladı Finlay yumuşak bir sesle.

Wolf gözlerini devirdi.

“Pekâlâ,” dedi Rana.

“Kardeşinizle en son ne zaman iletişim kurdunuz?”

“2004. Ya da 2005,” diye cevapladı Rana şüpheyle.

“O halde dava sırasında orada değildiniz?”

“Hayır. Değildim.”

“Neden?” diye sordu Wolf. Beş dakikadır ilk defa konuş, yordu.

Walker, Rana’ya hâkim olmak için harekete geçti ancak adam ne yerinden kımıldadı ne de soruyu cevapladı.

Wolf, Walker ve Finlay’nin ters bakışlarını görmezden gelerek, “Ne çeşit bir adam, kardeşinin mahkemesine bir gün olsun gelmez?” diye devam etti. “Sana söyleyeyim; gerçeği bilen, kardeşinin suçlu olduğunu zaten bilen bir adam.”

Rana cevap vermedi.

“İsmini de yıllar önce bu yüzden değiştirdin. Kardeşinin ne yapacağını biliyordun ve kendini bundan uzaklaştırmak istedin."

“Onun ne yapacağını asla...”

“Biliyordun,” diye bağırdı Wolf. “Ve hiçbir şey yapmadın. Küçük kızın kaç yaşında?”

“Fawkes!” diye haykırdı Walker.

“Kaç yaşında?” diye bağırdı Wolf bir kez daha.

Rana, “On üç,” diye mırıldandı.

“Cidden merak ediyorum, acaba ben onu durdurmasam kardeşin senin küçük kızını şimdiye kadar canlı canlı yakmış olur muydu? Kızın onu tanıyordu, muhtemelen ona güveniyordu. Kardeşin böylesi kolay bir hedefe ne kadar süre karşı koyabilirdi dersin?”

“Kes şunu,” diye zırladı Rana. Ellerini bir çocuk gibi kulaklarının üstüne koymuştu. “Lütfen, kes şunu!”

“Sen, Vijay ***Khalid,*** bana borçlusun!” diye patladı Wolf.

Hücre kapısını çarpıp dışarı çıktı ve Finlay ile Walker’i hıçkırarak ağlayan adamla baş başa bıraktı.

Saat 19.05’tc Koruma Servisi’nden telefon geldi. Wolf’a en geç 22.30 itibarıyla birilerinin onlarla olacağını söylüyorlardı. Koruma Servisi, Rana’nın hayatına yönelik tehdidin, acilen harekete geçmelerini gerektirdiğini göz önünde bulundurmuşlardı ve hâlâ duruma uygun eğitim almış memurlar ile müsait bir güvenli ev ayarlama sürecindelerdi. Wolf bu haberi, karakolda daha şimdiden istenilenden çok daha uzun kaldığını gizlemek için hiçbir çaba sarf etmeyen Walker ve memurlarına iletti.

Onların iğneleyici bakışlarından bıkan Wolf kendisi, Finlay ve gözetim altındaki adam için yiyecek bir şeyler bulmaya karar verdi (Walker’a tedbir olarak, Rana’ya etraftaki hiçbir yemekten vermemesini söylemişti). Cömertçe, herkese patates kızartması almayı teklif etti. Onlara bir şey borçluymuş gibi hissetmiyordu, iadece eli boş dönerse onu tekrar içeri alacaklarından emin değildi-

Nemli montunu giydi ve memurlardan biri destekli kapıyı unun için tuttu. Görünüşe bakılırsa kalın metal, dışarıdaki fırtınanın sesini azaltıyordu. Wolf ilerleyişini, arabaların derin bir su birikintisinden her geçişinde kaldırımı basan ufak çaplı tsunamilere göre ayarlamaya çalışarak boş ana caddeye fırladı. Balık ve patates kızartması satan restoranı bulup içerinin kaygan, çamur

lekeli zeminine adım attı. Kulakları sağır eden yağmurda kapıyı kapatınca telefonunun çaldığını fark etti.

"Wolf," diye cevapladı.

"Selam Will. Ben Elizabeth Tate," dedi boğuk bir ses.

"Selam Liz, senin için ne yapabilirim?"

Elizabeth Tate inatçı bir savunma avukatıydı, aynı zamanda Londra'nın merkezindeki bir dizi emniyet bürosunda nöbetçi avukat olarak çalışıyordu. Neredeyse otuz senedir bu işteydi, hazırlıksız mahpusların (sarhoşlardan katillere kadar) ilk savunma hattı, yalnız ve perişanlar için yegâne destek sesiydi. Zaman içinde birçok anlaşmazlık yaşamış olsalar bile Wolf, Elizabeth'i severdi.

Diğer avukatlar, hiç şüphesiz suçlu müşterileri için bile değil, sırf kendi egolarını tatmin etmek adına bir ayak üstünde bin yalan söylerken Elizabeth onları yalnızca kanunun dayattığı kadar savunur, ötesine geçmezdi. Anlaşmazlığa düştükleri birkaç seferde ise bunun sebebi Elizabeth'in, müvekkilinin masumiyetine gönülden inanmasıydı ve böylesi durumlarda en iyi avukatlar kadar insafsızca ve tutkuyla mücadele edebilirdi.

"Sanırım şu an Bay Vijay Rana'yı korumanız altında tutu yorsunuz," dedi.

"Sosis ve duble patates lütfen tatlım," dedi arka planda sipa riş veren bir ses.

Wolf bir cevap düşünürken etrafındaki kimse onu duyması' diye elini ahizenin etrafına sardı.

"Neden bahsettiğini bilm..."

"Oyunu kes. Karısı beni aradı," dedi Elizabeth. "Geçensek vekilliğini yapmıştım."

"Vergi kaçakçılığı için mi?"

"Yorum yok."

"Vergi kaçakçılığı için..."

"Az önce Simmons'la konuştum, bu akşam müvekkili'"[1] görüşmeme izin verdi."

"Kesinlikle olmaz."

"Sana telefonda Polis ve ^Delili Yasası'm mı okumamı istiyorsun? Son yirmi dakikamı Dunu patronuna yaparak harcadım. Bay Rana yalnızca sizaı korumanız altında değil, aynı zamanda bir suçtan ötürü gözetim altında, ikimiz de biliyoruz ki önümüzdeki iki gün içinde sına ya da bir başkasına söyleyebileceği herhangi bir şey mahkemede aleyhine ilave delil olarak kullanılabilir."

"Hayır."

"Üstümün ve eşyalarımın bapn aşağı aranmasını kabul et- " tim ve elbette uyguladığınız diğr prosedürlere de riayet edeceğim."

"Hayır."

Elizabeth iç geçirdi. "Simmons'k konuş ve sonra beni ara," deyip telefonu kapattı.

"Saat kaçta burada olabilirsin?" Wolf merkeze dönmüş, nemlenmiş patateslerinin sonuncusunu yafcen telefonun öbür ucundaki Elizabeth'e homurdanıyordu.

Wolf ve Simmons on dakika aralıksız tartışmışlardı, oysa mahkeme fobisi olan şeflerinin böybi bir konuda (dava açmaya hâlâ niyetli oldukları bir suç hakkında tutuklunun hukuki tavsiye alma hakkının verilmemesi) geri adım atacağını düşünmek gerçekçi değildi. Wolf'un emirlerim görmezden gelmesini bekleyen Simmons ona cumartesi akşamla konuşmalarını hatırlattı. Onu dosyadan her an aldırabileceğimitekrarladı. Rana'ya avukat hakkının tanınmamasınla adama açılan davanın düşmesine sebep olabileceğini de belirtti. Yani Wolf bir insanın hayatını kur- 'armış ama aynı zamanda bir suçluyu serbest bırakmış olacaktı.

Wolf istemeye istemeye Elizabeth'! aradı.

"Burada Brentford'daki işlerimi bitirmeliyim, sonra kısa bir Ure yolumun üstündeki Ealing'e uğrayacağım. Saat on gibi si- Z'nle olurum."

"Ucu ucuna yetişeceksin. On buçukta nakledilecek."

"Orada olacağım."

Keskin bir gök gürültüsü duyuldu ve nezarethanedeki tür ışıklar gitti. Bir süre sonra acil durum aydınlatmasının tekins, parıltısı karanlığı bir nebze olsun loşlaştırdı. En yakındaki hüc relerden birinde bir mahkûm, kapısını ritmik bir şekilde tekme lemeye başladı. ***Tam tam tam*** diye çıkan donuk ses klostrofobi! koridoru bir savaş çağrısı gibi doldururken duvarların ardında fırtınanın boğuk sesi devam ediyordu. Wolf ayağa kalkıp telefonu Elizabeth'in yüzüne kapattı.

Elinin titrediğini fark etti ve sebebini görmezden gelmeye çalıştı. Bu onun kâbusuydu; güvenli koğuşta, labirent benzeri koridorları dolduran sonu gelmez çığlıkları, çaresiz bedenlerin sarsılmaz kapılara çarpmasının nafile darbelerini dinleyerek geçen sayısız uykusuz gece... Kendini toplamak için bir an durdu ve sonra elini cebine soktu.

"Rana'yı kontrol etmek istiyorum," diye seslendi işlem istasyonundaki diğer memurlara.

Wolf ve Walker, düzenli vuruş sesi bir kreşendoya yükselirken karanlık koridoru uzun adımlarla geçtiler. Rana'nın odasını koruyan memur aceleyle kilidi açtı. Hücrenin içi kapkaranlıktı. Koridordan gelen zayıf parıltı, karanlığı yumuşatmıyordu bile.

"Bay Raıia?" diye sordu Walker. "Bay Rana?"

Finlay arkalarında bir el feneriyle belirdi. İşını odanın etrafında çılgınca gezdirdi ve bankta yatan hareketsiz bedende sabitledi.

"Kahretsin," dedi Wolf ve karanlık odaya dalıp Rana'yı yüzüstü çevirdi. Adamın boynuna iki parmağıyla bastırıp nabız aradı.

Rana gözlerini kırpıştırarak açtı ve derin uykudan uyanan adam ürkek bir çığlık attı. Wolf rahatlamış halde iç geçirirken Finlay koridorda kıkırdadı. Walker ise saat 22.30 kendisi için yeterince hızlı gelmeyecekmiş gibi görünüyordu.

12

1 Temmuz 2014 Salı

23.28

Wolf'un Koruma Servisi ekibinden aldığı son haber, hâlâ M25 yolunda trafiğe takılmış halde olduklarıydı. Nezarethane memurlarından biri telefonunu tezgâha yerleştirmişti ve şimdi hep beraber BBC'nin, bu gecikmeye sebep olan kaza hakkındaki haberini izliyorlardı. Görünüşe bakılırsa bir kamyon otoyolda ikiye ayrılmıştı. Yola iki hava ambulansı iniş yapmıştı ve en az bir kişinin öldüğü bildiriliyordu.

Nezarethane bölümünde ışıklar geri gelmiş ve dışarıdaki fırtına şiddetlendikçe içerisi giderek daha da konforlu gelmeye başlamıştı. Finlay bir kez daha plastik sandalyede uyuyordu. Bir memur, Rana'nın hücresini koruyor ve diğer ikisi Walker'in arkasından bezgin bakışlar atıyorlardı. On iki saatlik vardiyalarının on beşinci saati itibarıyla, en az hücrelerdeki insanlar kadar hapsedilmiş hissediyorlardı.

Wolf arka kapının etrafında dolanıyor, yine benzeri görülmemiş hava koşullan sebebiyle geciken Elizabeth'i bekliyordu. Ondan aldığı son kısa mesajda Elizabeth beş dakika sonra orada olacağını söylemiş, çayı ısıtmasını istemişti.

Wolf mazgal penceresinden sel basmış haldeki otoparka baktı. Kanalizasyon pis su fışkırtırken giderek büyüyen fırtına da güç topluyordu. İki araba farı ışığı yavaşça köşeye yanaştı ve bir taksi, bir dakikadan uzunca bir süre girişin önünde bekledi. Elinde evrak çantasıyla kapüşonlu birisi arka koltuktan indi, basamaklardan çıktı ve sabırsızlıkla metal kapıyı yumrukladı.

"Kim o?" diye seslendi Wolf. Kapüşonun altındaki yüzü seçemiyordu.

Elizabeth hırıltılı sesiyle, "Kim sandın?" diye geri bağırdı.

Wolf kapıyı açtı ve rüzgâr yüzünden yatay bir şekilde yağmurla hemen ıslandı. Hava raporunda önceden haber verilen şiddetli rüzgâr odadaki kâğıtları ve posterleri uçuşturdu. Wolf'un ağır kapıyı tekrar kapatması için tüm gücünü kullanması gerekti.

Elizabeth sırılsıklam paltosunu çıkardı. Elli sekiz yaşındaydı •ve ağarmış saçlarını geride sıkı bir atkuyruğu yaparak toplardı. Wolf onun bu zamana kadar sadece üç kıyafet giydiğini görmüştü. Hepsi de yirmi sene önce alındıklarında aşırı pahalılarmış da şimdi eskimiş ve demode olmuş gibi görünüyorlardı. Her karşılaşmalarında Elizabeth yine sigarayı bırakmış ama hep taze is kokuyor oluyordu ve parlak pembe ruju daima karanlıkta sürülmüş gibiydi. Wolf'u gördüğünde yüzünde sıcak, sarı dişli bir gülümseme belirdi.

"Liz," dedi Wolf selam vererek.

Elizabeth, "Merhaba tatlım," dedi. Paltosunu en yakındaki koltuğa fırlattıktan sonra Wolf'a sarıldı ve her iki yanağına abartılı birer öpücük kondurdu. Ona normalden uzun gelen bir süre sarılı kaldı. Wolf bunun sağlığına dair hissedilen anaç endişeyi aksettirmek için yapıldığını tahmin etti.

Olur da bilmiyorlardır diye odadakilere, "Dışarısı çok fena," dedi.

"Bir şey içer misin?" dedi Wolf.

"Çay içmek için ölüyorum!" dedi Elizabeth çok daha büyük kalabalıkları hak eden bir abartıyla.

Wolf güvenlik aramasını Walker ve memurlarına yaptırmak için teklif ettiği içeceği hazırlamak üzere odadan çıktı. Bunca senedir tanıdığı bir iş arkadaşını, bir dostunu üst aramasına tabi tutma fikri onıı huzursuz ediyordu. En azından bu şekilde kendisinin bir suçu yokmuş gibi olacaktı. Nezarethaneye dönüşünü elinden geldiğince geciktirdi ve döndüğünde Elizabeth'i evrak çantasının içindekileri ayıklayan Finlay'yle şakalaşırken buldu. Finlay (Elizabeth'in tamamen duygusal sebeplerle bulundurduğu) oymalı bir çakmağa ve iki pahalı tükenmez kaleme el koymuştu.

"Onaylandı," diye gülümsedi Finlay ve ılık çayını bir iki yudumda bitiren Elizabeth'e evrak çantasını geri uzattı.

"Pekâlâ, müvekkilim nerede?"

"Seni ona götüreyim," dedi Wolf.

"Biraz yalnız kalmamız gerekecek."

"Kapıda birisi bekleyecek."

"Gizli kalması gereken bir konuşma bu tatlım."

"O halde kısık sesle konuşsanız iyi olur," diye omuz silkti Wolf.

Bu yanıt Elizabeth'i gülümsetti.

"Ukalalığından hiçbir şey kaybetmiyorsun, değil mi Will?"

Rana'nın hücresine henüz varmışlardı ki Wolf'un cep telefonu çaldı. Nöbetçi memur, Elizabeth'i içeri alıp kapıyı yeniden kilitledi. Wolf telefonu açmadan cince koridoru geri yürüdü. Arayan Simmons'tı ve iki haberi vardı. Az önce Koruma Servisinden, yeniden hareket edebildiklerini ve yarım saat içinde yanlarında olacaklarını öğrenmişti. Simmons daha tartışmalı ikinci haberle devam etti: Wolf ve Finlay'nin, Rana'ya eşlik etmelerine Kin verilmemişti.

"Onlarla gideceğim," dedi Wolf kesin bir dille.

"Katı kuralları var," dedi Simmons.

"Umurumda bile değil... Onu öylece alıp istedikleri yere gömmelerine izin veremeyiz."

"Verebiliriz ve vereceğiz."

"Bunu yapmayı kabul mü ettin?" Wolf bariz bir biçimde h$_a$. yal kırıklığına uğramıştı.

"Evet."

"Bırak onlarla ben konuşayım."

"Mümkün değil."

"Nazik olacağım, söz veririm. Bırak durumu açıklayayım Numaraları ne?"

Ucuz dijital saati gece yarısında öttüğünde Wolf o sırada kendilerine doğru gelen olan ekibin lideriyle tartışıyordu. Hiçbir koşulda protokolü ihlal etmeyi kabul etmeyen inatçı adam sinirini giderek daha fazla bozuyordu. Yüz yüzeyken daha çok eğeneceklerini hisseden Wolf adama "ahmak" deyip telefonu kapattı.

"Senin tek bir arkadaşın olması bile bir mucize," dedi Finlay. Walker ve bir başka memurla hava durumu özetini izliyordu.

"Saatte yüz otuz beş kilometre hıza ulaşan rüzgârlar..." diye uyardı onları cızırtılı bir ses.

"Bu delikanlılar gerçekten iyi eğitimli," diye devanı etti Finlay. "Bu kadar kontrol manyağı olmana gerek yok."

Wolf geriye kalan nadir arkadaşlıklarından birini daha tehlikeye atacak bir şey söylemek üzereydi ki memurun, Rana'nın hücre kilidini açtığım işitti. Elizabeth koridora çıktı. Müvekkiline kısa bir veda sözcüğü söyler söylemez kapı kapatıldı ve arkasından kilitlendi. Koridorda ilerlerken çıplak ayakları bej zeminde şapırdadı (Walker onun gülünç derecede yüksek topuklu ayakkabısına el koymuştu). Tek kelime etmeden Wolf'un yanından geçti ve masadan eşyalarını aldı.

Wolf onun ruh halindeki ani ve büyük değişikliğe şaşırmıştı. "Her şey yolunda mı Liz?" diye sordu.

"Sorun yok," diye cevapladı Elizabeth ve paltosunu giydi. «Düğmelerini iliklerken elleri titremeye başladı. Derken Wolf'u e şaşkına çeviren bir şekilde yaşlanan gözlerini sildi. "Gitmek istiyorum, lütfen."

Elizabeth kapıya doğru yürüdü.

"Seni üzecek bir şey mi söyledi?" diye sordu Wolf. Öfkelenmeye başladığını hissediyordu. Her gün insanlığın en kötü haliyle uğraşması gereken bu kadına karşı korumacı hisler vardı içinde. Elizabeth'in vurdumduymazlık sınırını aşabilmek için haksız yere aşırı kötü bir söz söylenmiş olması gerektiğinin farkındaydı.

"Merak etme, kocaman kadınım ben," diye kestirip attı Elizabeth. "Şimdi kapıyı aç lütfen."

Wolf o tarafa yürüyüp ağır parmaklığı çekti. Elizabeth dışarı adım atarken uzaklardaki bir gök gürültüsüne bir başka rüzgâr ve yağmur patlaması eşlik etti.

"Evrak çantan," dedi Wolf. Elizabeth'in çantasını Rana'nın yanında unuttuğunu fark etmişti.

Elizabeth ürkmüş görünüyordu.

"Senin için alabilirim. Onu tekrar görmen gerekmez," dedi Wolf.

"Sabah alırım."

"Saçmalama,"

"Tanrı aşkına Will, bırak kalsın!" diye bağırdı Elizabeth ve yalpalayarak basamaklardan indi.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Finlay. Gözlerini küçük ekrandan ayırmıyordu.

Wolf, Elizabeth'in ana caddede köşeyi dönüşünü izledi. Yavaş yavaş, huzursuz bir hissiyat göğsünü sıkıştırmaya başladı. Saatine baktı: 00.07.

"Kapıyı açın!" diye bağırdı koridora doğru hızla koşarken.

Telaşlanan memur anahtarları yere düşürünce Walker da ona yetişecek zamanı buldu. Kilit tıkırdadı ve Wolf ağır kapıyı ittirdiğinde şiltede dimdik oturan Rana göründü. Wolf arkasındaki Walker'in önce rahatlayarak nefes verdiğini ve sonra oturan mahkûma tekrar bakıp nefesinin kesildiğini işitti.

Rana'nın kafası öne düşmüş, yüzü ölülerin benek benek mavi ve moruna bürünmüş, kan çanağı gözleri korkunç bir bi-

çimde yuvalarından fırlamıştı. Piyano teline benzer bir şey boy nuna defalarca dolanmış, koyu teninde derin kesikler açmıştı Açık evrak çantasının iç kenarından daha fazla tel fırlamıştı, artık göz önünde olduğu için fark etmemek mümkün değildi.

"Ambulans çağırın!" diye haykırdı Wolf ve koşup dışarıdaki gece karanlığına fırladı.

Kaygan merdivenlerden indi, sel basmış otoparkı etrafa su sıçratarak geçti ve sağanak yağmur yüzünü tokatlarken köşeyi dönüp ana caddeye çıktı. Henüz otuz saniye olmuştu ama Elizabeth tenha kaldırımda hiçbir yerde görünmüyordu. Wolf karanlık dükkân vitrinleri boyunca koştu, fırtınanın gürültüsünün ona engel olduğunun farkındaydı. Geçen her araba, çarpan yağmurun artıp azalan sesiyle, daha ziyade havalanan bir uçak gibi tınlıyordu. Park edilmiş arabaların metal tavanlarına çarpan milyonlarca yağmur damlasının sesi sürekli katlanıyordu.

"Elizabeth!" diye bağırdı Wolf ama sesi rüzgârda kayboldu.

İki dükkân arasında kalan dar yolu koşarak geçti ve durdu. Adımlarını geriye doğru takip ederek dar geçidin girişinde durdu, gözlerini kısıp karanlığa doğru baktı. Biraz daha yaklaştı, yağmurun cam şişelere, atılmış kutulara ve görünmeyen zemini kaplayan diğer tüm çöplere vuruşunu dinledi.

"Elizabeth?" diye seslendi yumuşakça. Daha da yakınlaştı. Zeminin adımları altında çıtırdadığını hissedebiliyordu. "Elizabeth?"

Ani bir hareket işitti ve derken bedeninin soğuk tuğla duvara doğru itildiğini hissetti. Elini uzattı ve neredeyse bir elbise parçasını yakalayacakken Elizabeth tekrar sokağa fırladı.

Wolf turuncu bir sokak lambasının loş aydınlığına çıktığında yalnızca birkaç saniye gerideydi. Elizabeth panikledi ve düşünmeden yola fırladı. Bir araba ondan yalnızca birkaç santim ötede kayarak durdu ve hâlihazırda kulakları sağır eden geceye, kornasının öfkeli patlayışını ekledi. Elizabeth şimdi Wolf'tan beş on metre uzaktaydı. Temposu düşmeye başlarken tuhaf bir şe

kilde ccp telefonunu çıkardı ve kulağına götürdü. Wolf ona hızla vaklaşıyor, Elizabeth'in yağlı su birikintileri ve çamurlu saçaklar arasında yalın ayak koşarken kan ve pislik toplamış topuklarını görebiliyordu. Nihayet kadının işitme menziline girdiğinde onun telefona söylediklerini duydu:

"Yaptım! Yaptım!"

Wolf onu yakalamak üzere uzanmıştı ki Elizabeth yeniden yola fırladı. Wolf içgüdüsel olarak kadını takip etti, trafiğin durup durmadığından emin değildi. Elizabeth geniş yolun ortasındaki yaya adasına doğru sendeledi ve asfalta devrildi. Elleri ve dizlerinin üstünde doğrulduğunda Wolf'un yolun ortasında duraksadığını fark etti. Dedektifin yüzündeki dehşet ifadesini gördü ve onun baktığı yere dönerken iki katlı bir otobüs Elizabeth'i ezip geçti.

Hiç çığlık atmadı.

Wolf ağır ağır sokağın on metre ötesindeki bir kaldırım kenarına yığılmış buruşuk bedene yaklaştı. Arkasında farlarıyla paramparça cesedi aydınlatan başka arabaların kayarak durduğunu işitiyordu. Gözleri doluyordu, arkadaşının neden böyle bir şey yaptığını anlamaya çalışamayacak kadar sarsılmış ve bitkindi.

Serseme dönmüş otobüs şoförü sendeleyerek ona doğru gelirken az sayıdaki yolcu, rahat koltuklarından olay yerine bön bön bakıyordu. Şoförün yüzünde hâlâ bir umut vardı; kadının ayağa kalkabileceğine, belki de ağır yaralanmadığına, hayatının sonsuza kadar değişmemiş olduğuna dair bir umut. Wolf'un adamı tescili etmeye, hatta onun varlığını onaylamaya bile hevesi yoktu. Böylesine zorlu koşullarda yolda uzanmış yatan bir kadını » göremediği için suçlanamazdı ama Elizabeth'in hayatına son veren yine de oydu ve Wolf şu anda öfkesine hâkim olabileceğini sanmıyordu.

Bir başka araba giderek büyüyen trafik kuyruğuna katılırken karanlık yolda bir bölge aydınlandı ve Wolf, Elizabeth'in kırılan cep telefonunun, tam otobüsün ona çarptığı yerde olduğunu fark

etti. Telefona doğru ağır ağır süründü ve baktığında aramanın hâlâ aktif olduğunu gördü. Kulağına sıkıca bastırdığı ahizeden, hattın diğer ucundan gelen sessiz nefes alıp verişler ve çıtırtılar duyulabiliyordu.

"Kimsin sen?" Wolf'un sesi soruyu sorarken çatladı.

Cevap yoktu, sadece dinleyen birisinin düzenli nefes sesi ve arka planda bir yerlerde çalışan bir makinenin sesi vardı.

"Ben Londra polisinden Dedektif Fawkes. Kimsin?" diye sordu Wolf yeniden. Oysa cevabı zaten bildiğine dair bir hisse kapılmıştı.

Uzaktan mavi ışıklar yaklaşıyordu ama Wolf hareket etmeden oturdu, katilin onu dinleyişini dinledi. Onu tehdit etmek, korkutmak, bir şekilde onda bir tepki uyandırmak istedi ama yaşadığı saf öfke ve nefreti, kelimelere asla dökemeyeceğini biliyordu. Çevresini saran hareketliliği boş verip dinlemeye devam etti. Nefesini neden katilinkiyle uyuşacak şekilde yavaşlattığını bilmiyordu ama kısa bir süre sonra hattın diğer ucundan gürültülü bir çatırtı geldi ve arama ansızın sona erdi.

13

2 Temmuz 2014 Çarşamba
05.43

Karen Holmes bir sonraki trafik raporunu endişeyle bekliyordu. Hiç rahat uyumamış, azgın fırtına onu gece boyunca defalarca uyandırmıştı. Gün aydınlanmandan Gloucester'daki bungalovundan dışarı çıktığında, çöp kutusunun yolun ortasında ve çit tahtalarından birinin de komşusunun arabasının üzerinde olduğunu görmüştü. Ağır ahşap paneli elinden geldiğince sessiz bir şekilde oradan almış ve itici komşusunun kaportasındaki çizikleri fark etmemesi için dua etmişti.

Karen, şirketin başkentteki ana ofislerine yaptığı aylık ziyaretlerden nefret ediyordu. İş arkadaşlarının hepsi otel ve yemek masraflarını şirkete ödetiyordu; onunsa köpeklerine bu kadar düzenli aralıklarla bakmasını gönül rahatlığıyla isteyebileceği hiç kimsesi yoktu ve Karen'ın önceliği, köpeklerinin sıhhatiydi.

Otoyol trafiği şimdiden kalabalıklaşmaya başlamıştı ve sonu gelmez gibi görünen hız kontrolleri, birilerinin bir yerlerde yalcın bir gelecekte çalışmaya başlayabileceğini bildiren kilometreler boyunca dizilmiş plastik konileri korumak amacıyla Karen'ın ilerleyişini yavaşlatıyordu.

Karen radyoyu kurcalamak için bakışlarını indirdi, durumunu kaçırdığından korkuyordu. Bakışlarını yola gcsri v virdiğinde refiijün çelik bariyerlerinin arasında duran büytüjH^ sı yalı bir torba fark etti. Torbanın boyutu ve şeklindeki l>i,r şey tuhafına gitmişti. Saatte yetmiş beş kilometre hızla yanındaan geç tiği sırada, torbanın hareket ettiğini gördüğüne yemin edeb* Bilirdi. Dikiz aynasından baktığındaysa tek görebildiği, anlaşılm_£xg; bir şekilde Karen'ın çamurluğuna yapışmaya karar veren ve cdkevamında saatte yüz otuz kilometre hızla onu sollayan (hız feaumeralarını umursamayacak kadar zengin ya da aptal) bir Aucl iTwdi.

Karen üç kilometre sonra bir kavşak olduğunu fark esaferek yoluna devam etti. Bir şey gördüğünden emin olsa bile (ki briç değildi) durmaya vakti yoktu. Torba muhtemelen kuvvetli rüzgarda oraya uçmuştu ve araba da yanından geçtiği sırada torbayı imareket ettirmişti. Yine de Karen tuhaf bir biçimde hareket edişimden, torbanın içinde bir şey olduğu fikrini kafasından atamıyorcdıuı.

Her iki Staffordshire bulteriyeri de arama kurtarma fc.öpeğiydi. Bir çöp konteynerinde ölüme terk edilmiş halde, birlikte bulunmuşlardı. Bunu düşündüğünde hep midesi bulanırda— Yoldaki çalışmayı geride bıraktığında bir BMW yanından saaCiıe yüz elli kilometre hızla geçti ve Karen torbanın içinde herhamugıı bir canlı varsa uzun süre canlı kalamayacağından emin oldu.

Aniden direksiyonu kırdı ve tırtıklı şeritten yan yola «çaikardığı antika sayılabilecek Fiesta'sı şiddetle sarsıldı. Kontrol .emmek için geri dönerek yolculuğunu yalnızca on beş dakika uzatsucaıktı. Kavşakta bir tur attıktan sonra otoyola diğer istikametten tteikrar girdi.

Tekdüze yolda torbanın ne kadar ötede olduğunu tam csTarak hatırlamak zordu, bu yüzden Karen yaklaştığını düşündiYgşüinde yavaşladı. Torbayı ileride gördüğünde dörtlü flaşörünü yatkatı ve yan şeritte, torbanın hizasında durdu. Siyah torbayı bir cLaukika kadar izledi ve kendi aptallığına öfkelendi zira bir sonralcii »hızlı araç onu hareket ettirene kadar torba kımıldamadan durrrmmştu.

Karen sağ sinyalini açtı, iç şeride geçmek üzereydi ki torba aniden ileri hamle etti.

Trafikte bir boşluk beklerken ve arabadan inip refüje tırmanmak üzere üç şerit boyunca koşarken Karen'ın kalbi hızla atıyordu. Sadece birkaç metre ötesinden geçen, ona kir ve yağlı $u püskürten arabaların titreşimini hissedebiliyordu. Çörnekli, tereddüt etti.

"Yılan olmasın. Lütfen yılan olmasın," diye fısıldadı kendi kendine.

O bunu söylerken torbadaki bir şey ona doğru bilinçli hjr hamle daha yaptı ve Karen bir inleme sesi duyduğunu sandı. Temkinli bir biçimde kâğıdımsı malzemeyi tuttu ve bir tarafı$_{nc}j_a$ küçük bir delik açtı. İçindeki şeyin doğrudan akan trafiğe $f_{lr}j_a$— vabileceğinden endişe ederek deliği ağır ağır genişletti. De_rk_{en} kendini koyuverip torbayı kazara yarısına kadar yırttı ve $kj_r|j$ sarı saçları asfalta saçılan, elleri ve ağzı bağlı, telaş içinde $ne_{rcc}|_e$ olduğunu kavramaya çalışan bir kadın görünce korkuyla sıçradı. Kadın Karen'a kocaman, yalvaran gözlerle bakıp bay,^

New Scotland Yard'm güvenlik noktasından geçerken Edmtıjj^ keyfi yerindeydi. Eve zamanında gitmiş, önceki gece ötürü özür dilemek için Tia'y' yemeğe çıkarmıştı. İkisi de şık$_{i0}$ meye çalışmışlardı ve birkaç saat için böylesi aşırılıklar için doğalmış gibi yapmaktan mutlulardı. Üç ayrı yemek s lerdi, hatta Edmunds et istemişti. Bu illüzyon yalnızca, *t* öbür ucundaki müdürüne, Tesco Kulüp Kartı yemek fişleri^ sadan nasıl geçireceğini bilmediğini bağıran öfkeli kadın tarafından bozulmuştu.

Edmunds'ın moralini yükselten bir diğer şey de nihai-., nın bir benzerini bulmuş olmasıydı. Bu bilginin nasıl işe^ cağını henüz bilmiyordu ama Kıkla'nın bir kadına ait sağ ^ nun kimden kesildiğini teşhis etmede önemli bir adım emindi. Ofise girdiğinde Baxter'tn çoktan masasında ol

gördü. Odanın öbür ucundan bile heyheylerinin tepesinde $_{0}$|. duğu anlaşılıyordu.

Edmunds neşeyle, "Günaydın," diyerek şansını denedi.

"Ne sırıtıyorsun?" diye terslendi Baxter.

"Güzel bir geceydi," dedi Edmunds omuz silkerek.

"Vijay Rana için öyle değildi."

Edmunds dinlemek üzere oturdu. "Yoksa..."

"Yıllardır tanıdığım Elizabeth Tate isimli kadın için de değildi. Ve Wolf için de."

"Wolf iyi mi? Ne oldu?"

Baxter önceki gece olanları ve bu sabah erken saatlerde bulunan genç kadını Edmunds'a özet geçti.

"Torba adli tabiplerde ama ambulans oraya vardığında bunu kadının ayağında bulmuşlar."

Baxter ona küçük, plastik bir delil poşeti içinde bir morg etiketi uzattı.

"Dedektif William Fawkes'm dikkatinediye okudu Edmunds. "Peki bizimkinin haberi var mı?"

"Hayır," dedi Baxter. "Wolf ve Finlay gece boyu ayaktalardı. Bugün izinliler."

Bir saat sonra bir memur, sarsılmış haldeki kadını hareketlilik içindeki merkeze getirdi. Hastaneden doğruca buraya yollanmıştı ve üzeri hâlâ kir pas kaplıydı. Yüzü ve kolları, kesiklerle ve yara berelerle doluydu. Keçe gibi saçları platin sarısından siyaha kadar her tonu barındırıyordu. Her ani gürültüde ve yeni seste yerinden sıçrıyordu.

Kadının, Elizabeth'in kızı Georgina Tate olarak teşhis edildiği haberi şubeye çoktan ulaşmıştı. Görünüşe bakılırsa iki gündür işe gitmemiş ve annesi onun yerine telefon açıp özel bir durumu olduğunu söylemişti. Kayıp kişi bildirimi yapılmamıştı. Bu bilgi kırıntılarından bile neler olup bittiğini anlamak zor değildi ve Baxter güçlü, becerikli ve her daim ahlaklı bildiği bir kadının

bile cinayete zorlanmasının mümkün olabileceğini tedirginlikle gördü.

Georgina Tate yenilenmiş sorgu odasına alınırken Baxter ciddiyetle, "Henüz bilmiyor," dedi.

"Annesine olanları mı?" diye sordu Edmunds.

"Bu haberi kaldıracak halde görünmüyor, değil mi?"

Baxter eşyalarını toplamaya başladı.

"Bir yere mi gidiyoruz?"

"Gitmiyoruz," dedi Baxter. "Gidiyorum. Wolf ve Finlay'nin yokluğunda bil bakalım hangi enayi kendi işlerinin yanında onlarınkini de üstlenmek zorunda kaldı? Bu arada, listedeki dördüncü kişi kimdi?"

"Andrew Ford, güvenlik görevlisi," dedi Edmunds. Baxter'in bunu bilmemesine biraz şaşırmıştı.

"Tam bir hıyar. Alkole düşkün. Dün gece etrafı dağıtmasını engellemeye çalışan bir kadın polisin dişini kırmış."

"Seninle geliyorum."

"Ben halledebilirim. Daha sonra Jarred Garland'la buluşmam var, gazeteci, o da..." Baxter parmaklarıyla saydı, "...üç gün içinde ölecek. Son haftasını hepimizin ne kadar işe yaramaz olduğumuzu düşündüğünü ve bir seri katilin ölüm listesinde olmanın nasıl hissettirdiğini yazarak geçirecekmiş. Onu ***yatıştırmam*** ve ***rahatlatmam*** istendi."

"Sen mi?" dedi Edmunds inanamayarak. Neyse ki Baxter onun kuşkusunu bir iltifat olarak kabul etti. Edmunds da, "Ben ne yapayım istersin?" diye sordu.

"Georgina Tate işe yarar bir şey hatırlıyor mu öğren. Yüzüğün peşini bırakma, kim için üretildiğini bilmeliyiz. Adli tabiplerin bize söyleyeceği yeni bir şey var mıymış bir bak ve incelemeyi bitirdiklerinde Elizabeth Tate'in telefonuna derhal el koy."

Baxter ofisten ayrıldı ve Edmunds ona oje haberini bile veremediğini fark etti. Ufak şişeyi masaya koydu, kendi önemsiz araştırmalarına bu kadar heyecanlandığı için aptal gibi hissetti.

Ne de olsa Wolf dışarıda, Southall civarındaki gönülsüz katili kovalıyor, kaçırılan kadınları ofise getirtiyor ve canilerin kralıy telefon görüşmeleri yapıyordu. Tüm bunlar korkunçtu elbet ama Edmunds kabul etmeliydi ki biraz kıskanmıştı.

İki bin sterline satın aldığı fotoğraf, konferans salonunun duva rina yansıtılırken Elijah, "Bu çok güzel," diye güldü. "Ciddiyim gerçekten ***güzel.***"

Andrea eliyle ağzını kapatmış, salonun karanlığında yanak laıından süzülen yaşlar görülemeyeceği için şükrediyordu. Aslında fotoğraf ***güzel*** değildi, hatta hayatında gördüğü en hüzünlü şey olabilirdi. Siyah beyaz bir fotoğraftı, Wolf dizleri üzerindeydi, tek bir sokak lambası, parıltılı yağmur ve su birikintileri ile dükkân vitrinlerinden sahne ışığı gibi yansıyan araba farları onu aydınlatıyordu. Andrea evlilikleri boyunca Wolf'un ağladığını belki iki ya da üç defa görmüştü ve her seferinde kalbi sızlamıştı.

Bu ise çok daha kötüydü.

Wolf su basmış yolda, ezilmiş bir yaşlı kadının cesedinin yanındaydı. Hâlâ kadının kanlı elini nazikçe tutuyor ve tüm yüzünü kaplamış saf bir yenilgi ifadesiyle gökyüzüne bakıyordu.

Çökmüştü.

Andrea etrafındaki iş arkadaşlarının yüzlerine baktı: gülümseyenler, alkışlayanlar, gülenler vardı. Öfke ve tiksintiyle titrediğini hissetti. O an her birinden nefret etti ve bir zamanlar fotoğraftaki adamı sevmemiş olsa kendisinin de şimdi aynı memnun ifadeyi takınıp takınmayacağını merak etti. Onu rahatsız etse de takınabileceğim kabullendi.

"Ezilen kişi kim?" diye sordu Elijah ama cevap olarak bir dizi omuz silkme ve kafa sallama geldi. "Andrea?"

Andrea görüntüye odaklanıp gözlerini diğerlerinden saklamaya çalıştı.

"Buzmllı kadının kim olduğunu nereden bilebilirim?"

"Esinlocan ona bir hayli düşkünmüş gibi görünüyor," dedi Elijah.

Odam köşesindeki kel yapımcı, "Biraz fazla düşkün," diye bağırdı ire dikerlerini de güldürdü.

"Onetanırsın sandım," dedi Elijah.

Andrea olabildiğince nazik bir şekilde, "Eh, tanımıyorum .una," diyince çoğu kişi şaşkın bakışlarla birbirlerine baktı.

Elijah,"Ne olursa olsun. Bu bir televizyon mücevheri," dedi. Andrea'nai ses tonu onun istifini bozmamıştı. "Açılışı bu fotoğraf ve Ram ya da adı her neyse işte, onun yaşamak için kalan süresini gösteren geri sayımla yapacağız. Devam eden aramayla ilgili bir banı koyacağız, sonra spekülasyon ve fabrikasyon için fotoğrafa döneceğiz."

Andıra dışında odadaki herkes kıkırdadı.

"Kim bu kadın? Kukla dosyasının başındaki dedektif bir sonraki kurbanı aramak yerine neden bir trafik kazasında görülüyor? Yoksa bu kadın bir şekilde cinayetlerle bağlantılı mıydı? Falan filan,,." Elijah bekledi. "Başka bir şey var mı?"

Andıranın, elinde telefon olmadan hiç görmediği genç bir adam, ***"Hıstededeğil*** etiketi şu anda çok popüler," dedi. "Ayrıca Ölüm Sattı uygulamamız daha şimdiden elli binden fazla kişi tarafında® indirilmiş."

"Kaimsin. Keşke ücretli yapsaydık," diye yakındı Elijah. "Kulda emojimiz ne durumda?"

Bir hı ka adam bir kâğıdı çekinerek masa üzerinden Elijah'nın ÖM ne doğru itti. Elijah kâğıdı alıp kafası karışmış bir halde balet

"Dehşetin tamamını bir çizimle yakalamak zor," diye kendini savunda gergin adam.

Elijalıresmi ona geri yollayarak, "Bu idare eder," dedi. "Ama memeleri sil. Çocuklar için biraz uygunsuz, sence de öyle değil mi?"

Kendisine on sene yetecek kadar sevap işlediğinden emin görünen Elijah toplantıya son verdi. Andrea ayağa kalkıp toplantı salonundan çıkan ilk kişi oldu. Aşağı kattaki makyaj odasına mı yoksa doğrudan çıkış kapısına mı gideceğinden emin değildi. Tek bildiği Wolf'u derhal görmek istediğiydi.

Simmons toplantı odasının duvarlarındaki devasa Kukla kolajına bakıyordu. Resmî üniforması içinde jilet gibiydi, sadece ayakkabısının sağ tekinde temizleyemediği derin bir çizik vardı. Ayakkabının derisini, yanan arkadaşını su basmış sorgu odasının zemininde hareketsiz yatarken gördükten dakikalar sonra, ofisindeki metal dosya dolabını öfkeyle tekmelerken çizmişti. Onları bu öğlen, gayrişahsi ve resmî bir mesele haline gelmesi kaçınılmaz olan törende, mahrem bir kayıp ve bir arkadaşlık sembolü olarak giymek bir şekilde uygun geliyordu.

Başkan Tumble için düzenlenen dinî tören Westminster Abbey mezarlığındaki St Margaret's'ta, saat 13.00'te gerçekleşecekti. Ailesi, Başkan'ın cenazesinin kendilerine verileceği zaman için daha sonraki bir tarihte yapılacak özel bir cenaze talep etmişti. Simmons törenden önce Vijay Rana ve Elizabeth Tatc'in ölümünü duyuracağı bir basın toplantısı düzenleyecekti. Halkla İlişkiler ekibi kendi aralarında duruma "olumlu bir kisve" verebilmenin en iyi yolunu tartışırken Simmons öfkesine hâkim olmakta zorlanıyordu.

Georgina Tate sorgu odasından çıkarılıyordu. Simmons oraya geri dönecek cesareti henüz toplayamamıştı, toplayabileceğinden de emin değildi. Arkadaşının yanmış yüzünü asla unutmayacaktı. Bu nahoş hatırayı her aklına getirişinde yanan et kokusunu da hatırlıyordu.

Simmons'a on beş yaşındaymış gibi görünen, uzun ve sıska bir genç adam, "Pekâlâ, şuna ne dersiniz... Tate denen bu kadını durdurmayı başardığımız gerçeğine odaklanalım," diye önerdi. "Sokaklarımızdan bir katil azaldı, değil mi?"

Simmons ağır ağır dönüp üç kişilik ekibe baktı; çizelgeler, grafikler ve uygun bir şekilde zehirli atıklar gibi parlayan o satrahki gazetelerin altı çizili kısımlarıyla donanmışlardı. Bir şeyler diyecek gibi oldu, kafasını bariz bir tiksintiyle iki yana salladı ve odadan çıktı.

14

2 Temmuz 2014 Çarşamba
11.35

Baxter, District hattı metrosuyla Tower HilPe gitti ve Jarred Garland'm metro istasyonundan sonrası için verdiği muğlak yönlendirmeyi gönülsüzce takip etti. Londra Kulesi'ni soluna alarak tıkalı ana cadde üzerinden yola koyuldu. Neden evinde (olması gerektiği yerde, polis koruması altında) ya da gazetenin bürosunda buluşmadıklarını hiç bilemiyordu.

Olaylar beklenmedik şekilde gelişmiş ve ahlaksız, kendi reklamını yapmaya düşkün bu kavgacı gazeteci, Baxter'la kilisede buluşmayı istemişti. Baxter pek çoklarına olduğu gibi Garland'ın da ömrünün son günlerinde dindar birine dönüşüp dönüşmediğini merak ediyordu. Eğer Baxter herhangi bir şeye inansaydı, perdenin indiği sırada yaşanan bu aydınlanmaların yüzsüzlüğünü biraz ayıplayabilirdi.

Tepedeki kara bulutlar açılmaya ve güneşin, şehri aralıklarla birkaç dakika ısıtmasına izin vermeye başlamıştı. Baxter on da-Jcika yürüdükten sonra uzun kilise kulesini fark etti ve bir sonraki ara sokağa saptı. Parlak güneş ışığı altında sokağın köşesine yaklaşırken ağzı açık kaldı.

St Dunstan's in the East'in el değmemiş kulesi, kilisenin harap duvarlarının tepesinde yükselmekteydi. Kalın ve canlı ağaçlar hayalî bir kubbenin içinden ve uzun kemerli pencerelerden yükseliyor, tırmanıcı bitkiler taş duvarların üzerinde iç içe geçmiş ve yan taraftaki bahçelere tuhaf gölgeler düşüren yoğun oluşumlarla duvarın diğer tarafına dökülüyordu. Çocuk masallarında anlatılan manzaralara benziyordu burası: şehrin içinde, kendisine sırtlarını dönmüş sıkıcı ofis binalarının arasında kaybolmuş, çıplak ve gözle görülmeyen gizli bir ağaçlık.

Baxter metal kapılardan geçip virane kiliseye adımını attı ve kalın sarmaşıkların boğazladığı devasa kemerli geçidin altındaki ince su sızıntısını izleyerek, küçük bir süs havuzu etrafına kurulan parke taşlı avluya çıktı. Bir çift kendi kendilerinin fotoğrafını çekmeye uğraşıyor, şişman bir kadın güvercinleri besliyordu. Baxter uzak köşede sessizce oturan yalnız adama doğru yürüdü.

"Jarred Garland?"

Adam şaşırarak baktı. Baxter'in yaşlarındaydı, kolları kıvrılmış dar bir gömlek giyiyordu, sinekkaydı tıraşı ve kusursuzca model verilmiş saçlarıyla yakışıklı sayılabilirdi. Küstah bir gülümsemeyle Baxter'i baştan aşağı süzdü.

"Eh, şimdi günüm çok daha güzelleşti," dedi sert bir East End şivesiyle. "Buyurun, oturun."

Sağ tarafındaki yere vurmasına rağmen Baxter sol tarafına oturdu. Garland buna uzun uzadıya gülümsedi.

"Yüzündeki o aptalca gülümsemeyi kesip bana neden ofisinde buluşamadığımızı açıklar mısın?" diye terslendi Baxter.

"Gazeteciler, dedektiflerin gelip ofislerinde dolanarak etrafı kolaçan etmelerinden pek hoşlanmazlar. Neden senin ofisinde buluşamadık?"

"Çünkü dedektifler de kendini beğenmiş, ortalığı karıştıran, fırsatçı..." Baxter havayı koklarken yüzünü buruşturdu, "...berbat tıraş kolonyası sürmüş gazetecilerin, ofislerinde dolanıp etrafı kolaçan etmelerinden pek hoşlanmazlar, nokta."

“O halde köşe yazımı okumuşsun.”

“İstemeyerek de olsa.”

“Gurur duydum.”

“Duyma.”

“Peki ne düşündün?”

“Hani bir deyim vardır ya, yemek yediğin...” diyen Baxter cümlenin sonunu getiremedi.

“Yemek yediğin kaba pisleme mi diyecektin?”

“Yok, o değil. Hah, hatırladım. Senin ve üretken, acımasız, dâhi seri katilinin arasında duran tek koruyucunun kabına pisleme.”

Garland’ın çocuksu yüzüne bu defa bir sırıtış yerleşti.

“Biliyor musun, bugünkü yazıma başladım bile. Londra polisini bir başka başarılı infaz için kutlayarak giriş yapıyorum yazıya.”

Baxter koruması gereken adama şimdi bir yumruk atsa başına ne kadar bela açacağını düşündü.

“Ama bu tamamen doğru değil, yanılıyor muyum? Kendinizi aştınız. Dedektif Fawkes sizin için ***bir alana bir bedava*** yaptı.”

Baxter cevap vermedi ve bahçeleri gözden geçirdi. Garland onu zayıf yerinden vurduğunu düşünüyor olmalıydı. Oysa Baxter öfkesine yenik düşmesi halinde etrafta tanıklık edecek birisi olup olmadığını kontrol ediyordu.

Konuştukları sırada güneş bir bulutun ardında kaybolmuş ve gizli bahçe, gölgelikte daha meşum bir hale bürünmüştü. Birden, Tanrı’nın evinin içten dışa doğru parçalanan görüntüsü, dayanıklı duvarların yılan benzeri sarmaşıkların avucunda ufalanması ve teker teker toprağa sürüklenmesi biraz fazla rahatsız edici geldi. Tüm bunlar, bu tanrısız şehirde kiliseyi kurtaracak kadar önemseyen kimsenin kalmadığını gösteren inkâr edilemez delillerdi.

Bu düşüncelerle, bu yeni piknik bölgesini kendisi için tamamen kullanılamaz hale getiren Baxter dönüp Garland’a baktı ve

onun gömleğinden fırlayan ince siyah bir kutunun ucunu fark etti.

"Seni şerefsiz!" dedi ve mini kayıt cihazını adamın cebinden kaptı. Kırmızı bir kayıt ışığı yanıyordu.

"Hey, bunu yapamazs..."

Baxter cihazı parke taşlara fırlatıp parçaladı ve iyice düzleştirmek için topuğunun altında ezdi.

"Sanırım bunu hak ettim," diye kabullendi Garland şaşırtıcı bir içtenlikle.

"Dinle, bu iş şöyle yürüyecek; evinin önüne dikilmiş iki polis memuru var. Onları kullan. Wolf yarın seninle iletişime geçecek..."

"Onu istemiyorum. Seni istiyorum."

"Mümkün değil."

"Dinle dedektif, bu iş şöyle yürüyecek: Ben bir mahkûm değilim. Tutuklanmadım. Londra polisinin benim üzerimde bir hükmü yok ve benim de onların yardımını kabul etmek gibi bir zorunluluğum yok. Ayrıca yanlış anlamayın ama şu ana kadar da çok iyi bir sicilleri olduğu söylenemez. Sizinle bu iş üzerinde çalışmayı isterim ama benim şartlarımla. Ve ilk şartım: Seni istiyorum."

Baxter ayaklandı, pazarlık edecek havada değildi.

"İkincisi: Ölmüş numarası yapmak istiyorum."

Baxter sanki Garland'ın aptallığı başına ağrılar sokuyormuş gibi şakaklarını ovalayıp gözünü kıstı.

"Bir düşün. Eğer zaten ölmüşsem katil beni öldüremez. Ama • bunu inandırıcı bir şekilde yapmalıyız, hani bir izleyici kitlesinin önünde falan."

"Bu işe yarayabilir," dedi Baxter.

Baxter yanına tekrar oturunca Garland'ın yüzü aydınlandı.

"Yüzünü John Travolta'nınkiyle değiştiririz... Ah yok, bir saniye, bu bir filmdi. Seni ışınlasak... ı ıh, bu da olmaz. Buldum!

Bir savaş uçağı kiralayalım, sanırım Wolf'un ehliyetinde bu kategori vardı, sonra bir helikopterle..."

"Ha ha ha," dedi Garland, biraz utanmıştı. "Beni ciddiye almadığını hissediyorum."

"Almadığım için olabilir."

"Hayatım tehlikede," dedi Garland ve Baxter ilk defa onun sesinde korku ve kendine acıma duydu.

"O halde eve git," dedi.

Ve tekrar ayağa kalkıp uzaklaştı.

"Çok teşekkür ederim, çok makbule geçti. Siz de. İyi günler."

Baxter, Garland'la olan görüşmesinden büroya döndüğü sırada Edmunds da telefon görüşmesini bitirmişti. Masanın altından bacağını çimdikledi, Baxter yanına geldiği sırada gülümsemediğinden emin olmak istiyordu.

Çünkü gülümsediğinde Baxter ondan nefret ediyordu.

Baxter bilgisayarının başına oturdu, yüksek sesle ofladı ve klavyesindeki kırıntıları temizlemeye başladı.

"Bir kısmım yemeyi başardın mı yoksa hepsini klavyeye mi gömdün?" diye terslendi.

Edmunds öğle yemeği yiyemeyecek kadar meşgul olduğunu ve temizlediği şeylerin aslında Baxter'in kendi kahvaltısından kalan kırıntılar olduğunu söylememeyi seçti. Baxter bakışlarını ona çevirdiğinde Edmunds'ın, yüzünde gergin bir ifadeyle ona sabırla baktığını gördü. Heyecandan patlayacak gibiydi.

"Pekâlâ, söyle bakalım," diye iç geçirdi.

"Collins *&c* Hunter. Surrey'deki bir aile avukatlık bürosu, ülkenin tümüne yayılan sayısız özel kolu ve ortaklıkları bulunuyor. Çalışanlarına bir yüzük hediye etme gibi eski bir gelenekleri var..." Edmunds kalın platin yüzüğün bulunduğu delil poşetini kaldırdı. "Tam da bu gördüğün yüzük, beş yıl hizmetten sonra veriliyor."

"Emin misin?" diye sordu Baxter.

“Evet.”

“Çok da uzun bir liste olmamalı.”

“Konuştuğum kadının dediğine bakılırsa en fazla yirmi otuz kişi. Bu öğleden sonra bana tam listeyi yollayacak, iletişim bilgileri dâhil.”

“Bir fırsat yakalama zamanımız gelmişti,” diye gülümsedi Baxter.

Edmunds onun mutlu olduğunda ne kadar farklı göründüğüne şaşırdı.

“Garland’la nasıl gitti?”

“Onu öldürmemizi istiyor. Bir şey içer misin?”

Baxter’in cevabının şaşırtıcıltğl, Edmunds’a bir şeyler içmeyi teklif etmesiyle gölgelenmişti. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı ve Edmunds panikledi.

“Çay,” deyiverdi.

Oysa çaydan nefret ederdi.

Beş dakika sonra Baxter ortak masalarına döndü ve Edmunds’ın önüne bir sütlü çay koydu. Görünüşe bakılırsa Edmunds’ın laktoza alerjisi olduğunu unutmuş ya da onu hiç dinlememişti. Edmunds abartılı bir keyifle içiyormuş gibi yaptı.

“Simmons ne zaman dönüyor?” diye sordu Baxter. “Onunla Garland meselesini konuşmam gerek.”

“Galiba üç gibi.”

“Georgina Tate’den bir şey öğrenebildiler mi?” diye sordu Baxter.

“Pek bir şey çıkmadı,” diye cevapladı Edmunds not defterine bakarak. “Beyaz. Ama bunu zaten biliyoruz. Sağ kolunda yara var.” Sayfanın dibindeki kendi karalamasını çözmesi biraz sürdü. “Ha evet. Sen dışarıdayken birisi seni aradı. Eve Chambers. Numarası sende varmış.”

“Eve mi aradı?” diye sordu Baxter. Çağrısına Chambers’ın karısının cevap vermesi kafasını karıştırmıştı.

“Sesi oldukça huzursuz geliyordu.”

Baxter derhal cep telefonunu çıkardı. Edmunds iki adım ötede otururken rahat konuşamayacağı için ayaklanıp Chambers'ın boştaki masasına geçti. Araması ikinci çalışta cevaplandı.

"Emily," dedi rahatlamış bir ses.

"Eve? Her şey yolunda mı?"

"Ah evet, eminim öyledir tatlım. Yine yaşlı bir aptal gibi evham yapıyorum. Sadece... dün telesekretere bıraktığın mesajı aldım."

Baxter mahcup bir sesle, "Evet, kusuruma bakma," dedi.

"Ah, dert etme. Bir karışıklık olduğunu tahmin ettim, yalnız Ben dün gece eve gelmedi."

Baxter'in kafası karışmıştı: "Neredeydi de eve gelmedi Eve?"

"işten tabii ki tatlım."

Baxter doğruldu, birden dikkat kesilmişti. Hattın öbür ucundaki iyi yürekli kadım boş yere telaşlandırmamak için vereceği cevabı tarttı.

"Tatilden ne zaman döndün?" diye sordu Baxter laf açmak için.

"Dün sabah. Ve eve geldiğimde Ben çoktan işe gitmişti. Ne buzdolabında bir yemek ne de bir hoş geldin notu... Ah bu adam yok mu!"

Eve gergin bir kahkaha attı. Baxter başını kaşıdı. Eve ağzını her açışında Baxter'in kafası daha da karışıyor ve keyfinin kaçtığını kadına yansıtmamaya çalışıyordu.

"Pekâlâ, neden eve Chamb... Ben'den sonra döndün ki?"

"Pardon canım. Anlayamadım?"

"Ben tatilden ne zaman döndü?" Baxter'in sesi neredeyse bağırır gibi çıkmıştı.

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu ve sonra Eve'in öfkeli sesi kısık bir fısıltı şeklinde çıktı: "O tatile gelmedi ki."

Baxter'in işe yarar herhangi bir şey düşünmeye çalıştığı bıı şaşkınlıkla dolu sessizlik esnasında Eve telefonda ağlamaya başladı. Chambers iki haftadan uzun bir süredir kayıptı ve bunu tek

bir kişi bile fark etmemişti. Baxter kalbinin hızla attığım, boğazının kuruduğunu hissetti

"Sence ona bir şey mi oldu?"

"Eminim iyidir," dedi Baxter inandırıcılıktan uzak bir biçimde. "Eve?"

Ona sadece uzaktan gelen bir ağlama sesi cevap verdi.

"Eve, Ben'in neden seninle tatile gelmediğini öğrenmeliyim... Eve?"

Şimdi kadın da çökmüş durumdaydı.

Baxter yanıt alamasa da becerebildiği en neşeli ses tonuyla, "Çünkü bana durmadan tatilden bahsediyordu," diye devam etti. "Bana senin kız kardeşinin sahildeki evini ve denizin üzerine kurulmuş restoranı gösteriyordu. Oraya gitmeyi iple çekiyordu, değil mi?"

"Evet canım, öyleydi. Ancak uçağımızın kalktığı sabah beni evden aradı. Eşyalarımı toplamış onu bekliyordum. İlaçlarını almak için Doktor Sami'ye gitmişti, sonunda bazı 'tetkikler' için hastaneye yattı. Ertesi gün bana mesaj atıp bir şeyinin çıkmadığını, işbaşı yaptığını yazdı."

"Başka ne dedi?"

"Beni sevdiğini ve son zamanlarda bacağıyla ilgili bir sıkıntı olduğunu söyledi. Beni telaşlandırmak istememişti. Ben elbette onunla kalacağımı söyledim ama o parayı çöpe atmaktansa benim gitmemde ısrar etti. Kavgasını bile ettik."

Eve yeniden ağlamaya başladı.

"Bacağı mı dedin Eve?"

Baxter, Chambers'ın bazen hafif topallayarak yürüdüğünü hatırladı ancak bu durumun bir soruna yol açtığını görmemiş ya da onun şikâyet ettiğini duymamıştı.

"Evet, biliyorsun tatlım, yıllar önce geçirdiği kazadan. Çoğu gece eve ağrılı sızılı döner. Bundan bahsetmeyi sevmez ama. Platinler ve çiviler falan... Bacağını az daha kaybedecekti... Alo?"

Baxter ahizeyi düşürmüş, çılgınlar gibi Chambers'ın masa çekmecelerini karıştırmaya başlamıştı. Tir tir titriyordu ve üst çekmeceyi çekip içindekileri tümüyle masaya boşalttığı sırada nefes nefese kalmıştı. Çevresindekiler onu şaşkınlıkla izliyordu.

Baxter evraklar, kırtasiye malzemeleri, ağrı kesiciler ve abur cuburla dolu ikinci bir çekmeceyi boşaltırken Edmunds yanına yaklaştı. Baxter çoktan dizlerinin üstüne çökmüş önündeki keşmekeşi araştırıyordu. Edmunds da onun yanma çömeldi.

"Ne arıyoruz?" diye sordu yumuşak bir sesle. Yığını halının üzerine yaydı, Baxter'in bu kadar çaresizce bulmaya çalıştığı şeyin ne olduğundan emin değildi. "Yardım edeyim."

"DNA," diye fısıldadı Baxter. Nefes alıp verişi düzenli bir şekilde hızlanıyordu.

« Yaşlı gözlerini sildi ve en alt çekmeceyi masadan çıkardı. Tam içindekileri yere dökmek üzereydi ki Edmunds uzanıp ucuz bir plastik tarak aldı.

Tarağı Baxter'a tutarak, "Bunun gibi mi?" dedi.

Baxter tarağı almak üzere ona doğru emekledi, histerik gözyaşlarına boğuldu ve kendinden geçmiş bir halde Edmunds'ın göğsünde ağlamaya başladı. Edmunds çekinerek bir koluyla onu sardı ve etraflarına toplanan izleyicileri öfkeli hareketlerle kovaladı.

"Tüm bunların anlamı ne Baxter?" diye fısıldadı.

Baxter'in kendini ona cevap verecek kadar toplaması bir dakika kadar sürdü. O sırada bile hıçkırıkları arasında güçlükle konuşabiliyordu:

"Kukla... o bacak... Chambers'ın!"

15

2 Temmuz 2014 Çarşamba
19.05

Wolf saat 08.57'de pek de davetkâr olmayan şiltesine sürünerek gidip uzanırken ayakkabıları hâlâ ayağındaydı. O ve Finlay gece boyu birbirlerinden üç yüz metre kadar uzaktaki iki suç mahallinde çalışmış, delil korumuş, medyanın ilgisini dizginlemiş, tanıkları sorgulamış ve ifade almışlardı. Nihayet Finlay şehrin geri kalanı işlerine giderken onu apartmanının önüne bıraktığında, ikisi de konuşamayacak kadar bitkindi. Wolf arkadaşının omzuna şöyle bir hafifçe vurmuş ve arabadan inmişti.

Andrea'nın sunduğu günün ilk yayınını, ağzında tostundan aldığı lokmayla yerde otururken izlemiş ama Elizabeth'in buruşmuş cesedinin yanında durduğu kendi fotoğrafını görünce televizyonu kapatmıştı. Güç bela yatak odasına gitmiş ve gözlerini kapatır kapatmaz uyumuştu.

Kolunu gerçek bir doktora göstermeyi umuyordu ama akşam altıya kadar uyumuş ve Simmons'tan gelen telefonla uyanmıştı. Başkan Tumble için düzenlenen törenden biraz bahsettikten sonra Simmons ona günün gelişmelerini ve önceki gecenin medyaya yansımalarını özetledi. Bir an için tereddüt edip duralc-

sadıktan sonra da WolPa, Baxter'in keşfini anlatmıştı. Adli tıp^ Chambers'm masasındaki taraktan alman saçın Kukla'nm sağ bacağıyla tam olarak uyuştuğunu onaylamıştı. Simmons son olarak WolPa dosyayı istediği zaman bırakabileceğini hatırlatmıştı.

Wolf kendisine mikrodalgada köfteli makarna pişirmiş ancak Simmons'la yaptığı konuşma sonrası katilin lekeli önlüğünün görüntüsünü kafasından atamamıştı. Bulanık güvenlik kamerası görüntülerini izlerken kirli önlükteki kurumuş kanın kime ait olduğunu, katilin esas ganimeti Naguib Khalid'den bile önce ölen kişinin kimliğini merak etmişti. Şimdi her şey anlaşılıyordu. Katil, Chambers ülkeden ayrılmadan onu öldürmek zorunda kalmıştı.

Wolf televizyonun önüne oturdu, o kâbus fotoğraf tüm haber kanallarıyla paylaşılmıştı ve hepsi de yayın sürelerini Wolf'un dosyada böylesine önemli bir rol üstlenmesinin uygun bir tercih olup olmadığını tartışarak dolduruyorlardı. Wolf vazgeçmeden önce, kötü görünen etli yemeğinden iki lokma alabildi. Tabağı çöpe dökmek üzere ayaklanacaktı ki interkom vızıldadı. Hâlâ pencerelerin hiçbirini açamıyordu ve bu çok sinir bozucuydu; açabilse tiksindirici yemeğiyle birlikte şu peşini bırakmayan gazeteciden de tek bir hamlede kurtulabilirdi. Gönülsüzce alıcıdaki bir düğmeye bastı.

"William Fawkes; medyanın günah keçisi, ekran yüzü ve canlı cenaze," diye cevapladı neşeyle.

"Emily Baxter; sinirleri harap olmuş bir kadın ve bir sarhoş. Yukarı gelebilir miyim?"

Wolf gülümsedi, başka bir düğmeye bastı, dağınıklığın en berbat kısmını yatak odasına fırlatıp kapıyı kapattı. Evin kapısını açtığında Baxter karşısında dar bir kot, siyah kısa çizmeler ve dantelli beyaz bir üstle duruyordu. Gözlerinin etrafında puslu mavi bir makyaj vardı ve tatlı bir çiçek kokusu kapı eşiğinden eve yayılıyordu. Baxter, Wolf'a bir şişe kırmızı şarap uzattı ve iç karartacak kadar bakımsız eve adım attı.

Wolf onu yıllardır tamsa da Baxter'm böyle gündelik kıyafetler içindeki haline hiç alışamamıştı. Daha genç, daha zarif ve kırılgan görünüyor, cesetler ve seri katillerden çok danslara ve yemekli davetlere uygun birisine dönüşüyordu.

"Koltuk?" dedi Wolf.

Baxter mobilyasız odaya bakındı.

"Koltuğun var mı ki?"

"Ben de sana onu soruyorum," dedi Wolf ilgisiz bir sesle.

Pantolonlar ve Gömlekler yazılı kutuyu Baxter için salonun ortasına sürükledi ve kendisinin oturmaya hazırlandığı kutunun içinde de birkaç şarap kadehi buldu. Baxter ve kendisi için ölçülü birer kadeh şarap koydu.

"Eh, bu ev gerçekten..." Baxter hiçbir şeye dokunmak istemediğini belli eden bir ifadeyle etrafa bakındı. Sonra az çok aynı ifadeyle, buruşuk gömlekli ve karmakarışık saçlı Wolf'a baktı.

"Daha yeni uyandım," diye yalan söyledi Wolf. "Leş gibiyim, bir duş almam lazım."

ikisi de şaraplarım yudumladılar.

"Haberi duydun mu?" diye sordu Baxter.

"Duydum."

"Onun en büyük hayranı olmadığını biliyorum ama benim için çok değerli birisiydi, anlıyorsun değil mi?"

Wolf bakışları zemine kilitlenmiş halde başını sallayıp onayladı. Baxter'la hiç bu şekilde konuşmamışlardı.

"Böyle böyle, bugün kendimi stajyerimin kollarına atıp ağladım," dedi Baxter. Kendinden fena halde utanıyordu. "Bunu asla atlatamayacağım."

"Simmons durumu senin fark ettiğini söyledi."

"Yine de... stajyerim o! Sen olsaydın sorun olmazdı."

Ağır bir sessizlik oldu, her ikisi de birbirlerinin kollarındaki hallerini hayal ettiklerini bildikleri için sessizlik daha da uzadı.

"Keşke orada olsaydın," diye mırıldandı Baxter bu uygunsuz görüntüyü vurgulayarak. Kocaman, puslu gözleri Wolf'un tepkisini ölçmek üzere ona dönmüştü.

Wolf oturduğu kutunun üzerinde huzursuzca kımıldanırken Jbir şeyleri kırdı, Baxter kadehlerini tepeleme doldurarak ona daha da yaklaştı.

"Ölmeni gerçekten istemiyorum."

Bunu söylerken dili dolaşmıştı ve Wolf onun buraya gelmeden önce ne kadar içtiğini merak etti. Baxter uzanıp Wolf'un elini tuttu.

"Aramızda bir şeyler olduğunu düşündü, inanabiliyor musun?"

Wolf'un bu alakasız sözü anlaması biraz sürdü. "Andrea mı?"

"Biliyorum! Delice, değil mi? Yani, düşünürsek, bir ilişkinin bütün olumsuzluklarını çektik ama keyfini hiç... yaşamadık."

Kocaman gözleri yine Wolf'un üzerindeydi. Wolf onun elini bırakıp ayaklandı. Baxter da tekrar yerine oturdu ve şarabını yudumladı.

"Gel, çıkalım da bir şeyler yiyelim," dedi Wolf hevesle.

"Yok, pek aç..."

"Elbette açsın! Sokağın sonunda noodle yapan bir yer var. Hemen bir duş alayım. Beş dakikaya çıkarız."

Wolf banyoya neredeyse koşarak gitti. Yerine oturmayan kapıyı kapalı tutmak için alta bir havlu sıkıştırmak zorunda kaldı ve elinden geldiğince çabuk soyundu.

Baxter ayağa kalktığında başı döndü. Mutfağa doğru sendeleyerek yürüdü, kadehinin kalanını kafasına dikti ve içini musluk suyuyla doldurdu. Tüm bu sefalet ve ölümün ardındaki dehanın, içindeki canavarı sergilediği karşıdaki boş daireyi izlerken kadehini üç defa daha doldurup boşalttı.

Chambers'ın muhtemelen tehdit altında, onu korumak için Eve'e telefon edişini düşündü.

İçeride akan suyun boğuk sesi, kâğıt inceliğindeki banyo duvarından sızıyordu.

Baxter, Elizabeth Tate'in yağmur altındaki ezilmiş halini, Wolf'un onun elini tuttuğu o siyah beyaz fotoğrafı düşündü.

Wolf yankı yapan duşta detone bir şekilde mırıldanıyordu.

Baxter onu ve onu kurtaramayacağını bildiğini düşündü.

Kadehini lavaboya koydu, mikrodalgadaki yansımasını kontrol etti ve banyo kapısına doğru yürüdü. O gün ikinci defa kalbi deli gibi atıyordu. Kapı ve çerçevesi arasından sızan ışık Baxter'a, Wolf'un kapıyı ya kilitleyemediğini ya da bilerek kilitlemediğini söylüyordu. Eliyle paslı tokmağı kavradı ve derin bir nefes aldı...

Derken ön kapı tıklatıldı.

Baxter, eli hâlâ oynak metal parçasındayken donakaldı. Wolf habersiz, hâlâ duşta mırıldanıyordu. Kapı bir kez daha, daha telaşlı bir şekilde çalındı. Baxter içinden küfredip hiddetle ön kapıya gitti ve kapıyı hızla açtı.

"Emily!"

"Andrea!"

İki kadın huzursuz bir sessizlik içinde durdular, ikisi de şimdi nc diyeceklerini bilmiyorlardı. Wolf banyodan beline bağlı bir havluyla çıktı. Yatak odasına giden yolu yarılamıştı ki kendisini suçlar bakışlarla izleyen iki kadım fark etti. Durdu, kapı girişinde oluşan nahoş görüntüye baktı, kafasını iki yana salladı ve kendini yatak odasına kilitledi.

"Ne keyifli bir ortam," dedi Andrea. Başından beri haklı olmanın hem keyfini hem de kızgınlığını yaşıyordu.

Baxter kenara çekilip kollarını savunmaya geçercesine kavuşturarak, "Sanırım içeri girsen iyi olacak," dedi. "Bir kutu çeksene?"

"Ayakta dururum."

Andrea, Wolf'un sefil dairesini incelerken Baxter da onu izledi. Her zamanki gibi sıkıcı derecede kusursuz görünüyordu ve

tasarımcı elinden çıkma topukluları o etrafta dolaşırken sinir bozucu bir takırtı çıkarıyordu.

"Bu yer..." diye başladı Andrea.

"Değil mi?" diye onayladı Baxter. Kendi orta sınıf dairesinin bu ahıra hiç benzemediğini varlıklı Andrea'ya kanıtlamak istiyor gibiydi.

"Neden burada yaşıyor?" diye fısıldadı Andrea.

"Eh, sanırım boşanma sırasında onu fena kazıkladın," dedi Baxter öfkeyle.

"Seni ilgilendirmez gerçi ama," diye fısıldadı Andrea, "evi yarı yarıya bölüşeceğiz."

İkisi de çekingen bir sessizlik içinde salona baktılar.

"Ve bilgin olsun," diye devam etti Andrea, "Geoffrey ve ben, hastaneden çıktığında Will'e maddi olarak destek olduk."

Baxter yarısı boş kırmızı şarap şişesini aldı. "Şarap?" diye teklif etti neşeyle.

"Olabilir, ne çeşit?"

"Kırmızı."

"Onu görebiliyorum. Demek istediğim, nereden?"

"Morrisons."

"Hayır. Yani... Almayayım."

Baxter omuz silkip kutusuna döndü.

Wolf beş dakikayı aşkın bir süredir giyinmiş vaziyetteydi ama hâlâ kasvetli yatak odasında durmuş, yan odadaki bağrışmalara! sona ermesini bekliyordu. Baxter, Andrea'yı başkalarının acılarından kazanç sağlamakla suçlamıştı ve Andrea, bu kesinlikle gerçek olsa da alınmıştı. Andrea da daha sonra Baxter'i sarhoş olmakla suçlamıştı ki bu da kesinlikle gerçek olmasına rağmen Baxter da buna alınmıştı.

• Tartışmanın seyri Wolf'un Baxter'la ilişkisine döndüğünde Wolf nihayet saklandığı yerden çıktı.

"Pekâlâ, aranızdaki ne kadardır devam ediyor?" diye tersledi Andrea her ikisine de.

"Ben ve Baxter mı?" diye sordu Wolf masum masum. "Saçmalama."

Baxter hakarete uğramış gibi, "Saçmalama mı?" diye bağırdı. İşleri kolaylaştırmayacaktı belli ki. "Peki bir erkeğin benden biraz hoşlanmanın nesi bu kadar saçma acaba?"

Wolf gözlerini kıstı, şu anda söyleyeceği her şeyin yanlış olacağının farkındaydı.

"Hiçbir şeyi. Öyle demek istemedim. Senin güzel, zeki ve muhteşem olduğunu düşünüyorum, biliyorsun."

Baxter kendini beğenmiş bir şekilde Andrea'ya gülümsedi.

"Muhteşem mi?" diye bağırdı Andrea. "Ve hâlâ ciddi ciddi inkâr etmeye mi çalışıyorsun?" Baxter'a döndü. "Onunla burada mı yaşıyorsun yani?"

"ölsem de bu ahırda yaşamam," diye tersledi artık iyice sarhoş olan Baxter.

"Hey!" diye bağırdı Wolf. "Biraz bakım istiyor, öyle diyelim."

"Bakım mı? Bence yıkım istiyor," diye güldü Andrea. Yapışkan bir şeyin üzerine basmıştı. "Senden tek isteğim dürüst olman. Artık nasıl olsa bir şeyi değiştirmez."

Wolf'la yüz yüze konuşmak üzere ona yürüdü.

"Will..."

"Andie..."

"İkiniz bir ilişki mi yaşıyordunuz?" diye sordu sakin sakin.

"Hayır!" diye haykırdı Wolf umutsuzca. "Evliliğimizden bir hiç uğruna vazgeçtin!"

"Siz ikiniz en nihayetinde aylar boyunca neredeyse beraber yaşadınız. Seks yapmadığınıza inanmamı gerçekten bekliyor musunuz?"

"Eh, sen ve ben bunu başarmıştık," diye bağırdı Wolf onun yüzüne.

Paltosunu alıp kapıyı çarparak daireyi terk etti ve Andrea'yı Baxter'la baş başa bıraktı. İkisinden biri konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu.

"Andrea," dedi Baxter tatlı dille. "Biliyorsun, dünyada hiçbir şey beni sana vereceğim kötü bir haberden daha mutlu edemez, ama aramızda hiçbir şey olmadı."

Tartışma sona ermiş, yıllar süren şüphe ve suçlamalar tek bir içten cümleyle yok olmuştu. Andrea bir kutunun üzerine oturdu bu kadar inandığı bir şeyin aslında bir yanılgı olmasına şaşırmıştı.

Baxter, Andrea'dan çok kendi için, "Wolf ve ben arkadaşız, o kadar," diye mırıldandı.

Karmaşıklığı şüphe götürmez ilişkileri, Baxter'in kafasını karıştırmış, Chambers'ın ölümü sonrası teselli ve güvence ararken, bir de en iyi arkadaşını kaybetme düşüncesinin yarattığı panikle, kendini tamamen aptal durumuna düşürmüştü.

Omuz silkti. Suçu içkiye atması gerecekti.

"Fotoğrafta Will'in yanındaki kadın kimdi?" diye sordu Andrea.

Baxter ona bakıp gözlerini devirdi.

"İsmini sormuyorum," dedi Andrea savunmaya geçerek. "Sadece... yakınlar mıydı?"

"Yeterince yakınlardı. O kadın..." Baxter temkinli yaklaşmalı, Vijay Rana'nın öldürülmesiyle ilgili hiçbir detayı ağzından kaçırmamalıydı. "Başına gelenlerin hiçbirini hak etmemişti."

"Peki ya Wolf ne durumda?"

"Gerçeği istersen, bana daha önceki halini hatırlatıyor."

Andrea anlamış gibi başım salladı, evliliklerinin son perdesini gayet iyi hatırlıyordu.

"Her şey çok kişisel, çok fazla baskı var. Bu durum onu bir kez daha yiyip bitiriyor," dedi Baxter. Wolf'taki, sadece kendisinin fark ettiği değişimi kelimelere dökmekte zorlanıyordu.

“İnsan merak ediyor, acaba katilin amacı bu mu,” dedi Andrea. “Onun damarına basmak Will’in, kendini korumayı düşünemeyecek kadar kafasını onu yakalamaya taktığından emin olmak.”

“Katili yakalaması ile kendini kurtarması aynı kapıya çıkmıyor mu?”

“Aslında hayır. Kaçabilir. Ama kaçmayacak.”

Baxter gülümser gibi oldu. “Hayır, kaçmayacak.”

“Biliyorsun, bu konuşmanın neredeyse aynısını daha önce de yaptık,” dedi Andrea.

Baxter temkinli görünüyordu.

“Merak etme, kimseye söylemedim ve söylemeyeceğim de. Demek istediğim, hepimiz ne yapacağımıza karar verdik.”

“Simmons’a tek bir kelime söylesem Wolf’u dosyadan alırlar ama bunu ona yapamam,” dedi Baxter. “Dışarıda kendini mahvetmesini, burada öylece oturup ölmek istemesine tercih ederim.”

“O halde karar budır. Sessiz kal. Sadece ona elinden geldiğince yardım et.”

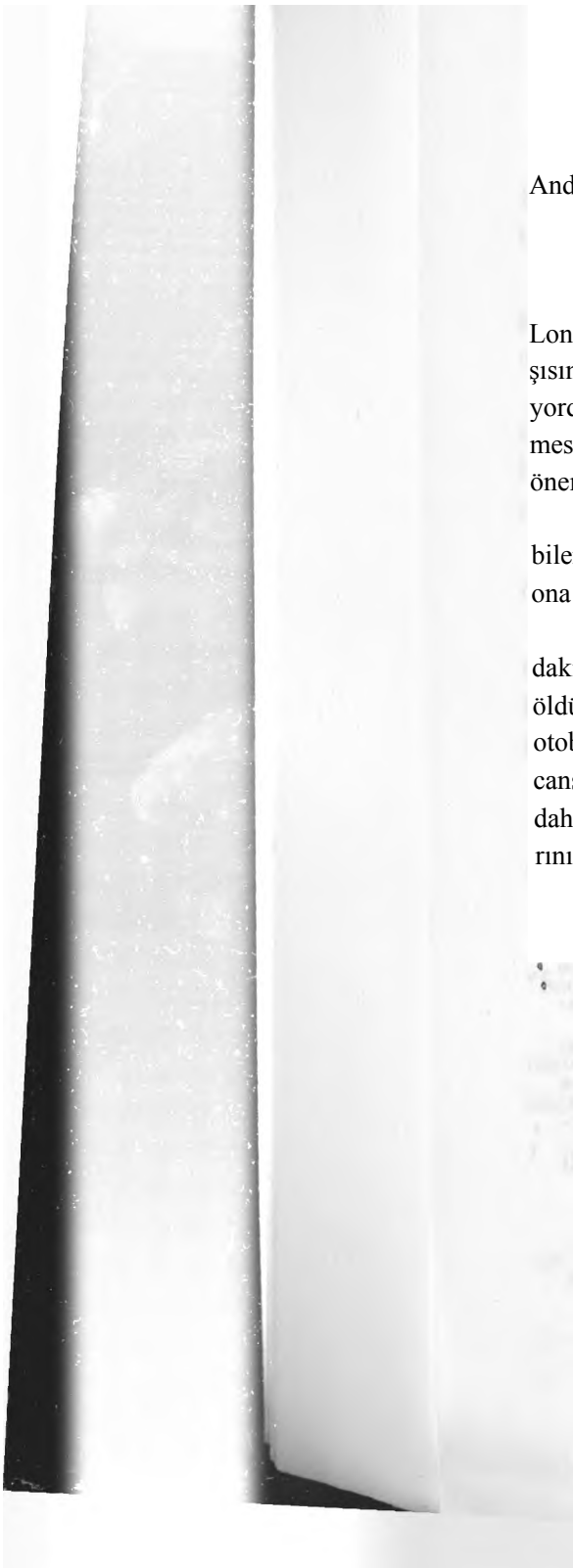
“Listedekilerden tek birini kurtarabilsek, katilin yanılmaz olmadığını gösterebilsek, her şey bu kadar umutsuz görünmezdi.”

Andrea içtenlikle, “Nasıl yardım edebilirim?” diye sordu.

Baxter’in aklına aniden bir fikir geldi ancak böylesi önemli bir şeyi, hâlihazırda özel bilgileri dünya basınına yaydığı için tutuklanmışlığı olan bir kadınla konuşmak büyük bir riskti. Garland’ın ölme numarası yapmaya dair aptalca teklifini düşünmeye bile niyeti yoktu ancak basını bir kez olsun bir ayak bağı olmaktan çıkarıp bir müttefik olarak kullanma fırsatı olsa, işleri kendi lehlerine çevirmenin bir yolunu bulabilirlerdi.

Andrea samimi gibiydi ve belli ki Wolf için gerçekten endişeleniyordu. Aynı zamanda Baxter’in planını gerçekleştirebilmek 'Çin de en büyük umuduydu.

“Jarred Garland’ı kurtarmam için yardımın gerekiyor.”

"Beni doğrudan dâhil etmek mi istiyorsun?" diye sordu Andrea.

"Sem ve kameramanını."

"Anlıyorum."

Andrea, Baxter'ın tuhaf talebinin gizli manasım çözmüştü. Londra polisinin can sıkıcı seviyedeki çaresizliğinin ifşası karşısında Elijah'nm yüzünün alacağı zafer ifadesini hayal edebiliyordu. Elijah muhtemelen Andrea'nın bir süre işbirliği göstermesini ve sonra, cinayetten önceki akşam, hikâyeyi sızdırmasını önerecekti.

Niyeti ne kadar yüce olursa olsun, bir muhabir için halkı bilerek yanlış yönlendirmek kariyer intiharı demekti. Bir daha ona nasıl güvenirlerdi?

Hallerinden memnun iş arkadaşlarının konferans salonundaki gülen yüzlerini hatırladı, hepsi bu kadar acı bir şekilde öldüğü için Elizabeth Tate'e müteşekkirdi, sanki kadın kendini otobüsün önüne onların hatn için atmıştı. Bu insanların Wolf'un cansız bedenine sevindiklerini, hayatının en kötü gününe "biraz daha dram" eklemesini beklediklerini hayal ettiğinde yumruklarını sıktı.

Bunu yapamazdı. Onlardan tiksiniyordu.

"Yapacağım."

16

3 Temmuz 2014 Perşembe
08.25

Wolf, Doktor Preston Hall'la saat dokuzdaki randevusuna giderken ofise çağrıldı. Masasına oturdu ve taşmış çöp kutusuna çarptığında küfretti. Boş ve sahipsiz bir başka çöp kutusu için odaya sinsice göz attığında, temizlikçilerin iş yükünün dedektiflerinkiyle orantılı olarak artmadığını gördü.

Masasını düzenlemek için gösterdiği yarı gönüllü çaba sonrası Wolf, izinli olduğu gün Finlay'nin can sıkıcı gözetim formunu doldurma zahmetine katlandığını görüp duygulandı. Dosyanın önüne yapıştırılmış bir post-it'te şöyle yazıyordu:

Ne boktan bir iş! Toplantıda görüşürüz. Fin.

Doktorun, Finlay'nin açıksözlülüğünii takdir etmeyeceğini düşünen Wolf notu çıkardı ve bir an için Chambers'ın boş masasına bakıp Baxter'in önceki günkü beklenmedik çöküşünü hayal etti. Onu öyle üzgün düşünmekten hiç hoşlanmıyordu. Birbirlerini tanıdıkları bunca zamandır Baxter'i sadece bir defa bu kadar perişan görmüştü ve bu da Wolf'u, o travmatik ve gerçekdışı gün yaşadığı diğer her şeyden daha çok etkilemişti.

Old Bailey duruşma salonunda Baxter'a yer yoktu ama Khalid davasının karar günü Wolf'a eşlik etmekte inat etmişti. O

nokta itibarıyla Wolf işten geçici olarak uzaklaştırılmış durumdaydı ve ekipteki herkes dosyanın idare ediliş tarzına dair resmî bir soruşturmaya tabi tutuluyordu. Wolf, Baxter'm gelmesini istememişti. Kendisi ve Andrea arasındaki anlaşmazlık o hafta boyunca zirveye ulaşmış ve uydurma ev içi şiddet hikâyelerini körükleyen bir biçimde, Stoke Newington'daki teraslı evlerine polisin çağrılmasıyla son bulmuştu. Yine de Baxter bir torpil bulmuş, nihayetinde görkemli Great Hall'un çıkışında beklemek için izin koparmış ve saatlerce de beklemişti.

Wolf jüri sözcüsünü hâlâ net bir şekilde gözünün önüne getirebiliyor (tıpkı Gandalf'a benziyordu) ve kâtibin kararı soruşunu hatırlıyordu. Ondan sonraki her şey bulanıktı: panik çığlıkları, yer cilasının kokusu, beyaz bir elbiseye dokunan kanlı bir el.

Net hatırladığı tek şey, sanık sandalyesi korumasının tek bir şiddetli darbeyle sol bileğini kırdığında hissettiği yoğun acıydı: kemiği yerinden söken metal. Ve bir de kaosun ortasında durmuş, gözlerinde yaşlarla ona defalarca, "Sen ne yaptın?" diye soran Baxter'i görüşü...

Mücadele etmeyi bırakıp polis memurlarından oluşan kalabalığın onu zapt etmesine izin verdiğinde, Baxter'm üzerine kan sıçramış bir jüri üyesini kolundan tutup güvenli bir yere götürüşünü izlemişti. Baxter ağır çift kanatlı kapıların ardında kaybolduğunda Wolf onu bir daha hiç göremeyeceğini sanmıştı.

Wolf'un daldığı düşler, sinir bozucu bir bipleme ve hatalı çalışan faks makinesinin daimi vızıltısı ve tıkırtılarıyla bölündü, Baxter'in Simmons'ın ofisinde, şefleriyle derin bir konuşmada olduğunu görebiliyordu. Wolf dairesinden çıkıp gittiği geceden beri onunla tek kelime etmemişti; ayağını sürüye sürüye döndüğünde iki kadın da gitmişti. Biraz suçlu hissetmişti ama aklında ebedî kavgalarının arasında kalamayacak kadar çok şey vardı. İşe yarar bir şey yapacak vakti yoktu, gözetim formunu alıp bürodan çıktı.

Wolf'un Doktor Preston Hall'la randevusu hiç iyi gitmemişti ve köhne ofisten ayrılıp İngiltere'deki yaz mevsiminin güvenilir ahınakıslatanma adım atmak onu rahatlatmıştı. Hava ılık olsa da Wolf beyaz gömleğinin üstüne montunu giymişti. Ucuz giysileriyle yakalandığı bir dolu fırtınası sonrası, Finlay'nin ona hediye ettiği küçük andaç hâlâ masasının köşesinde duruyordu: Islak Bayan tişörtü, 2013. O zamandan beri Wolf daha dikkatliydi.

Sallana sallana New Scotland Yard'a dönerken randevuyu düşündü. Doktor Preston Hall, Wolf'un üstündeki baskının ağırlığına ve sadece pazartesi günkü görüşmelerinden bu yana önünde ölen iki insan daha görmesinin etkilerine dair endişelerini dile getirmişti. Neyse ki henüz kimse ona Chambers'ın ölümünü haber vememişti.

Görüşmelerin yalnızca Finlay'nin raporlarında sunulan bilgilere ve doktorun Wolf'la yaptığı özel konuşmalara dayanması gerekse de önceki gün haber bültenlerini kaplayan fotoğrafı görmezden gelmek mümkün olmamıştı.

Doktor fotoğrafın, istemeyerek de olsa Wolf'un çalışması için ona verdiği en gerçek şey olduğunu ve ölü kadının elini kavramış bu adamın parçalanmışlığını herkesin görebileceğini söylemişti. Simmons'a telefon açıp artık bu her ne manaya geliyorsa, Wolf'un "soruşturmanın ilerleyişinde daha önemsiz bir rol üstlenmesini" önereceğini belirtmiş ve pazartesi sabahı tekrar görüşmek üzere onu göndermişti.

Wolf geri döndüğünde şube yarı boştu. Önceki gece Edmonton'daki çete ilişkili bir bıçaklı saldırıda iki genç ölmüştü ve bir üçüncüsü de hastanede kritik durumdaydı. Bu, Londra'nın her zamanki halinde olduğunun ve Kukla cinayetlerinin, öldürülmek üzere işaretlenenlerin hayatlarının ve Wolf'un kendi kurtuluş mücadelesinin, olaya dâhil olmayan milyonlarca insan için yalnızca ilginç birer muhabbet konusu olduğunun göstergesiydi.

Masasına döndüğünde onu bekleyen bir mesaj vardı. Koruma görevlisi ve listedeki dördüncü isim Andrew Ford, önceki

sabahtan bu yana Wolf'la özel olarak görüşmeyi talep ediyordu. Zaman ilerledikçe onun için atanan memurlara karşı giderek daha saldırganlaşmaya başlamıştı. Görünüşe bakılırsa Baxter, Wolf'un yerine Ford'la görüşmeye gitmiş ve bu yabani adam tarafından apaçık terslenmişti.

Toplantı odasına çağrıldıklarında Wolf, koyu renk makyajı ve sıkılgan ifadesiyle her zamanki ulaşılmaz benliğine dönmüş Baxter'in yanındaki boş koltuğa oturdu.

"Günaydın," dedi Wolf gelişigüzel bir sesle.

Baxter da ona bakmadan kaba bir şekilde, "Günaydın," diye cevapladı.

Wolf pes etti ve Finlay'yle konuşmak için diğer tarafa döndü.

1. (KAFA) Naguib Khalid "Kremasyon Katili"
2. (GÖVDE) - ?
3. (SOL KOL) platin yüzük, avukatlık bürosu?
4. (SAĞ KOL) oje?
5. (SOLBACAK)-?
6. (SAĞ BACAK) Dedektif Benjamin Chambers

A - Raymond Tumble (Başkan)
B - VijaydRana/Khalid (Kardeş/Muhasebeci)
C - Jarred Garland (Gazeteci)
D - Andrew Ford (Güvenlik görevlisi/alkolik/baş belası)
E - Ashley Lochlan (Garson) ya da (dokuz yaşında kız)
F - Wolf

Hepsi listeye sessiz sedasız bakıp ilham gelmesini ve bariz bir bağlantının aniden ortaya çıkmasını umdular. Toplantının ilk yirmi dakikasını bir sonuca varmadan tartışarak geçirmişlerdi ve nihayet Simmons şu anki durumlarım oldukça okunaksız el yazısıyla tahtaya çiziktirmişti. Bu şekilde yazıldığında, şüphe götürmez bir şekilde az mesafe katettikleri ortadaydı.

“Mesele Kremasyon Cinayetleri olmalı,” dedi Finlay. “Khalid, kardeşi, Will...”

Simmons listeye bir dipnot ekleyerek, “Kardeşinin mahkemeyle hiçbir alakası yoktu,” dedi. “Orada bile değildi.”

“Belki Alex bize bir isimle geri döndüğünde her şey anlam kazanır,” dedi Finlay omuz silkerek.

“Kazanmaz,” diye araya girdi Baxter. “Edmunds’m elinde bu yüzüklere sahip yirmi iki kişi var. Bir tanesinin bile Khalid’in davasıyla ilgisi yok.”

“Ben’in vardı ama, değil mi?” diye sordu Finlay.

Bu isim anıldığı an huzursuz bir duraksama yaşandı. Finlay ölen çalışma arkadaşının bahsini, sanki sadece bilmecenin başka bir parçasıymış gibi açtığı için suçlu hissetti kendini.

“Chambers’ın olayla ilgisi vardı ama en fazla bu odadaki herhangi birimizin olduğu kadar,” diye cevap verdi Baxter duygusuzca. “Ve diyelim daha ilgiliydi, onu listenin geri kalanına nasıl bağlayacağız?”

“Diğer insanların geçmişlerine ne kadar derinlemesine daldık?” diye sordu Simmons.

Baxter, “Elimizden geleni yapıyoruz ama biraz daha yardıma ihtiyacımız var,” dedi.

“Eh, başka yardım yok,” diye terslendi Simmons öfkeyle. “Şu anda şubenin üçte biri bu işe yardım ediyor. Başka birini daha kullanamam.”

Baxter geri çekildi, amirinin üzerindeki baskıyı tahmin edebiliyordu.

“Sessizsin Fawkes, bir fikrin var mı?” diye sordu Simmons.

“Eğer mesele Khalid’in davası olsaydı neden onunla aynı listede olayım ki? Anlamsız olurdu bu. Hem Kremasyon Katili’nin ölmesini hem de onu durdurmaya çalışan adamın da ortadan kalkmasını mı istiyorlar?”

Şaşkın bir sessizlik oldu.

“Dava meşhur olduğu için olabilir,” dedi Finlay. “Belki E de büyük bir ipucu yakalamıştı.”

“Mümkün,” dedi Simmons. “Araştır.”

Tam o esnada Edmunds terli ve darmadağınık hır halde odaya daldı.

“Yüzük Michael Gable-Collins’e aitmiş,” dedi muzaffer bir edayla. “Collins & Hunter’da büyük ortak.”

“Collins öç Hunter mı? Bu ismi nereden hatırlıyorum ben?” diye sordu Finlay.

Wolf omuz silkti.

“Kırk yedi yaşında, boşanmış, çocuğu yok. İşin ilginci, geçen cuma öğle yemeği vakti bir ortaklar buluşmasına katılmış,” diye devam etti Edmunds.

“Yani o buluşma ve Kukla’nın bulunması arasında yaklaşık on iki saatlik bir aralığımız var,” dedi Simmons bu aristokratik ismi listeye eklerken.

Finlay, Baxter’in bıkkın iç geçirişini görmezden gelerek, “Ve bu adam kesinlikle davada değil miydi?” diye sordu.

“Hâlâ araştırıyorum ama doğrudan değil, hayır,” dedi Edmunds.

“O halde bir bağlantı bulmaya daha yakın değiliz,” dedi Finlay.

“Asıl bağlantımız, dava,” deyiverdi Edmunds kısaca.

“Ama daha şimdi herifin olayla bir ilgisi olmadığını söyledin.”

“Ama vardı. Hepsinin ilgisi vardı. Sadece henüz ne olduğunu anlamadık. Kilit nokta Khalid.”

“Ama...” diye girişti Finlay.

Simmons saatine bakıp, “Devam edelim,” diye lafını kesti. “Jarred Garland, onu korumak için Dedektif Baxter’in sorumlu olmasını talep etti. Bu konuyu Baxter’la uzun uzadıya konuştum ve ihtiyacı olabilecek her şeyde ona yardımcı olmanızı bekliyorum.”

“Bir saniye bir saniye bir saniye!” diye çıkıştı Wolf.

“Bu sebeple bugünün geri kalanında ve yarın büroda olmayacak. Yokluğunda Fawkes elbette onun soruşturmalarına seve 5cve devanı edecektir,” dedi Simmons kesin bir dille.

“Garlaıd’ı benim korumam gerekiyor,” dedi Wolf.

“Bu sabah İsmi Lazım Değil’den aldığım telefon sonrasında hâlâ burada olduğun için bile kendini şanslı say.”

“Efendim, bu konuda Wolf’a hak vermek durumundayım,” dedi Edmunds. Sesindeki buyurgan ton herkesi şok etmişti. Baxter her an onun kafasına bir şeyler fırlatacak gibiydi. “Katil, meydan okumayı Wolf’a yaptı. Eğer bu dinamiği değiştirirsek nasıl tepki vereceği belli olmaz. Bunu bir hakaret olarak sayacaktır.”

“Güzel. Umarım öyle sayar. Ben kararımı verdim.”

Edmunds başını iki yana salladı: “Bana kalırsa bu bir hata.”

“Hırsız polisçilik oynamakta senin gibi cafcaflı bir doktoram olmayabilir Edmunds ama ister inan ister inanma, benim de kendi çapımda birkaç katille başa çıkmışlığım var,” diye terslendi Simmons.

“Böylesiyle değil,” dedi Edmunds. İnatla geri adım atmıyordu. Finlay ve Baxter sandalyelerinde huzursuzca kımıldandılar.

“Yeter,” diye bağırdı Simmons. “Burada hâlâ deneme sürendesin. Bunu unutmasan iyi olur. Katil cumartesi günü Garland’ı öldürmeye çalışacak, ona bebek bakıcılığı yapan her kim olursa olsun. Bebek bakıcılığını yapan kişi Baxter olmadıkça da Garland bizim dâhil olmamıza izin vermeyecek.

“Baxter, Fawkes’a çalışmalarını anlat. Bu baş ağrısı için hepinize teşekkür ederim. Şimdi kaybolun.”

Ekip dağılırken Edmunds konuşmak için Baxter’in yanına yürüdü.

“Seni küçük hergele! Ne yaptığını sanıyorsun?” diye çıkıştı Baxter.

“Ben...”

“Bu benim için büyük bir mesele. Sen benim yeteneklerimden şüphe duyup beni patronumun önünde utandırmadan da her şey yeterince zor zaten.”

Baxter, Wolf’un onunla özel konuşabilmek için kapıda oyalandığını fark etti.

“Günün geri kalanında ne yapacağını biliyor musun?” diye sordu Edmunds’a.

“Evet.”

“O zaman ona açıklayabilirsin.”

Baxter ayağa kalkıp Wolf’la konuşmadan, hızla odadan çıktı. Edmunds ona gülümser gibi oldu.

Wolf da karşılık olarak, “Ojelerinden ne haber?” dedi.

Wolf adli tabibe telefon açıp teşhis edilemeyen üç vücut parçasına dair yeni bir gelişme olup olmadığını sormuş, hâlâ test yapıldığı ve soruşturmayı ilerletecek herhangi bir şey bulunamadığı cevabını almıştı. Bir ara Andrew Ford’la buluşmak üzere Peckham’a gitmesi lazımdı ancak ofisten ayrılmadan önce konuşmak üzere Baxter’i bekliyordu

Edmunds bir sebepten ansızın masasının önünde belirmiş ve Baxter otuz beş dakikadır Simmons’ın ofisinde olmasına ve makamı boş bulunmasına rağmen bir yere kımıldamamıştı. Genç memur muhabbet açmaya çalışmış ancak Wolf, Simmons ve Baxter’i izlemekten dikkatini ona verememişti.

“Aklıma bir fikir geldi,” dedi Edmunds. “Katilimiz yöntemli, becerikli ve zeki. Şu ana kadar bir kere bile hata yapmadı. Bu da bana şunu düşündürdü: Bunu daha önce yapmış. Bir düşün. Bu adam sanatını kusursuzlaştırmış...”

“Sanat mı?” diye sordu Wolf kuşkuyla.

“O bunu böyle görecektir ve şunu kabul etmek gerekir ki katiller her ne kadar korkunç tipler olsalar da objektif olarak bakarsak oldukça etkileyicilerdir.”

"Etkileyici mi?" diye homurdandı Wolf. "Edmunds, katil set misin?" diye sordu ciddi bir ifadeyle.

"Eski dosyalara bir bakmak istiyorum." Bu cümle Wolf'un dikkatini çekti. "Sıradışı davranış tarzları, ulaşılamaz sanılar kurbanların öldürülmesi, uzuv kesme, sakatlama gibi şeylere. Oralarda bir yerde bir iz bırakmış olmalı."

Edmunds, Wolf'un bu fikri destekleyeceğini, hatta belki düşünce şeklinden etkileneceğini ummuştu. Oysa Wolf öfkeli görünüyordu.

"Bu dosyada dört kişi tam zamanlı çalışıyoruz. Dört kişi. Bu kadar. Dışarıda insanlar ölürken seni samanlıkta iğne aramaya yollayacak durumda olduğumuzu gerçekten düşünüyor musun?"

"Ben... ben sadece yardım etmeye çalışıyorum," diye kekeledi Edmunds.

Wolf ayağa kalkarken, "Sadece işini yap," diye terslendi ve Simmons'la görüşmesini yeni bitiren Baxter'm önünü kesmek için aceleyle yürüdü.

"Hey," dedi Wolf.

"Olmaz."

Baxter masasına doğru Wolf'un yanından geçerken elinde bir dosya vardı.

"Eğer bu dün geceyle ilgiliyse..."

"Değil."

Toplantı salonunu geçerlerken Wolf, Baxter'i bileğinden yakaladı ve onu içeri çekti, çevrede oturan insanlar tuhaf bakışlar attılar.

"Hey," diye bağırdı Baxter.

Wolf toplantı salonunun kapısını kapattı.

"Dün gece çekip gittiğim için özür dilerim. Konuşmamız gereken şeyler vardı. Andrea beni deli etti, o kadar... Seni onunla bırakmamalıydım. Özür dilerim."

Baxter sabırsız görünüyordu.

"Hatırlıyor musun, bir ara senin güzel, zeki ve..."

Baxter ona zoraki bir gülümsemeyle, “Muhteşem,” diye hatırlattı.

“Evet, muhteşem olduğunu söyledim,” diye onayladı Wolf. “Bu Andrea’nın hoşuna gitmedi, değil mi?”

Baxter kocaman gülümsedi. “Hayır. Hayır, hiç gitmedi.”

“Hadi sana bu Garland meselesinde yardım edeyim. Edmunds’la daha fazla oturamam. Az önce tırnaklarıma oje sürmeye kalktı!”

Baxter güldü. “Olmaz, yine de teşekkürler.”

“Hadi ama, patron sensin. Ne dersen yapacağım.”

“Olmaz. Kontrolü biraz bırakmalısın. Simmons’ı duydun; seni dosyadan tamamen almak üzere. Vazgeç.”

Wolf çaresiz görünüyordu.

“İzin verir misin?” dedi Baxter odadan çıkmaya çalışarak.

Wolf kapının önünden kımıldamadı. “Anlamıyorsun. Yardım etmeye ihtiyacım var.”

Wolf dosyayı Baxter’m elinden kapmaya çalıştı. Plastik klasör büküldü ve aralarındaki boşlukta bir köprü oluşturarak çatırdadı. Baxter onu daha önce de, Kremasyon Katili soruşturması sırasında, kendisini takıntısına tamamen kaptırmış, artık dostuyla düşmanını ayırt edemez halde görmüştü.

“Bırak... bıraksana...Will.”

Onun vaftiz adını hiç kullanmazdı Baxter. Garland dosyasını ondan çekip almaya çalıştı ama beceremedi. Tek yapması gereken yardım çağırmaktı. Bunu yaparsa bir düzine memur kapıdan içeri dalar ve Wolf dosyadan alınırdı. Baxter işleri bu kadar uzun süre oluruna bırakarak, işaretleri görmezden gelerek yanlış yapıp yapmadığını düşündü. Sadece Woif’a yardım etmek istemişti ama bu kadarı yeterdi.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı.

, Boştaki elini buzlu cama vurmak üzere kaldırdı ama tam o sikada Edmunds tökezleyerek, kapıyı da kazayla Wolf’un sırtına çarpıp açarak odaya girdi.

Böylelikle Wolf dosyayı bırakmış oldu.

"Pardon," dedi Edmunds. "Memur Castagna arıyor, Andrew pord'la ilgili."

"Onları sonra ararım," dedi Wolf.

"Galiba kendini camdan atmakla tehdit ediyormuş."

"Memur Castagna mı Ford mu?"

"Ford."

"Kaçmak için mi kendini öldürmek için mi?"

"Dördüncü katta, yani her ikisi de olabilir."

Bu bilgi Wolf'u gülümsetti ve Baxter da onun normal, hürmetsiz haline geri dönüşünü izledi.

"Pekâlâ, onlara yolda olduğumu söyle."

Wolf, Baxter'a içten bir gülümseme yolladı ve Edmunds'ın arkasından dışarı çıktı. Baxter buzlu camın gerisinde bekledi. Derin bir nefes verdi ve düşmemek için çömeldi. Böylesi önemli bir karar verdiği için başı dönmüş, duygusal olarak tükenmişti. Oysa şimdi yine her zamanki gibi kararsızdı. Odaya kimse girmeden tekrar ayaklandı, sağlam bir nefes aldı ve yeniden ofise döndü.

17

3 Temmuz 2014 Perşembe
15.20

Wolf, Peckham Rye istasyonuna giden bir tramvayı yakalamak zorunda kalmış ve bu ona akıl almaz büyüklükte bir girişim gibi gelmişti. Kendini ödüllendirmek için ekstra sıcak, duble, yağsız sütlü, şekersiz şuruplu bir macchiato aldı ama arkasındaki adam sadece, "Kahve. Sade," deyince kendini iğdiş edilmiş gibi hissetti.

Ana caddeden sallana sallana, yakınlardaki her şeye gururla tepeden bakan, nüfusun geri kalanının kendilerini ***istenmeyen*** olarak gördüğünden ve fırsatları olsa onları yerleri bir edeceğinden bihaber olan ya da bu durumu umursamayan bir dizi toplu konuta doğru yürüdü. En azından bu ucubelerin tasarımcıları onları kusursuz bir ***sefil, sisli, Londra göğü grisine*** boyamayı seçmiş ve yılın yüzde doksanlık kısmında neredeyse görünmez kılmıştı.

Wolf, Shakespeare Kulesi adı verilen binaya yaklaştı, bu büyük adamın böyle bir isimdaşlığı bir onur olarak kabul edeceğinden emin değildi. Tanıdık görüntü ve sesler karşısında iç geçirdi. Pencerelerden Aziz George Haçı desenli bir düzine kadar bayrak sarkıtılmış, bu büyük ülkeye ya da en azından hayal kırıklığı yaratmada güvenilir on bir futbolcuya bağlılık yemini edilmişti. Wolf'un bir Staffordshire bulteriyeri ya da Alman çoban köpeği

olduğunu tahmin ettiği bir hayvan, kapatıldığı bir buçuk metrelik balkonda durmaksızın havlıyordu ve yağmur altında kurumaya asılmış pejmürde iç çamaşırları, grotesk modern sanat eserleri gibi sergileniyordu.

Bazıları Wolf'u yobaz ya da gereğinden fazla sınıf bilincine sahip olmakla suçlayabilirdi ama onlar ömürlerinin yarısını şehrin dört yanındaki, bunun aynısı binalarda geçirmemişlerdi. Wolf onlardan nefret etme hakkını kazanmış olduğunu hissediyordu.

Apartman girişine yaklaşırken arka taraftan bağırtılar duydu. Bina hizasında yürüdü ve üzerinde yalnızca bir yelek ile don olan pasaklı bir adamın tepesindeki balkondan sarktığını görünce şaşırdı. İki polis memuru boş yere onu indirmeye çalışıyordu ve komşular kendi balkonlarına çıkmış, onu düşerken çekebilecek kadar talihli olma ihtimallerine karşı cep telefonlarının kameralarını hazırda tutuyorlardı. Wolf bu tuhaf manzarayı bir süre keyifle izledi, derken pijamalı bir komşu nihayet onu tanıdı.

"Sen şu televizyondaki dedektif değil misin?" diye bağırdı ona kısık bir sesle.

Wolf bu meraklı kadını duymazlıktan geldi. Balkondan sarkan adam aniden bağırmayı kesti ve kahvesinden bir yudum alan Wolf'a baktı.

"Andrew Ford, değil mi?" dedi Wolf.

Ford da sesinde İrlandalI bir tınıyla, "Dedektif Fawkes?" diye sordu.

"Evet."

"Sizinle konuşmam lazım."

"Tamam."

"Burada değil. Yukarı gelin."

"Tamam."

Wolf omuz silkip apartman girişine yöneldi, Ford ise kaba hareketlerle tırabzanlara tutunmuş içeri giriyordu. Wolf yukarı aktığında kapıda Asyalı, çekici bir polis memuruyla karşılaştı.

"Sizi gördüğümüze memnun olduk," dedi Wolf'a.

Kadın konuşup gülümserken Wolf onun eksik bir dişi oldu, ğunu gördü, öfkelendiğini hissetti.

"Bunu sana o mu yaptı?" diye sordu ağzını göstererek.

"Bilerek değil. Debeleniyordu, onu kendi haline bırakmalıydım. Benim aptallığım."

"Güvenlik görevlisi olmak için biraz fazla gelgitli biri değil mi?"

"Son bir senedir çalışmıyormuş. Artık yalnızca içip bağırıyor."

"Nerede çalışıyormuş?"

"Debenhanıs'ta galiba."

"Benden ne istiyor?"

"Sizi tanıdığını söylüyor."

Wolf şaşırmış gibiydi. "Herhalde zamanında onu tutukladım."

"Muhtemelen."

Memur, Wolf'u darmadağın odaya aldı. Koridora DVD'ler ve dergiler saçılmıştı, yatak odası ise çöplükten farksızdı. Oturma odasına girdiler, ucuz votka ve ekstra alkollü bira şişeleri her yeri kaplamıştı. Tek koltuk, sigara yanıklarıyla dolu bir yorganın altında gizlenmişti ve bütün eve belli belirsiz bir ter, kusmuk, kül ve thşmış çöp karışımı koku sinmişti.

Andrew Ford, Wolf'tan neredeyse on yaş gençti ama ondan çok daha yaşlı görünüyordu. Dağınık saçları, kelleşen kafasından aralıklarla fırlamıştı. Biçimsiz vücudu bir deri bir kemik kalmıştı; küçük ama belirgin bir bira göbeği ve teninde sarılık belirtisi lekeler vardı. Wolf selamlaşmak üzere elini kaldırdı. Bu pis adama dokunmaya hiç niyeti yoktu.

"Londra Polis Teşkilatı memuru ve Kukla cinayetlerinin bal dedektifi... William Oliver Layton-Fawkes," dedi heyecanla Ford ezberden. Kısa bir alkış tuttu. "Ama aslında Wolf, değil mi? K[1] yak isim. Koyunlar arasında bir kurtsun, değil mi?"

Wolf tiksindirici odaya bakarken inceliksiz bir ifadeyle, “Ya ’ Ja domuzlar arasında,” dedi.

Ford bir an ona saldırmak üzereymiş gibi göründü ama sonra bunun yerine kahkahalara boğuldu.

“Çünkü sen bir polissin. Neyi kastettiğini anladım,” dedi ama aslında anlamamıştı.

“Konuşmak mı istedin?” diye sordu Wolf. Baxter’in işin bu kısmında da başa geçmeyi isteyeceğini umuyordu.

“Etrafta bunca...” Sonraki kelimeleri bağırarak ekledi: "... domuz varken olmaz! ”

Wolf başıyla işaret verdiği an iki memur odayı terk ettiler.

“Biz bir nevi silah arkadaşıyız, değil mi?” dedi Ford. “İki namuslu kanun adamı.”

Wolf, Debenhams’ta çalışan bir adamın kendisini “kanun adamı” olarak tanıtmasını biraz abartılı bulsa da onu bozmak istemedi. Ama giderek sabırsızlanıyordu.

“Ne hakkında konuşmak istemiştin?” diye sordu.

“Sana yardım etmek istiyorum Wolf.” Ford başını geri atıp yüksek sesle uludu.

“Eh, pek yardımcı olmuyorsun.”

“Bir şeyi gözden kaçırdın,” dedi Ford bilmiş bilmiş. “Önemli bir şeyi.”

Wolf onun devam etmesini bekledi.

“Bilmediğin bir şey biliyorum,” diye mırıldandı Ford çotukça. Aslında kendisi için yabancı olan bu güçlü konum hoşuna gitmişti.

“Dişini kırdığın o güzel memur...”

“Hintli olan mı?” Ford küçümseyici bir jest yaptı.

“...beni tanıdığını söyledi.”

“Ah seni tanıyorum Wolf. Ama sen beni hatırlamıyorsun, değil mi?”

“O halde bir hatırlat.”

Aynı odada kırk altı gün geçirdik ama hiç konuşmadık.”

“Pekâlâ,” dedi Wolf tereddütle. İki memurun fazla uzaklaşmamış olduğunu umuyordu.

“Alışveriş merkezinde uzun süredir çalışmıyordum. Ben de eskiden önemli birisiydim.”

Wolf adamın söylediklerinden bir şey anlamamıştı.

“Ve üzerinde hâlâ benim sana verdiğim bir şey olduğunu görebiliyorum.”

Wolf şaşkınlıkla gömleğine ve pantolonuna baktı. Ceplerini yokladı ve saatine göz attı.

“Yaklaştın!”

Wolf kollarını sıvadı, sol kolundaki ciddi yanıklar ve dijital kol saati göründü. Saat annesinin ona geçen Noel’de aldığı ucuz bir modeldi.

“Çok çok çok yaklaştın!”

Wolf saati çıkardığında bileğine yayılan ince, beyaz yara izi göründü.

“Sanık koruma memuru mu?” diye sordu Wolf sıktığı dişlerinin arasından.

Ford hemen cevap vermedi. Tedirgin bir biçimde yüzünü ovuşturdu ve bir şişe votka almak üzere mutfağa doğru yürüdü.

“Beni küçümseme,” diye cevapladı nihayet. “Ben, Andrew Ford. Kremasyon Katılı’nin hayatını kurtaran adam!”

Şişeden öfkeyle aldığı yudum, çenesinden aktı.

“Eğer onu senin elinden böyle kahramanca kurtarmasaydım yaşayamayacak ve o son kızı öldüremeyecekti. Aziz Andrew! Mezar taşımda böyle yazsın. Aziz Andrew: yardımcı çocuk katili.”

Ford ağlamaya başladı. Koltuğa çöktü ve tiksinç yorganını üstüne çekerken tehlikeli bir şekilde dengede duran kül tablasını yere düşürdü.

“İşte, hepsi bu kadar. O domuzları gönder gitsinler. Kurtarılmak istemiyorum. Sadece sana söylemek istedim... yardım etmek için.”

Wolf bu zavallı yaratığın şişesinden bir yudum daha almasını ve televizyonu açmasını izledi. O dışarı çıkarken bir çocuk programının açılış müziği son ses çalmaya başladı.

Andrea, bir uzay gemisi kaptanı gibi giyinmiş kameramanı Rory'nin bir Pulse-Bo (alüminyum kaplı bir sopa) ile bir uzaylının (şüpheli bir biçimde arkadaşı Sam'e benzeyen) kafasını kesişini sessiz bir şaşkınlıkla izliyordu. Açılan kesikten yeşil bir balçık özgürce fışkırdı, vücudun geri kalanı ise bir süre sonra kımıldanmayı kesti.

Rory duraklatma düğmesine bastı.

"Ee, ne dersin?"

Rory otuzlarının ortasındaydı ama hırpani bir ergen gibi giyiniyordu. Biraz şişmandı, gür kızıl sakalları ve dostça ifadesi olan bir yüzü vardı.

"Kan yeşildi," dedi Andrea. Hâlâ bu korkunç videonun ctkisindeydi. Düşük bütçeli olsa da tesiri yüksek bir çalışmaydı.

"O bir ***Kruutar...*** bir uzaylıydı."

"Evet. Takdir ediyorum ama Emily'yi bunu yapmaya ikna etmek için en ufak bir şansımız olacaksa kesinlikle kırmızı kan görmeli."

Andrea, Baxter ve Garland'la Rory'nin film stüdyosu StarElf Yapım'da bir buluşma ayarlamıştı. Stüdyo, Brockley istasyonunun arkasındaki bir garajdı. Önceki akşam konuşulan planla hiçbir alakası olmasa da Andrea, Garland, Rory ve yardımcı yapımcı/aktör/en iyi arkadaş Sam, Baxter'in gelmesini beklerken bir yandan bir insanın kendi ölümünü sahnelemesinin en iyi yolunu tartışıyorlardı.

StarElf'in arşivlerinden bir düzine ölüm sahnesi izledikten sonra bağırsakların deşilmesinin sorunlu, kafa koparmanın gerçekçi ama biraz abartılı ve patlamaların zaman zaman ters gidebilen şeyler olduğunu görmüşlerdi. (Sam'in ayak başparmağı hâlâ çalışma masasının tepesindeki bir turşu kavanozunda, onur

nişanesi olarak duruyordu örneğin.) Doğrudan göğüs kafesine sıkılan bir kurşunun en iyi ölüm yolu olduğuna karar verdiler.

Öfkeli Baxter kırk dakika geç geldi ve Rory ile Sam'in, Garland'ı silah atışının canlı bir temsiliyle şımartıp vakit harcadıklarını görünce pek hoşnut olmadı. On beş dakika kesintisiz devam eden tartışma ve Garland'ın defalarca kendi başının çaresine bakma tehditlerinden sonra Baxter bağırmayı, onları dinleyecek kadar bir süreliğine kesmeyi gönülsüzce kabul etti. Etrafını şüpheyle süzdü ve Garland onun anlaşılabilir bir şekilde StarElf ekibinin yetkinliğinden kuşku duyduğunu anladı. Neyse ki tepesindeki ayak parmağı kavanozunu henüz fark etmemişti.

Rory sunumunu hazırlarken heyecanla, "Çekincelerin olduğunu biliyorum ama bunu yapabiliriz," dedi. Aslında beş gün önce, Baxter onun kıymetli kamerasını kazara Kentish Town kaldırımıyla tanıştırdığında karşılaşmışlardı. Neyse ki Rory kin tutan biri değildi ve bu gizli kapaklı görev ihtimali onu gerçekten heyecanlandırmış gibiydi.

O ve Sam, dünyanın dört bir yanında sinema filmlerinde ve tiyatro yapımlarında kullanılan ve bir kişinin elbisesinin altına sahte kanla dolu ince bir torbanın (genellikle bir prezervatif) gizlenmesiyle ulaşılan inanılmaz derecede gerçekçi efekti canlandırarak açıkladılar. Fişek adı verilen ve can sıkıcı bir biçimde küçük bir dinamit çubuğuna benzeyen ufak bir patlayıcı, kanı dışarı doğru püskürtmesi için torbanın arkasına iliştiriliyordu. Bu patlamanın fitilini ateşleyen akımı sağlaması için, Rory'nin kendi tasarımı olan bir vericiyle çalışan bir saat pili kullanacaklardı. Ayrıca yanık ve kesikleri önlemek amacıyla, deri ve patlayıcı arasına kalın, lastik astarlı bir kemer takılması gerekecekti.

Andrea telefonla konuşmak için dışarı çıkarken Rory, Garland'ı vuracağı Glock 22'yi elinde salladı ve kallavi silahı sanki bir paket cipsmiş gibi ona uzattı. Garland tabancayı acemice incelerken huzursuz görünüyordu ve o güvenle namlunun ucuna bakarken Baxter gözlerini kıstı.

“Gerçek görünüyor,” dedi Garland omuz silkerek.

“Gerçek zaten,” dedi Rory neşeyle. “Sadece kurşunlar gerçek değil.”

Garland’ın eline bir avuç kurusıkı fişek döktü.

“Namlu alevini ve patlama sesini yaratması için barutla doldurulmuş kovanlar. Ama tepelerinde kurşun yok.”

“Ama filmlerdeki silahlardan ateşleme iğnesini çıkarıyorlar, değil mi?” diye sordu Baxter. Garland silahı ondan tarafa çevirdiğinde içgüdüsel bir şekilde başını eğdi.

“Genelde öyle yaparlar, evet,” dedi Rory. Esas soruyu anlamamış gibiydi.

“Peki bu?” diye zorladı Baxter onu.

“Pek değil, hayır.”

Baxter kafasını elleri arasına aldı,

“Bu tamamen yasal,” dedi Rory savunmaya geçerek. “Ruhsatım var. Ne yaptığımızı biliyoruz. Tamamen güvenli. Balcın...”

Video kameralardan birini konumlandıran Sam’e döndü.

“Kayıtta mısın?” diye sordu.

“Evet?” dedi Sam. Endişeli görünüyordu.

Rory birdenbire emniyeti açıp tetiği çekti. Kulakları sağır eden bir patlama duyuldu ve Sam’in göğsünde koyu kırmızı bir kan spreyi patladı. Andrea telaşla içeri koştu. Baxter ve Garland hızla yayılan kan birikintisine dehşetle baktılar. Sam tornavidasını yere fırlatıp Rory’ye ters ters baktı.

“Önce tişörtümü değiştirecektim seni kazma,” dedi ve kamerasına geri döndü.

“Bu inanılmazdı,” diye bağırdı Garland.

Hepsi beklenti içinde Baxter’a baktı, kararlı ifadesine bakılırsa gördüklerinden o kadar da etkilenmediği anlaşılıyordu.

Garland’a döndü: “Seninle dışarıda bir dakika konuşabilir miyim?”

Baxter özel konuşabilmeleri için arabanın kapısını açtı. Yolcu koltuğundaki dağınıklığı ayak boşluğuna doğru ittirdi.

“Bilgin olsun diye söylüyorum,” diye başladı. “Sana ölmüş numarası falan yaptırmayacağız. Bu muhtemelen hayatımda duyduğum en aptalca şey.”

“Ama...”

“Dediğim gibi, bir planım var.”

“Ama sen diyordun ki...”

“Bu insanlara hâlihazırda fazla bel bağlıyoruz. Londra polisinin insanların hayatını korumak için sahte ölümlere kadar düştüğü öğrenilirse neler olacağım hayal edebiliyor musun?

“Cümlenin esas önemli kısmı, ***insanların bayatını korumak için*** herhalde,” dedi Garland. Giderek daha da telaşlanıyordu. “Bir polis memuru gibi düşünüyorsun!”

“Ben bir polis memuruyum.”

“Benim hayatım, benim kararım.”

“Bunu yapmayacağım,” dedi Baxter. “Nihai cevabım bu. Yardımımı istemiyorsan kendin bilirsin. Ama bir planım var ve senden bana güvenmeni istiyorum.” Baxter yüzünü buruşturdu, ağzından çıkan sözlerle dehşete düşmüştü. Garland da eşit derecede şaşırmış gibiydi. Yaklaşan cinayetini bir flört aracı olarak kullanma fırsatını tepecek birisi değildi, Baxter’in eline uzandı.

“Tamam... sana güveniyorum,” dedi ancak Baxter onun bileğini kavrayıp ters çevirince acıyla inlemeye başladı.

“Tamam tamam tamam!” dedi ve Baxter da nihayet onu bıraktı.

“Yemek yer miyiz?” diye sordu Garland istifini bozmadan.

“Sana söyledim, tipim değilsin.”

“Başarılı, kararlı, yakışıklı değil miyim?”

“Ölüme mahkûmsun,” dedi Baxter sırıtarak ve Garland’m kendinden memnun ifadesinin sönmesini izledi.

Normalde onun bu laubali yaklaşımlarına asla tolerans göstermezdi ama önceki gece Wolf’la yaşadığı fiyaskodan sonra ilg' görmek hoşuna gidiyordu.

"iyi bir tedbir olacak ama... Hani olur da ilk randevuda beklediğini bulamazsan..." dedi Garland. Kendine güvenini hızla yeniden toplamıştı.

"Galiba öyle olacak," diye gülümsedi Baxter.

Garland umutla, "Bu bir ***evet*** mi o halde?" diye sordu.

"Hayır," dedi Baxter sırıtarak.

"Ama bir ***hayır*** da değil, değil mi?"

Baxter bunu bir süre düşündü. "Hayır."

Yükseklerdeki bir projektör sonu gelmez gibi görünen yer altı arşivlerine sahte bir ayışığı saçıyor, dizi dizi metal etajerlerin üzerine uzun gölgeler düşürüyor ve karanlıktan uzanan parmaklar gibi dar koridorlara ulaşıyordu. Edmunds deponun sert zeminine bacaklarını çaprazlayıp oturmuş okurken zamanın nasıl geçtiğini tamamen unutmuştu. Etrafında, listesindeki on yedinci mukavva delil kutusunun içerikleri saçılıydı: fotoğraflar, DNA numuneleri, tanık ifadeleri.

Baxter ve Wolf meşgulken Edmunds, Watford dolaylarındaki güvenli bir tesiste bulunan Merkez Depo'yu ziyaret etme fırsatını yakalamıştı. Zahmetli bir beş yıl sonunda, Londra polisinin elindeki tüm kayıtların taranması, kaydedilmesi ve fotoğraflanması gibi akıl almaz bir iş tamamlanmıştı ancak somut kanıt yine de elde bulundurulmalıydı.

Daha önemsiz suçlarla ilgili eşyalar ailelere ulaştırılır ya da mahkemenin belirlediği bir süre sonunda imha edilirken cinayet ya da ağır suçlarla ilgili tüm deliller süresiz olarak saklanıyordu. Bunlar bir süre ilgili yerel polis istasyonunda, mevcut alan ve kaynağa göre depolanıyor ve sonra güvenli, ısı kontrollü arşivlere nakledliliyorlardı. Dosyalar gün ışığına çıkan taze delillerle o kadar sık yeniden açılıyor, teknolojideki ilerlemeler yeni bir şey ortaya çıkardıkça o kadar çok temyiz başvurusu yapılıyordu ki bu çeşit çeşit ölüm hatıraları, olaya müdahil herkesin ölümünden Çok sonra bile korunuyordu.

Edmunds gerinip esnedi. Birkaç saat önce el arabası sürükleyen birini işitmişti ama şimdi devasa depoda yalnızdı. Delili dikkatle kutuya geri koydu, bu olaydaki kafasız kurban ile Kukla .Katili arasında ilişki kuracak hiçbir şey bulamamıştı. Kutuyu kaydırıp rafa geri yerleştirdikten sonra listesinde bir maddenin daha üstünü çizdi. Ancak o zaman saatin 19.47 olduğunu fark etti. Yüksek sesle küfredip hızla diğer taraftaki çıkışa doğru koştu.

Güvenliği geçtikten sonra telefonu ona iade edildi ve merdivenlerden çıkıp zemin kata geldiğinde Tia'dan beş cevapsız çağrı olduğunu gördü. Daha eve gitmeyi düşünmeden bile önce, özel aracını New Scotland Yard'a geri götürmesi ve ofise bırakması gerekiyordu. Tia'nın numarasını çevirdi ve kendini onun tepkisine hazırladı.

Wolf, Wimbledon Caddesi'ndeki Dog *&c* Fox'un dışında oturmuş ikinci Estrella birasının sonuna yaklaşıyordu. Buz kesmiş durumdaki açık hava masalarına oturmaya, hele şimdi tepelerine çöreklenmiş uğursuz bir yağmur bulutu sonrası cesaret edebilen tek kişiydi. Ancak Baxter'in sokağın karşısındaki son moda dairesine dönüşünü kaçırmak istemiyordu.

Saat 20.10'da onun siyah Audi'sinin köşedeki bir yayayı ezmekten son anda kurtulduğunu ve sonra yan yola park ettiğini gördü. Wolf artık ılıklaşan birasının kalan kısmını bırakıp o tarafa doğru yöneldi. On metre ötedeydi ki Baxter arabadan gülerek indi. Derken yolcu koltuğu açıldı ve tanımadığı bir adam araçtan çıktı.

"Bu yerlerden birisi salyangoz satıyor olmalı, deneyeceğim," dedi adam.

Baxter da sırıtarak, "Bence son yemeğini kusmasan daha iyi," dedi.

"Ağzıma iğrenç, sümüklü, pis bir yumuşakça koymadan ölemem,"

Baxter bagajı açtı, eşyalarını çıkardı ve sonra arabayı kilitledi. Tatsız bir durum oluşacağını sezen Wolf panikledi ve onlar yaklaşırken bir posta kutusunun ardına çömeldi. Baxter ve eşlikçisi, kaldırımda sürünen bu heybetli adamı onun yanından geçerken ancak fark ettiler.

"Wolf?" dedi Baxter ¡nallamayarak.

Wolf hiçbir şey yokmuş gibi ayağa kalkıp sanki her zaman böyle karşılaşıyorlarmış gibi gülümsedi.

"Selam," dedi ve elini şık giyimli adama uzattı. "Wolf... ya da Will."

"Jarred," dedi Garland onun elini sıkarken.

Wolf şaşırmıştı. "Ah, siz..."

Baxter'in sabırsız ifadesini fark edince sorunun arkasını getirmedi.

"Burada ne arıyorsun? Neden saklanıyordun?"

"Garip kaçacağını düşündüm..." diye mırıldandı Wolf, Garland'ı işaret ederek.

"Şimdi kaçmadı mı?" diye sordu Baxter kızararak. "Bize bir dakika verebilir misin?" dedi Garland'a ve Garland da ana caddeye doğru başıboş yürümeye başladı.

"Senden dün gece ve bu sabah ve... her şey için özür dilemeye gelmiştim," dedi Wolf. "Belki beraber bir şeyler yeriz diye düşünmüştüm ama anladığını kadarıyla... başka planların var."

"Göründüğü gibi değil."

"Bir şey gibi görünmüyor."

"İyi. Çünkü bir şey değil."

"Sevindim."

"Öyle mi?"

Aralarındaki konuşma, söylenmeyen şeylerle birlikte giderek °'r işkence haline dönmüştü.

"Ben gidiyorum," dedi Wolf.

"Tamam, oldu," diye cevapladı Baxter.

Wolf arkasını döndü ve sırf kaçmak için istasyo$_{nu}$ tikametine doğru yürüdü. Baxter da kendine öfkeleni **0** a'<S' 's' küfretti ve yolun sonundaki Garland'a katılmak üzerr başladı. e yur$_{eyt}$üm

18

4 Temmuz 2014 Cuma
05.40

Baxter neredeyse hiç uyumamıştı. O ve Garland caddenin devamında bulunan, ne şans ki salyangozu kalmamış Café Rouge'da akşam yemeği yemişlerdi. Garland sahte bir hayal kırıklığıyla, Fransızlığı şüpheli garson yenmesi zor başka bir lezzet önermeden önce aceleyle bir biftek sipariş etmişti. Baxter ise Wolf'un beklenmedik ziyareti sonrası Garland'a arkadaşlık edemeyecek kadar sarsılmıştı ve gazetecinin tüm çabalarına rağmen koruma ekibine haber vermiş, saat onda gelip onu restorandan almalarını istemişti.

Eşyalarını dar merdivenlerden dairesine taşırken zorlandı ama yardım teklifini kabul etse Garland'ın bunda hayalî alt metinler okuyacağını biliyordu. Kapıyı açtı ve tek yatak odalı modern dairesine tökezleyerek girdi. Kedisi Echo ahşap zeminde patinaj yaparak geldi ve onu koridorda karşıladı. Açık tavan penceresinden gelen hafif esinti sayesinde odanın havası insanı rahatlatan bir serinlikteydi. Baxter ayakkabılarını paspasa bıraktıktan sonra eşyalarını yatak odasına taşıdı ve kalın beyaz halıya yerleştirdi. Echo'ya mama verdikten sonra kendine büyük bir ka-

deh kırmızı şarap koydu, salondan dizüstü bilgisayarını aldı ve yatağına uzandı.

İnternette amaçsız bir şekilde gezinerek, e-postalarını kontrol ederek ve Facebook'ta bir aydır birikmiş güncellemeleri okuyarak elli dakika geçirdi. Arkadaşlarından biri daha hamileydi ve Baxter, Edinburgh'da bir bekârlığa veda partisine davet ediliyordu. İskoçya'ya bayılırdı ama ajandasına bile bakmadan orada olamayacağı için özür dileyen, aslında onun için hiç uygun olmayan kadınsı bir üslupla mesaj yazdı.

Aklı hep Wolf'a kayıyordu. Oysa Wolf nasıl hissettiğini, daha doğrusu nasıl hissetmediğini önceki gece gayet açık etmişti. Günün başında Baxter'i kolundan kavradığı yerde şimdi bereler vardı ve şimdi gelmiş onu yemeğe çıkarmak istiyordu. Bu yalnızca suçluluk hissinden miydi? Baxter'i reddettiği için pişman mı olmuştu? Ya da Baxter, Wolf'un onu reddettiğinden emin miydi? Bunu düşünmekten sıkılan Baxter bir kadeh daha şarap koydu ve televizyonu açtı.

Garland daha cumartesiye kadar ölmeyeceği için Kukla cinayetleri gece haberlerinde geri plandaydı. Ağırlık Arjantin kıyılarında alabora olan ve Falkland Adaları'na doğru saatte bin beş yüz litreden fazla petrol sızdıran tankere verilmişti. Garland yemek esnasında kendini biraz sevdirmeyi başarmıştı ama Baxter şunu kabul etmeliydi ki yaklaşan balçıktan kaçışan zavallı küçük penguenler, bir cumartesi gecesi bile Garland'ı gölgede bırakırdı.

Hisse senedi fiyatları, Falkland'daki muhtelif yabani hayvanlar, teröristlerin olayla ilgili olma ihtimali, petrolün Atlantik Okyanusu'ndan gelip İngiliz kıyılarını kirletme olasılığı (hiç yoktu) dâhil petrol sızıntısına dair akla gelebilecek bütün konuşma başlıkları tükendiğinde konuşmacılar cinayetlere dönüp Garland'ın, kendisine karşı olan tehdide yönelik oldukça kamuya açık yaklaşımının ardındaki mantığı tartışmaya başladılar. Sinirlerini yatış-

tıracak bir şey bulamayan Baxter televizyonu kapattı ve sabahın erken saatlerine kadar kitap okudu.

Saat sabah altıyı biraz geçe dizüstii bilgisayarını açtı ve gazetenin internet sitesine girdi. Garland'ın Konuşan Ölü sütununa yönelik benzeri görülmemiş talep sebebiyle gazete son yazıyı her sabah aynı saatte yayınlıyor, internet sayfasını siber reklamların arzu nesnesi haline getiriyordu. Ekranın ortasındaki kapanmak bilmeyen bir video, ya parfüm ya makyaj seti ya da bir Charlize Theron filmi satıyordu. Nihayet kendi arzusuyla kaybolduğunda, Baxter ile Andrea'nın birlikte hazırladıkları açıklama ekranda belirdi. Hâlihazırda yüz binden fazla tık almıştı:

Saat 09.30 itibarıyla en yüksek teklifi verene bir saatlik özel söyleşi, cumartesi sabahı Londra'daki gizli bir otelde gerçekleşmek üzere. 0845 954600

Garland'm hafta boyunca yazılarında açık sözlü olmasına rağmen Andrea, ölüme mahkûm bir adamla dünya çapında ses getirecek özel bir görüşme yapmanın cazibesinin fazlasıyla davetkâr olacağından emindi. Andrea'nın yardımıyla Garland'la yarım saatlik bir söyleşiyi önceden kaydedecek ve bunu cumartesi sabahında "canlı" yayınlayacaklardı. Dünya basını kaçınılmaz olarak başkentteki seçilen otele hücum edip sehven de olsa Garland'ın yerini katile haber verdiğinde, o çoktan ülkenin öbür ucunda, Koruma Servisi'nin elinde güvende olacaktı.

Planın gücü, basmakalıp inandırıcılığında yatıyordu: fırsatçı gazetecinin açgözlülüğü ve kendi kendini sömürüsü, sonsuz güce sahip haber şirketleri arasında çıkacak it dalaşı ve "gizli" randevunun söziimona bilinmezliği... Ekip, katılanların tekliflerini belirtip iletişim bilgilerini bırakmasını talep eden bir mesaj bile kaydetmişti. Abes bir durumdu elbette ama Andrea'nın elinde kamerasıyla oteldeki varlığını meşrulaştıracaktı. Garland aldatmacanın mekânı olarak Covent Garden'daki ME London'ın

lobisini seçmişti. Baxter bunun sebebini sorduğunda ise "nefes kesici" görüneceğini söylemekle yetinmişti.

Baxter saati kontrol etti, dizüstü bilgisayarını kapattı ve spor kıyafetlerini giydi. Koşu bandına çıktığında güneş şehrin tepesinde salon pencerelerinden parlayacak kadar yükselmişti. Göz kamaştırıcı güneşe karşı gözlerini kapatan Baxter kulaklıklarını taktı ve müziğin sesini, adımlarının ritmik patırtısını duymayana kadar açtı.

Andrea, StarElf Yapım'ın taze grafiti künyeli kapısına geldiğinde Sam çoktan Garland kurgusunu hazırlamaya başlamıştı. Andrea, önceki gece geç vakit Garland'ın kendisinden yardım istediği bir telefon almıştı.

"Bunu başarabileceğimizi biliyorsun," demişti.

"Eminim Emily'nin hayır demek için sebepleri vardır," diye yanıtlamıştı Andrea da.

"Onun elleri polis tarafından bağlı, seninkiler değil... ***Lütfen."***

" Emily'yle bir konuşabilirim."

"Bizi durduracaktır." Garland çaresiz gibiydi. "Bir kere başjadık mı o da ayak uydurmak zorunda kalacaktır."

Andrea cevap vermeden önce uzun bir sessizlik olmuştu.

"Saat sekizde StarElf'te ol," demişti Andrea iç geçirerek. Doğru şeyi yaptığını umuyordu.

"Teşekkürler."

Andrea içeri girdiğinde Garland gömleğinin düğmelerini çözüyordu ve Sam de vericiyle ilgileniyordu.

"Günaydın. Kapıdaki yeni sanat eseri muhteşem olmuş," diye iltifat etti Sam'e.

Sam, Garland'a doğru ilerleyerek, "O kahrolası kaykaya çocuklar yine içeri girmeye çalışıyor," diye mırıldandı. "Rory'ye onları kesinlikle buraya almamasını söylemiştim."

"Dolguyu uzatır mısın?" dedi Sam. Andrea'nın arkasındaki » masada duran, gösterişsiz patlamanın gücünü emecek koruyucu kemeri işaret ediyordu.

Andrea kemeri aldığında ince malzemenin altını kaplayan sert plastiği hissetti ve Sam'e uzattı. Gömleksizken Garland şaşırtıcı derecede sıskaydı ve vücudunun sol tarafı itici benlerle doluydu. Sırtının üst kısmında David Beclcham'ın meşhur koruyucu melek dövmesini taklit etmişti. Dövme, böylesi gösterişsiz bir tuvalde absürd görünüyordu.

"Nefes al," diyen Sam malzemeyi Garland'ın kaburgasına sardı ve sırtında bağladı.

Sonra sahte kanla dolu prezervatifi, kutudan aldığı fişeklerden birini ve saat pili alıcısını iliştirdi. Garland yeniden giyinirken Andrea, Sam'e silahı ve kuru sıkı kurşunları tekrar tekrar kontrol ettirdi. Bu şekilde Baxter'm arkasından iş çevirmek doğru gelmiyordu, o yüzden en azından hiçbir detayın gözden kaçmadığından emin olabileceğini düşündü.

Sam, Garland'a nasıl inandırıcı biçimde öleceğine dair birkaç son dakika oyunculuk tavsiyesi vermişti. Hâlihazırda Sam'in bağırsakları deşilmiş canavarının on dakikalık saçma sapan konuşmasına ve kendi cenazesinde hapşıran acemi polis memuruna katlanmışlığı bulunan Andrea, Garland'ın onu dinlemediğini umdu.

Sam, Baxter'ın gelişinden yirmi dakika önce yanında sakladı bir kar maskesi, bir verici ve kurusıkı dolu bir silahla mekândan ayrıldı.

Baxter'ın arabası dışarıdaki çakıl taşlarını çatırdatırken Andrea, "Gergin misin?" diye sordu.

"Yarın için, evet," diye cevapladı Garland.

"Eh, bu sabah plana uygun giderse..."

"Ben de o yüzden gerginim. Bilmemizin bir yolu yok, değil
l"1* Katilin oyunu yutup yutmadığını ancak beni öldürmeye çalı-
Çalışmadığında anlayacağız."

“Emily de tam bu yüzden seni bu gece Londra’dan olabildiğince uzağa götürecek, tabii önce ikimizi birden kendisi öldürmezse,” diye takıldı Andrea gergin bir sesle.

Baxter kapıdan girdi ve saatini kontrol etti. “Gitme vakti.”

Baxter ne beklediğini bilmiyordu ama beklediği kesinlikle bu değildi. Otele geldiklerinde o ve Garland, kendilerini lobiye çıkaran siyah bir asansöre götürülmüşlerdi. Kapılar açılmış ve Baxter parlak siyah zeminde sadece birkaç adım atmıştı ki gerçeküstü resepsiyon alanı karşısında ağzı apaçık kalakalmıştı.

Devasa bir mermer piramidin aydınlatılmış kaidesinde duruyorlardı. Ürkütücü derecede büyük bir kitap, önlerindeki bir ayaklıkta açık duruyordu, beyaz koltuklar koyu renk zeminden yansırken sanki su yüzeyinde gibilerdi. Etrafa saçılmış sehpalar ve kocaman resepsiyon masası, sanki kusursuz cam kayalar gibi zeminden doğal olarak fışkırmışlardı. Cilalı mermer duvarlara animasyon denizanaları yansıtılmıştı ve denizanaları piramidin içine girerken yerçekimine karşı yüzüyor, güneşin otuz metre tepedeki üçgenin içinde parladığı yerde gözden yitiyorlardı.

“Hadi,” dedi Garland. Daima ilgisiz olan Baxter’i nihayet etkileyebildiği için memnundu.

Çalışanlardan biri onlara birer kadeh Prosecco verdi ve Garland ona birileriyle buluşacaklarını söylediğinde kadın ikisini deri koltuklardan birine yönlendirdi. Onlardan herhangi birini tanıdıysa da belli etmemişti.

Garland piramitten kaçmaya çalışan büyüleyici denizanasını izlerken, “Dün geceki yemekten gerçekten çok keyif aldım,” dedi.

“Evet, yemek her zaman iyidir,” dedi Baxter kaçamak bir tavırla.

“Ben elektriği kastetmiştim.”

“Café Rogue’daki elektriği mi?”

Garland gülümsedi ve konuyu şimdilik kapatması gerektiğine yönelik imayı anladı.

“Sonrasında nereye gideceğiz? Yani söyleşiden sonra?” diye fısıldadı.

Baxter kafasını iki yana salladı ve soruyu duymazlıktan geldi.

“Bizi kimse duyamaz,” diye fısıldadı Garland.

“Koruma Servisi çoktan bir ev ayarladı, aslında evi...”

“Kurtaramadığınız son kişi için mi hazırlamışlardı?” diye bitirdi Garland iğneleyici bir sesle.

Baxter, Sam’in resepsiyon alanından geçip tuvaletlere yöneldiğini görmedi ama Garland’daki ani değişimi fark etti.

“Buradalar,” dedi Garland gergin bir biçimde.

Andrea, Rory’yle birlikte ME London Oteli’ne girdiğinde hâlâ Elijah’yla telefondaydı. Asansör kapıları kapandığında hat gitti ve Andrea’nın Garlaıd’a soracağı soruları listeleyen Elijah’nın araması sonlandı. Elijah, Andrea’dan söyleşiyi Garland’ın katile meydan okuduğu, sonuna kadar cüretkâr göründüğü bir yere çekmesini istiyordu.

“Kimse katliam sevmez,” demişti saniyeler önce. “İnsanlar kavga ister.”

Andrea göz kamaştırıcı lobiye adım attıktan sonra onu geri arama zahmetine girmedi. Rory devasa kitabın ve piramidin yedek olacak fotoğraflarını çekmeye gitti, oysa bir sonraki filminde hangi görüntülerin yer alma ihtimalinin daha yüksek olduğundan hepsi emindi. Baxter ya da Garland’ı tanımayan bir çalışan, Andrea’yı kesinlikle tanımıştı ve birbirlerini ilk defa görüyormuş gibi yapan grubu heyecanla izledi. Garland’ın son söyleşisini açık artırmaya çıkardığı haberi, sabah boyunca dört bir yanda yayınlanmıştı. Andrea kadını yürüyüp gitmeden yakaladı.

“Burası seçkin bir otel,” dedi Andrea. “Şu anda prova alıyor olabiliriz ama yarın esas çekim için buraya dönmek zorunda değiliz. Hal böyleyken sen ve meslektaşlarından azami dikkat bekliyorum. Arkadaşların da beklentilerimden haberdar olsunlar.”

“Elbette,” diye gülümsedi kadın, sanki Kukla Katili’nin sıradaki kurbanıyla mütevazı bir selfie çekmek aklından hiç geçmemiş gibi. Sonrasında onları açgözlü bakışlarla izleyen personeli azarlamak üzere resepsiyona yöneldi.

“Sence yedi mi?” diye sordu Andrea.

“Belki de,” diye yanıtladı Baxter, endişeli görünüyordu. “Hadi şu söyleşiyi yapalım ve buradan çıkıp gidelim.”

Edmunds bir geceyi daha koltukta geçirmişti. Eve akşam onda döndüğünde Tia çoktan uyumuş ve yatak odalarının kapısını kilitlemişti. Edmunds da sabahın erken saatlerine kadar oturmuş, Google üzerinden araştırılacak başka cinayet dosyaları bakınçnıştı.

Sabahı da Michael Gable-Collins hakkında gerekli olabilecek bilgiler araştırarak geçirmişti. Katil, platin yüzüğü Kukla’nın elinde bırakarak belli ki onu teşhis etmelerini istemişti ama bunun sebebi açık değildi. Her şeyin Khalid’de bittiğinden emin olan Edmunds usanmadan çalışmış ve sonunda aralarındaki ilişkiyi bulmuştu.

Collins & Hunter avukatlık bürosu, mahkemede Khalid’i temsil etmişti ancak Michael Gable-Collins’in davayla başka bir ilişiği yoktu. Davanın tek bir duruşmasına bile gelmemiş, bir ortak ve aile hukuku uzmanı olarak Charlotte Hunter’ın gözetiminde yapıldığı anlaşılan hazırlık sürecinde de müdahil olmamıştı.

Avukatlık bürosu her yıl yüzlerce dosyaya baksa da Edmunds bunun bir tesadüften fazlası olduğundan emindi ve hepsi arasında bir bağlantı bulmak üzere işe erkenden gelmişti. Avukatlardan tanıklara, personelden imza verip izleyici koltuğuna oturan insanlara kadar Khalid davasıyla ilişkili isimlerin eksiksiz bir listesini çıkarmıştı. Mecbur kalırsa hepsini tek tek gözden geçirecekti.

Andrea kameraya sunuşunu yaptı ve çok yakında yeterince prova etmedikleri tiyatrolarını eleştirecek devasa kitleyi düşündüğünde biraz gerildi.

"Bu sabah yanımda Kukla Katili tarafından üçüncü kurban olarak duyurulan gazeteci Jarred Garland bulunuyor. Günaydın Jarred."

Rory açıyı, Andrea ile Garland'ı aynı kareye alacak şekilde ayarladı. Beyaz deri koltuklarda karşılıklı oturmuşlardı.

"Senin için hayal bile edilemeyecek kadar zor olduğunu tahmin ettiğimiz bu zamanda bizimle konuştuğun için teşekkür ederiz. En bariz soruyla başlayalım: Neden? Bu kişi, bu seri katil neden seni seçti?"

Baxter kendini söyleşiye kaptırmıştı. Garland'ın gergin olduğunu görebiliyordu. Korkmuştu; bir şeyler yolunda değildi. Erkekler tuvaletinin kapısı aralanıp açıldı ve Sam simsiyah kıyafetleri ve yüzünü kapatan kar maskesiyle kendini fark ettirmeden lobiye adım attı. Silah hâlihazırda sağ elindeydi.

"Keşke bilseydim," dedi Garland. "Eminim siz de biliyorsunuzdur Bayan Hail, gazetecilik insana hep arkadaş kazandırmıyor."

İkisi de gergin gergin güldüler.

Resepsiyondaki kadınlardan biri çığlık attı ve Rory kamerayı yaklaşmakta olan silahlı adama çevirdi. Baxter içgüdüsel olarak maskeli adama doğru hamle etti ve hayal meyal hatırladığı sesini duyduğunda ve neler olduğunu anladığında bile hızını kesmedi.

"Jarred Garland, seni orospu çocuğu," diye doğaçladı Sam.

Rory silahlı adamın yolundan çekildi ve kamerayı ayağa kalkarken korkmuş gibi görünen Garland'a tekrar çevirdi. Cilalı yüzeylerden yansıyan silah sesi kulakları sağır edici yükseklikteydi ve kan Garland'ın göğsünün ortasından fışkırdığı sırada Andrea çığlık attı. Garland planladıkları üzere koltuğa geri düşerken Baxter kendini hızla Sam'in üstüne attı... ve derken açılan yaradan gözleri kör eden, siyah zemin boyunca kıvılcımlar fışkırtan

beyaz bir ışık çıktı. Garland tıslama sesinin üstüne haykırmaya başladı, yanan bir havai fişek gibiydi. Debeleniyor, göğsündeki kemeri çekiştiriyordu.

Rory kamerayı bırakıp ona yardım etmek üzere koşturdu. Kırılan cam sesini duyabiliyordu ve Garland'ın vücudu etrafında dönen kıvılcımdan yayılan yoğun ısıyı hissetti. Panik içinde, çaresizlikle kemerin tokasına uzandı ve kendi parmaklarının Garland'ın göğüs boşluğunun derinliklerinde kaybolduğunu tiksinerek fark etti.

Sonra kemeri güç uygulayarak çekip çıkarmayı denedi ama kauçuk kaplama çoktan eriyip deriye yapışmıştı. Sanki çatlayan cam gibi bir ses duyuluyordu ve bir çeşit sıvı elinin derisini yakarken Rory tekrar yere düştü.

Baxter afallamış halde yanlarına yetişti.

"Yapma!" diye bağırdı Rory acı içinde. "Asit var!"

Baxter resepsiyon görevlilerine, "Ambulans çağırın!" diye emretti.

Dönüşünü tamamlayan beyaz kıvılcım aniden söndü. Sadece Garland'ın zar zor alıp verdiği nefesinin sesi kaldı. Baxter koltuğa koştu ve Garland'ın elini tuttu.

"iyileşeceksin," diye söz verdi ona. "Andrea... Andrea!"

Andrea oturmuş, felce uğramış gibi bir halde şaşkınlıkla Garland'a bakıyordu. Bakışlarını yavaş yavaş Baxter'a kaydırdı.

"Resepsiyonda yanık için ilk yardım seti olmalı. Git getir," dedi Baxter ona. Garland'ın asitle mi, ısıyla mı yoksa tamamen başka bir şeyle mi yandığından emin değildi.

Andrea elinde temel ilk yardım malzemeleri kutusuyla koltuğa döndüğünde birden fazla sirenin sesi yaklaşıyordu. Belli ki her soluk, Garland için bir ızdıraptı. Başını koltuğa geri yaslamış, denizanalarının duvarlara tırmanışını ve tünelin sonundaki ışığa yönelişini izliyordu.

Baxter kutuyu alırken Andrea'yla göz göze geldi.

"Ne yaptın sen?" dedi dehşetle ve Garland'a döndü. "İyileşeceksin," dedi yeniden teselli edici bir dille. Ama yalan söylediğini biliyordu. Eriyen gömleğinin bir kısmı düşmüştü ve Baxter, Garland'ın iki kaburga kemiği arasında yanmış akciğerinin bir kısmının şişmeye çalıştığım görebiliyordu. Görüş açısında olmayan hasarı düşünmek bile istemiyordu, "iyileşeceksin."

Silahlı polisler lobiye doluştu ve en azından onlar gelmeden silahı atacak kadar akıllı davranan Sam'in etrafını sardılar. Güvenli olduğu anlaşıldığında sağlık görevlileri onları takip etti ve Gaıland'ı dikkatle bir sedyeye yerleştirdiler. Onu asansöre doğru götürmeden önce Baxter aralarında anlamlı bakışlar attıklarını gördü. Başka bir ekip Rory'nin şeklini kaybetmiş ellerine sargılar sarıyordu.

Garland'ın az önce oturduğu yerde, ortam ışığında parıldayan cam parçacıkları vardı. En büyük parça, tepesinden kırılmış ince bir sopaya benziyordu. Baxter koltukta, derinin tamamen yandığı birçok kısım olduğunu görebiliyordu. Ayağa kalktı ve sağlık görevlilerini asansörlere kadar takip etti, hayatta olduğu sürece Garland'ın yanında kalmaya kararlıydı.

Edmunds ofise şaşkın şaşkın bakındı. Kendini işine öylesine kaptırmıştı ki çalışma arkadaşlarının masalarından kalkıp büyük bir televizyonun etrafında toplandıklarını fark etmemişti. Buz gibi bir sessizlik şubeye çökmüştü, sadece durmadan çalan telefonlar ve hiç şüphesiz amirle konuşan Simmons'ın ofisinden gelen boğuk sesi vardı.

Edmunds ayağa kalktı. Kalabalığın arkasına yaklaşırken bir an için ekranda Andıea'yı gördü. Andrea televizyona yabancı bir yüz olmasa da bu defa belli ki Edmunds ve ülkenin geri kalanının alıştığı bağlamda ekranda boy göstermiyordu. Bir masada oturmak yerine sağlık görevlilerinin yanında koşuyordu ve titrek bir telefon kamerası, onu çerçevede tutmaya çalışıyordu. Edmunds

arka planda Baxter'i gördü, sedyedeki birine doğru eğilmişti. { kişi sadece Jarred Garland olabilirdi.

Sonunda haber merkezine geçiş yapıldı. Edmunds'ın iş ark daşları masalarına döndüler ve yavaş yavaş konuşmalar yenidı başladı. Baxter'in, Garland'ın korunmasında başa geçtiği bilir yordu ve birçok polis, işlerini herkesin önünde bu kadar eleştir bir adamı canlı yayına çıkarma kararım eleştirmişti.

Şimdi ortada bir sürü yeni soru dolanıyordu: Baxter ne d meye Garland'ı umuma açık yerlerde gezdiriyordu ki? Onu **v** ran kişi Kukla Katili miydi? Gerçekte ne yaşanmıştı? Birbiri) çelişen haberler, vurulduğunu ya da yakıldığını söylüyordu.

Ancak Edmunds'ı sadece bir soru ilgilendiriyordu: Katil r den bir gün erken davranmıştı?

19

4 Temmuz 2014 Cuma
14.45

îarland, yaralarının ağırlığı ve kaynağının da meçhul olması se-ebiyle polisler tarafından doğrudan Chelsea and Westminster lastanesi'nin acil servis bölümüne götürülmüştü. Orada, yanık kiminden bir uzman onu bekliyordu. Baxter yol boyunca Gar-nd'ın elini tutmuş ve buyurgan bir hemşire odadan çıkmasını iyleyene kadar da bırakmamıştı.

Andrea ve Rory, ikinci ambulansla, dakikalar sonra gelmiş-rdi. Yanık elbisenin altından görülebildiği kadarıyla, Rory'nin 1 eli, otelde olduğu gibi kanamalı ve iltihaplıydı ancak şimdi bir sağ avucunda büyük bir parça et eksikti. Bu yara, bir yanıktan ʳade ısırığı andırıyordu. Sağlık görevlisi, hemşireyle konuştuk-! ı sonra geri gelip Rory'yi doktora göstermek üzere götürdü.

Baxter ve Andrea yakınlardaki bir Starbucks'ın dışında, kelime etmeden oturuyorlardı. Garland iki saat kadar önce I leyle ameliyata alınmıştı ve Rory'den de henüz bir haber gel-1 mişti. Baxter bu vaktin çoğunu, hiç şüphesiz yayılmakta olan kunç haberi anlamlandırmak amacıyla, Sam'in nereye götü-lüğünü öğrenmeye çalışarak geçirdi.

Andrea kırık bir kahve karıştırma çubuğuyla oynarken, "Neler olduğunu anlamıyorum," diye mırıldandı.

Baxter onu duymamazlıktan geldi. Andrea'dan yardım istemenin ömründeki en büyük hatalardan biri olduğunu ve hu kadının aklından zoru olup olmadığını gerçekten merak ettiğini hâlihazırda açık açık söylemişti.

"Sana hiçbir konuda güven olmaz," demişti Baxter ona. "Elini sürdüğün her şeyin boka batmasından anlaşılıyor bu."

içinden, kavgalarının fitilini yeniden ateşlemek geçiyordu ama bunun bir faydasının olmayacağına karar verdi. Zaten Andrea da en az Baxter kadar pişman ve üzgün görünüyordu.

"Ona yardım ettiğimi sanıyordum," dedi Andrea kendi kendine. "Dediğin gibi... Eğer içlerinden birini kurtarabilsek işler Will için bu kadar ümitsiz görünmezdi."

Baxter duraksadı, Will'in önceki sabah toplantı odasında onu hırpaladığını Andrea'ya anlatmayı düşündü. Ama sonra yaşananları kendine saklamaya karar verdi.

"Galiba onu kaybedeceğiz," diye fısıldadı Andrea.

"Garland'ı mı?"

"Will'i."

Baxter başım iki yana salladı. "Kaybetmeyeceğiz."

"Siz ikiniz... Eğer isterseniz... İyi görünüyorsunuz... Mutlu olacaktır."

Baxter bir şekilde Andrea'nın karman çorman lafını çözdü ama ima edilen soruyu anlamamış gibi yaptı.

Tekrar ve kararlı bir sesle, "Onu kaybetmeyeceğiz," dedi.

- BENİ AFFET. İSTERSEN BU GECE BİZE YEMEK YAPAYIM. SENİ SEVİYORUM X

Edmunds, Baxter'in masasının kendine ait kısmında oturmuş, **Simmons'a** yakalanmadan Tia'ya mesaj atmaya çalışıyordu. Önceki üç özrüne cevap alamamıştı.

Simmons hemen arkasından, "Edmunds!" diye kükredi. "Eğer mesaj atacak vaktin varsa adli tıbba gidip bugün ne halt olduğunu öğrenecek vaktin de vardır."

"Ben mi?"

"Evet sen!" diye bağırdı Simmons ve telefon yine çalmaya başladığında iğrenerek ofisinin olduğu tarafa baktı. "Fawkes ile Finlay ülkenin öbür uçundalar ve Baxter hâlâ hastanede. Böylelikle bana sen ve sadece sen kalıyorsun."

"Evet efendim."

Edmunds üzerinde çalıştığı şeyi kaldırdı, Baxter ona bağırmasın diye masayı hızla topladı ve sonra ofisten ayrıldı.

"Baxter ne durumda?" diye sordu Joe. Adli tıp laboratuvarında ellerini yıkarken her zamanki gibi bir keşişe benziyordu. "Haberleri izledim."

"Herhalde bütün ülke izledi," dedi Edmunds. "Ondan haber almadım ama Simmons konuşmuş. Hâlâ hastanede, Garland'la."

"Çok düşünceliymiş ama korkarım bir faydası olmayacak."

"Ameliyat ediyorlar, demek ki bir şans var."

"Yok. Oradaki yanık uzmanıyla konuşup ona neyle karşı karşıya olduklarını haber verdim."

"Neyle karşı karşıyalarmış?"

Joe eliyle işaret edip Edmunds'ı çalışma masasına çağırdı, oteldeki koltuktan toplanan kırık camlar bir mikroskobun altında duruyorlardı. Bir deney tüpünün dibinde birkaç damla sıvı kalıntısı vardı. Kablolarla bir ekipmana bağlanan metal bir çubuk, tüpün içine daldırılmıştı. Koruyucu kemerden geriye kalanlar tepsiye serilmişti, Garland'ın derisinin kalıntıları mide bulandırıcı bir biçimde hâlâ plastiğe yapışık duruyordu.

"Herhalde Garland'ı ölmüş gibi göstermek için silahla atılmış gibi yapmaya çalıştıklarım biliyorsundur?" diye sordu Joe.

Edmunds başını aşağı yukarı salladı. "Simmons anlattı."

"İyi plan. Cesurca," dedi Joe samimiyetle. "Peki birisi nasıl kurusıkı silahla birini öldürür? Silahia değişiklik yaparak mı? Kurusıkı kurşunları değiştirerek mi? Kan torbasının ardındaki zararsız patlayıcının yerine başkasını koyarak mı? Ne dersin?"

"Herhalde."

"Yanlış. Çünkü tüm bunlar tekrar tekrar kontrol edilir. Bu yüzden katilimiz, Garland'ın göğsüne takılacak koruyucu kemeri yeniden tasarlamaya karar vermiş. Kemer aslında kimseye zararı olmayacak, içinde bazı maddeler olan kauçuk bir şerit."

Edmunds kemerin kalıntılarına doğru yaklaştı, yanmış et kokusunu duyunca burnunu kapattı. Bir dizi yanık metal tel, kauçuğun çeşitli yerlerinden dışarı fırlamıştı.

"Kauçuk astarın etrafına sarılmış magnezyum parçaları," dedi Joe. Görünüşe bakılırsa kokudan rahatsız değildi. "Göğsüne sarılmış ve o zavallı piç kurusunu birkaç bin derece sıcaklıkla yakmış."

"Yani kan torbasını tetiklediklerinde..."

"Magnezyum parçalarını ateşlemiş oldular. Kemerin alev almasını garantilemek için ön kısma konulmuş kimyasal hızlandırıcılar buldum."

"Tüm bunlar içinde camın anlamı ne?" diye sordu Edmunds.

"Aşırı güç yükleme, tabirimi maruz görürsen. Katil, Garland'ın öleceğinden emin olmak istemiş. Bu yüzden önlem olarak kemerin içine bir sürü ufak şişe asit bantlamış, onlar da yoğun sıcaklıkta Garland'ın derisinde patlamış... Ah, tabii zehirli dumanın solunması durumunda yaşanan ölümcül spazmları ve ödemleri de unutmayalım."

"Tanrım..." Edmunds not defterine hızla notlar alıyordu. "Ne çeşit asit?"

"Aslında asit diyerek tam hakkım vermiyorum. Bu madde daha beter, çok daha beter bir şey. Süper asit dedikleri şeyden, muhtemelen triflorometansülfonat, sıradan sülfürik asidin yaklaşık bin katı kuvvetinde."

Edmunds masum görünüşlü deney tüpünden bir adım geri attı.

"Ve bu şey, Garland'ın karnının içinde mi?" dedi Edmunds.

"Ne demek istediğimi anladın, değil mi? Durum ümitsiz."

"Bu maddeye ulaşmak zor olmalı."

Joe, pek de yardımcı olmayarak, "Evet ve hayır," diye cevapladı. "Bir katalizör olarak endüstriyel çalışmalarda sıklıkla kullanılıyor ve silaha dönüştürülmeye müsait niteliği dolayısıyla karaborsada da yoğun talep görüyor."

Edmunds derin derin iç geçirdi.

"Merak etme, peşine düşeceğin çok daha umut vadeden ipuçlarımız var," dedi Joe neşeyle. "Kukla hakkında bir şeyler keşfettim."

Baxter hastaneden gelen telefonu açmak üzere masadan uzaklaşmıştı. Onun yokluğunda Andrea iş telefonunu gönülsüzce çantasından çıkardı ve açtı. On bir cevapsız çağrı vardı. Dokuzu, Elijah ve ikisi de Andrea güvende olduğunu söylemeyi aklına getirmeden önce onu merak eden Geoffrey'dendi. Bir de yeni sesli mesajı vardı. Kendini hazırlayıp telefonu kulağına yaklaştırdı.

"Neredesin? Hastanede mi? Saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum," diye başladı Elijah. "Otel görevlilerinden biriyle konuştum. Olay olduğunda bir şeyleri filme aldığını söyledi. O görüntüleri şimdi burada istiyorum. Teknisyen Paul'ü otele gönderdim, kamyonetin yedek anahtarını da verdim. Oradan yükleyecek. Bu mesajı aldığında beni ara."

Baxter masaya döndüğünde Andrea'yı sarsılmış halde buldu.

"Ne oldu?" diye sordu.

Andrea başını elleri arasına aldı: "Ah Tanrım."

"Ne?"

Andrea pes etmiş bir ifadeyle Baxter'a baktı.

"Görüntüleri ele geçirmişler," dedi. "Üzgünüm."

Elini sürdüğü her şey gerçekten boka batıyordu.

Hastaneye geri çağrılmışlardı ve ana kapıyı kuşatan televizyon kameraları ile muhabirlerden oluşan bir duvarı ite kaka aşmaları gerekti. Andrea, kendisini ortasında bulduğu bu son korkunç olayı haber yapmaları için Isobel ve kameramanının d_a yollandığını fark etti.

Bir polis memuru geçmelerine izin verip asansöre ulaşmalarından sonra Baxter, "Kendi silahınla vurul bakalım," dedi.

Bir hemşire onları özel bir odaya götürdü ve Baxter onun hal ve tavrından ne diyeceğini hemen anladı. Tüm çabalara rağmen hasarın boyutu çok büyüktü ve Garland'ın kalbi ameliyat masasında durmuştu.

Bunu beklemesine ve Garland'ı yalnızca üç gündür tanımasına rağmen Baxter gözyaşlarına boğuldu. Böylesine ağır bir suçluluk hissinden asla kurtulamayacağım düşünüyordu. Bu hissin gövdesine bastırdığını neredeyse fiziksel olarak hissediyordu. Garland onun soıumluluğundaydı. Belki de Garland her şeyi f^axter'in arkasından planlaması gerektiğini hissetmese... Belki de Baxter...

Hemşire onlara Garland'ın kız kardeşine haber verildiğini ve eğer onunla oturmak isterlerse kadının koridorun sonundaki odada yalnız başına olduğunu söyledi ama Baxter o kadar cesur değildi. Andrea'dan, Rory'ye geçmiş olsun dileklerini iletmesini istedi ve hastaneden olabildiğince çabuk ayrıldı.

Joe artık meşhur olan Kukla cesedini dondurucudan çıkarıp el arabasıyla laboratuvarın ortasına getirdi. Edmunds bu korkunç şeyi bir daha asla görmemeyi ummuştu. Dehşetengiz bir biçimde beş ayrı vücut parçası bağlanan zavallı kadının gövdesine son bir hasar daha verilmişti: Şimdi göğsün ortasından taze bir dikiş

daha ilerliyor, küçük memelerinin arasından çatallamp omuzlarına doğru ayrılıyordu. Kesme ve biçmelerin ölüm sonrası yapıldığı daha olay mahallindeyken anlaşılmasına rağmen Edmunds elinde olmadan bu isimsiz soluk tenli kadının en ağır cezayı aldığını hissetti.

"Otopside bir şey mi buldun?" diye sordu Edmunds. Gözüne çarpan tek bir hizasız dikiş için Joe'ya haksız bir biçimde öfkelenmişti.

"Ha? Yok, bir şey bulmadık."

"Ee?"

"Bir göz at ve bana bu vücutta yanlış olan şeyi söyle."

Edmunds ona çaresizlik içinde baktı.

"Bariz olanın dışında elbette," diye ekledi Joe.

Edmunds grotesk kadavraya baktı ama aslında bakmaya ihtiyacı yoktu. Zaten bu görüntüyü hafızasından bir daha atabilecek miydi, emin değildi. Bu şeyle aynı odada olmaktan nefret ediyordu. Tamamen saçma da olsa cesetle ilgili hâlâ korkunç bir şeyler vardı. Boş bir ifadeyle tekrar Joe'ya baktı.

"Hayır mı? Bacaklara bak. Farklı ten renginde ve büyüklüklerde oldukları düşünülürse, neredeyse simetrik bir şekilde kesilip birleştirilmişler. Ancak kollarda durum farklı. Bir tarafta bütün bir kadın kolu..."

"Ojeyi teşhis etmek için bütün bir kola ihtiyacımız olmasa da..." diye lafa karıştı Edmunds.

"...diğerindeyse sadece hir el ve bir yüzük var.

"O halde gövdeye ait olan kolun bir şekilde bir özelliği olmalı," dedi Edmunds meseleye uyanarak.

"Ve var."

Joe bir klasörden birkaç resim çıkarıp onları Edmunds'a uzattı ve Edmunds kafası karışmış bir halde onlara baktı.

"Bu bir dövme."

“Kadının sildirdiği bir dövme. Oldukça başarılı bir biçimde sildirdiğini de eklemeliyim. Mürekkebin metalik içeriği röntgende hâlâ görünür durumda ama kızılötesi görüntü daha da belirgin.

“Nedir bu?” diye sordu Edmunds resmi baş aşağı çevirirken.

“Orası senin işin,” dedi Joe gülümseyerek.

Simmons boğucu ofisinde bir saati aşkın bir süredir oturmuş, karşısında duran Polis Amiri’nin sadece yukarıdan “ilettiği” alışıldık tehditlerini savurmasını dinliyordu. Amir, defalarca Simmons’ın tarafında olduğunu söyledikten sonra onun dedektiflerini, bir bütün olarak departmanı ve Simmons’ın onları idare ediş şeklini eleştirmişti. Simmons penceresiz odada zorlukla nefes alabiliyordu ve sıcaklık yükseldikçe öfkesinin de arttığını hissedebiliyordu.

“Dedektif Baxter’in görevden uzaklaştırılmasını istiyorum Terrence.”

“Tam olarak ne için?”

“Hecelemem mi gerekiyor? Bu saçma sapan planla Jarred Garland’ı kendisi öldürmüş sayılır.”

Simmons karşısındaki kadından sonu gelmez bir şekilde fışkırıyor gibi görünen kendini beğenmişlik zehrini dinlemekten fena halde yorulmuştu. Başının kenarından akan terleri hissedebiliyordu ve son derece önemli bir evrakla kendini serinletmeye çalıştı.

“Olay hakkında hiçbir şey bilmediğine yemin ediyor,” dedi Simmons. “Ben de ona inanıyorum.”

“Öyleyse bile kadın en iyi ihtimalle yetersiz,” diye cevapladı Vanita.

“Baxter en iyi dedektiflerimdendir, bu dosyaya diğer herkesten daha çok kendini adamış durumda ve daha çok şey biliyor... Fawkes hariç.”

“Patlamaya hazır bir başka bomba da o. Danışman psikiyatrın, Fawkes’ın dosyadan uzaklaştırılmasını önerdiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?”

“Eh, dışarıda bir seri katil var ve pencereden işaret eden korkunç bir ceset vasıtasıyla Favvkes’ın olaya dâhil olmasını beklediğini belirtiyor,” diye patladı Simmons istediğinden biraz daha sert bir biçimde.

“Terrence, kendine bir iyilik yap. Baxter’ın sorumsuz hareketlerini kınadığını göstermen lazım.”

“Haheri yoktu ki! Sen olsan neyi farklı yapmasını önerirdin?” Simmons artık öfkesine yenik düşmek üzereydi. Tek istediği bu küçük, sıkışık hapishane hücresinden çıkmaktı.

“Öncelikle, ben olsam...”

“Bir saniye, umurumda bile değil,” diye hırladı Simmons. “Çünkü ekibimin dışarıda neyle uğraştığı hakkında hiçbir fikrin yok. Nasıl olabilir ki zaten? Sen bir polis değilsin.”

Polis Amiri Vanita bu sıradışı çıkış karşısında gülmekten kendini alamadı.

“Sen ise kendine polis mi diyorsun Terrence? Gerçekten mi? Bu küçük dolabında otururken hem de. Yönetici olmak için bilinçli bir karar aldın. Bir yönetici gibi davranmaya başlasan iyi olur.”

Simmons onun bu iğneleyici sözünden sonra bir anlığına daldı. Kendini ekibinin geri kalanından bağımsız düşünmemişti hiç.

“Baxter’ı bugün işini yaptığı ve hayatını riske attığı için ne görevden alırım ne başka göreve veririm ne de kınarım.”

Vanita ayağa kalktı ve cafcaflı kıyafetini olduğu gibi gözler önüne serdi.

“Şube müdürü bu duruma ne diyecek bakalım. Saat beşe bir basın toplantısı ayarladım. Bu sabah olanlar hakkında resmî bir açıklama yapmamız lazım.”

Simmons, kendisi de ayağa kalkarken, “Kendin yap lanet olası,” diye patladı.

“Pardon?”

“Artık başka bir basın toplantısı yapmayacağım, senin kendi kıçını kurtaran entrikalarını dinlemeyeceğim ve iş arkadaşlarım dışarıda tehlikedeyken burada oturup telefonla konuşmayacağım.”

“Devam etmeden önce iyi düşün.”

“Ah, istifa etmiyorum. Sadece şu anda yapabileceğim çok daha faydalı işler var. Sen yolu biliyorsun.”

Simmons çıkarken kapıyı çarptı. Chambers’ın boş masasına gitti ve kendine biraz alan açıp bilgisayarı çalıştırdı.

Edmunds ofise döndüğünde Baxter masasındaydı. İnternette Garland’ın en tartışmalı yazılarını araştıran Baxter’in yanından geçerken dönüp bir daha baktı. Aceleyle Baxter’in yanına gitti ve ona sarıldı, şaşırtıcı biçimde Baxter kendisini geri çekmedi.

“Senin için endişelendim,” dedi Edmunds otururken.

“Biraz daha orada kalmam gerekti... Garland için.”

“Gerçekten şansı yoktu,” dedi Edmunds. Joe’yla olan konuşmasını ve keşfettikleri dövmeyi anlattı.

“Başlamamız gereken yer...

“Başlaman gereken yer,” diye düzeltti Baxter. “Ben artık dosyada değilim.”

“Ne?

“Simmons, Vanita’nın benim görevden alınmam için bastırdığım söyledi. En kötü ihtimalle pazartesi günü başka bir dosyaya verilmeyi bekleyeceğim. Simmons benim yerimi alacak ve Finlay de sana bebek bakıcılığı yapmayı kabul etti.”

Edmunds, Baxter’i hiç bu kadar çökük görmemişti. Ofisten çıkıp kızılötesi resimleri birkaç dövmeci salonuna göstermeyi teklif edecekti ki pejmürde kılıklı dahilî postacı onlara yaklaştı.

"Dedektif Emily Baxter?" diye sordu. Elinde ince, kurye pullarıyla süslü, el yazılı bir zarf tutuyordu.

"Benim."

Baxter zarfı adamdan aldı, yırtıp açacaktı ki postacının hâlâ ona bakmakta olduğunu fark etti.

"Evet?"

"Normalde buraya sizin için çiçek getiriyorum, değil mi? Neredeler hani?"

"O çiçekler bir adamı öldürdükten sonra delil olarak poşetlendiler, adli tıp tarafından incelendiler ve sonra da yakıldılar," • dedi samimiyetle. "Yine de onları buraya kadar getirdiğin için sağ ol."

Şaşkına dönen adam dönüp başka bir söz söylemeden giderken Edmunds kıkırdadı. Baxter zarfı yırtıp açtı. İnce bir magnezyum bobini masaya düştü. O ve Edmunds birbirlerine endişeli bakışlar attılar ve Edmunds ona bir çift kullan at eldiven uzattı. Baxter zarfın içinden, Garland'ın sedyesiyle birlikte ambulansa binerken çekilmiş bir fotoğrafını çıkardı. Çıkan kargaşayı izlemek üzere otelin dışına toplanan kalabalığın bakış açısından çekilmişti. Resmin arkasına bir mesaj karalanmıştı:

Eğer oyunun kurallarını ihlal ederseniz ben de ederim.

"Giderek yaklaşıyor, tıpkı senin dediğin gibi," dedi Baxter.

"Elinde değil," dedi Edmunds fotoğrafı yakından incelerken.

"Düzgün yazılmış."

Edmunds, "Büyük bir sürpriz değil. Belli ki iyi eğitimli," dedi.

"Eğer oyunun kurallarım ihlal ederseniz ben de ederim," diye yüksek sesle okudu Baxter.

"Yemezler."

"Adamımızdan gelmediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, adamımızdan gerçekten de. Sadece yemiyorum kadar. Yaşadığın bunca şeyden sonra bu konuyu bugün açmaya çaktım ama..."

"Ben iyiyim," dedi Baxter ısrarla.

"Bir yerde bir yanlışlık var. Garland'ı neden söylediği bir gün önce öldürsün ki?

"Bizi cezalandırmak için. Orada olmadığı için Wolf'u cezalandırmak adına."

"Öyle düşünmemizi istiyor. Ama kusursuz bir skor sayfası pahasına sözünden döndü. Bunu kendi adına bir başarısızlık olarak görecektir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir şey onu korkuttu ve Garland'ı erkenden öldürmesine sebep oldu. Panikledi. Ya ona çok yaklaştık ya da Garland'a yarın ulaşamayacağına gerçekten inandı."

"Tanık korumaya girecekti."

"Rana da öyleydi ama Elizabeth Tate ona önce ulaştı. Ayrıca senin dışında kimse Garland'ın tanık korumaya gideceğini bilmiyordu. Peki ne farklıydı?"

"Ben mi? Mesuliyet bendeydi. Ne ekip ne de Wolf dâhildi."

"Aynen."

"Yani ne diyorsun?"

"Diyorum ki ya katilin hepimizi gözetlediği ve bu sabahın, sırra kadem basmadan önce Garland'ı öldürmek için son fırsatı olduğuna inandığı olasılığını kabul edeceğiz..."

"Bu pek olası gelmiyor."

"...ya da dosyayı derinlemesine bilen birisinin ona bilgi sızdırdığını göz önünde bulunduracağız,"

Baxter güldü ve başını iki yana salladı.

"Vay canına, nasıl arkadaş edineceğini iyi biliyorsun ha."

"Umarım yamlıyorumdur," dedi Edmunds.

"Yanılıyorsun. Burada kim Wolf'un ölmesini ister ki?"

"Hiçbir fikrim yok."

Baxter bunu bir an düşündü. "O halde ne yapacağız?"

"Bunu, aramızda tutacağız."

«Elbette."

Ve bir tuzak kuracağız.

20

4 Temmuz 2014 Cuma
18.10

Wolf uyandığında Londra'ya dönmüş olduğunu gördü. O ve Finlay, Andrew Ford'u Koruma Servisi'ne teslim etmek için bütün ülkeyi enlemesine gidip gelmişlerdi. Ford'un nihai varış noktasını ne Wolf ne Finlay biliyordu ama memurlarla Brecon Beacons'ta bir yerlerdeki Pontsticill Barajı'nın otoparkında buluştuklarına göre Güney Galler'de gözlerden ırak bir yer olduğunu düşünmek için yeterli sebep vardı.

Ford pek de keyifli bir yol arkadaşı değildi, özellikle de Garland'ın erken ölümünün haberi ulusal radyo kanallarına ulaştıktan sonra. Bir benzin istasyonuna çektiklerinde Wolf, Baxter'a telefon açmış ama yalnızca telesekreterine ulaşabilmişti. Finlay pes etmiş, belki çenesini bir süre kapatır umuduyla yolculuğun geri kalanı için misafir yolcularına bir şişe votka almıştı.

"Al bakalım Andrew," demişti Finlay arabaya döndüğünde. Ford onu görmezden geldiğinde Finlay derin derin iç çekmişti. "Pekâlâ. Al bakalım Aziz Andrew, yardımcı çocuk katili."

Ford, Kremasyon Katili'ni vahşi ama şerefli bir kurdun elinden kurtarma hikâyesini Finlay'yle de paylaşmış ve o andan itibaren kendisine tam unvanıyla hitap edilmedikçe cevap vermeyi

reddetmişti. Daha o sabah Peckham'daki pis dairesinden çıkmamakta direterek planlarını aksatmıştı, bu yüzden devir teslime geç kalmışlardı ve Wolf ile Finlay şimdi iş çıkışı trafiğinde başkente dönüyorlardı.

F,n azından barajın kendisi beklenmedik bir sürpriz olmuştu. Arabadan indiklerinde onları, püsküren suyun gürlemesi karşılamıştı. Kilometrelerce ormanla çevrili mavi suyun üzerinde parıldayan güneşle görüntü zaten tek başına yine yeterince etkileyici olurdu. Ancak bir de kıyıdan, suya batmış bir kulenin tepesine benzer bir şeye uzanan ince bir metal köprü vardı. Tonozlu pencereler hafif taştan duvarları ayırıyor ve mavi bakır kulenin ucunda, hayalî kalenin geri kalanını çoktan yutan yükselen sulardan kaçıyormuş gibi görünen, demirden bir rüzgâr fırıldağı duruyordu.

Güven telkin etmeyen köprünün altındaki suda devasa bir boşluk açılmış, sanki kocaman bir fiş dünyadan çekilmiş de kulenin son parçasını cehenneme götürmekle tehdit ediyor gibi su haznesini sürekli alttaki karanlığa çekiyordu. Wolf ve Finlay dönüş yolculuklarına başlamadan önce bir süre bu manzarayı izlemişlerdi.

Wolf yüksek sesle esnedi ve nerede olduklarını anlamak ister gibi doğruldu.

"Gece geç mi yattın?" diye sordu Finlay. Bir Audi, trafik ışıklarında kibirle önüne geçerken küfretmeme yeminini tutmaya çalışıyordu.

"Hiçbir gece o kadar iyi uyumam açıkçası."

Finlay dönüp arkadaşına baktı.

"Burada hâlâ ne yapıyorsun delikanlı?" diye sordu. "Git hadi. Atla bir uçağa ve git.

"Nereye? Şu salak suratım gezegendeki bütün gazetelerin sayfalarında."

"Ne bileyim, Amazon yağmur ormanları, Avustralya'nın ücra köşelerine. Geçmesini bekleyebilirsin."

“O şekilde ömrümün sonuna kadar tetikte yaşayamam.”

“Ömrünün uzamasına yarayabilir ama.”

“Eğer onu yakalarsak sona erer.”

“Ya yakalayamazsak?”

Wolf omuz silkti. Buna bir cevabı yoktu. Yeşil ışık yandı ve Finlay hareket etti.

Andrea haber merkezine döndüğünde ayakta alkışlanarak karşılandı. insanlar sırtını sıvazlıyor ve onların arasından makas yaparak masasına ilerlerken tebrik sözcükleri mırıldanıyorlardı. Hastane tuvaletinde ovalayıp çıkarmaya çalışsa da bluzunda hâlâ ölü adamın sahte kanının olduğunun farkındaydı.

Aklı, olaydan sekiz saat sonra bile hâlâ etini eriten aside karşı yaralarının düzenli olarak yıkanması için hastanede kalması gereken Rory’deydi. Başhekim, Andrea’ya Rory’nin muhtemelen başparmağını ve başka sinirler de yok olursa işaret parmağını kullanma yetisini kaybedeceğini söylemişti.

Alkışlar düzensizce azalırken Andrea oturdu. Garland’ın canlı canlı yanarkenki görüntüleri kanal tarafından bugün yüzüncü kez yayınlanırken tavan ekranlarında ağır çekimde oynamaktaydı. Rory’nin eski kamerası her şeyi yakalamış, mercekteki çatlak da çekimi çerçevelemişti. Andrea tiksintiyle başını çevirdi ve Elijah’nın onun için bıraktığı notu gördü:

Kusura, kakma. Gitmem gerekti. Cinayeti* görüntüleri dökice! Pazar fesi saka.k toplanıp geleceği koro çalım. Bunu kak ettin. Blijak.

”, Üstü kapalı mesaj yalnızca Elijah’nın ona kalıcı bir haber sunucusu pozisyonu teklif etmeyi planladığı anlamına gelebilirdi ve bu gerçekten de Andrea’nın hayallerindeki işti. Yine de zerre kadar heyecanlanmadı, bomboş hissediyordu. Posta kutusundaki

kahverengi zarfı düşünmeden alıp yırtarak açtı. Zarfın içinden masaya bir şey düştü. Andrea ufak metal bobini inceledikten sonra Rory ile kendisinin ME London'dan çıkarken çekilmiş fotoğrafını gördü.

Telefonunu çıkarıp Baxter'a mesaj attı. Katilden gelen bu ikinci bildiri önemli bir haber olsa ve haber üzerindeki hak iddiasını daha bir doğrulasa da Andrea fotoğrafı tekrar zarfa yerleştirdi ve çekmecesine kilitledi.

Artık bu oyunu oynamayacaktı.

Ahşap IKEA sehpanın ortasındaki dengesiz mum kümesi, aynı anda hem romantikti hem de yangın tehlikesi arz ediyordu. Kuaför salonunu kapatmak Tia'ya kalmıştı, yani Edmunds eve ondan önce varmış ve derhal akşam yemeği üzerinde çalışmaya başlamıştı. Tia eve dönüp onun çabalarını görünce memnun oldu ve aldığı tek kişilik yemeği buzluğa kaldırdı. Beyaz şarap ve Waitrose tatlısıyla daha da güzelleşen, Edmunds'ın tayininden öncekilere benzer bir akşam geçirdiler.

İşten ayrılmadan önce Edmunds bir dizi eski dosyanın çıktılarını almıştı. Tia uyuduktan sonra onları gözden geçirmeyi planlıyordu. Onları 1,50'lik Tia'nın asla bulamayacağı yüksek mutfak dolaplarının tepesine zulalamıştı ama konu can sıkıcı biçimde Edmunds'ın dikkate almasını gerektirene kadar varlıklarını bile unutmuştu.

Tia göbeğindeki şişkinliği istemsizce ovarak, "Orada miydin?" diye sordu. "O zavallı adam..."

"Hayır."

"Ama patronun oradaydı? O Hint kadının onun ismini andığını duydum."

"Baxter mı? O tam olarak patronum sayılmaz. Ya da... olabilir de."

Peki tüm bunlar olurken sen ne üzerinde çalışıyordun? »

Belli ki Tia nişanlısının işiyle ilgiliymiş gibi yapmaya çalışıyordu. Bilgiler gizli de olsa Edmunds, Tia'yı kırabileceğini sanmıyordu. Araştırmanın en önemsiz ayrıntısını onunla paylaşmaya karar verdi; böylelikle ekipteki rolünün sıradanlığına dair Tia'yı rahatlatmış da olacaktı.

"Haberlerde Kukla'nın resimlerini gördün mü? Sağ kolu bir kadına ait."

"Peki kime?"

"Ben de onu bulmaya çalışıyorum. İki çeşit oje sürmüştü, kimliğini teşhis etmek için bunu kullanabileceğimizi düşünüyorum."

"Tek elde iki tip oje mi var yani?"

"Başparmak ve diğer üç parmak Crushed Candy'yle boyanmıştı ama sonuncusu farklı bir şeydi."

"Bu kadının kim olduğunu anlamanı ojeleri mi sağlayacak cidden?"

"Elimizde sadece bu kadarı var," diye omuz silkti Edmunds.

"Oldukça özel bir şey olmalı, değil mi?" dedi Tia. "Yani bir faydasının olması için."

"Özel mi?"

"Evet, mesela her hafta salona tırnaklarını yaptırmaya gelen kendini beğenmiş bir yaşlı kadın var. Sheri, kadının ojesini özel siparişle getiriyor çünkü içinde gerçek altın tanecikleri mi ne varmış."

Edmunds, Tia'yı dikkatle dinliyordu.

"Dükkânlarda satmıyorlar çünkü çalması çok kolay ve şişesi yüz sterlin falan."

Edmunds heyecanla Tia'nın kolunu yakaladı.

"T, sen bir dâhisin!"

İnternette sadece yarım saat sınırlı üretim ve aşırı pahalı ojeleri aradıktan sonra Edmunds anlaşılması zor rengi bulduğuna ikna olmuştu: Sınırlı Seri Chanel Feu De Russie 347.

“Bu şey 2007 Moskova Moda Haftası’nda şişesi on bin dolara satılmış!” diye okuduTia ve Edmunds gözlüklerini kaldırdı.

“On bin! Sadece bir oje için mi?”

“Herhalde bir yardım etkinliği falandı,” diye omuz silkti Tia. "Her halükârda dışarıda çantalarında bu ojeden bir şişe dolaştıran fazla kişi olduğunu sanmam.”

Baxter ertesi sabah Edmunds’taıı, kendisiyle 10.00’da Sloane Caddesi’ndeki Chanel Boutique’de buluşmasını söyleyen bir mesaj aldı. Ona pazartesi günü dosyadan alınacağını hatırlattığında Edmunds da ona günlerden hâlâ cumartesi olduğunu belirtmişti.

Alarm onu uyandırmayınca geç kalmış ve şimdi neredeyse iki dakikadır bir tekerlekli sandalyenin arkasında takılmıştı. Garland’ın korkunç ölümünden sonra Baxter yalnızca köşesine çekilmek ve güvende hissetmek istemişti, bu yüzden koltuğunda kıvrılıp tüm cuma gecesini televizyon izleyerek geçirmişti. Tek başına neredeyse iki şişe şarap devirmeyi başarmıştı.

Tekerlekli sandalye bir kanalizasyon ızgarasında takıldığında Baxter sollama fırsatını değerlendirip Edmunds’ın yolun biraz ilerisinde onu beklemekte olduğunu gördü. Baxter ekipten birinin bilgi sızdırdığı teorisini çok düşünmüştü. Düşündükçe daha da saçma geliyordu bu. Bilgi sızdıran kişi elbette Wolf olamazdı ve Baxter’in Finlay’ye güveni de tamdı. Simmons sırf Baxter’i savunduğu için disiplin cezası alma tehlikesi altındaydı ve yüzüne karşı asla söylemese de Baxter, Edmunds’a da en az diğerleri kadar güveniyordu.

Edmunds ona ılık bir bardak kahve uzattı ve Tia’nın keşfini anlattı. Baxter onun eski âdetine dönüp kendisinden huysuz [a]miri olarak bahsetmesinden hoşlanmıştı. Önceki gün çaresizce dıtiyaç duyduğu acıma ya da teselli etme hissi şimdi anlamsız gediyordu ve Edmunds’ın ona duyduğu güven, Baxter’in da kendine övenini yerine getirdi.

Oxford Sokağı'ndaki dükkândan bir yönetici onlarla buluşmak üzere çıkagelmişti, İnsanı rahatlatan bir işbilirliğe sahip kadın, bir saati aşkın bir süre boyunca telefonlar açıp Baxter ve Edmunds'ın yerine hesapları kontrol etti. Nihayetinde on sekiz ticari işlemin bulunduğu bir liste çıkardı; içlerinden yedisinin isimleri ve teslimat detayları iliştirilmişti.

"Başkaları da vardı," dedi hoş sesli kadın. "Açık artırmalara, ödül gecelerine ve yardım etkinliklerine yollandılar. İletişim bilgilerini tuttuğumuz insanlar elbette bizim en iyi müşterilerimiz..."

Kadın elindeki çıktıyı okurken bir anlığına dalıp gitti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Baxter.

"Bay Markusson. Oxford Sokağı'ndaki dükkânımızın müdavimidir."

Baxter listeyi kadının elinden aldı ve iletişim bilgilerini okudu.

"Burada Stockholm'de yaşadığı yazıyor," dedi Baxter.

"Vaktini Stockholm ve Londra arasında gidip gelerek geçiriyor. O ve ailesinin Mayfair'de mülkleri var. Bende bir teslimat adresleri olduğundan eminim. Bana bir saniye izin verirseniz..."

Kadın merkez şubenin numarasını tekrar çevirdi.

• "Sence Bay Markusson'un şu anda çıplak halde İsveç'te bir saunada takılıyor olma olasılığı nedir?" diye mırıldandı Baxter, Edmunds'a.

"Ah, öyle değil tatlım," dedi kadın. Telefonu abartılı bir biçimde kendisinden uzakta tutuyordu. "Çünkü buraya dün geldi."

Simmons, Chambers'ın masasında yine boş durmuyordu. Birçok kişi ıvır zıvır sorunlarla yanma gelmiş, vardiya değişimi ve tatil izni talep etmişti ama Simmons önündeki işe odaklanabilmek için kimseyi dinlememişti.

Karısı muhtemel rütbe indirimini iyi karşılamamış ve Simmons gecenin çoğunu ev kredilerini hâlâ ödeyebileceklerine ve

yazın yine tatile gidebileceklerine dair ona güven vererek geçirmişti. idare ederlerdi. Hep etmişlerdi.

Simmons şimdi, Edmunds'ın çıkardığı Khalid davası isimleri listesi ile Kayıp insanlar veritabanım bir bir karşılaştırmak gibi bezdirici bir işin ortasındaydı. Cinayetlerin Khalid'in etrafında yoğunlaştığı konusunda Edmunds kadar ikna olmuş değildi ancak üzerinde çalışacağı daha umut vadeden bir şey de yoktu.

Konsantrasyonu dağılmaya başlamıştı ki nihayet elli yedinci isimde bir eşleşme yakaladı. Tüm detayları görmek üzere rapora çift tıkladı. Rapor 29 Haziran Pazar'a, Kukla'nın keşfedilmesinden bir gün sonrasına aitti ve Londra polisi tarafından oluşturulmuştu. Bu, teşhis edilmemiş üç kurbandan biri olmalıydı.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Simmons.

Baxter ve Edmunds, Mayfaır'in yeşillikli ama yoğun bir ara sokağında, dört katlı konağın kapısına uzanan dik merdivenlerden çıktılar. Koridorda kendilerine doğru takırdayarak gelen ayak seslerini duymadan önce kapıyı iki kere çalmaları gerekti. Kapıyı açan kişi, bir elinde kahvesiyle telefonunu kulağı ve omzu arasına sıkıştırmış iri yarı bir adamdı. Açık sarı saçlarını uzundu ama düzgün bir şekilde taranmıştı, oldukça kaslıydı ve kotunun üstüne pahalı bir gömlek giymişti. Baxter ve Edmunds'a sabırsızlıkla bakarken kuvvetli bir tıraş losyonu kokusu havayı sardı.

"Evet?"

"Bay Stefan Markusson?"

"Benim."

"Polis. Size birkaç soru sormamız gerekiyor."

Baştaki görüntüsüne tezat bir biçimde Markusson sıcakkanlı ve samimiydi. Baxter ve Edmunds'ı, yalnızca Georgia Dönemi tarzında bir bilimkurgu olarak tanımlanabilecek muhteşem evine aldı ve dev bir camdan duvarın süslü bahçeye açıldığı salona götürdü. Baxter, Rory'nin burayı seveceğinden emindi ve olur da

ev sahibi onları bir an yalnız bırakırsa onun için birkaç fotoğraf çekmeye karar verdi.

Markusson kimin geldiğini görmek için aşağı inen kızını yukarı kata geri yolladı ve karısı onlara buzlu çay yapmak üzere mutfağa gittiğinde Edmunds vakitlerini boşa harcadıklarını düşündü. Ancak Baxter'in tecrübeleri ona, erkeklerin karılarına böylesi abartılı hediyeleri nadiren aldığı ve kadın odada değilken Markusson'un daha samimi cevaplar verebileceği yönündeydi.

"Pekâlâ, size nasıl yardımcı olabilirim," diye sordu Markusson. Aksam şimdi daha belirgindi.

"Nisan 2007'de Moskova'da olduğunuzu düşünüyoruz," dedi Baxter.

"Nisan 2007 mi?" Markusson boşluğa baktı. "Evet, moda haftası. Karım bizi bu defilelere sürükler."

"Oradayken aldığınız bir şey hakkında soru sormalıyız..." Baxter duraksadı, adamın on bin dolarlık alışverişini hatırlamasını bekledi. Görünüşe bakılırsa hatırlamıyordu. "Bir şişe Chanel ojesi mesela..."

O sırada Bayan Markusson içeceklerle döndü ve Baxter kadının, kocasının yüzündeki rahatsız ifadeyi fark ettiğini gördü.

Markusson karısının kolunu okşayıp, "Gidip Livia'ya eşlik etsene?" dedi. "İşimiz birazdan biter."

Güzel sarışın ağırbaşlılıkla odadan çıkarken Baxter gözlerini devirdi ve Edmunds onun ruh halinde büyük bir değişim sezdi.

Baxter kapı kapanır kapanmaz, "On bin dolarlık oje diyorduk," dedi.

"Burada, Londra'da tanıştığım bir kadın içindi. O zamanlar çok yolculuk ediyordum ve insan bazen çok yalnız kala..."

"Gerekçesi umurumda bile değil," diye böldü Baxter. "Bu kadının ismi nedir?"

"Michelle."

"Soyadı?"

“Gailey, sanırım. Ben buradayken yemek yerdik. Bu moda şeyleri pek severdi, ben de ona hediye getirmiştim.”

“Ve onunla tam olarak nasıl tanıştınız?” diye sordu Baxter.

Markusson boğazını temizledi. “Arkadaş bulma sitesinden.”

“Zengin-magandalar.com falan mı?”

Markusson bu hakareti sineye çekti, anlaşılan hak ettiğini düşünüyordu.

“Michelle paralı biri değildi; ona hediyeyi alma sebebim de buydu,” diye açıkladı Markusson. “Zor durumda kalmamak için ***farklı*** bir sosyal çevreden birisiyle çıkmak mantıklı gelmişti.”

“Eminim öyledir.”

“Onu en son ne zaman gördünüz?” diye sordu Edmunds. Her zamanki gibi defterine notlar alıyordu. Dalgın dalgın çayından bir yudum aldı ve ağzını şapırdattı. Baxter onu duymazlıktan geldi.

“2010’da kızım doğduğunda bu işe bir son verdim.”

“Ne yüce gönüllüsünüz.”

“Onu o zamandan beri görmedim. Ne komik...”

“Nedir o komik olan?” diye sordu Baxter.

“Onu geçen hafta sık sık düşündüm, muhtemelen haberlerdeki bu şeylerden ötürü.”

Baxter ve Edmunds göz göze geldiler. “Hangi şeyler?” diye sordular bir ağızdan.

“Kremasyon Katılı’nin ölü bulunması. Naguib Khalid, ismi buydu değil mi? Michelle ve ben son görüşmemizde ondan çok bahsetmiştik. Bu onun için büyük bir adımdı.”

“Büyük bir adımdı derken?” diye atladı Baxter ile Edmunds bir kez daha.

“Michelle’in ona atanması...” dedi Markusson düşünceli düşünceli. “Michelle onun gözetim memuruydu.”

21

7 Temmuz 2014 Pazartesi
09.03

Wolf, Cinayet ve Ağır Suçlar şubesine girerken Doktor Preston Hall'un yardımcısından gelen aramayı görmezden geldi. Kendini gayriresmî olarak onun gözetiminden taburcu etmişti. Zaten Wolf'u resmî olarak çalışamaz ilan ettiğine göre Wolf da değerli vaktinin tek bir dakikasını daha bu yaşlı cadalozun kurumuyla geçirmek için bir sebep göremiyordu.

Simmons'ın, psikiyatrının tavsiyesini yok saymak için tek mazereti, Jarred Garland'ın erken ve oldukça umumi ölümüydü Bu kadar az zaman varken ve bütün zorluklar önlerine yığılmışken katili daha da kışkırtmayı göze alamazdı ve cinayet sonrası Baxter'a yollanan mesaj, Wolf'un dosyada kalmaya devam etmesi gerektiğini netleştirmişti.

Simmons'a kalırsa sokaklarda dengesiz bir dedektifin dolanması, bir seri katilin üstü kapalı tehditlerinin yanında hiçbir şeydi. Peki başka kurbanlar da olur muydu? Basına bilgi sızdırılmaya devam edilecek miydi?

Zaten hâlihazırda başa çıkamıyorlardı.

Tuhaf bir biçimde, Wolf onu bir hafta içinde öldürmeyi planlayan bu acımasız canavara karşı, işinde kalmasını sağladığı için günde olmadan biraz minnet duyuyordu. Ona bir teşekkür kartı atacak değildi ama her felakette bir hayır olabiliyordu...

Wolf hafta sonu için Bath'a gitmeye aniden karar vermişti. Kendi ölümü üzerinde pek düşünmemiş olsa da içinde bir şeyler, büyüdüğü evin fırın benzeri kapısının, annesinin fazla pişmiş rostosunun ve görünüşe bakılırsa kaderinde liselerinin üç kilometre çapı çevresinde yaşayıp çalışmak ve ölmek olan en eski arkadaşıyla mahalle barında bir bira içmenin hasretini çekiyordu.

Wolf eve vardığında babasının hayatı boyunca anlattığı aynı hikâyeleri tekrar tekrar dinledi ve bunca zamandan sonra, neden bu kadar sık tekrarlandıklarını ilk kez anladı. Anne babası sadece bir defa, konuşmadaki bir boşluk sırasında cinayetlere ve oğullarının yaklaşan sonuna değindiler; babası hiçbir zaman duygularını gösteren birisi olmamıştı. Belli ki Wolf duştayken bu meseleyi "uzun uzadıya" (bu kadar çok sıcak su harcadığı için ince bir dokundurmaydı) konuşmuşlar ve hayattaki sorunların çoğunda ulaştıkları klasik çözüme ulaşmışlardı: Wolf yukarı kattaki eski odasına geri taşınabilirdi.

"O herifin ta buraya kadar yolculuk etmek isteyeceğini sanmam," dedi babası ona güvenle.

Eskiden olsa Wolf onların naifliğini ve kolaycılıklarını rahatsız edici bulabilirdi ancak durum ona bu sefer olağanüstü eğlenceli geldi. Babası da fikrine güldüğü için ona kızdı.

"Senin büyük şehirli çok bilmişlerin gibi olmayabilirim ama bu aptal olduğum anlamına gelmez," diye terslendi. Her nedense başkentle hep bir derdi olagelmişti ve daha iyi şeylerin arayışıyla "sıkıcı küçük kasaba'Tarını terk ettiğinden beri oğluna farklı davranıyordu. "O kahrolası M4 yolu yok mu! Yol boyu çalışma ve radar var!"

Ne yazık ki bu yalnızca Wolf'u bir kez daha güldürdü ve babası daha da öfkelendi.

Baba William, bir fincan çay almak için hızla çıktığında annesi onu, "William Oliver!" diye azarladı.

Wolf annesinin, her iki ismini de kullanmasından nefret ediyordu. Sanki kasıntı soyadları yeterince kötü değilmiş gibi bu isim de anlamsızdı. Tire işaretlerini alçakgönüllü amaçları için bir kamuflaj gibi görüyordu, tıpkı dışarıdaki kusursuz bahçe ve evin önüne park edilmiş kredili arabanın hiçbir şekilde içerideki sefil odalarla uyuşmadığı gibi.

Wolf evde birkaç iş yaptı ancak bu işler, yan komşu EtheTin kahrolası çitini kapsamıyordu ve kadın ona yanaşmak üzere verandasında aniden belirdiğinde Wolf kendini bahçe duvarının arkasına atarken az daha sakatlanacaktı.

Wolf işe döndüğünde önündeki hafta için kendini dinlenmiş ve canlanmış hissediyordu ama ofisin keşmekeşine tek bir bakış attığında her şeyin değiştiğini fark etti.

Polis Amiri Vanita yeniden Simmons'ın ofisine kurulmuş gibiydi. Simmons ise Chambers'ın eski masasına taşınmış ve bu süreçte, şimdi yanında bir çift mosmor gözle oturan Edmunds'ı da miras almıştı. Baxter, katlanamadığını ve Kukla dosyasıyla hiçbir ilgisi olmadığını herkesin bildiği Blake isimli bir dedektifle derin muhabbetteydi.

Toplantı odasındaki kâğıt tahtasında, ölü kurbanların listesine iki isim daha eklenmişti ve Finlay, Wolf'a, "kafa doktoruyla işi bittiğinde" kendisiyle Belgravia'daki İrlanda Büyiikelçiliği'nde buluşmasını söyleyen bir not yazıp masasına bırakmıştı. Orada Andrew Ford'un korumasını üstleneceklerdi ve bu biraz can sıkıcıydı. Zira Wolf, Ford'u Güney Galler'e bırakıp geri döndüklerini gayet net hatırlıyordu.

Şaşkına dönmüş halde, Simmons ve burnu bariz bir biçimde kırılmış görünen Edmunds'ın olduğu tarafa yürüdü.

"Günaydın," dedi üstünkörü. "Ee, ne kaçırdım?"

Vladeline Ayers dört sene boyunca Collins & Hunter için çalışmış ve kamuoyunun gündemindeki dava boyunca Naguib Khalid'in savunma avukatlığını üstlenmişti. Simmons, Kayıp İnsanlar dosyasındaki ismi hemen hatırlamıştı. Ayers, Wolf'a ve genel olarak Londra polisine yönelik aşağılayıcı ve genellikle propaganda havalı saldırılarda başı çekmişti. Küstah açıklamaları ve Wolf'un, sanık sandalyesindeki müvekkiliyle yer değiştirmesine dair meşhur önerisi dâhil, mahkeme salonundaki tartışmalı sözleriyle herkes tarafından tanınmıştı.

Ayers'm isminin listede bulunması, Edmunds'ın baştan beri haklı olduğunu gösteriyordu. Bu olay Khalid'le ilgiliydi ve hep öyle olmuştu. Polis memurlarını kadının Chelsea'deki evine gönderme süreci yalnızca, uyumsuz Kukla'yı bir arada tutan soluk, kırılgan gövdenin Ayers'a ait olduğunu resmî olarak doğrulamak için bir formaliteydi. Soruşturmadaki bu trajik ama ümit vadeden ilerlemeye rağmen ekip, Michael Gable-Collins'in dosyayla ilgisini çözmekten hâlâ uzaktı.

Sadece üç saat sonra Baxter ve Edmunds, on bin dolarlık bir oje ve aşırı ikiyüzlü bir İsveçli sayesinde, Khalid'in gözetim memuru Michelle Gailey'nin beşinci teşhis edilmemiş kurbanları olduğuna dair bir doğrulamayla ofise döndüler. O dönemki her nasılsa daha önemli meseleler sebebiyle gölgede kalsa da Khalid'in ehliyetsiz araç kullanmaktan hüküm giydiği ve son kurbanını öldürürken Michelle Gailey'nin denetiminde olduğu ortaya çıktı.

Kukla'yı meydana getiren altı vücut parçasından yalnızca biri teşhis edilmemiş durumdaydı artık. Davayla ilgili olabilecek başka hiç kimse hakkında kayıp ihbarı olmasa da Simmons, son kurbanlarının isminin sayfada bir yerlerde gözlerinin içine baktığından emindi. Listenin başından tekrar çalışmaya başladı ve yalnızca doğrudan bağlantı kurduğu ya da Kukla'nın keşfinden bu yana görüldüklerinden emin olduğu isimlerin üstünü çizdi.

Pazar sabahı şafak sökerken Rachel Cox, pitoresk Galler kasabası Tintern yakınlarındaki tarihî kulübede gece vardiyasının sonuna yaklaşmıştı. Koruma Servisi'nde yalnızca bir seneyi aşkın süredir çalışıyordu ama o zamana kadar kendisini yolladıkları yerler içinde burası açık ara en keyiflisi olmuştu. Ne yazık ki aynı zamanda cn sıkıntıhsıydı.

Andrew Ford vaktinin çoğunu Rachel ve ortağına küfürler yağdırarak ya da bu narin, küçük evin içinde etrafa bir şeyler fırlatarak geçirmişti. Cuma akşamı başarısız bir ateş yakma girişiminde az daha sazdan yapılma kulübeyi yakıyordu ve cumartesi öğlen, Ford'un kulübeden kaçmasını engellemek için Rachel ile ortağının zor kullanmaları gerekmişti.

Finlay barajın orada ona birkaç tavsiye verse de Rachel duyduklarını kulak ardı etmişti ama şimdi birkaç saatlik uyku sonrası kasabaya kadar gidip eve gizlice birkaç şişe alkol sokmayı gerçekten düşünüyordu. Bunu dedektiften saklaması gerekecekti ama böylesi bir hareketin Irlandalı misafirleriyle kalan gecelerini daha katlanılabilir kılacağından şüphesi yoktu.

Neyse ki Ford saat üç civarı pilini tüketip uyuyakalmıştı. Rachel koridor ışığının saçtığı huzurlu aydınlıkta, ılık mutfaktaki boğumlu ahşap masada oturuyordu. Horlamaları dinliyor ve gırtlaktan gelen seslerdeki her aralıkta nefesini tutuyor, Ford'un uyanmaması için dua ediyordu. Yeniden uykusunun geldiğini hissettiğinde, dedektifin tavsiyesini dinleyip etrafı kolaçan etmek üzere ayaklandı.

Gıcırdayan döşeme tahtalarını ayaklarının ucunda geçti, ağır arka kapının kilidini olabildiğince yavaş açtı ve dışarıdaki serin sabaha adım attı. Botlarını giyip şafak öncesi ışığında nemli çimlerde gezindi ve ayıldığını hissetti. Soğuk hava gözlerine battı ve Rachel ceketini yanma almadığına pişman oldu.

Bahçe duvarına göz atarken elli metre ötesinde, ön giriş kapısında duran belli belirsiz bir figür yüreğini ağzına getirdi.

Rachel tara olarak, silahlı ortağının uyuduğu yatak odasının altındaydı. Seslense yirmi saniye içinde burada olurdu ama onu gereksiz yere uyandırmak ya da telsizini mutfak masasında unuttuğu gerçeğine dikkat çekmek istemedi, bu yüzden durumu kendi başına incelemeye karar verdi.

Dikkatle biber spreyini çıkardı ve arkadaki akkorlaşan tepelere gölge düşüren hayalî figüre yaklaştı. Evin güvenliğinden uzağa attığı her adımda sıcaklık düşüyor gibiydi ve zorlama, ağır nefes alıp verişi, zaten korkutucu olan vaziyete uğursuz bir sis ekliyordu.

Birkaç dakika sonra güneş, inişli çıkışlı ufka hâkim olacaktı. Şu anda ise Rachel ses çıkarmadan karaltıya on metre kadar yaklaşmış ve hâlâ öne çıkan bir özellik görememişti ama uzun birisiydi ve Ön kapıya bir şeyler yapıştırıyordu. Rachel'ın varlığından haberdar olduğuna dair bir belirti de göstermiyordu, ta ki Rachel çakıl taşlı patikaya çıkmak zorunda kalana kadar. Soğuk taşlar botlarının altında gürültüyle çıtırdadı ve karanlık figür yaptığı işi aniden kesip Rachel'ıı olduğu yöne baktı.

Rachel olabildiğince kendinden emin bir sesle, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Polis memuru olduğunu yalnızca son çare olarak açıklamak üzere eğitilmişti. Bir adım daha attı. "Yardımcı olabilir miyim dedim?"

Rachel telsizi unuttuğu için kendine öfkelendi. Şimdi kulübeden neredeyse elli metre uzaktaydı ve ortağım uyandırmaya dair en ufak bir umudu olabilmesi için avazı çıktığı kadar haykırmak zorundaydı. Bunu daha erken yapmış olmayı diledi. Karaltı hareketsiz durdu. Cevap vermedi ama Rachel onun hırıltılı nefes alıp verişini duyabiliyor ve sanki yangım haber veren duman gibi, aralarındaki boşluğu dolduran ritmik sis bulutlarını görebiliyordu.

Rachel başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissetti. Nihayet imdat çığlığı atmak üzere kocaman, soğuk bir nefes aldı ve karaltı kaçmaya başladı.

Edmunds pazar gecesi yolculukla geçen günden bitkin bir halde eve dönmüştü. Ford'u Finlay'nin denetimine bırakmışlardı ve Baxter da onu evine götürecek nezaketi göstermişti.

Daha kapı eşiğinden adımını atar atmaz Tia ona, "Dikkat et kedi kaçmasın!" diye bağırdı.

"Kim kaçmasın?"

Neredeyse takılıp düştüğü minik tekir kedi altından geçip ön kapıya çarptı.

"T? Bu da nesi?" diye sordu Edmunds.

"İsmi Bernard ve sen dışarıdayken bana arkadaşlık edecek," dedi Tia meydan okurcasına.

"Bebek gibi mi yani?"

"Bebek henüz doğmadı ama, değil mi?"

Dost canlısı yavru kedi ayaklarına sürünürken Edmunds mutfağa doğru yalpaladı. Tia ise belli ki halinden memnundu ve Edmunds eve geç kaldığı için şikâyet bile etmedi, Edmunds da karşı çıkmaya ya da kedilere alerjisi olduğunu hatırlatmaya yeltenmedi.

Vanita pazartesi sabahı Simmons'ın yerine geçip dosyanın sorumluluğunu üstlendi. Yine Chambers'ın masasında olan Simmons birimin daha yakın bir parçası olmayı dört gözle bekliyordu ama işler sakinleştiğinde kendisini bekleyen disiplin cezası için aynı şey söylenemezdi. Bu arada Baxter da sıradan görevlere verilmişti.

İlk dosyası, aldatan kocasını bıçaklayarak öldüren bir kadındı. İşin tadını kaçıran bir şekilde kadın suçunu hemen itiraf etmişti. Dolayısıyla Baxter beş saniyelik soruşturma işini tamamlamak için saatler boyunca sıkıcı evrak doldurma işi yapacaktı. Ayrıca Saunders'ın tiksinç ekibindeki, tanıştıklarından beri ona ilgisini belli edip duran Blake'in yanında çalışmak zorundaydı. Baxter'in, bu adama katlanamadığını kimsenin fark etmeyeceği kadar yetenekli bir oyuncu olması ise iyi bir şanstı.

Simmons o hafta sonunun güncellemelerini toplantı odasındaki düzensiz tahtaya karalamıştı:

1. (KAFA) Kremasyon Katili Naguib Khalid
2. (GÖVDE) ==? - Maddine Ayers - (Khalid'in savunma avukatı)
3. (SOL KOL) platin yüzük, avukatlık şirketi? - Michael Gable-Collins - neden?
4. (SAĞ KOL) oje? - Michelle Gailey - (Khalid'in gözetim memuru)
5. (SOLBACAK)-?
6. (SAĞ BACAK) Dedektif Benjamin Chambers - neden?

B - Vijay Rana/Khalid (Kardeş/Muhasebeci) davada değildi
C - Jarred Garland (Gazeteci)
D - Andrew Ford (Güvenlik görevlisi/alkolik/baş belası) - Sanık Sandalyesi Koruma Memuru
E - Ashley Lochlan (Garson) ya da (dokuz yaşında kız)
F-Wolf

Edmunds o sabah işe hazırlanırken ailelerinin son üyesini tamamen unutmuştu ama koridorda uyuyan tüy yumağına kazara çarpıp yüzüstü yere kapaklanınca aklı başına geldi.

Tia ise elbette Bernard'ın tarafını tutmuş ve Edmunds'a bu kadar çok düşüp orasını burasını kanatarak kediyi korkutmamasını söylemişti...

22

7 Temmuz 2014 Pazartesi
11.29

Andrea ***YAYINDA*** ışığı söner sönmez mikrofonunu çıkardı ve hızla stüdyodan çıkıp haber merkezine döndü. Elijah randevularını 11.35'e ayarlamıştı ve Andrea onun ofisine doğru merdivenlerden çıkarken Elijah hep istediği şeyi teklif ederse ne diyeceğini hâlâ bilmiyordu.

Baxter'a yardım etmeyi kabul ettiğinde bu amansız mesleği bırakmaya kararlıydı ancak hatalı telafi çabası fena geri tepmiş, bir yandan da şöhretini ve bir gazeteci olarak etkisini baş döndürücü seviyelere çıkarmıştı. Her nasılsa, kendim pislikten kurtarma kavgasında yalnızca daha da çok pisliğe batmıştı.

Elijah onun geldiğini gördü ve ilk defa o kapıyı çalmadan Andrea için kapıyı açarak onun kafasını toplamak için çok ihtiyaç duyduğu ilave saniyeleri elinden almış oldu. Elijah hafif ter kokuyordu ve kollarının altında koyu lekeler belirmeye başlamıştı. Herhangi bir yerini gererse yırtılacakmış gibi görünen dar, mavi bir gömlek ve gülünç derecede orantısız görünümünü daha da vurgulayan dar, siyah bir pantolon giymişti.

O iğrenç espressolarından teklif ettiğinde Andrea reddetti ve devamında Elijah nadiren şaşırdığını ama Andrea'nın, kendi-

sinden beklemediği şeytani bir içgüdü sergilediğini kabul etmek zorunda olduğunu uzun uzun anlattı. Arkasındaki projektöre', bir grafik tablosunu yansıtan düğmeye bastı ve bakmaya bile tenezzül etmeden numaraları ezberden okumaya başladı. Andrea gülüşünü saklamak için çabaladı, Elijah'nm bahsettiği orantısız çizelgenin yarısı, kafasını çevirip bakmayacak kadar kurumlu olmasa, kendisinin de fark edeceği üzere ofis penceresinde kayboluyordu.

Elijah, onu sanki özenle düzenlediği (ne iğrenç ki öyle de denilebilirdi) canlı bir televizyon yayınıymış gibi, Garland cinayetindeki müthiş işi için kutlarken Andrea dalıp gitti. Garland'ın can çekişme görüntüleri gözünün önüne gelmişti ki Elijah nihayet asıl meseleyi açıkladı:

"...yeni akşam haberleri bülteni sunucumuz!"

Andrea cevap vermeyince havası bozuldu. "Ne dediğimi duydun mu?" diye sordu.

"Evet. Duydum," dedi Andrea alçak sesle.

Elijah koltuğunda arkasına yaslandı, ağzına bir sakız attı ve bilmiş bilmiş başını salladı. Konuşmasına devam ederken farkında olmadan küçümser bir tavırla onu parmağıyla işaret ediyordu.

Andrea'nın içinden o parmağı kırmak geçti.

"Ne olduğunu anladım," dedi Elijah ağzı açık sakız çiğneyerek. "Mesele Wolf'la ilgili... Şöyle düşünüyorsun; Elijah benden kameranın karşısına geçip eski kocamın ölümünü dünyaya duyurmamı gerçekten bekliyor olamaz, değil mi?"

Andrea, lafının bu şekilde ağzına tıkılmasından nefret ediyordu ancak Elijah haklıydı. Başını aşağı yukarı salladı.

"Eh, şansına küs bebeğim," diye terslendi. "Bu işi bu kadar ilgi çekici kılan da bu olacak. Wolf'un hayatının aşkının, onun ölüm haberini sunmasını izlemek varken kim bayık BBC'yi izler. Bu kaaaçmaaazz!"

Andrea acı acı gülüp gitmek üzere ayağa kalktı. “Sen inanılmazsın.”

“Ben gerçekçiyim. Bunu zaten yaşayacaksın. Neden kamera açıkken yaşayıp o esnada kendinden bir yıldız da yaratmayasın? Ah! Onu cinayetin önceki gecesi bir söyleşi yapmaya da ikna edebilirsin. Ne kadar dramatik olur. Birbirinize elveda deyişinizi yayınlarız.”

Andrea ofisten hızla çıktı ve ardından kapıyı çarptı.

“Bunu düşün!” diye bağırdı Elijah arkasından. “Cevabını bekleyeceğim, şu ya da bu şekilde, hafta sonuna kadar!”

Andrea yirmi dakika içinde kameraların önüne dönecekti. Sakince kadınlar tuvaletine yürüdü, kabinlerde kimse ohıp olmadığını kontrol etti, kapıyı kilitledi ve gözyaşlarına boğuldu.

Edmunds boş adli tıp laboratuvarında Joe’yu beklerken gürültüyle esnedi. Tıbbi atık çöpü ve buzdolabı arasında sıkışık bir köşede durmayı seçmişti. Tesadüf eseri, burası aynı zamanda Edmunds’ın defterine not alırken sık sık başını kaldırıp baktığı büyük kadavra buzluğundan en uzaktaki noktaydı.

Mutfak dolabının tepesine zulaladığı dava dosyalarını incelemiş ve saat üçe kadar uyumamıştı. Tia’nın dosyaları orada bulması imkânsız olsa da yeni evcil hayvanı, perdelerden tırmanıp dolabın tepesine çıkarak evrakları keşfetmişti. Dahası, oldukça önemli bir tanık ifadesinin üzerine küsmüştü. Edmunds henüz öğle yemeği vakti bile olmamasına rağmen bu kadar yorgun hissettiği için endişelendi. En azından bitkinliğine değiyordu; kesinlikle daha derinlemesine araştırılması gereken bir dosyaya denk gelmişti.

Joe laboratuvara girdiğinde, “Yok artık! Sana ne oldu böyle?” diye sordu.

Edmunds köşesinden çıkıp sıkıntıyla kırık burnuna dokunurken, “Önemli bir şey değil,” diye cevapladı.

“Neyse, bu kesinlikle o,” dedi Joe. “Üç fotoğraf da aynı kamerayla çekilmiş.”

“Lütfen kan örneğinden bir şey bulduğunuzu söyle.”

“İstersen söyleyeyim ama yalan söylemiş olurum. Veritabanımızda yok.”

Edmunds daha çok kendi kendine, “Bu da demek oluyor ki onu hiç tutuklamadınız,” dedi. Artık arşivlenmiş dava dosyalarının büyük bir kısmını rahatlıkla cleyebilirdi.

“Kan grubu: 0 pozitif.”

“Nadir bulunan grup bu muydu?” diye sordu Edmunds umutla.

“Ellini sallasaıı ellisi bulunan,” dedi Joe. “Mutasyon ya da hastalık belirtisi yok, alkol ya da uyuşturucu kullanmıyor. Göz rengi gri ya da mavi. Yani nasıl desem, yalcın zamanların en çılgın seri katili için acınacak kadar sıkıcı bir kan.”

“O halde elinizde hiçbir şey yok mu?”

“Öyle demedim. Bot izleri 45,5 numaralık ve sırt deseninden asker botu olduğu anlaşılıyor, o halde belki de ordudan biridir?”

Edmunds not defterini tekrar çıkardı.

“Olay mahallindeki adli tabipler, izlerde asbest, katran ve vernik kalıntılarının yanı sıra çevredeki topraktan çok daha yüksek oranlarda bakır, nikel ve kurşun bulmuşlar. Belki bir toptancı dükkânında çalışıyordur?”

“Araştıracağım. Teşekkür ederim,” dedi Edmunds defterini kapatıp.

“Hey, duydum ki gövdeyi teşhis etmişsiniz. O dövmenin ne olduğunu çözebildiniz mi?” diye sordu Joe.

“Kafesten kaçan bir kanaryaymış.”

Joe şaşırmış gibiydi. “Sildirmekle uğraşmak için tuhaf bir şeymiş.”

Edmunds omuz silkti. “Herhalde kadın bazı kanaryaların gerçekten kafeslere ait olduğunu fark etti.”

İrlanda Büyükelçiliği, Belgravia'daki geniş köşe mevkisinden Buckingham Sarayı arazisine bakan beş katlı, heybetli bir yapıydı. Bu esintisiz güneşli günde Wolf, kalabalık kaldırımın tepesine dökülen solgun bayrakların gölgesinde, devasa kemerli sütundan binaya giriş yaptı. Geniş antre, aynı zamanda aşağıdaki bodrum katma yangın çıkışı bulunan servis alanının üstünde bir köprü görevi görüyordu.

Wolf'un bir iki büyükelçiliğe girip çıkmışhğı vardı, hiçbiri gönüllü olarak değildi ve hepsinden aynı izlenimle ayrılmıştı: Yüksek tavanlar, eski resimler, süslü aynalar ve henüz kimse oturacak cesareti toplayamamış gibi duran rahat görünümlü koltuklar aynı anda hem misafirperver görünmek hem de bir şey kırmadan gitmenizi isteyen ensesi kalın akrabanızı ziyaret etmek gibiydi. Bu büyükelçilik de bir istisna değildi.

Wolf kamuya açık alandaki güvenliği geçtikten sonra karmakarışık süslenmiş cam göbeği mavisi duvarların çevrelediği büyük bir merdivenle karşılaştı. Yukarı çıkışında üç ayrı yerde durduruldu ki bu ümit vericiydi ve devamında Andrew Ford'un şık koridoru inleten bağırtısının onu karşıladığı en üst kata ulaştı.

Wolf bu kavgacı adamla bir kez daha yüzleşmeden önce son bir dingin an için ötedeki saraya baktı. Kapıdaki silahlı memura gülümsediğinde adam jeste karşılık vermedi ve Wolf gösterişli odaya girdiğinde Finlay'nin sakin bir biçimde televizyon izlerken Ford'un yaramazlık yapan bir bebek gibi zeminde kıvrandığını gördü.

Oda, normal şartlar altında belli ki bir ofis olarak kullanılıyordu. Bilgisayarlar, masalar ve dosya dolapları ya tamamen kaldırılmış ya da nezaketsiz misafirlerine yer açmak için en uzaktaki duvara yığılmışlardı. Bilileri bu kadar kısa vakitte bile odaya uyku tulumu, su ısıtıcı, koltuk ve televizyon koyma zahmetine katlanmıştı.

Alışkanlıkların insanı olan Ford görünüşe bakılırsa şık deri koltukta, televizyonun önünde uyumuştu. Zira bekâr evindeki

kokuşmuş, lekeli yorgan şimdi orada serili duruyordu. Enkaz halindeki adamın böylesine dekadan bir çevrede yaşaması tuhaf bir görüntü yaratıyordu ve Wolf, tüm eşyaları içinde Ford'un ülkenin bir ucuna götürüp geri getirmek için bu iğrenç paçavrayı seçtiğine inanamıyoıdu.

Sanki iki eski arkadaşlarmış gibi, "Wolf!" diye bağırdı Ford. Sonra da heyecanla uludu.

Finlay de battaniyesiz diğer koltuktan neşeyle el salladı.

Wolf, Finlay'ye, "Seni gördüğünde nasıl ses çıkarıyor?" diye sordu.

"Korkarım tekrar edemeyeceğim. Pek arkadaş canlısı bir ses ► değil ama..."

Ford yerden kalktı ve Wolf onun ellerinin durmadan titrediğini gördü. Irlandalı, aşağıdaki sokağa bakmak üzere pencereye koşmuştu.

"O geliyor Wolf. Beni öldürmeye geliyor!" dedi Ford.

"Katil mi? Eh... evet," dedi Wolf kafası karışmış gibi. "Ama öldüremeyecek."

"Öldürecek. Öldürecek. Her şeyi biliyor, değil mi? Daha önce nerede olduğumu biliyordu. Şimdi de nerede olduğumu bilecek."

"O pencerenin önünden çekilmezsen öğrenecek. Otur."

Finlay hayatının son on yedi saatini cehenneme çeviren çocuksu adamın itiraz etmeden boyun eğişini öfkeyle izledi. Wolf da arkadaşının yanında bir yere oturdu.

"Gece iyi miydi?" diye sordu neşeyle.

"Eğer aynı şekilde devam ederse onu ben öldüreceğim," diye Homurdandı Finlay.

"Son içkisini ne zaman içti?"

"Erken saatlerde."

Wolf yoksunluk belirtilerinin uzun süreli bir alkolikteki olası etkilerini kendi tecrübelerinden biliyordu. Ford'un artan endişesi ve titreme hezeyanı başlangıcı, iç açıcı işaretler değildi.

“Bir içki içmesi gerekiyormuş gibi duruyor,” dedi Wolf.

“Bana güven, sordum. Büyükelçi hayır dedi.”

“Sen çıkıp biraz ara versene?” dedi Wolf, Finlay’ye. “Sigarasızlıktan ölüyorsundur.”

“Burada ölen benim!” diye bağırdı Ford arkadan.

Wolf da Finlay de onu duymazlıktan geldiler.

“Dışarıdayken bize de birkaç şişe... ***limonata*** al,” dedi Wolf kaş göz yaparak.

Simmons elinde kahveyle Vanita’nın kapısının önünden geçti.

“Çaaçaa çod,” gibi bir şeyler homurdandı Vanita, belli ki yine en sevdiği FFintçe küfrü savuruyordu.

Simmons yüzünden bütün bir sabahı birikmiş evrak işleri ve Simmons’ın cevap yazmadığı postalarla uğraşarak geçirmişti. Bir sonraki mesajı açtı; bu da bir başka güncellemeydi, Kukla soruşturmasındaki herkese yollanmıştı. Vanita alıcılar içinde Chambers’ın da ismini gördü ve iç çekti. Simmons onun ölüm haberini alır almaz protokoller uyarınca binaya giriş kartını derhal iptal ettirmişti ancak emektar memuru veritabanından kaldırmak ve eşyalarını toparlamak, Vanita’nın yapılacaklar listesinde son sıralardaydı.

Sonu gelmez güncellemelerin her birinde ölü meslektaşlarının ismini yaymalarının yakışık almayacağını düşünen Vanita, Chambers’ın silinmesi için aceleyle bir talep yazdı ve listesindeki bir sonraki işe geçti.

Simmons ve Edmunds yalnızca yarım metre aralıklarla oturmalarına rağmen bir saati aşkın süredir sessiz sedasız çalışıyorlardı. Edmunds asabi amirinin etrafında kendini şaşırtıcı biçimde huzurlu hissediyordu. Belki de Baxter’la geçen üç ay onu sertleştirmişti, her durumda sessizlik iyi hissettiriyordu; kendilerini işlerine kaptırmış iki profesyonel, işlerinin ehli, entelektüel ruhlar, karşılıklı saygı çerçe...

Simmons dönüp Edmunds'a baktı ve düşünce akışını böldü.

"Daha sonra bana hatırlat da sana kendine ait bir masa getirteyim, olur mu?"

"Elbette efendim."

Sessizlik bundan sonra çok daha az huzurlu hissettirdi.

Simmons hâlâ yoğun emek gerektiren, listedeki seksen yedi kişinin her birine ulaşma işiyle meşguldü. İlk turunda yalnızca yirmi dört tanesinin isminin üstünü çizebiimeyi başarmıştı. Sayfayı çevirip en baştan tekrar başladı, son kurbanı teşhis ettikten sonra tüm bilmecenin çözüleceğine inancı tamdı.

Bir liste oluşturma fikrini ilk ortaya atan Edmunds, soruşturmanın payına düşen kısmında Simmons'ın nasıl ya da ne zaman hak iddia ettiğinden emin değildi ama bunu sorgulamaya da niyeti yoktu. Zaten işi başından aşkındı, Kukla kurbanları ve Naguib Khalid arasındaki olası tüm bağları araştırmakla meşguldü.

Chambers ya da Jarred Garland'la bir bağlantı bulamasa da polis memurlarının ve gazetecilerin yıllar içinde düşmanlardan oluşan uzun bir liste edinmeye yatkın olduklarını fark etmişti. Dikkatini Michael Gable-Collins, Başkan Turnble ve garson Ashley Lochlan'a odaklamaya karar vermişti.

Öfkeliydi. Bu insanları birbirlerine bağlayan bir şey vardı ama anahtarın Khalid olduğunu bilmelerine rağmen her nasılsa büyük resmi göremiyorlardı.

Baxter, Wolf'un apartmanından sadece iki sokak ötedeki bir geçitte, ciddi bir cinsel saldırı suçunun olay mahallindeydi. Burası korkunç bir bölgeydi. Delil aramasına yardımcı olmak üzere bir çöp kutusuna çıkmayı kabul etmeyerek Blake'in canını sıkmıştı ve görgü tanığı araması gerekirken aklı büyükelçilikteki Wolf ve Finlay'ydeydi. Andrew Ford'un hayatını tehdit eden saldırının gerçekleşmesi için yalnızca bir buçuk gün kalmıştı. Ayrıca Edmunds'ı da özlüyordu. Onu bir yavru köpek gibi her yerde takip

etmesine öyle alışmıştı ki daha o sabah, boşluğa emredercesine bağırmıştı.

Sıkılmıştı. Genç bir kadının başına gelebilecek en korkunç olayı soruştururken durumu kabullenmesi çok fena bir şeydi ama sıkılmıştı işte. Garland kendisinden sadece birkaç metre ötede çırpınırken yaşadığı ümitsizlik hissini düşündü. Onun elini tutuşunu, onu hayata tutundurmaya çalışmasını ve hemşirenin onun ölüm haberini vermek üzere yanlarına gelişini hatırladı.

Adrenalini özlüyoıdu. O gün, bütün hayatının en kötü günlerinden biriydi ama hepsini baştan yapması gerekse yine yapardı. Bir derdi mi vardı yoksa? Rahatsız edici hatıralar, hiç hatıra olmamasından iyi miydi? Korku ve tehlike hissi, hiçbir şey hissetmemeye yeğlenebilir miydi? Katil de kendi barbarlıklarını meşrulaştırmak için kendine bu çeşit sorular mı soruyordu?

Baxter kendi kendini bu düşüncelerle korkuttu ve gidip biraz çalışmaya karar verdi.

Wolf ve Finlay neredeyse duyulmayacak kadar kısık sesle ***Top Gear***'ın tekrarını izlerken Ford diğer koltuktaki yorganın altında gürültüyle horluyordu. Yaklaşık bir buçuk şişe "limonata" sonrasında sızmış ve iki dedektife bir saatliğine huzur vermişti.

Finlay mümkün olduğu kadar sessize, "Thomas Page," diye fısıldadı.

"Ne?" dedi Wolf.

"Thomas Page."

"Piç kurusu. Benim iki dişimi..."

"...kırmıştı, çalıştığın bir olay mahallinde. Biliyorum."

"Hep öfkeli biriydi."

"Sen de hep ukalaydın," diye cevapladı Finlay omuz silkerek.

"Şimdi neden onun bahsini..."

"Hugh Cotrill," diye araya girdi Finlay.

"Şerefsiz," diye gürledi Wolf. Ford da yerinde kıpırdandı.

"İşini yapıyordu," dedi Finlay gülümseyerek. Wolf'u bilerek kızdırdığı ortadaydı.

"Ama sonra müvekkili saatini çaldı, adi herif. Ne demeye çalışıyorsun?"

"Demek istediğim: Pek çok şey olabilirsin Will ama bağışlayıcı biri değilsin. Kin tutuyorsun. Herhalde zamanında sana söylediğim ya da yaptığım bir şeyden ötürü benden de nefret ediyorsundur."

"Söylediğin bir şey yüzünden, evet," diye meseleyi aydınlığa kavuşturdu Wolf gülerek.

"Bu pislik iyi bir gününde de çok sevilebilir değil ama ondan ***gerçekten*** nefret ediyor olmalısın. Bileğini üç yerinden kırdı ve muhtemelen Khalid'in hayatını kurtardı."

"Tekrar edeyim," dedi Wolf. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Bir şey demeye çalışmıyorum. İşlerin ilerleyişi sence de tuhaf değil mi? Bir adamı korumakla sorumlusun ama adamı bir saniye için bile korumak istediğine inanmıyorum."

Televizyondaki bir şey dikkatlerini bir an için dağıttıktan sonra, "Bir konuda haklısın," diye fısıldadı Wolf. "İşler çok tuhaf ilerledi. Öyle bir yere geldim ki bu gö..."

Wolf kendini tutup küfretmekten vazgeçti ve Finlay onun kendine hâkim oluşunu takdirle karşıladı.

"...bu herifin hayatını kurtarmayı her şeyden çok istiyorum çünkü eğer ***onu*** kurtarırsak sonra belki, sadece belki, ***beni*** de kurtarabiliriz."

Finlay başını sallayarak anladığını ifade etti ve Wolf'un sırtını acı verecek kadar içten bir şekilde sıvazladıktan sonra televizyondaki programa döndü.

23

8 Temmuz 2014 Salı
06.54

Wolf, Finlay ve diplomatik koruma memuru çılgın adamı odaya geri sokmaya uğraşırlarken, "Bırakın beni," diye haykırdı Ford. "Beni öldürüyorsunuz! Öldürüyorsunuz!"

Sıska ve hasta adam şaşırtıcı biçimde güçlüydü ve üçü birlikte, üç dakikalık panik esnasında onu eşikten geri çekmeyi ancak başarmışlardı. Ford hâlâ eliyle kalın kapı pervazını sıkıca kavramış haldeydi ve bacaklarıyla vahşi tekmeler savuruyordu. Arka planda Andrea televizyondan dünyaya sesleniyor, kafasının üstündeki ölüm Saati, Ford'un son saatlerini geri sayıyordu. Andrea sokaklardan yayın yapan bir muhabire bağlandı ve Wolf ekranda aniden kendisi ve ortaklarının Ford'la boğuştukları görüntüler belirince irkildi.

Wolf karşı binadaki bir pencereden tehlikeli biçimde sarkmış bir manyağın tuttuğu kameranın yerini tespit etmek üzere başını çevirdiğinde az daha çılgın adamı elinden kaçırıyordu. Neyse ki Diplomatik Koruma Memuru takviye istemişti ve o anda iki silahlı adam daha yardımlarına koştu.

“Perdeleri kapatın,” diye bağırdı Wolf çaresizlik içinde.

İlci memur da televizyona baktı ve durumu derhal kavradı. Biri pencereye doğru koşarken diğeri Ford’un havayı döven bacaklarını yakaladı. Hepsiyle başa çıkamayacağını anlayan Ford kendini bıraktı ve ağlamaya başladı.

“Beni öldürüyorsunuz,” diye tekrar edip durdu.

Wolf yeni gelenlere, “O muhabirleri binadan çıkarmalıyız,” dedi ve adamlar başlarını sallayıp hızla odadan çıktılar.

“Beni öldürüyorsunuz!”

“Kapa çeneni!” diye patladı Wolf.

Simmons’la konuşması gerekiyordu. Ford’u zorla alıkoyanken hukuken nerede durdukları hakkında hiçbir fileri yoktu ve becerikli olduğu kabul edilmesi gereken bir kameraman yüzünden teknik olarak hepsi saldırıyla suçlanabilirlerdi. Böylesi konularda Vanita’ya danışması gerektiğinin farkındaydı ama onun cevabının, halkla ilişkiler ekibiyle uyumlu ve kendi kıçını kurtarmaya yönelik olacağını biliyordu. Simmons ise gerçek dünyada işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu.

Yarım saat sonra Wolf, durumu neyse ki işe takdir edilesi biçimde erken gelen Simmons’la görüşmüş durumdaydı. Yardımlarını reddetme tehdidinde bulunan Garland’ın tersine, Ford’un “akıl sağlığı yerinde” birisi olarak sınıflandırılamayacağında hemfikir oldular. Dolayısıyla polisin, onun özgürlük hakkını geçici olarak hükümsüz kılması Ford’un yararınaydı.

En iyi ihtimalle bile belirsiz bir durumdalardı ve açıkçası her yolu deniyorlardı. Protokol gereği kalifiye bir tıp doktorunun hastayı etraflıca muayene etmesi ve imzalayarak onaylaması gerekirdi. Ancak Elizabeth Tate olayından sonra Wolf dünya yıkılsa bile kimseyi Ford’un yanına yaklaştırmazdı.

Büyükelçi haber bültenini gördükten sonra elçiliğe geri dönmüştü. Wolf onlara yardım etmek için varını yoğunu ortaya koyan bu nüfuz sahibi adama bu kadar küstahça davrandığı için

biraz suçlu hissediyordu. Personelini basına bilgi satmakla suçlamış ve sızıntının kaynağına dair bütünlüklü bir soruşturma yapmak istemişti (böyle bir hakkı olmasa da). Daha sonra özür dilemek zorunda kalacaktı.

Ford'la geçen zorlu gecenin sonrasında aşırı yorgun ve asabiydi. öfkesini yanlış kişiye yöneltmişti. Kızgınlığının asıl hedefi, bir kez daha bencilce izlenme oranı peşinde koşarak bir başka hayatı daha pervasızca tehlikeye atan Andrea olmalıydı. Wolf bu defa onun devamlı müdahalelerinin sonucunu umursamamasına izin vermeyecekti. Bu adama bir şey olursa Andrea'nın sorumlu tutulacağından emin olacaktı.

Simmons, Ford'u götürebilecekleri başka bir yer bulmalarını önermiş ancak Wolf bu fikre katılmamıştı. Şehirdeki gazetecilerin yarısı aşağıdaki sokakta toplanmış bekliyordu. Telefonda konuşurlarken bile çılgın hareketliliğin vızıltısının pencerelerden sızdığını işitebiliyordu. Fordu'u giderek büyüyen kalabalığa göstermeden ya da takip edilmeden asla bir yere taşıyamazlardı. Burada ise güvenli bir binadalardı ve onu en iyi burada koruyabilirlerdi.

Wolf odaya döndüğünde Ford sakin bir biçimde Finlay'yle konuşuyordu. Uysal ve yarım saat önceki haline kıyasla şaşırtıcı biçimde ağırbaşlıydı.

"Sen işini yapıyordun," dedi Finlay. "Masum olduğu yeni ilan edilmiş birinin gözünün önünde ölümüne dövülmesine göz yummak için ne gibi bir sebebin olabilirdi ki?"

"Bana ciddi ciddi doğru şeyi yaptığımı düşündüğünü mü söylüyorsun?" diye güldü Ford acı acı.

"Ffayır, sana yapılabilecek ***tek*** şeyi yaptığını söylüyorum."

Wolf bu merak uyandıran konuşmayı bölmemek için kapıyı sessizce kapattı.

"Eğer sen müdahale etmeseydin ve Khalid ölseydi, onun Kremasyon Katili olduğu büyük bir ihtimalle asla ortaya çıkmayabilirdi ve Will, arkadaşımız..." Finlay kapı aralığında duran

Wolf'u işaret etti, "...ömrünün sonraki yirmi beş yılım hapishanede geçirirdi."

"Küçük bir kız öldü..." dedi Ford gözlerinde yaşlarla.

"Evet. Ve iyi bir adam da bağışlandı," dedi Finlay. "Khalid'in hayatta kalmasının iyi olduğunu söylemiyorum. Söylediğim... bazen böyle şeyler oluyor işte."

Finlay her zaman yanında taşıdığı eski iskambil kartlarım çıkarıp üç grup halinde dağıttı. Ford'la yaptığı konuşma ne yapacağı kestirilemeyen adamı sakinleştirmiş ama aynı zamanda koltuğa kurulan Wolf'u da etkilemiş gibiydi. Wolf hep o travmatik günün olumsuz etkilerine odaklanmış, olumlu taraflarını bir kez bile düşünmemişti.

Moral bozucu elini aldı ve Finlay'yi yalcından izledi. Onunla yıllardır kâğıt oynadığı için Fiılay'nin tam bir hilebaz olduğunu biliyordu. Ford kartlarına baktıktan sonra gözyaşlarına boğuldu, bu pek de ***poker yüzü*** sayılmazdı.

"Üçün var mı?" diye sordu Finlay.

"Kart çek."

Blake'in zayıf bir idrar torbası vardı ve Earl Grey çayına bayılıyordu. Edmunds bunu önceki gün boyunca geliş gidişlerini izleyerek anlamıştı. Onun kendisinin ve Simmons'ın masasını geçmesini bekledikten sonra ayaklandı ve odanın arka tarafındaki Baxter'i görmek üzere hızla oraya yürüdü. İki dakikası vardı.

"Edmunds! Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Baxter dikkat çekmemek için eğilirken.

"Birisi büyükelçiliği basına ve dolayısıyla katile duyurmuş," diye fısıldadı. »

"Dosya hakkında seninle konuşmam yasak."

"Sen güvendiğim tek insansın."

Baxter biraz yumuşadı. Garland fiyaskosundan beri herkes ona vebalı gibi davranıyordu. En azından bir kişinin hâlâ onun fikrine değer verdiğini bilmek rahatlatıcıydı.

"Hepsine güvenebilirsin. Büyükelçilik hakkında herkes konuşmuş olabilir; diplomatik koruma görevlisi var, personel var, karşı binadakiler her kimse onlar var. Bundan gerçekten vazgeçmen gerekiyor. Şimdi başımı belaya sokmadan buradan çık."

Edmunds aceleyle masasına döndü. Birkaç saniye sonra Blake elinde çay kupasıyla yanından geçti.

Öğleden sonra Simmons listedeki seksen sekiz isimden kırk yedisini elemiş, Edmunds ise kurbanlar arasında bağlantı aramaya devam etmişti. Standart kontrol ve protokoller sonuç vermeyince dolandırıcılık eğitimine dönmüş ve bir meslektaşının şifrelerini ödünç alarak eski şubesinin özel yazılımına ulaşmıştı.

On beş dakika içinde bir şey buldu ve oturduğu yerde zıplayarak Simmons'ın ödünü kopardı. Özel konuşmak üzere toplantı odasına geçtiler.

"Ashley Lochlan," dedi Edmunds muzaffer bir edayla.

"Bir sonraki kurban mı?" dedi Simmons. "Ne olmuş ona?"

"2010'da evliymiş ve Ashley Hudson ismini kullanıyormuş."

"Bunu zaten bilmemiz gerekmiyor muydu?"

"Biliyorduk ama bilgisayarlar başka bir isim adına sadece Qn ay açık kalan ikinci bir banka hesabına dikkat çekmedi. 5 Nisan 2010'da Hudson, hesabına iki bin beş yüz sterlin yatırmış," dedi Edmunds ve Simmons'a bir çıktı uzattı.

"Khalid'in davasının başladığı sıralar."

"Araştırdım. O dönem asgari ücretle bir barda çalışıyormuş. Sonra iki bin sterlin daha yatırmış ve ertesi gece beş bin daha yatırmış."

"İlginç."

"Kuşku uyandırıcı," diye düzeltti Edmunds onu. "Ben de diğer kurbanlarımızın o dönemki banka hesaplarına baktım ve Vijay Rana'nın hesabında da Ashley'ninkiyle eşleşen iki pata çekimi olduğunu buldum."

"Khalid'in kardeşi neden bir barmaide beş bin lira göndersin?

*

"Kadına bunu soracağım."

"Sor. Harika iş Edmunds."

Akşamüstü dört civarında Wolf kapıdaki memurların nöbet değişiminin boğuk seslerini işitti. O sabahki olay sonrası televizyonu kapatmışlardı, oysa bu sadece göstermelik bir hareketti, aşağılarındaki yolu basan izleyici kitlesinin, polis arabaların ve gazetecilerin henüz sıkılmadıklarım ve bir yere gitmediklerini gayet rahat duyabiliyorlardı.

Birkaç küçük vaka dışında Ford yeni bulduğu sükûnetini korumuş ve Wolf ile Finlay'ye, bir zamanlar olduğu adama dair nadir bir manzara sunmuştu. Hatta meydan okuyan, kararlı, dışarıda sabırsızlıkla bekleyen kana susamış güruha karşı cesur bir hali vardı.

"Bir seri katilin hayatımı mahvetmesine izin verdim. Şimdi bir başkasının da hayatımın ne zaman biteceğine karar vermesine izin vermeyeceğim."

"İşte böyle," dedi Finlay onu yüreklendirerek.

"Kontrolü geri alıyorum," dedi Ford. "Bugün gayet uygun bir gün."

Güvenlik önlemi olarak tüm pencereleri kapatmış, perdeleri çekmişlerdi. Koridorun ucundaki vantilatörü ödünç almalarına rağmen oda boğucuydu. Wolf kol düğmelerini çözüp bileklerini sıyırdı, sol kolunu kaplayan iyileşmekte olan yara ortaya çıktı.

"Hiç sormadım," dedi Ford, Wolf'un yarasını işaret ederek. "Ne oldu?"

"Önemli bir şey değil," diye cevapladı Wolf.

"Yaralandı. Başkan Turnble'ın..." Finlay sözlerini tamamlamadı.

“O halde ikiniz sadece benim yakınımda olarak bile büyük risk alıyorsunuz, değil mi? Kimbilir, buraya bir roketatarla da saldıra bilir.”

Bu belli ki Finlay’nin aklına hiç gelmemişti; endişe içinde Wolf’a baktı.

Wolf neşeyle, perdedeki bir aralıktan dışarıya bir göz atarken, “Zaten benim de fazla vaktim kalmadı,” dedi.

“Kimsenin benim yüzümden yaralanmasını istemiyorum,” dedi Ford.

Wolf beş dakikadır sokaktaki üç kişilik bir grubu izliyordu. Dikkatini çekmişlerdi çünkü diğer izleyicilerin geri kalanından uzakta duruyor, bir şeyleri bekliyor gibi görünüyorlardı. İki tanesi bulundukları yere geniş bir tuval çantası getirmiş ve onu kapanan yolun ortasına yerleştirmişlerdi. Wolf her birinin farklı bir hayvan maskesi çıkarıp yüzlerine takmalarını izledi. Kısa zaman içinde altı kişi daha onlara katıldı.

“Finlay!” diye seslendi Wolf pencereden. “Sokaktaki memurlara bir haber verebilir misin?”

“Tabii. Ne oldu?”

“Bir sorun var.”

Maskeli gruptan iki kişi, bir maymun ve bir kartal, çömelip çantayı açtılar. İhtiyaçları olan şeyi aldılar, kalabalığı yararak ilerlediler ve polis kordonunun altından geçtiler.

Hafif ve boğuk sesler onlara doğru, “Çocuk katili!” diye seslendi.

“Katilin kurtarıcısı!” diye bağırdı kadın arkadaşı da.

Kalabalığı kontrol eden polis memurları kordonu geçen bu iki kişiyi derhal uzaklaştırdılar ama yerlerinde kalan diğer yedi kişi koca çantadan pankartlar, afişler ve bir megafon çıkararak basının dikkatini çektiler. Köpekbalığı maskeli bir kadın zaten yeterince gürültülü sokağı daha da hareketlendirdi.

"Andrew Ford başına gelecekleri hak ediyor," diye gürledi. "Kıemasyon Katili'nin hayatını kurtarmasaydı Annabelle Adams bugün hâlâ yaşıyor oturdu!"

Wolf odaya dönüp Ford'un tepkisine baktı, bu sözlerin onu tekrar delirteceğini sanıyordu. Şaşırtıcı biçimde Ford kımıldamadı bile. Öylece oturup kendisine yönelik boğuk hakaretleri dinledi. Ne diyeceğinden emin olamayan Finlay televizyonu yeniden açtı, bir çocuk programı buldu ve sesini dışarıdaki velveleyi bastırmak için sonuna kadar açtı. Wolf kasvetli, büyük odanın aniden Ford'un sefil bekâr odasını andırdığını düşündü.

"Şeytanı korursan Tanrı seni yok eder!"

Protestocuların hepsi, aynı uydurma dinsel sloganı tekrarlamaya başlamıştı. Biri muhabirlerden birine heyecanla bir şeyler anlatırken elebaşı, Ford'un en başından beri Khalid'le birlikte hareket ettiğini ima etti.

Wolf gözlerini aşağıdaki tehlikeden ayırmadan, "Daha önce böyle bir şey oldu mu?" diye sordu Ford'a.

"Böylesi değil," diye cevapladı Ford. Dikkati dağılmıştı. Neredeyse işitilmeyecek bir fısıltıyla slogana katıldı: "Şeytanı kurursam Tanrı ***beni*** yok eder."

Sokaktaki bazı polisler protestocuların etrafında toplanmışlardı ama huzuru bozmadıkları sürece onları dağıtmaya haklan yoktu. Wolf başıyla işaret edip Finlay'yi yanına çağırdı.

Finlay, Wolf'un aklından geçenleri okumuş gibi, "Sence bu onun işi mi?" diye mırıldandı.

"Bilmiyorum. Ama bir terslik var."

"Aşağı inip birkaç soru sormamı ister misin?" diye önerdi Finlay.

"Yok. Sen onunla benden daha iyisin. Ben giderim."

Wolf maskeli insanlardan oluşan gruba son bir bakış atıp kapıya yöneldi.

"Wolf," diye seslendi Ford o giderken. "Kontrolü geri al."

Wolf bıı tuhaf lafa nazikçe gülümsedi, Einlay'ye bakıp om$_{U/}$ silkti ve odadan çıktı. Zemin kata ulaştığında Edmunds ona tel$_{e}$ fon açıp Ashley Lochlan'la ilgili keşfinden bahsetti.

"Sen hariç kimseyle konuşmayacağını söylüyor," dedi Ed. munds.

"Ben meşgulüm," dedi Wolf.

Büyükelçilikten adımını atmıştı ki gazetecilerden oluşan bir kalabalık ona doğru akın etti. Belki de Finlay'yi göndermesi gerektiğini düşündü. İsmini haykıranları duymazlıktan gelerek eğilip polis kordonunun altından geçti ve kalabalığı ite kaka slogan atanların sesine doğru ilerledi.

"Bu önemli," dedi Edmunds. "Bize nihayet aranızdaki bağlantının ne olduğunu söyleyebilir. Böylelikle bunu size kimin yaptığını çözmek için bir şansımız olabilir."

"Pekâlâ. Bana numarasını mesaj at. Müsait olduğumda ararım."

Wolf telefonu kapattı. Kargaşacı yedi protestocunun etrafında geniş bir boşluk oluşmuştu. Yalcından bakıldığında karikatür benzeri maskeler daha da meşumdu: Kıpırdamayan gülümsemelerden nefret dolu sesler çıkıyor ve plastikteki karanlık deliklerde öfkeli gözler parıldıyordu. İçlerinde hem boy pos hem de davranış olarak en göz korkutucu olanı, ağzı açık bir kurt maskesi takmıştı. Diğerlerinin etrafında ayaklarını sertçe yere vurup öfkeyle slogan atarken başının üstünde iki pankart taşıyordu. Wolf onun hafifçe topalladığını fark etti, muhtemelen son plastik merminin sırtından sektiği zamandan kalma eski bir yaraydı.

Kavgacı adamdan uzak durmaya gayret eden Wolf, megafonu hâlâ ağzında tutan köpekbalığı maskeli kadına yaklaştı. Kadının cümlesinin ortasında megafonu elinden kapıp arkadaki binanın duvarına doğru fırlattı ve alet elektrikli bir ciyaklamayla parçalandı. Suçlayıcı televizyon kameraları her hareketini açgözlülükle izliyordu.

“Hey, bunu yapamazs... Bir dakika, sen o dedektif değil misin?” diye sordu kadın. Artık çok daha kadınsı ve orta sınıfa ait bir ses tonu vardı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Wolf.

“Protesto ediyorum.”

Wolf kadının maskesinin ardındaki kendini beğenmiş gülümseyişini hissedebiliyordu, hiç de etkilenmemişti.

“Tanrı aşkına. Sakinleş.” Kadın maskesini çıkardı. “Gerçek şu ki bilmiyorum. Hiçbirimiz bilmiyoruz. İnsanların reklam verdikleri bir internet sitesi var, birden ortaya çıkan güruhlar ya da erkek pop gruplarını daha popüler göstermek için otellerin dışında duracak kızlar falan ayarlanıyor. Bugün de bir protesto yapılması istendi.”

“Hangi site?”

Kadın ona bir broşür uzattı, üzerinde ayrıntılar yazılıydı.

“Üniversitemde dağıtıyorlardı.”

“Bunun için para alıyor musunuz?” diye sordu Wolf.

“Elbette. Yoksa niye yapalım?”

“Az önce sesin çok tutkulu geliyordu ama.”

“Buna ***oyunculuk*** deniyor. Bir kâğıttan okuyordum.”

Wolf bu esnada onları dinleyen insanların sayısının gayet farkındaydı. İdeal bir dünyada kadını canlı yayında sorgulaması uygun kaçmazdı.

“Ödemeyi nasıl alıyorsunuz?”

“Nakit, çantanın içinde. Bir gösteri için elli papel.” Sesi, Wolf’un sorularından sıkılmış gibi geliyordu. “Sen sormadan söyleyeyim, Brompton Mezarlığında bir mezarda buluştuk. Çanta da orada bizi bekliyordu.”

“Kimin?”

“Çanta mı kimin?”

“Mezar kimin?”

“Az önce okuduğum o ismin... Annabelle Adams.”

Wolf bu cevap karşısında şaşkınlığını gizlemeye çalıştı.

“Bu çanta ve içindeki her şey bir cinayet soruşturması de lidir,” dedi ve boş çantayı grubun önüne doğru ayağıyla ittirdi,

Gruptakiler mızmızlanıp küfretseler de bu talimata ita, edip pankartları, afişleri ve sufle kartlarını düzensiz bir yığ oluşturacak şekilde çantaya attılar.

“Maskeler de,” diye gürledi Wolf sabırsızlıkla.

Protestocular renkli maskeleri gönülsüzce birer birer tesliır ettiler. İçlerinden ikisi kimliklerini gizlemek üzere derhal ka püşonlarmı başlarına geçirdiler, oysa hukuki olarak yanlış hiçb şey yapmamışlardı.

Wolf o ana kadar talimatları duymazlıktan gelen, kurt maş keli son protestocuya hitap etmek üzere arkasını döndü. İri yapı! adam hâlâ nefes nefese bağırıyor, sanki kendi bölgesini işaretle gibi kalabalığın içinde yardığı çeperi adımlıyordu. Wolf adamı: önüne dikildi. İronik biçimde arkadaş canlısı görünen kurt, di- lini emip salya akıtır halde betimlenmişti. Wolf’a sert bir şekilde çarptı ve bir tur daha atmak üzere devam etti.

Wolf, adamın başının üstünde taşıdığı ve artık tanıdık slo- ganın yazılı olduğu iki pankartı işaret ederek, “Şunlara ihtiyacım olacak,” diye bağırdı.

Wolf tekrar adamın yoluna dikildi ve kendini en kötü senar- yoya hazırladı. Tam da Wolf’un böylesi bir ilana cevap vermesini bekleyeceği türden bir insandı: Bir maskenin ardına saklanmış, anonımliğinden güç alan, şiddet, vandalizm ve hırsızlık eylem- leri yapmak üzere geniş kalabalıklar ve eksik güvenlik önlemleri kollayan biri.

Wolf’un, yüzünden yalnızca birkaç santim uzakta duran bu haydudu gözaltına almak konusunda bir çekincesi yoktu. Birisi- nin uzunluğuna erişmek için dik durmak zorunda kalmaya alı- şık değildi ve geri plandaki tıbbi malzemelerin, çürük etlerin ve plastiğin ardından yayılıyor gibi gelen koku karşısında biraz geri çekildi. Kendisine bakan açık mavi vahşi gözler ürkütücü bir bi- çimde, sanki gerçekten maskedeki hayvana ait olabilecek gibiydi.

Wolf, tartışmalı geçmişini bilen herkesi sindirecek bir ses tonuyla, "Pankartlar. Şimdi," dedi.

Göz temasını hiç kesmedi. Adam başını bir yana çevirdi, tıpkı gerçek bir hayvan gibiydi. Meraklıydı, bu yeni meydan okuyucuyu ölçüp biçiyordu. Wolf büyük bir zevkle bu gergin restleşmeyi seyreden ve kızışması için dua eden arkasındaki kameraları hissedebiliyordu. Adam tutmakta olduğu iki pankartı da aniden kaldırıma fırlattı.

"Maskeyi de," dedi Wolf.

Adam buna razı geleceğine dair bir belirti göstermiyordu.

"Maske," diye tekrarladı.

Bu defa öfkeyle yüklenen Wolf oldu. Maskenin plastik burnunun kendi burnuna sürtündüğünü hissetti, birbirlerinin ılık nefeslerini hissederlerken koku baş döndürücüydü. Bu şekilde sıkıntı dolu on saniye boyunca durdular, derken Wolf'u şaşırtan bir biçimde, adamın solgun gözleri Wolf'un ardındaki büyükelçiliğin üst pencerelerine doğru kaydı. Çevrelerindeki insanlar birer birer kurdun gördüğü şeyi görüp şaşkına dönüyor ve bağırmaya başlıyordu.

Wolf arkasını dönüp baktığında Ford'un eğimli çatıda tehlikeli biçimde dengesini bulmaya çalıştığını ve Finlay'nin de küçük bir pencereden sarkıp onu geri çağırdığını gördü. Ford, Finlay'nin onu kavramaya çalışan ellerinin uzanamayacağı yere adım atıp dengesini kaybeden bir ip cambazı gibi açık damdan bir bacaya doğru sendelerken kalabalık keskin bir nefes aldı.

"Hayır, hayır, hayır!" diye tısladı Wolf.

Öfkeli protestocuyu bir kenara itip kalabalığı yararak ilerlemeye başladı. Diplomatik koruma memurları Ford'un yanındaki ve aşağı kattaki aralıklı pencerelerde belirdiler.

"Bunu yapma Andrew!" diye bağırdı Finlay. Artık pencere pervazına çıkmıştı ve vücudunun yarısı oynak çatıdaydı.

Bir tuğla parçası kırılıp sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre düştükten sonra aşağıdaki bir polis arabasının ön camında patladı.

' Wolf insan denizinin içinden çıkarken, "Kıpırdama Finlay!" diye bağırdı. "Sen sakın kıpırdama!"

"Wolf!" diye bağırdı Ford.

Wolf yavaşlayarak durdu ve kirli saçları kendisinin sokak alçaklığında hissedemediği bir esintide uçuşan adama doğru yukarı baktı. Bir itfaiyenin, hoparlörü son ses açılmış halde, şehir içinden aceleyle kendilerine doğru geldiğini işitebiliyordu.

"Kontrolü geri almalısın!" dedi Ford bir kez daha. İşte o an Wolf onun ne demek istediğini anladı.

"Bunu yaparsan... ölürsen, o kazanır," diye bağırdı Finlay. Eğimli çatıda çömelmiş haldeydi ve daha fazla moloz aşağıdaki sokağa yağarken çaresizce pencere pervazına tutundu.

"Flayır. Eğer bunu ***ben*** yaparsam, ***ben*** kazanırım."

Ford bacayı kavrayan elini gevşetti ve dengesini bulmak üzere titreyen kollarını dikkatle havaya kaldırdı. Ana caddedeki trafik, dünya çapındaki bu haberi ilk elden izlemek üzere araçlarından inen insanlarla durma noktasına gelmişti. Aşağıdaki kalabalık, dikkati dağılan muhabirlerin fısıltılı güncellemeleri haricinde sessizdi. İtfaiye sadece birkaç sokak ötede olmalıydı.

Finlay pencere ile baca arasında bir yerde durmuştu. Ford neredeyse dengesini kaybeder gibi olunca izleyicilerden korku çığlıkları yükseldi. Kollarını uzatıp gözlerini kapattı ve dengesiz bir şekilde kenara yöneldi.

"Böyle şeyler olur," dedi. Bunu o kadar kısık sesle söylemişti ki sadece Finlay duyabildi.

Ve kendini boşluğa bıraktı.

Finlay aralarındaki boşlukta çabalasa da Ford çoktan uzanamayacağı bir yerdeydi. Wolf ise Ford pencereler boyunca sessizce düşer ve sonrasında donuk bir pat sesiyle servis alanında

gözden kaybolurken yoldaki diğer iki yüz kişiyle birlikte olanları yalnızca çaresizlik içinde izleyebildi.

Bir an için her şey durgunlaştı, derken muhabir ordusu ileri fırladı. Olay sonrası ilk korkunç görüntüleri yayınlamak için öyle gözleri dönmüştü ki bir avuç polis memuru onları durdurmada yetersiz kaldı. Wolf siyah metal yangın merdivenine koşup Ford'a yetişme telaşıyla son altı basamağı atladı. Çarpışmayla gayritabii biçimde bükülmüş cesede yaklaşırken adamın kafatasının arkasından hızla sızan kanın üstüne bastığını fark etti.

Daha nabzını kontrol etmemişti ki güneş ışığı, tepedeki insanların gölgesiyle taze cesedin üzerinden çekildi. Şüphesiz bir başka ikonik poz verdiğini umursamak için fazla sarsılmış olan Wolf sırtım duvara yaslayıp oturdu ve çevresinde büyüyen kan gölü içinde yardım bekledi.

Uç dakika sonra servis alanı, polis memurları ve ilk yardımcılarla dolup taşmıştı. Wolf ayaklandı ve itfaiye ekibinin artık can havliyle bacaya tutunan Finlay'yi çatıdan kurtarmasını izledi. Kırmızı ayak izleri bırakarak metal merdivenlere ilerleyen Wolf, orada obez bir adli tabibin uzun süren inişinin sonlanmasını beklemek zorunda kaldı.

Wolf ellerini ceplerine soktu ve kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı. Cebinden yabancı bir kâğıt parçası çıkardı ve dikkatle açtığında buruşmuş kâğıdın ortasını lekeleyen tek bir kırmızı parmak izi ortaya çıktı. Arka sayfadan koyu bir yazının gölgesi yansıyordu. Wolf sayfayı çevirdi ve katilin kendine özgü el yazısıyla yazılmış kısa bir mesaj buldu:

Tt\zmr hoş geldu/c.

Wolf gözlerine inanamayarak kâğıda baktı, onu ne kadar zamandır taşıdığını merak etti. Ve katilin nasıl olup da...

Kurt maskeli adam!

Wolf, merdivendeki iri cüsseli adamın yanından geçerken, "Çekil şuradan," diye bağırdı.

Kargaşa içindeki yola çıktı, protestoculardan herhangi birini görmek için deli gibi kalabalığı araştırdı. Şov artık sona erdiği için ekipman toplayan ya da olay mahallini terk eden insanlar arasında gidip gelerek el konulan pankart ve afişlerin bir yığın halinde durduğu noktaya ulaştı.

Ağırdan alan yayalara, "İlerleyin," diye bağırdı ve daha iyi görmek üzere bir bankın üzerine çıktı.

Yolun ortasında, yerde bir şey gördü ve insanları yararak ilerlediğinde plastik kurt maskesini beton üzerinde ezildiği yerde, kırılmış ve kirlenmiş halde buldu.

Wolf onu yerden almak üzere eğildi. Katilin hâlâ orada olduğunu, onu izlediğini, güldüğünü, Ford üzerinde kurduğu, basın üzerinde hâlâ sahip olduğu ve her ne kadar Wolf kabul etmekten nefret etse de Wolf'un da üzerindeki inkâr edilemez tahakkümüyle gururlandığını biliyordu.

St Ann's Hastanesi

6 **Elcim 2010 Çarşamba**

10.08

Wolf eski büyük yapıyı çevreleyen güneş lekeli bahçelere baktı. Tepedeki ölmekte olan yeşilliğin arasından yolunu bulabilen az sayıdaki ışık huzmesi, hafif bir esintinin kareografisiyle durgun göletin üstünde dans ediyordu.

Bu huzurlu manzaradan keyif almak için gereken konsantrasyon bile bitkin zihnini olumsuz etkiliyordu. Kendisine günde iki kere zorla verilen ilaçlar onu, alkol kaynaklı sersemlik halinin o yumuşak dağınıklığından ziyade, devamlı bir yarı uyku halinde tutuyordu. Mesafeli, hissiz, yenikti.

Buna olan ihtiyacı anlıyordu. Kamuya açık alanlar binbir türlü akıl hastalığından muzdarip insanlarla doluydu: intihara kalkışanlar katillerle masa paylaşıyor değersizlik histeriyle depresyon sarmalına sürüklenenler, büyüklük kompleksine kapılmış başkalarıyla konuşuyorlardı. Aslında ilaçla sulandırılmış bir felaket davetiyesiydi bu ama Wolf elinde olmadan profesyonellerin ve kuramların gerçekten tedavi etmekten ziyade kontrol etme ihtiyacında olduklarım düşünüyordu.

Günlerin ve haftaların nasıl geçtiğini anlamaz olmuştu, kendisi ve tutuklu arkadaşlarının pijama tarzı önlükleriyle kori-

dorlarda amaçsızca dolandıkları, ne zaman yemeleri, ne zaman yıkanmaları, ne zaman uyumaları gerektiğinin kendilerine söylendiği, hastanenin gerçeküstü rutinlikteki sınırlarında yaşıyordu.

Wolf o anki durumunun ne kadarını ilaçlara ve ne kadarını uykusuzluk kaynaklı bitkinliğe bağlayacağından emin olamıyordu. Bu yarı taş kesilmiş halde bile akşam karanlığından, gözleri morarmış gece vardiyası çalışanlarının hastalan odalarına geri götürdüğü fırtına öncesi sessizlikten ve güzel görünümlü eski hastanenin duvarları içinde barınan gerçek psikozu ortaya çıkaran hapsedilişten korkuyordu. Her gece kendi başlarına kalmaktan ödleri kopan, karanlıkta acınası halde ağlayan bu insanların neden mücadeleye devam ettiklerini merak ediyordu.

"Aç bakalım," dedi tepesinde dikilen sabırsız hemşire.

Wolf ağzını açtı ve bir avuç parlak renkli hapı yuttuğunu kanıtlamak için dilini dışarı çıkardı.

Hemşire bir çocukla konuşur gibi, "Seni neden güvenli hücreye almak zorunda kaldığımızı anlıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Wolf cevap vermedi.

"Doktor Sym'e ilaçlarını almakta sorun çıkarmadığını söyleyebilirsem eminim seni geri gönderecektir."

Wolf dikkatini tekrar pencereye verince hemşire poflayıp başka birinin canım sıkmaya gitti.

Katlanabilir açık turuncu okul sandalyeleri dâhil, ortaokuldaki yurt odasının neredeyse kusursuz bir benzeri olan dinlenme odasının sessiz bir köşesinde oturuyordu. Bay Masa Tenisi diye adlandırdığı adam bu saatlerde âdeti olduğu üzere giderek daha da sinirleniyor, her nasılsa tek kişilik maçını kaybetmeyi başarıyordu. Önlüklerinin rengi sebebiyle Wolf'un Pembe Kadınlar adını taktığı ikili, oyun hamurundan basit modeller yapıyorlardı ve bir başka grup, geniş televizyonu çevreleyen pejmürde koltukları işgal etmişti. Wolf isminin anons edildiğinin hayal meyal farkındaydı, derken personelden biri Londra Belediye Başkanı'm

kapatıp Sünger Bob Kare PantoJon'u açmak üzere telaşla televizyona koştu.

Wolf yatak odalarının olduğu bölümdeki özellikle rahatsız edici ve şiddetli gece sonrası, karşısındaki anaokulu manzarasını düşününce ınanamayıp başını iki yana salladı. Pembe Kadıılar'dan biri neşeyle oyun hamurunu kanla ovaladı. O devam ederken Wolf göz kırptı, kadının herhalde yerinden kıpırdamayan bir kapıyı çılgınlar gibi pençelerken yaraladığı paramparça tırnaklarının acısından bihaberdi.

Bu özelliğini buradaki insanlarla paylaşıp paylaşmadığını merak etti: böylesi aşırılıklar için bir yeterlilik. Derininde bir yerde, sonuçlan ne olursa olsun, kendini korumaya dair tüm hislerini yitirmiş bir şekilde, Khalid'i bu insanların önünde bile öldürebileceğini biliyordu.

Onu paramparça ederdi.

Herhalde normal insanlar duyguları üzerinde daha fazla hâkimiyete sahipti. Belki de Wolf'un normal saydığı, aslında değildi.

Yirmili yaşlarının ortasında, uzun boylu siyahi bir adam televizyonun önünden kalkıp onun pencere kenarındaki masasına yaklaştığında düşünceleri bölündü. Kesinlikle kaçınılmaz olduğu birkaç nadir durum dışında, Wolf hapsedilişinden bu yana kimseyle iletişim kurmamıştı. Buna artık hastaneyi arama girişimlerine son veren ve Wolf odasından çıkmayı reddedince buraya bir kere boşuna yolculuk etmiş olan Andrea bile dâhildi.

Wolf bu adamı etrafta sık sık görüyordu. Hep yalın ayak üstüne açık kırmızı önlük giyiyordu. Wolf onu çoğunlukla çekingen ve düşünceli biri olarak kazımıştı aklına, bu yüzden plastik , sandalyelerden birini işaret edip sabırla bir cevap beklemesi şaşırtıcı geldi.

Wolf başıyla onayladı.

Adam sandalyeyi dikkatle masadan çekip oturdu. Hayal me-
bir enfeksiyon kokusu sarmıştı onu. Ne zaman ortak lculla-

mm alanlarına girse personelin taktığı metal kelepçelerle ellerinin her ikisini Wolf'a uzattı.

"Joel," dedi adam sert bir Güney Londra aksanıyla.

Wolf kendi bağlı bileğini adamın elini sıkmamak için bir bahane olarak kullandı. Adamın tavırları sakin olsa da bir biçimde yerinde duramıyor gibiydi ve Wolf bir ayağın masanın altındaki zemine gergin gergin vurduğunu işitebiliyordu.

"Seni tanıdığımı düşündüm," diye sırıttı Joel iki eliyle Wolf'u işaret ederek. "Şu kapıdan girdiğin anda dedim ki: ***Onu tanıyorum.*** "

Wolf sabırla bekledi.

"Yaptığın şeyi gördüğümde kendi kendime, 'Bu adam, onun Kremasyon Katili olduğunu sadece düşünmüyor, biliyor,' dedim. Bu doğru, değil mi? Kızları öldüren o manyaktı. Değil mi? Ve onu saldılar."

Wolf başını sallayıp onayladı.

Joel küfredip başını iki yana salladı.

"Sen denedin. Ona öyle saldırarak doğru şeyi yaptın."

"Ne diyeceğim," diye söze girdi Wolf. Haftalardır ilk kez konuşuyordu. Sesi hatırladığından farklı çıkmıştı. "Düşünceli sözlerin için teşekkür ederim ama seni sabah boyunca bir kâse kahvaltı gevreğine fısıldarken görmemiş olsam daha çok şey ifade ederdi."

Joel biraz alınmış gibiydi. "Tanrı inancı olan adam fısıldamak ve dua etmek arasındaki farkı bilir," dedi suçlayıcı bir tonla.

"Ve aklı başında bir adam da bir kase gevrek ile Tanrı arasındaki farkı bilir," diye cevapladı Wolf farkında olmadığı bir sırıtışla. Aniden meslektaşlarıyla birbirlerine laf sokmalarını ne kadar özlediğini fark etti.

"Pekâlâ, pekâlâ. Öyle olsun," dedi Joel tekrar kalkarken. "Görüşürüz ***Dedektif***."

Joel gidecek gibi oldu ama duraksayıp Wolf'a döndü. "Dedem derdi ki: Düşmanı olmayan adam prensipsiz adamdır."

"Bilgece bir söz," diye onayladı Wolf. Bu saçma muhabbetten yorulduğunu hissediyordu. "Ama herhalde burada olma sebebin de bu tür tavsiyelerdir."

"Yok. Burada olmayı ben tercih ediyorum, değil mi?"

"Öyle mi?"

"Burada olduğum sürece hayattayım."

"Düşmanı olmayan adam..." diye tekrar etti Wolf düşünceli düşünceli.

"Benim düşmanım kalmadı ***Dedektif..."*** dedi Joel ve Wolf'a sırtını dönüp yürümeye başladı, "...sorun bu."

24

9 Temmuz 2014 Çarşamba
02.59

Edmunds'ın saati sabaha karşı üçte öttü. Merkez Depo'nun yüksek tavanında vızıldayan lambadan düşen ışık huzmesinin ortasında oturuyordu. Bu, arşivlere dördüncü uğrayışıydı ve böylesi yalnız geceleri iple çeker olduğunu yeni yeni fark ediyordu.

Daimî karanlığı huzurlu, ısı kontrollü ortamı keyifli buluyordu. Burası ceketini çıkaracak kadar sıcak ama onu uyanık ve tetikte tutacak kadar da serindi. Zerrelerin etrafındaki havada uçuşmasını izleyerek tozlu bir nefes daha alırken burada gömülü tarihin devasa boyutları karşısında büyülendiğini hissetti.

Bu sonu gelmez bir oyun gibiydi. Birbirinin aynı on binlerce mukavva kutunun her birinin içinde araştırılmayı, hatta belki de nihayet çözülmeyi bekleyen bulmacalar bekliyordu. Birbirinin tıpatıp aynı olan kutuların her birinin aslında düzenli bir şekilde sıralanmış, bir mezarlıktaki mezar taşları gibi saygılı sessizliğin tadını çıkaran kayıp hayatları ve mahvolmuş yaşamları temsil ettiğini üzülerek fark etmektense bu kutuların ona meydan okuyuşlarına odaklanmak daha kolaydı.

O gün yaşananlar, Edmunds'ın şüphelerini kuşkuya yer bırakmayacak şekilde doğrulamıştı. Katil bir kez daha, güya saklanan hedefini nerede bulacağını bilmişti.

Baxter naiflik ediyordu.

Büyükelçilikten birinin, Andrew Ford'un yerini sızdırmış olması mümkündü ancak bu münferit bir vaka değildi. Bu artık dördüncü kez ihanete uğrayışlarıydı ve daha da kötüsü, Edmunds dışında kimse bunu göremiyordu.

Tia'ya yine yalan atıp kısa çöpü çektiğini ve bir polis gözetimine yollandığını söylemiş, böylelikle katili geçmişe doğru kovalayacağı bir başka değerli gece daha elde etmişti. Edmunds emindi; katil burada, bu devasa depoda bir yerlerdeydi. Şimdi son sürat onlara doğru gelen bu canavarın ilk temkinli adımlarının izi buradaydı.

Pazartesi gecesi, yerli bir İslamcı köktencinin güvenli bir hücrede öldüğü, 2008'den kalma çözülmemiş bir davaya denk gelmişti. Tahmini ölüm saati esnasında binaya kimse girmemiş ve kimse çıkmamıştı. Güvenlik kamerası görüntüleri de bunu doğruluyordu. Tamamen sağlıklı olan yirmi üç yaşındaki kurbanın cesedi, boğulma belirtileri gösteriyordu ancak bunu destekleyecek bir kanıt yoktu ve ölüm, nihayetinde doğal sebeplere bağlanmıştı.

Edmunds internette yaptığı aramalarda bir denizcinin askerî üsteki şüpheli ölümüne de rastlamıştı. Joe'nun umut vadeden postal izi teşhisi sonrası Edmunds, askerî polise resmî yazılı bir talepte bulunup davanın tüm dosyalarını tebliğ etmelerini istemiş ancak henüz herhangi bir geri dönüş olmamıştı.

Edmunds son bir saatini 2009 yılında gerçekleşen bir cinayetin delillerini ayıklayarak geçirmişti. Çokuluslu bir elektronik şirketinin vârisi, iki koruması yirmi adım ötede, yan odada olmalarına rağmen oteldeki süitinden gizemli bir şekilde yok olmuştu. Olay mahallinde genç adamın öldüğünü gösterecek kadar kan mevcuttu ancak ceset hiçbir zaman bulunamamıştı. Polisin elinde

sadece katili aramaya başlamak için bile işe yarar bir parmak izi DNA ya da güvenlik kamerası kaydı yoktu. Bu da Edmıınds'ın bu davayı Kukla cinayetlerine bağlayabileceği hiçbir delil olmadığı anlamına geliyordu. Tarihi not alıp içeriği kutunun içine geri yerleştirdi.

Serin hava devam etmesine yardımcı oluyordu. En ufak bir yorgunluk hissetmiyordu ama en geç 03.00'te paydos edeceğine ve işe gitmeden önce birkaç saat uyumak için eve döneceğine dair kendine söz vermişti. Göz atmayı istediği diğer beş dosyanın yazılı olduğu listeye bakıp iç geçirdi. Ayağa kalktı, kutuyu rafa geri koydu ve gölgeli koridordaki uzun yürüyüşüne başladı.

, Rafların sonuna yaklaşırken etiketlerdeki tarihlerin Aralık 2t)09'a, listesinde sıradaki cinayete geldiğini fark etti. Saatine bir baktı: 03.07.

Uygun kutuyu bulup raftan çekerken, "Son bir tane," dedi kendi kendine.

Wolf saat sabah 08.27'de, Plumstead Caddesi'nin harap bir yan yolundaki eski püskü apartmana girdi. Uykudan bir kez daha vazgeçmişti çünkü gözlerini uzun bir süre kapatmama sebeplerinden oluşan listeye şimdi bir de o ürkütücü kurt maskesinin görüntüsü eklenmişti. Katilin aşırı özgüveni Wolf'u sarsmıştı. Büyükelçiliğin kıyısından geçmesi bile büyük riskti, kendi organize ettiği protestoya katılması gözükaralıktı ve o şekilde Wolf'un karşısına çıkarak aslında ıarsistçe bir intihar girişimine benziyordu.

Wolf, Edmunds'ın katilin zaman geçtikçe yakalanmak için dayanılmaz bir arzuya kapılacağını ve kendilerine yaklaşmadan duramayacağını söyleyişini hatırladı. Büyükelçiliğin önündeki olayın katilin yardım çığlığı olup olmadığını, hareketlerine kibirden ziyade çaresizliğin yön verip vermediğini düşündü.

Çamurlu merdivenlerden çıkarken bir hafta önceki fırtınalardan bu yana yağmur yağıp yağmadığını hatırlamaya çalıştı.

i **0**çüncü katta bir yangın çıkışı kapısını açıp sararmış koridora çıktı- Ashley I.ochlan'ın kapısında nöbet tutması gereken iki polis memuru görünürde yoktu.

Binadaki yeni boyanmış gibi görünen tek kapı olan Daire jg'ya yaklaştı, tam kapıyı tıklatmak üzereydi ki iki memur ellerinde tostlar ve kahve kupalarıyla koridora daldılar. Dedektifin hayalet gibi orada dikildiğini görünce ikisi de irkildi.

"Günaydın," dedi kadın memur. Ağzı sandviçinden aldığı lokmayla doluydu.

Wölf'un midesi guruldadı.

Memur ona kahvaltısının kalanını teklif ettiğinde kibarca * reddetti.

"Onu ne zaman taşıyacağınızı biliyor musunuz?" diye sordu bir hayli genç görünen diğer meslektaşı.

Wolf biraz ters bir tonla, "Henüz değil," dedi.

"Ah, kötü bir manada demedim," dedi adam derhal. "Hatta tam tersi, çok tatlı bir hanım. Onu özleyeceğiz."

Kadın polis başını sallayarak arkadaşını onayladı. Wolf şaşırmıştı. Onu hiç yarı yolda bırakmamış stereotiplere göre kapının ardında bekleyen kadının, üstüne sigara dumanı sinmiş pijamalı bir kedici teyze olması gerekiyordu. Oysa bu iki memur hiç de gitmek için sabırsızlanır gibi değillerdi.

"Az önce duşa girdi. Size içeriyi gezdireyim."

Kadın dairenin kapısını açtı ve Wolf'u taze kahve ve salam kokan tertemiz daireye aldı. Ilık bir esinti, tül perdeleri salondaki masanın üstündeki renkli çiçeklere doğru savuruyordu. Pastel tonları ve çalışma masasıyla uyumlu hakiki ahşap zeminiyle bu havadar alan zevkle döşenmişti. Duvarlardan biri fotoğraflarla doluydu ve bir fırın malzemesi mutfak lavabosuna bırakılmıştı. Wolf yan odadan gelen suyun sesini duyabiliyordu.

"Ashley!" diye seslendi memur.

Su sesi kesildi.

"Dedektif Fawkes seni görmeye geldi."

“Televizyonda göründüğü kadar yakışıklı mı?” diye yanıt, ladı yumuşak bir Edinburgh aksam.

Polis ne yapacağını bilemedi ve yetmemiş gibi Ashley devam etti: “Biliyorum, onu bir yere götürmeden önce iyice bir **keselemek** lazım ama...”

“Daha çok her an uyuyakalacakmış gibi görünüyor,” diye bağırdı polis onun sesinin üstüne.

“Onu içeri alın, mutfakta kahve olduğunu söyleyin.”

“Ashley...”

“Evet?”

“O zaten içeride.”

“Ah! Beni duydu mu?”

“Evet.”

“Kahretsin.”

Polis memuru bu rahatsız edici durumdan bir an Önce kurtulmak ve meslektaşına katılmak üzere aceleyle dışarı çıktı. Wolf ince bölme duvarın diğer yanından gelen yürüme, deodorant sıkma ve kapatma seslerini duyabiliyordu. Kendi halini düşünerek koltuk altını koklarken fotoğrafların bulunduğu duvarın önünde durdu. Basit, sahici fotoğraflardı bunlar: Aynı güzel kadın sahilde arkadaşlarıyla, bir parkta yaşlı bir adamla, Legoland’de herhalde oğlu olması gereken bir çocukla oturuyordu. Belli ki kusursuz bir gün geçiren iki mutlu yüzün fotoğrafına baktığında Wolf’un kalbi sızladı.

Çekici bir aksan, “O Jordan. Şimdi altı yaşında,” dedi arkasından.

Wolf arkasına döndüğünde fotoğraflardaki etkileyici kadının banyo kapısında durmuş koyu kumral saçlarını bir havluyla kuruladığını gördü. Kısa bir kot şort ve ince, gri bir üst giyivermişti. Wolf’un bakışları önce onun uzun, parıldayan bacaklarına kaydı, sonrasında utanıp fotoğraflara döndü.

“Tuhaflaşma,” diye fısıldadı kendi kendine.

“Pardon?”

“Diyorum ki... o nerede?”

“Tuhaflaşma dediğinizden eminim, duydum.”

“Hayır.” Wolf başını masum bir tavırla iki yana salladı.

Ashley ona komik bir bakış attı.

“Onu anneme yolladım çünkü... eh, çünkü açıkçası manyak bir seri katil hepimizi öldürmekle tehdit ediyor.”

Wolf onun bacaklarına bakmamak için yiğitçe bir mücadele veriyordu.

“Ashley,” dedi kadın elini ona uzatıp.

Wolf ona doğru yürümek zorunda kaldığında kadının saçından yeni duruladığı çilekli şampuanın kokusunu aldı, açık kestane gözlerini fark etti ve ıslak teninin ince kumaşın üstünde oluşturduğu koyu lekeleri gördü.

“Fawkes,” dedi Wolf ve kadının narin elini kendininkinin içinde neredeyse kıracakmış gibi sıktı. Hemen ardından mümkün olduğunca çabuk geri adım attı.

“Sana William diyemez miyim?”

“Hayır.”

“O zaman sen de bana Lochlan de,” dedi kadın bilmiş bilmiş gülerek ve Wolf’u tepeden tırnağa süzdü.

“Ne var?”

“Yok bir şey. Sadece... yüz yüze daha farklı görünüyorsun.”

“Eh, basın yalnızca bir cesedin yanındayken fotoğrafımı çekiyor, o yüzden üzgün çıkıyorum.”

“Şimdikinin mutlu yüz denemen olduğunu söyleme,” dedi Ashley gülerek.

“Bu mu?” dedi Wolf. “Yo. Bu benim ***bir haftadır uyumamış ve yanlış anlaşılmış kahraman, muhtemelen dâhi hır seri katili yakalayacak kadar cesur ve zeki tek insan*** yüzüm.”

Ashley güldü: “Bak sen!”

Kadın merakla ona bakarken Wolf omuz silkti.

“Kahvaltı yapar mısın?” diye sordu Ashley.

“Evde ne var?”

“Bir şey yok. Dünyanın en iyi kafesi hemen bu sokakta.”

“Bir, dünyadaki en iyi kafe benim evin sokağındaki Sid’in Mekâm’dır. Ve iki, ev gözetimindesin. Buradan çıkamazsın.”

• Ashley hiç oralı olmamış gibi, “Sen beni korursun,” dedi ve pencereleri kapatmaya başladı.

Wolf emin değildi. Onu şımartmaması gerektiğini biliyordu ama konuşmadan keyif alıyordu ve berbat etmek istemiyordu.

Kadın yatak odasına yönelip, “Ayakkabılarımı giyeyim,” dedi.

“Gitmişken bir pantolon da giyebilirsin,” dedi Wolf.

Ashley durup yapmacık bir alınganlıkla ona baktı. Wolf’u bir kez daha bacaklarına bakıp gözünü kaçırırken yakaladı.

“Neden? Seni huzursuz mu ediyorum?”

“Hiç değil,” dedi Wolf ilgisizce. “Berbat görünüyorsun. Bu şekilde seni dışarı çıkaramam.”

Ashley onun bu inandırıcı olmayan hakaretine bir kez daha güldü. Çamaşır askısına doğru yürüdü, üstündeki penyeyi kot şortunun dışına aldı ve devamında da şortunu çıkardı. Wolf başka yöne bakmaya yeltenemeyecek kadar şaşkındı. Ashley dapdar, yırtık, taşlanmış kot pantolonunu giydi, saçlarını onu yalnızca daha da çekici kılan dağınık bir atkuyruğu yapacak şekilde bir çırpıda topladı.

“Daha iyi mi?” diye sordu Wolf’a.

“Hiç fayda etmedi,” diye cevapladı Wolf samimiyetle.

Ashley sırıttı. Daha önce hiç bu şekilde davranmamıştı ama yaşamak için muhtemelen sadece üç günü kalmışken, sadece beş günü kalmış bir erkekle flört etmekten keyif alıyordu. İyice eskimiş Converse ayakkabılarını giydikten sonra mutfak masasından anahtarlarını aldı.

“Yükseklerle aran nasıldır?” diye sordu Wolf’a sessizce.

Wolf kafası karışmış gibi, “Düşmek istemem,” diye cevapladı.

Ashky gülümsedi. Ön kapının önünden âfak ucunda geçti, balkona çıktı ve arkasını dönüp *Wolf'a* baktı-

"Çıkalım mı?"

Wolf, Ashley'nin bu iç karartıcı kafeyi abarttığmı düşünüyordu. Aşırı yağlı İngiliz kahvaltısının *içeriği,* kendi bağımsızlığım ilan etmiş gibiydi. *Ashley* tostunu *bile bi*tiremeniişE. Wolf onun yalnızca dairesinden çıkabilmek için bir bahane aradığından ve hiç kimse bu *hatayı ikinci* kez yapmayacağına gere bu kafeye daha önce hiç gelmemiş olduğundan şüphelendi.

"Alınma Lochlan ama bu kafe..."

"Ben burada çalışıyorum."

"...güzelmiş. Güzel."

Ana cadde üzerindeki kısa yolculuklarında bazı bakışları üzerlerine çekmişlerdi ama Wolf bunun onları tanıyan insanlar mı yoksa sadece As*hley'ye* bakanlar nu olduklarını anlayamadı. Pencerenin yanında, diğer çelik mideli müdavimlerden olabildiğince uzak *bir* yer seçmiş ve yirmi dakikadan uzun bir süre boyunca hiç sıkılmadan incir çekirdeğini doldurmayacak şeylerden bahsetmişlerdi.

Wolf hâlâ en sevdikleri Bon Jovi albümlerinden bahsettiklerini zannederken Ashley, "Senin için endişeleniyordum," deyiverdi.

"Pardon?"

"Durumla nasıl... başa çıkıyorsun?"

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Üç gün içinde öleceksin ve benim için mi endişeleniyorsun?" diye sordu Wolf.

"Sen de beş gün içinde öleceksin," diye omuz silkti Ashley.

Wolf hazırlıksız yakalandı. Kendini soruşturmaya öylesine kaptırmıştı ki büyük günün nasıl bir hızla yaklaştığını unutmuştu.

lemek gibi. Sen daha harap göründükçe bunları yapan kişi hekimse senin daha da damarına basıyor gibi."

"Harap göründüğümün farkında değildim," diye şaka yaptı Wolf.

"Ama öylesin," deyiverdi Ashley. "O insanlara olan şey, bana olacak herhangi bir şey, senin hatan değil."

Wolf elinde olmadan güldü. Ashley onu daha iyi hissettirmeye çalışarak vaktini harcıyordu.

"Tüm bu olanları tuhaf biçimde kafaya takmıyor gibisin," dedi Wolf.

"Kadere inancım tamdır."

"Hayallerini yıkmak istemem ama gördüğüm kadarıyla, eğer bir Tanrı varsa bile ciddi bir sorunumuz mevcut demektir çünkü kendisi bizim tarafımızda değil."

"O halde iyi ki Tanrı'dan bahsetmiyorum. Sadece... işlerin tuhaf bir gelişimi oluyor."

"Ne gibi?"

"örneğin hayatın bu sabah seni buraya, bana getirişi gibi. Asla tanışmayacak iki kişi... Bu sayede yıllar önce yaptığım bir şeyin kefaretini ödeyebilirim."

Wolf meraklanmıştı. İçgüdüsel olarak etrafına bakındı ve kimsenin dinlemediğinden emin oldu. Kendini Ashley'ye o kadar kaptırmıştı ki nerede olduklarını unutuvermişti. Bu kusursuz kadın, böylesi zevksiz bir çevrede aşırı abes duruyordu. Andrew Ford'un şık büyükelçilikte oturmasını izlemenin tam tersi gibiydi.

"Sözümü bitirmeden bir şey söylemeyeceğine söz ver... Şimdi..."

Wolf savunmaya geçer gibi kollarını kavuşturup sandalyesine yaslandı. Edmunds'ın, Vijay Rana'nın hesabındaki beş bin sterlini bulduğunu ikisi de biliyordu.

"Dört yıl önce Woolwich'teki bir barda çalışıyordum. Bizim için zorlu bir dönemdi. Jordan henüz bir yaşındaydı ve ben de hiç de hoş birisi olmayan babasından ayrılmaya çalışıyordum.

Yalnızca yarı zamanlı çalışabiliyordum, annem de Jordan'a bakıyordu.

"Vijay bizim barın müdavimiydi. Öğle yemeğini kaçırmazdı ve iyi arkadaş olmuştuk. Bir kereden fazla olmak üzere beni ya para sorunları ya da boşanma yüzünden gözyaşlarına boğulmuş halde gördü. Nazik bir adamdı. Bana on sterlinlik bahşişler bırakırdı, ona geri vermeye çalışırdım ama yardım etmek istiyordu. Benim için anlamı büyüktü."

"Belki yardım etmekten fazlasını istiyordu," dedi Wolf iğneleyici biçimde. Khalid'in kardeşini hiç sevmiyordu.

"Öyle biri değildi. Bir ailesi vardı. Böyle böyle, bir gün bana bir teklifle geldi. Bir arkadaşının başının polisle dertte olduğunu ama onun masum olduğunu bildiğini söyledi. Sırf birisini eve dönüşümde belirli bir saatte gördüğümü söylemem karşılığında bana beş bin sterlin teklif etti. Bu kadar."

"Yalan ifade veren sen miydin?" diye sordu Wolf. Birden ciddileşmişti.

"Çaresizdim ve ne yazık ki kabul ettim. Pek de önemi olmayacağını düşündüm. Ayrıca o dönem Jordan ve benim beş on sterlinden fazla paramız yoktu."

"Ama çok önemi vardı..."

Wolf, Âshley'yle ilgili tüm iyi izlenimini kaybetmişti ve onu öfkeli gözlerle süzüyordu.

"Mesele de bu. Yalan söylediğim davanın Kremasyon Katili davası olduğunu fark eder fark etmez panikledim." Ashley ağlamaklıydı. "O adamın suçlandığı şeylerle suçlanan birine dünyaları verseler yardım etmezdim. Doğruca Vijay'ın evine gittim, inan bana. Ve ona bunu yapamayacağımı söyledim. Onun işin içinde olduğundan ya da paradan bahsetmeyecektim. Sadece yanıldığımı söyleyecektim polislere."

"Peki o ne dedi?"

"Beni vazgeçirmeye çalıştı ama sanırım anlamıştı. Eve dönerken tanık ifademde hazır bulunan avukatlık bürosunu aradım."

“Collins Sc Hunter.”

“Ve beni üst düzey avukatlardan birine bağladılar.”

‘Michael Gable-Collins mi?’

‘Evet!’ dedi Ashley. Şaşırmıştı.

Adamın ölümü henüz kamuyla paylaşılmamıştı.

“Ona ifademi geri çekmem gerektiğini söyleyince adam beni tehdit etmeye başladı. Suçlu olduğum konuları saydı: mahkemeye itaatsizlik, bir polis soruşturmasını engellemek, hatta belki cinayet ortaklığı! Bana hapse girmek isteyip istemediğimi sordu ve ona Jordan’dan bahsettiğimde sosyal hizmetlerin de işe karışacağını, hatta oğlumu benden alabileceklerini söyledi.”

Ashley bu korkunç konuşmanın hatırasıyla bile belirgin şekilde sarsılmıştı. Wolf elinde olmadan ona bir peçete uzattı.

“Şirket için kaybetmeyi göze alamayacakları kadar büyük bir davaydı, ne pahasına olursa olsun,” dedi Wolf.

“Adam bana ‘o lanet çeneni kapalı tut’ dedi ve beni mahkemeden uzak tutmak için elinden gelen her şeyi yapacağını söyledi. Olay hakkında ilk elden duyduğum son şey bu oldu. Sonra olayların gelişimini ve senin, benim kurtardığım o adamı durdurmaya çalışırken neler yaptığını izledim ve ben... ben çok... çok özür dilerim.”

Wolf sessiz bir şekilde masadan kalktı, cüzdanını çıkardı ve yarısı dolu tabağının yanına on sterlinlik bir banknot bıraktı.

“Özür dilemen gereken kişi ben değilim,” dedi.

Ashley gözyaşlarına boğuldu.

Wolf güvenliğinden sorumlu olduğu, tehlikedeki kadını orada yalnız başına bırakıp kafeden çıktı.

25

9 Temmuz 2014 Çarşamba
10.20

Edmunds yorgunluktan sarhoş gibiydi. Arşivden nihayet 06.00'da ayrılmıştı ve bir saat sonra ofisteki ortak masasında oturuyordu. Şube, daha insani vardiyalarda çalışacak kadar talihli kişilerle dolmadan önce biraz kestirme hayali, Simmons saat 07.05'te yanındaki sandalyeye kurulduğunda suya düştü. Neredeyse Edmunds'ııkine rakip bir çalışma ahlakı ve takıntı sergileyen Simmons, listedeki kalan yedi isimle ilgili incelemesini bitirmek üzere güne erken başlamıştı.

Edmunds, Tia'ya bir kısa mesaj atıp onu özlediğini ve o akşam vaktinde dönmek için elinden geleni yapacağını yazdı. Bir şeyler yemek için dışarı çıkmayı bile önermişti. Mesajı göndermeden önce tereddüt etti. Kendisini daha da yoracak birkaç saat için söz vermek hiç çekici gelmiyordu, yine de çaba harcaması gerektiğini düşünüyor ve masum ama yine de ayıplanası polis gözetimi yalanı yüzünden suçlu hissediyordu.

İlk ekip buluşmasında suçluların verdiği mesajlar üzerine uzmanlığını sergilemesinden sonra, şubenin fahri suçlu davranışları bilimcisi olmuştu ama bu rol için ne yeterliydi ne de maddi olarak ödüllendiriliyordu. Polis Amiri, katilin gözü pek bir şekilde

Wolf'a ilk elden verdiği son not hakkında bir rapor hazırlamasını istemişti.

Joe'nın, nottaki kanlı parmak izinin dikenli telden alınan örnekle uyuştuğunu belirlemesi fazla uzun sürmedi. Dolayısıyla Edmunds mesajın bir başka meydan okuma olduğunu rahatlıkla söyleyebiliyordu. Katil, Galler'deki yanlış adımının ehemmiyetsizliğini kanıtlıyordu ve onu durdurmaktan ne kadar aciz olduklarını göstermek için DNA'sını kendi elleriyle teslim etmişti. Mesajı bizzat ulaştırmayı tercih etmesi, büyüyen Tanrı kompleksinin abartılı halini gözler önüne seriyor ve katilin her şeyi sadece beş gün içinde, göz alıcı bir biçimde sona erdirmeye niyetli olduğunu gösteriyordu.

Edmunds irkilerek ayıldı. Yarı yazılmış raporu önündeki ekranda bekliyor, imleç son kelimede sabırsızlıkla yanıp sönüyordu. Ekran koruyucu bile devreye girmemişti. Edmunds gözlerini yalnızca bir anlığına kapatmış olmalıydı ama bir şekilde bu daha da kötü hissettirmişti onu. Simmons'a bir içecek hazırlamayı teklif edip mutfağa gitti. Suyun ısınmasını beklerken kupalarla dolu lavaboda yüzüne soğuk su çarptı.

"Yine dayak yemedin, değil mi?"

* Edmunds yüzünü kurularken sıcak suyunu çalan Baxter'i gördü. Gözlerinin altındaki ağır torbalar, kırık burnunun bıraktığı morlukları daha da belli ediyordu.

"Tia seni pataklıyor mu yoksa?" diye sordu Baxter şakacı bir endişeyle.

"Sana söyledim, kediye takılıp düştüm."

"Pekâlâ. Dün de yine kediye mi takıldın?"

"Hayır. Sadece uyumadım."

"Neden?"

Edmunds arşive yaptığı ziyaretleri bu noktaya kadar gizli tutmayı başarmıştı. Nihayet Baxter'a açılmayı düşündü ama sonra vazgeçti.

"Koltuk," dedi. İlişki sorunlarını Baxter'in yeterli bir açıklama olarak kabul etmeye hazır olduğunu biliyordu. "Bugün ne *, yapıyorsun?"

"Bir herif Waterloo Köprüsü'ndeıı atlamış ve boğulmuş. Not falan da bırakmış. Muhtemelen gelmiş geçmiş en bariz intihar ama fazla CSI izleyen bir taşra polisi yok yere olayın şüpheli olduğunu söylemiş. Ondan sonra da bir kan birikintisi için Bloomsbury'ye gideceğiz. Ama yaralanan her kimse muhtemelen kendi başına acile gitmiştir, gizem de böylece çözülür."

Baxter derin derin iç geçirse de Edmunds bunların kendi gününün ilerleyişinden çok daha ilgi çekici olduğunu düşündü.

"Wolf'u gördün mü?" diye sordu Baxter.

"Burada değil."

Blake mutfak kapısında belirdi. Baxter'la eşleştirildiğinden beri takım elbise giymeye ve saçını taramaya başlamıştı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Baxter kahvesinin kalanını döküp kupasını her an devrilecek gibi görünen lavabodaki yığına ekleyerek, "Gitmeliyim," dedi.

Andrea tam taksiden inerken Wolf'la yaptığı telefon görüşmesini sona erdiriyordu. Andrea'nın tarafındaki araba gürültüsü ve Wolf o sırada hangi kalabalık ana caddede yürüyorsa oradaki arka plan konuşmaları sebebiyle bu kesinlikle başarısız bir konuşmaydı.

Andrea onunla iletişim kurmak istemişti. Haber merkezindeki prodüksiyon ekibi, Kukla efsanesinin hızla yaklaşan son günü için çoktan hazırlıklara başlamıştı. Ne yazık ki Wolf, hiç Andrea'yla konuşacak havada değildi.

Andrea'yı ve ekibini, Andrew Ford'un büyükelçilikteki yerini yayınladıkları için yerden yere vurdu ve belki haksızca da olsa protestoyu gösterime sokarak katilin paranoyak ve dengesiz bir zihni manipüle etmesine aracı olmakla suçladı. Andrea onun

bu nutkunu, dünyadaki bütün haber kanalları aynı şeyi yaptığı için tamamen mantıksız da olsa itiraz etmeden dinledi.

Andrea ona bir yemek ısmarlamayı teklif ettiğinde Wolf ona kendisini rahat bırakmasını söyleyip telefonu kapattı. Bunu asla dile getirmeyecek olsa da Andrea son konuşmalarından biri olabilecek bu görüşmede bu kadar sığ ve yargılayıcı davrandığı için Wolf'a kızgındı. Konuşma şekline bakılırsa bir sonraki salıyı görecek kadar yaşayamama fikrinin aklının ucundan bile geçmediği belliydi ve bu, Andrea'ya, Wolf'un nihayet iyimserlik ve inkâr arasındaki ince çizgiyi geçip geçmediğini sorgulattı.

Elijah terfisiyle ilgili cevabı için Andrea'ya baskı yapıyordu ve terfi meselesi, ilk konuşmalarından beri Andrea'nın zihnini meşgul ediyordu. Kararsızlık Andrea'yı çılgına çeviriyordu. Bir an geliyor ahlakı duruşundan geriye kalan az bir şeyi koruyup istifasını vermeyi kararlaştırıyor, bir dakika sonraysa onunla ya da onsuz her türlü dolacak olan pozisyonu kabul edeceğinden emin oluyordu.

O ve Geoffrey bu meseleyi önceki gün, ufak ama güzel manzaralı bahçelerinin verandasında, akşam güneşinde oturup konuşmuşlardı. İlişkilerindeki her şey gibi, Geoffrey onun kararını etkilemek için herhangi bir girişimde bulunmuyordu. Bu kadar uyumlu bir birliktelikleri olmasının sebebi buydu. Geoff rey, Andrea'nın Wolf'la olan evliliğinde çok alıştığı bağımsızlığına saygı gösteriyordu. O ve Geoffrey birlikte zaman geçirmeyi tercih ediyorlardı ama birlikte zaman geçirmeye ihtiyaçları yoktu. Geoffrey, Kukla hikâyesinin gelişimini dünyanın geri kalanıyla birlikte izliyor ve Andrea'mn sansasyonel habercilik tarzına, temelsiz varsayımlarına ya da onun kendisinin bile grostesklik derecesinde utanç verici bir şey olduğunu düşündüğü Ölüm Saati'ne, bir an için bile şüpheyle yaklaşmıyordu. Ondan sadece dikkatli olmasını istiyordu. Savaş kitaplarıyla dolu kitaplığı ona, elçilerin tarih boyunca iletişim kurabilme yetenekleri, hedeflenen kulağa

ulaşabilme hızları ve esneklik kabiliyetleri sebebiyle seçildiklerini öğretmişti.

Geoffrey sıcaklık düşerken ve stratejik biçimde yerleştirilmiş bahçe lambaları çöken karanlıkta bir bir devreye giredcen Andre'yı sabırla dinledi. Terfîyi kabul etmesi halinde bu katarın sadece hırs kaynaklı olacağını öne sürmüştü. Paraya ihtiyaçları yoktu ve Andrea zaten güvenilir ve yetenekli bir muhabir olarak kendini kanıtlamıştı. Geoffrey her zamanki anlayışlılığıyla Andrea'ya Wolf'la konuşmasını önermişti zira onun fikrinin, bu noktada Andrea'nın gerçekten umursayacağı tek fikir olduğunun farkındaydı.

Ve o sabahki haşin konuşmaları Wolf'un bakış açısını açıklığa kavuşturmuştu.

Simmons ve Edmunds'ın masasına doğru yürürken Finlay'nin bir gözü Polis Amiri'nin ofisindeydi. Ufak tefek ama ürkütücü kadının gergin olduğu, telefonda konuşurkenki telaşlı jestlerinden anlaşılabiliyordu. Finlay, Edmunds'ın masasına tünedi.

"Tavşanımız mutlu değil," dedi Finlay onlara.

"Niyeymiş o?" diye sordu Simmons.

Her şeyi ilk öğrenen kişiyken şimdi ofis dedikodularından bilgi kırıntıları dilenmek onun için çok tuhaftı.

"Will," dedi Finlay. "Başka ne olacak? Anlaşılan Ashley Lochlan'ı korunduğu daireden dışarı çıkarmış."

"Ne için?"

"Kahvaltı. Sonra da basıp gitmiş ve kadını kafede bırakmış. Lochlan'ın koruma ekibi resmî şikayette bulunmuş. Amir, Will'e uzaklaştırma verilmesini istiyor."

"Kendi bileceği iş," dedi Simmons. "Will neyin peşinde?"

Finlay omuz silkti. "Will bu, kim bilir? Bugün ofisin yakınına bile uğramayacak. Şimdi dışarı çıkıp onunla buluşacağım."

Simmons, patronun burnunun dibinde gerçekleşen bu lisedekilere benzer gizli kapaklı işlerden hoşlanmıştı.

“Eğer sorarsa Ashley Lochlan’ın güvenli evi için düzenleme yaptığımı söyleyin, zaten doğrusu da bu,” dedi Finlay.

“Biz de dışarı çıkıyoruz,” dedi Simmons.

“Öyle mi?” diye sordu Edmunds. “Nereye?”

“Bu listede hâlâ ulaşamadığımız dört kişi var,” dedi Simmons. “Birisi ölü. Hangisi olduğunu bulacağız.”

Simmons ve Edmunds kendilerini Greggs sosisli dürümleriyle şımartmış, arkalarındaki kaldırımda uzanan ekmek kırıntılarıyla listedeki üçüncü adrese yaklaşıyorlardı. Mahkeme kâtibinin evini ziyaret etmiş ve kadının 2012’de kanserden öldüğünü keşfetmişlerdi. Daha sonra da Yargıç Timothy Harrogate ve karısının Yeni Zelenda’ya göç ettiği haberini almışlardı. Neyse ki bir komşu, onlara çiftin oğullarının iletişim bilgilerini vermiş ve genç oğul gecenin bir körü anne babasını uyandırıp ikisinin de hayatta ve iyi olduklarını öğrenmişti.

Edmunds ve Simmons, Brunswick Square Gardens’tan geçip Lansdowne Terrace’taki tuğlalı şehir evlerine yaklaşırlarken güneş saklandığı bir bulutun arkasından ortaya çıktı. İkisi, doğru siyah kapıyı belirleyip aralık olduğunu gördüler. Edmunds kapıyı gürültülü bir şekilde tıklattı ve beraber otantik karolu umumi koridora adım attılar. Oymalı bir plaka onları yukarı, her ikisinin de dört katlı bir binada pek yapmacık bulduğu “çatı lcatı”na yönlendirdi.

Adımlarıyla yankılanan basamaklardan çıktılar ve en üst kattaki daireye açılan koridora ulaştılar. Duvarları süsleyen soluk resimlerin çoğunda, yaşlı bir centilmene egzotik yerlerdeki çok daha genç ve çok daha çekici kadınlar eşlik ediyordu. Anlaşılan adamın yatta kollarında tuttuğu sarışın kıyıya ulaşamamıştı ve sonraki resimde sahilde bikinileri içindeki bir kızıl, adamın yanında dinleniyordu.

Dairenin içinden gürültülü bir kırılma sesi duyuldu ve Edmunds ile Simmons yaklaşırlarken bu kapının da açık bırakıldı-

ğtnı gördüler. Endişeyle birbirlerine baktıktan sonra kapıyı ittirip açtılar. Kasvetli koridorda aşağıdaki giriş holündeki otantik karoların aynılarından vardı. Kapalı kapıların yanından koridorun sonundaki ışığa ve sert ahşap zemindeki ayak seslerine doğru iki büklüm ilerlediler.

"Seni salak! Dokunma demiştim."

Edmunds duraksadı. O ve Simmons bu küçümseyici, hor gören sesi derhal tanımışlardı.

"Baxter?" diye seslendi Edmunds.

Doğrularak ana kapıya doğru yürüdü, Blake orada elleri ve dizlerinin üstüne çökmüş, az önce düşürdüğü, muhtemelen oldukça pahalı vazonun parçalarını topluyordu.

Edmunds ve Simmons onlara katıldığında ikisi de şaşkın görünüyordu.

"Siz burada ne arıyorsunuz be?" diye sordu Baxter.

"Ronald Everett, Khalid'in davasındaki kayıp jüri üyesi," dedi Edmunds.

"Ah..."

"Ya siz?"

"Sana daha önce söyledim, kan birikintisi, ceset yok."

"Nerede?" diye sordu Simmons.

"Her yerde."

Baxter geniş kanepenin ardındaki zemini işaret etti. Orada koyu renk kurumuş kandan geniş bir leke, kana doymuş kilimi çevreleyen beyaz karoları kaplamıştı.

"Tanrım," dedi Edmunds.

"Sanırım Bay Everett'ın artık hayatta olmadığını rahatlıkla söyleyebiliriz," dedi Baxter umursamazca.

Ayaklarının dibindeki kan gölünü gören Edmunds'ın aklına önceki gece gözden geçirdiği arşivlenmiş dava dosyalarından biri geldi: kan birikintisi, hiç keşfedilmeyen ceset. Bunun sıradan bir tesadüf olması mümkün değildi.

"Sorun ne?" diye sordu Baxter ona.

Edmunds elle tutulur bir şey bulduğundan emin olmadan kimseye özel araştırmasından bahsedemezdi.

"Yok bir şey."

Saatine baktı. Tia'ya onu yemeğe çıkarma sözü vermişti ama hâlâ arşivlere gidip orada bir saat geçirebilir ve gecikmeden çı karsa zamanında dönebilirdi.

, "Bu kargaşa bizim katilimizin titiz, zahmetli standartlarına liiç uymuyor," dedi Simmons. "Diğer kurbanların evlerinde tek bir damla kana bile rastlanmadı."

"Belki de öyle sandığımız kadar şaşmaz biri değildir," diyen Edmunds koltuğun yanından uzanan kan lekelerine bakmak için çömeldi. "Belki de bu yalnızca kendi evinde öldürdüğü ve kestiği tek kurbandır ve şehrin başka yerlerine saçılmış başka delil birikintileri hâlâ mevcuttur."

O sırada adli tıp ekibi geldi ve Edmunds da bu kaçış fırsatını kullandı. Simmons'a ofiste bitirmesi gereken evrak işleri olduğu bahanesini uydurdu ve oradan hızla çıkıp metro istasyonuna koşturdu.

Wolf'un telefonu bipledi. Kısa mesaja göz attı:

HATALIYDIM, HAK ETTİM. AKŞAM YEMEĞİ? L X

Yürüyerek New Scotland Yard'a dönerlerken Finlay ona, "Sen neye sırıtıyorsun?" diye sordu.

Wolf onu duymazlıktan geldi ve kısa mesajdaki numarayı çevirdi.

"Merhaba Dedektif Fawkes."

"Merhaba Bayan Lochlan."

Finlay şaşkın şaşkın Wolf'a baktı.

"Bu numarayı nereden buldun?"

"Jodie'yi hatırladın mı?"

"Benim hakkımda şikâyette bulunan mı?"

"İşte o. Bir arkadaşını aradı, arkadaşı da seni tanıyan bir arkadaşım."

"Akşam için beni davet etmene şaşırdım," dedi Wolf.

Finlay ona tuhaf bir bakış daha attı.

"Eh, Tanrı biliyor kahvaltıda ikimiz de pek bir şey yiyemedik," diye güldü Lochlan.

"Yani sanırım sana bir özür borçluyum."

"Ben de kin tutacak değilim, zaten fazla vaktim kalmadı. Saat yedi nasıl?"

"Herhalde senin evinde?"

"Korkarım öyle. Görünüşe bakılırsa bana ev hapsi cezası aldırdın."

"Öncesinde ***iyice keselenip*** gelirim."

Finlay bu sefer tepki verme zahmetine bile girmedi.

"Öyle yap. Görüşürüz Fawkes."

Lochlan, Wolf cevap veremeden kapattı. Wolf birden yürü- > meyi bıraktı.

"Anladığım kadarıyla ben de seni idare edeceğim?" dedi Finlay.

"Bir yerde olmam gerek."

"Sana doğum gününde aldığımız o güzel kokuyu sür ama sakın sürekli giydiğin o korkunç mavi gömleği giyme."

"O gömleği seviyorum."

"Seni hamileymişsin gibi gösteriyor. Ben değil, Maggie söylüyor."

"Başka bir şey?"

"İyi eğlen," dedi Finlay sinsi bir gülümsemeyle.

"Yalan söylediğini hemen anlıyorum yaşlı adam," dedi Baxter.

Finlay'ye mutfakta rastlamış ve lafın gelişi Wolf'u sormuştu. Finlay ilk cevabını eline yüzüne bulaştırınca da onu beş dakika boyunca sorguya çekmişti. Finlay çözülmek üzereydi ve Baxter da bunun farkındaydı.

“Biraz rahatsız gibiydi.”

“Baş ağrısı mı?”

“Evet.”

“Ama daha elemin karın ağrısı diyordun.”

“Ben de onu diyorum, karın ağrısı.”

“Dur bakalım, hayır. Baş ağrısı demiştin.”

Baxter kesinlikle arkadaşına işkence etmekten hoşlanıyordu.

“Pekâlâ. Sen kazandın. Ashley Lochlan’ın evine gitti yine.”

“Simmons tartıştıklarını söylemişti.”

“Barıştılar.”

“E sen niye gitmiyorsun?”

Finlay belli ki bu soruyu cevaplamak istemiyordu ama Baxter’ın işin peşini bırakmayacağının da farkındaydı.

“Davetli değilim.”

“Davetli mi?”

“Akşam yemeğine.”

“Akşam yemeğine?”

Neşeli havası aniden bozulan Baxter sessizleşti. Finlay şimdi ne diyeceğinden emin değildi ve kahve yapmakla meşgul oldu. Ona da bir fincan ister mi diye sormak için arkasını döndüğünde Baxter gitmişti.

26

9 Temmuz 2014 Çarşamba

19.05

Wolf yağmurlu Plumstead Caddesi’ndeki yürüyüşünün, yeni tıraş kolonyasının tesirini yumuşattığını umuyordu. Bu iyi niyetli hediyeyi üzerine boca ettikten sonra birazını da alçı panelin arkasını tırmalayan şey her neyse onu uzakta tutmak umuduyla dairesinin duvarlarına sıkmıştı. Son on yıldaki ilk buluşmasının endişeli hazırlığında kusursuz kıyafeti seçmek ve saçlarını taramak için öyle ya da böyle bir yarım saat harcamış, nihayetinde evden her gün göründüğü gibi çıkmıştı.

Yolda bir içki dükkânında durdu ve bildiği tek kırmızı ve beyaz şaraptan (Baxter’in favorileri) iki şişe seçtikten sonra yan taraftaki benzinlikteki son çiçek buketini satın aldı. Pörsümüş çiçekler öyle zavallı görünüyorlardı ki Wolf bunlara neden para verdiğim ciddi ciddi sorguladı.

Köhne apartmanın merdivenlerinden çıkıp nöbet bekleyen iki memuru selamladı. İlcisi de onu gördüklerine sevinmiş gibi değillerdi.

“Hakkınızda şikâyette bulunduk,” diye meydan okudu kadın memur.

Woli “Bir hafta içinde ölürsem vicdanın sızlayacak,” dedi Sonrasında gülümsedi ancak kadın karşılık vermedi. Wolf iki memurun arasına sıkışıp Ashley’nin kapısını tıklattı.

“Bu sfefer onu ağlatmamaya çalış ***ahbap,”*** dedi erkek memur. Belli ki randevulaşmalarını kıskanmıştı.

Wolf feu yorumu duymazlıktan geldi ama yirmi saniye sonra Ashley kanıyı hâlâ açmayınca sırf huzursuz sessizliği doldurmak için bir cev^ıp vermiş olmayı diledi. Ashley nihayet kapısına eklenen yem güvenlik kilitlerini açtığında muhteşem görünüyordu. Wolf arkasındaki adamın da nefesinin kesildiğini biliyordu. Ashley pembe dantelli bir elbise giymiş ve saçlarını gevşek bir şekilde toplamıştı. Eyde yenecek sakin bir akşam yemeği için abartılı giyinmişti.

“Geciktin,” dedi ve hemen içeri döndü.

Wolf biraz kararsız kalsa da içeri girip onu takip etti ve kapıyı nöbet bekleyen zavallı polislerin yüzüne kapadı.

“Harika görünüyorsun,” dedi ve belki de bir kravat takmalıydım diye düşündü.

Ona şarabı ve buketi verdiğinde Ashley çiçekleri canlı tutmak üzere göstermelik bir çabayla su doldurduğu bir vazoya nazikçe yerleştirdi.

“Biraz fazla kaçtığının farkındayım ama şık giyinmek için başka fırsatım olmayabilir, o yüzden tüm kozlarımı oynadım.”

Ashley kırmızıyı kendisi ve beyaz şarabı da Wolf için açtı. O aralıklarla yemeği karıştırırken mutfakta sohbet ettiler. Sohbet konusunun ve test edilip onaylanmış en komik hikâyelerinin arasındaki boşlukları doldurmak için müphem bağlantıları kullanarak ilk randevu klişelerinin hemen hepsinin üzerinden geçtiler: aile, hobiler, hayaller. Bir ara Wolf’un aklına ansızın babası düştü. Tüm bunların başlangıcından bu yana Ashley ve Wolf ilk defa normal hissettiler. Sanki önlerinde belirsiz bir gelecek vardı, sanki beraber geçirecekleri bu ilk gece her şeye rağmen özel bir şeye dönüşebilirdi.

Ashley'nin hazırladığı yemek lezzetliydi. Yine de "yanmış kısunlar" için sık sık özür diledi, Wolf yanmış kısımları göremese *¿e.* Ashley tatlıları koyarken şişelerin dibini kadehlerine dol- ¡¡urdu ve sohbet biraz melankolikleşse de büyüsünü yitirmedi. Ashley evin yemek pişirdikten sonra dayanılmaz derecede sıcak olduğuyla ilgili Wolf'u uyarmıştı. Wolf mahcup bir biçimde gömleğinin kollarını sıvadığında sol kolunu kaplayan yara Ashley'yi iğrendirmekten çok meraklandırdı. Daha yakından bakmak için sandalyesini çekti ve büyülenmiş bir halde parmaklarını hassas, yaralı ciltte nazikçe gezdirdi.

Wolf onun saçlarındaki çilek kokusunu yine alabiliyordu ve Ashley başını kaldırıp ona baktığında buna bir de nefesindeki tatlı şarap aroması eklendi. Yüzünden yalnızca birkaç santim ötedeydi, aynı havayı soluyorlardı ve...

...kurt maskesi.

Wolf irkildi ve Ashley geri çekildi. Görüntü derhal kayboldu ama artık çok geçti. Wolf bu özel anı mahvetmişti ve Ashley'nin yüzünü kaplayan reddedilme ifadesini görebiliyordu.

Hafızasındaki en keyifli buluşmalardan biri olan bu akşamı kurtarmak isteyen Wolf çaresizce, "Özür dilerim," dedi.

"Hayır, ben özür dilerim."

"Bunu tekrar deneyebilir miyiz? Hani senin elin benim kolumda, başını kaldırmış bana bakıyorsun falan..."

"Neden benden kaçtın?"

"Kaçtım ama senden değil. Bana bu kadar yaklaşan son kişi bizi öldürmeye çalışan adamdı... dün."

"Onu gördün mü?" Ashley'nin gözleri büyümüştü.

"Bir maske takmıştı."

Wolf ona büyükelçiliğin önünde olanları anlattı. Wolf'un maskeli adamla, kurtla yüz yüze gelişi, gözlerinin içine bakıp gözlerini kaçırmayı reddetmesi Ashley'nin içinde bir şeyleri titretti ve yavaş yavaş bir kez daha ona yaklaştı. Eli yeniden Wolf'un kolundaydı. Wolf onun nefesindeki belli belirsiz şarap kokusunu

yine alabiliyordu. Ashley derin bir nefes aldı, dudaklarını araiad ve...

Wolf'un telefonu çaldı.

"Lanet olsun!" Wolf ekrana baktı, bir an aramayı meşgule almayı düşündü ama sonra özür diler gibi gülümseyip cevap vermek üzere ayaklandı. "Baxter? Kim? Hayır, öyle yapma... Nerede? Bir saate orada olurum."

Tadı kaçmış gibi görünen Ashley masayı toplamaya başladı.

"Gidiyorsun o halde?"

Wolf, Ashley'nin aksanma deli oluyordu ve bir de sesindeki hayal kırıklığını duyduğunda neredeyse fikrini değiştirecekti.

"Bir arkadaşımın başı dertte."

"Polisi aramaları gerekmez mi?"

"Öylesi bir dert değil. İnan bana, başka birisi olsa ona cehenneme kadar yolu olduğunu söylerdim."

"Senin için çok özel birisi olmalı."

"Ne yazık ki... öyle."

Edmunds gözlerini açtı ve birkaç saniye için nerede olduğunu anlayamadı. Kafasını evraklardan oluşan bir yığının üzerine koymuştu ve kolunun üzerine de salyası akmıştı. Her iki yanında uzanan raf vadisine baktı. Aşırı bitkindi ve karanlık ile sessizliğin bu birleşimi ona fazla gelmişti. Kendini hazırlayıp bileğine baktı: ¿**1**,**20**.

"Kahretsin!"

Zemine yayılmış her şeyi delil kutusuna attı, bir rafa ittirdi ve çıkışa doğru koşmaya başladı.

Wolf üzerindeki son parayla fahiş taksi ücretini ödedikten sonra Wimbledon Caddesi'ndeki Hemingway'in önünde arabadan indi. Açık havadaki ayyaşların arasından güç bela ilerleyip barda kimliğini gösterdi.

"Tuvalette sızmış durumda," dedi boş bardakları toplayan **Idz. "Yanında** biri **var.** Ambulans çağıracaktık ama **önce** sizi aramamız **için ısrar etti.** Bir **saniye,** siz **o** dedektifsiniz... Wolf. Meşhur Wolf!"

Kız elini kameralı cep telefonuna uzattığında Wolf çoktan tuvalete doğru yola koyulmuştu. O gelene kadar Baxter'la oturma zahmetine katlanan garson kadına teşekkür edip onu yolladı. Baxter'in yanma çöktü. Baxter'in bilinci hâlâ açıktı ama yalnızca Wolf onu çimdiklediğinde ya da onun ismini bağırdığında tepki veriyordu.

"Tıpkı eski günlerdeki gibi," dedi.

Barın ardındaki kızın, haberlerdeki adamın şimdi kadınlar tuvaletinde olduğunu şehirdeki tüm amatör fotoğrafçılara söylediğini tahmin ederek Baxter'in yüzünü gizlemek üzere ceketini kafasına koydu ve onu kucağına alıp dışarı çıkardı.

Kapı görevlisi kalabalığın içinde ona bir yol açmıştı. Wolf bunun, adamın Baxter'in sıhhatine verdiği önemden ziyade sarhoş kadını tekrar kusmadan önce sepetlemek için olduğundan şüphelense de müteşekkirdi. Baxter'i sokak boyunca taşıdı ve dairesine çıkan dar merdivende onu az daha düşürüyordu. Bir şekilde kapıyı açmayı başardı ve onu bangır bangır çalan radyonun sesi karşıladı. Yatak odasına doğru sendeleyerek ilerledi ve Baxter'i yatağına bıraktı.

Çizmelerini çıkardı ve çok uzun zamandır olmasa da daha önce sayısız defa yaptığı gibi onun saçlarını geri taradı. Sonra su almak üzere mutfağa gitti ve Echo'yu beslemeden önce müziği kapattı. Lavaboda iki boş şarap şişesi vardı ve Wolf bar çalışanlarına Baxter'a daha ne kadar içki verdiklerini sormadığı için kendine kızdı.

İki bardağa su doldurdu, kendisininkini kafasına dikti ve yatak odasına dönüp su bardaklarını komodinin üzerine koydu. Sonra ayakkabılarım sallayarak çıkarıp Baxter'in yanına uzandı. Baxter çoktan horlamaya başlamıştı.

Wolf lambayı kapatıp gözlerini karanlık tavana dikti, cama vuran ilk yağmur damlalarını dinledi. Baxter'in alkole sarılmasının sadece tüm ekip olarak hissettikleri stresle alakalı olduğunu, üzerindeki hâkimiyetini hiçbir zaman tam olarak bırakmayan bu kötü alışkanlığı genç kadının hâlâ biraz kontrol edebildiğim umdu. Bu durumu herkesten saklamasına çok uzun, hatta fazla uzun zamandır yardım ediyordu. Baxter'in hâlâ nefes aldığını aralıklarla kontrol edip kusmuklarını temizler ve bir başka uykusuz gece geçirirken ona bu şekilde gerçekten yardımcı olup olmadığını düşündü.

Edmunds sırılsıklam vaziyette eve döndüğünde ışıklar sönüktü. Tia'nın çoktan uyumuş olacağını düşünüp karanlık koridorda olabildiğince sessiz bir şekilde sendeleyerek ilerledi ancak açık yatak odası kapısına ulaştığında yatağın bozulmamış olduğunu gördü.

"T?" diye seslendi.

Odadan odaya gitti, ışıkları açıp eksik şeyleri fark etti; Tia'nın çantası, en sevdiği pantolonu ve ayaklı felaket kedisi... Tia not bırakmamıştı, buna gerek de yoktu. Annesindeydi. Edmunds sadece Kukla soruşturması yüzünden değil, bu departmana geçtiğinden beri onu çok fazla hayal kırıklığına uğratmıştı.

Edmunds o gece üstünde uyumayı beklediği kanepeye çöktü ve yorgun gözlerini ovuşturdu. Tia'yı bu kadar üzdüğü için kendini berbat hissetti ama sadece beş gün daha sabretmeleri gerekiyordu. O zaman her şey öyle ya da böyle sona erecekti. Tia da elbette sonun yaklaştığını görebiliyor olmalıydı.

Edmunds onu aramayı düşündü ama telefonunu kapatmış olacağını biliyordu. Saate baktı: 22.27. Müstakbel kayınvalidesi kızını almaya gelmiş olmalıydı zira Tia arabayı evde bırakmıştı. Askılıktan anahtarları alan Edmunds ışıkları kapattı ve tüm bitkinliğine rağmen tekrar dışarı, geceye adım attı.

Neredeyse hiç trafiğe takılmadan kısa sürede şehre vardı. Arabayı binanın hemen önündeki park yerine bırakıp güvenlik görevlisine doğru hızlı adımlarla ilerledi. Adam onu hemen tanıdı, Edmunds arşivlere bir kez daha girmek üzere kimlik kartını gösterip kişisel eşyalarını bırakırken havadan sudan bahsettiler.

Şarap Wolf'un uykuya dalmasına yardımcı olmuştu ama daha bir saat geçmemişti ki banyoda öğüren Baxter'in sesine uyandı. Banyo ışığının parıltısı kapı pervazından sızarken Wolf sifonun, açılıp kapanan çekmecelerin ve Baxter'in ağız gargarası yapıp lavaboya tükürmesinin sesini dinleyerek karanlıkta bekledi.

Baxter'in geceyi yardım almadan atlatabilecek kadar kendine geldiğinden emin olup eve gitmek üzere kalkacaktı ki Baxter sallanarak yatak odasına döndü, yatağa uzandı ve sarhoş kolunu sertçe Wolf'un göğsüne koydu.

"Randevun nasıldı?" diye sordu ona.

"Kısa," diye cevapladı Wolf. Bir yandan sır tutmayı becerememeyen Finlay'ye kızdı, bir yandan da Baxter'in vakitsiz patavatsızlığının aslında gayet vakitli ve bile isteye olduğundan şüphelendi.

"Tüh! Beni almaya geldiğin için sağ ol," dedi Baxter. Sesi hemen uykuya dalacakmış gibi çıkıyordu.

"Neredeyse gelmiyordum."

"Ama geldin," diye fısıldadı Baxter uykuya dalarken. "Geleceğini biliyordum."

Edmıınds'ın önsezisi işe yaramıştı. Daha önceden üzerinde çalıştığı ve eve gitme telaşıyla yanlış rafta bıraktığı kutunun yerini bulabilmiş, 2009'daki davaya geri dönmüştü. Güçlü bir şirketin sırra kadem basan vârisi, bir kan birikintisi, ceset yok. Olay mahalli fotoğraflarını tek tek inceledi ve sonunda şüphelerini doğrulayan birini buldu.

Kan birikintisinin ardındaki duvarda sekiz küçük damladan oluşan lekeler olduğu belirtilmiş ve anlaşılır biçimde sadece "daha fazla kan" olduğu düşünülüp çok ilgi görmemişti. Ancak olay yeri, Edmunds'ın o gün gittiği odaya sıradışı bir biçimde benziyordu. Artık sahip oldukları bilgiler ışığında biliyordu ki bu görünüşte önemsiz olan sıçrama şablonu aslında, katilin başka türlü olsa kaçamayacağı durumda, cesedi taşımak için ölü kurbanın uzuvlarını keserken oluşmuştu.

Bu kişi aradıkları katildi. Edmunds emindi.

Delilleri kutuya heyecanla geri koymaya başladı. Sonunda ekiple paylaşabileceği kadar umut vadeden bir şey bulduğunu hissediyordu. Ayağa kalkarken bir kâğıt parçası dosyadan kurtulup yere düştü. Depodaki diğer tüm kutulara eşlik eden standart formlardandı: bir isim listesi, giriş çıkışlarda atılan imzalar ye dosyayı arşivden çıkarma sebebinin kısa bir açıklaması. Edmunds kâğıdı dosyaya geri tıkıştırmak üzere eğildi ama derken sayfanın dibinde, delili inceleyen son kişi olarak tanıdık bir isim gördü:

Dedektif William Fawkes - 05/02/2013: Kan damlası analizi
Dedektif William Fawkes - 10/02/2013: Depoya iade edildi

Edmunds'ın kafası karışmıştı. Wolf evrak işlerine bakan biri değildi ve 2009'daki aslından beri ortada yeni bir adli tıp raporu da yoktu. Akla en yatkın senaryo, Wolf'un bu dosyayla başka bir soruşturma esnasında karşılaşmış olmasıydı. Belki de farkında olmadan Kukla Katili'nin bu bir önceki kurbanına denk gelmiş ve istemeden onun ilgisini çekmişti. Bu, kendisine yönelik meydan okumanın kişisel mahiyetini ve aynı zamanda bariz takdir etme durumunu da açıklardı: Wolf, katilin kendisine layık bulduğu tek polis memuruydu.

işte şimdi her şey yerli yerine oturuyordu.

Edmunds sevinçliydi. Sabah ilk iş Wolf'a bu meseleyi soracaktı. Wolf ona katilin önceki işlerinin örneklerini işaret edebilirdi. Keşfiyle cesaretlenen Edmunds koridor değiştirip listesinde bir sonraki dosyayı araştırmaya başladı.

Nihayetinde avcıyı avlayacaklardı.

27

10 Temmuz 2014 Perşembe
07.07

Güneş açık kapı pervazından parlıyor, yatağa belli belirsiz gölgeler düşürüyordu. Wolf gözlerini açtı. Baxter'in odasında yalnız başınaydı, nevresimlerin üstünde giysileriyle yatıyordu. Diğer odada koşu bandından gelen ayak seslerinin ritmik gümbürtüsü onu uyandırmıştı.

Güçlükle kalktı ve ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarıp bıraktığı yatağın dibinden aldı. Güneş alan salona yürüdü ve antrenman kıyafetlerini giymiş halde, hâlâ Wolf'un önceki gece ona yaptığı orantısız atkuyruğu saçıyla duran Baxter'a ilgisizce el salladı. Onu bilmese Wolf, Baxter'in dinlenmiş ve canlanmış göründüğünü söylerdi. Hep çabuk toparlanmayı başarmıştı. Onu zayıf düşüren problemini herkesten bu kadar uzun zamandır saklayabilmesi de kısmen bu sayedeydi.

Wolf açık mutfağa gidip kahve yapmaya hazırlanırken Baxter onu görmezden geldi.

"Sende hâlâ yedek diş..." diye başladı Wolf.

Zorlu temposunu koruyan Baxter'in cildi terden parıldıyordu. Wolf'u duyabilmek için kulaklıklarını çıkarmak zorunda kalmak tadını kaçırmış gibiydi.

"Sende hâlâ yedek diş fırçası var mı?" diye sordu Wolf.

Wolf'un habersiz gelip kalmaları için Baxter'm her zaman yedek banyo malzemesi bulundurmasına dair sözsüz bir anlaşmaları vardı. Bir dönem bu sık gerçekleşen bir duruma dönüşmüştü. Her ne kadar masumane olsa da Andrea'nın, ikisinin ilişki yaşadığından şüphelenmesi şaşırtıcı değildi.

Baxter kısa kesip, "Banyo, alt çekmece," dedi ve kulaklıklarını geri taktı.

Wolf onun kavga çıkarmaya çalıştığını hissetti ama doldurusa gelmemeye kararlıydı. Bu bir Baxter klasiğiydi. Davranışlarından utanır ve bunu da enikonu sevimsizleşerek ifade ederdi.

Çaydanlıktaki su kaynadı ve Wolf ses çıkarmadan bir kupayı kaldırıp ona bir şey içip içmeyeceğini sordu. Baxter gürültüyle poflayıp kulaklıkları hızla çekerek kulağından geri çıkardı.

"Ne?!"

"Sadece kahve ister misin diye sormuştum."

"Ah, ben kahve içmem. Sen herkesten daha iyi bilirsin. Sadece şarap ve saçma sapan görünümlü kokteyller içerim."

"Bunu bir ***hayır*** olarak kabul ediyorum o halde?"

"Hakkımda böyle düşünüyorsun, değil mi? Kendine mukayyet olmaktan aciz, zavallı bir ayyaş. Kabul et."

Wolf'un sabrı tükeniyordu.

"Öyle düşünmüyorum," dedi. "Sadece kahveme geri dönsem..."

"Buraya gelmene ihtiyacım yoktu, biliyorsun. Şimdi yüce ve üstün hissedip kendi işine bakabilirsin. Bana da bir iyilik yap ve bir dahaki sefere zahmet etme."

Yüksek perdeden konuşması uzadıkça nefes nefese kalıyordu.

"Keşke bu sefer zahmet etmeseydim!" diye bağırdı Wo|t "Akşam yemeğimi mahvedeceğime seni o bar tuvaletinde suru nürken bırakmalıydım."

"Ah evet, Ashley Lochlan'la akşam yemeğin... Ne tatlı. Bu ilişkiden bayağı bir umutluyum. Bence ciddiye binecek, tabii ikiniz önümüzdeki dört gün içinde canice katledilmezseniz!"

Wolf kapıya yönelip, "Ben işe gidiyorum," dedi. "Bir şey değil bu arada."

"Bunu kendine neden yapıyorsun anlamıyorum," diye bağırdı Baxter arkasından. "Mezbahadaki ineğe isim vermeye benziyor bu!"

Ön kapı hızla çarpıldı, salon duvarındaki bir New York silüeti baskısı yere düştü. Adrenalinle dolan Baxter koşu bandının hızını artırdı, kulaklıklarını geri taktı ve sesi açtı.

Wolf ofise vardığında siniri tepesindeydi ve hızla, Ashley'yle olan randevusunun detaylarını merak eden Finlay'nin masasına ilerledi.

"Ne demeye böyle bir halt ettin?" diye terslendi Wolf.

"Pardon, anlamadım?"

"Baxter'a Lochlan'la akşam yemeği yediğimi söylemişsin."

"Söylememeye çalıştım ama bir şeyler sakladığımı anladı."

"O zaman bir şeyler uydurmalıydın!"

"Öyle bir görevim olduğunu bilmiyordum!"

Wolf şubede neşe ve mutluluğun daimî kaynağı Finlay'nin, zamanında olduğu Glasgow'lu kavgacı aynasıza dönüşümünü izledi. Hızlı davranması gerekecek bir duruma karşı ellerini ceplerinden çıkardı çünkü Finlay'nin sol kroşesi meşhurdu.

"Bir arkadaş böyle yapardı," dedi Wolf.

"Ben Emily'nin de arkadaşıyım."

"İşte bir sebep daha. Onun da duygularını incittin."

"Ya, demek *ben* onun duygularını incittim? ***Ben?***" Finlay oldukça alçak sesle konuşuyordu ve bu hiç de iyiye işaret değildi.

"Yıllardır bu zavallı kızla oynamanı izliyorum. Aranızdaki şey her ne ise evliliğine mal oldu ve yine de hâlâ vazgeçmiş değilsin, bu da demek oluyor ki ya onu gerçeklen istiyorsun ve harekete geçemeyecek kadar korkaksın ya da istemiyorsun ve ona açık açık söyleyemeyecek kadar korkaksın. Hangisi olursa olsun, biraz erkek olmak için dört günün kaldı."

Wolf'un dili tutulmuştu. Finlay her zaman her konuda onun tarafını tutardı.

"İzlemem gereken bir ipucum var. Dışarı çıkıyorum," dedi Finlay ayaklanıp.

"Ben de geliyorum."

"Hayır gelmiyorsun."

"Saat onda ilerleme toplantısı var," dedi Wolf.

Finlay imalı imalı, "Beni idare et," diye gülümsedi. Ardından Wolf'un sırtına sertçe vurup uzaklaştı.

0

Wolf saat 09.05'te Doktor Preston Hall'dan gelen bir başka ara-' mayı daha görmezden geldi ve yaptığı harekete karşılık Amir'in telefonunun çalmasını beklemeye başladı. Finlay dışarı öfkeyle çıkmıştı ve Wolf da Baxter'in ofisin diğer ucunda birilerine bağırdığını duymuştu.

Edmunds tüm bunlardan bihaberdi. Son on dakikayı Wolf'la üstünde durmak istediği belgeleri hazırlamakla geçirmişti ve onun tepkisini görmek için sabırsızlanıyordu. Sayfaları toparladı ve kafasında hazırladığı açılış cümlelerini tekrarlayarak Wolf'un masasına doğru yürüdü.

"Christian Poole Junior, 2009," diye söze girdi Edmunds. Wolf'ta hatırladığını gösteren bir bakış görmeyi bekledi ama Wolf sadece derin derin iç çekip sabırsız bir ifadeyle başını kaldırdı.

"Bunun benim için bir şey ifade etmesi mi gerekiyor?"

Wolf'un tepkisizliği hayal kırıklığı olsa da Edmunds hevesle devam etti. "Edebileceğini ummuştum. Kendisi bir elektronik

eşya imparatorluğunun vârisi. Bir otel odasında ortadan kayboluyor ve cesedi bulunamıyor. Bunlar sana bir şey hatırlatmadı mı?"

"Dinle, kabalaşmak istemem ama bunu konuşabileceğin başka birisi yok mu? Şu an sana eşlik edebileceğimi sanmıyorum."

Ednnınds'ın güveni, Wolf'un ilgisizliğiyle sarsılmıştı. Kendisini çok iyi ifade etmediğini fark etti. "Pardon, izin ver baştan alayım. Arşivlenmiş dosyalara bakıyordum da..."

"Sana bakmamanı söylemiştim."

"Söyledin ama seni temin ederim ki hep kendime ait zamanlarda baktım. Her neyse, bir şey buld..."

"Hayır. ***Her neyse*** değil. Eğer üssün olan bir meımır sana bir şey yapmamanı söylüyorsa yapmayacaksın!" diye bağırdı Wolf ve bütün ofisin ilgisini Edmunds'ın üzerine çekti. Wolf ayağa kalktı.

"E... eğer açıklamama izin ve... verirsen," diye kekeledi Edmunds. Bu masumane konuşmanın nasıl olup da bu kadar hızlı bir şekilde kötüye gittiğini anlayamıyordu ama kaçmaya da niyeti yoktu. Cevaplanması gereken önemli soruları vardı. "Gerçekten umut vadeden bir şey buldum."

Wolf dolanıp masanın önüne geldi. Edmunds da bunu, Wolf'un dinlemek istediğine dair bir işaret olarak yorumladı ve ilk belgeyi ona uzattı. Wolf ise bütün dosyayı itip Edmunds'ın elinden yere saçtı. Bu hakaret karşısında ancak okul bahçesinde duyulabilecek tezahüratlar yapıldı ve kahkahalar atıldı. Baxter şimdi onlara doğru geliyordu ve Simmons da şef moduna geri dönmüş, ayaklanmıştı.

"Poole davası delilini neden görmek istediğini bilmem gerek," dedi Edmunds. Sesini yükseltmişti ama titremesi, gerginliğini ele veriyordu.

Wolf sıska genç adama sokulup, "Ses tonundan pek hoşlanmadım," dedi.

Edmunds da kendisi dâhil herkesi şaşırtarak, "Ben de cevabından pek hoşlanmadım!" dedi. "O delile neden bakıyordun?"

Wolf, Edmunds'ı boğazından tutup toplantı odasının duvarına yapıştırdı. Renkli camda siyah, çatallı kırıklar belirdi.

"Hey!" diye seslendi Simmons.

Baxter onlara doğru koşarken, "Wolf!" diye bağırdı.

Wolf ensesinden bir damla koyu renk kan akan Edmunds'ı bıraktı. Baxter aralarına girdi. "Ne oluyor Wolf?" diye bağırdı onun yüzüne.

"Minik süs köpeğine söyle benden uzak dursun," diye kükredi Wolf.

Baxter karşısındaki gözü dönmüş adamı tanıyamıyordu. "O artık benimle değil. Ama sen ipin ucunu kaçırıyorsun Wolf."

Wolf kıpkırmızı bir suratla ve öfkeyle, ***"Ben*** mi ipin ucunu kaçırıyorum?" diye haykırdı.

Baxter bu üstü kapalı tehdidi hemen anladı. Wolf'un, onun yıllardır sakladığı sırrı açıklamasına ramak kalmıştı. Baxter kendini hazırladı, nihayet rol yapmayı bırakacağı için rahatlamış bile hissediyordu.

Ama Wolf tereddüt etti. "Ona söyle, etrafa suçlamalar saçmaya başlayacaksa önce elinde somut bir şey olsun."

"Ne suçlaması?" diye sordu Baxter.

"Ben seni hiçbir şey için suçlamadım," diye araya girdi Edmunds. "Sadece yardımını istedim."

Anlaşmazlığın başlangıcını kaçıran Vanita ofisinden dışarı çıktı.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" diye bağırdı Baxter her ikisine de.

"İşini yapmak yerine eski dava dosyalarıma bakıp vakit harcıyor! "

"Ah, hadi oradan," diye patladı Edmunds. Kafasına dokunduğu yerde, parmaklarının arasından kan sızıyordu.

Wolf ileri atıldı ama Simmons onu durdurdu. Baxter fısıl^ mak üzere Edmunds'a yanaştı.

"Bu doğru mu?" diye sordu ona.

"Bir şey buldum."

"Bu işin peşini bırakmanı söylemiştim," diye terslendi Baxter.

"Bir şey buldum diyorum," diye tekrarladı Edmunds.

"Onun tarafım tuttuğuna inanamıyorum," dedi Wolf.

Baxter, "Tutmuyorum! Bence ikiniz de hıyarsınız," diye bağırdı.

"Yeter!"

Ofis bir anda ölüm sessizliğine büründü. Vanita tartışan gruba doğru emin adımlarla yürürken mosmor kesilmişti.

"Edmunds, kafanı revire göster. Baxter, ekibine dön. Fawkes, şu an itibarıyla uzaklaştırıldın."

"Beni uzaklaştıramazsın," dedi Wolf küçümseyerek.

"Hem de nasıl uzaklaştırırım. Çık dışarı!"

"Wolf'la hemfikir olduğumu söylemeliyim," dedi Edmunds ve saldırganını savunmak için kendini ortaya attı. "Uzaklaştıramazsınız çünkü ona ihtiyacımız var."

"Departmanımı içten çökertmene izin vermeyeceğim," dedi Vanita, Wolf'a. "Dışarı çık. Buraya kadar."

Bir an için herkes nefesini tutup Wolf'un tepkisini bekledi. Wölf nihayetinde beklentileri boşa çıkarıp sadece acı acı güldü, kolunu Simmons'tan kurtardı ve dışarı çıkarken Edmunds'a omuz attı.

10.00'da yapılması planlanan ilerleme toplantısında sadece Simmons ve Vanita vardı. On iki isim, odanın ortasında tamamlanmış bir yapboz gibi gururla duran kâğıt tahtasında listelenmişti. Ne yazık ki son kurban Ronald Everett'ın teşhis edilişi, Simmons'ın umduğu aydınlanmayı sağlamamıştı. Hâlâ bir şeyler eksikti.

"O halde sadece ikimiz varız," diye gülümsedi Simmons.

Vanita, “Dedektif Shaw nerede?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok. Finlay telefonunu açmıyor,
Ifjş atılmak üzere acil yardıma götürüldü ve Favı^ Xxlmunds di-
görevden uzaklaştırdınız; s ı az once

“Açık konuş ve yanlış bir karar verdiğimi &
söyle Terrence.” tünüyorsan

“Yanlış değil,” dedi Simmons, “sadece fazla ce$(

“Mesuliyet alıyorum. Her şey göz önüne alifjS-ca.”
suçlayamayız ama artık yarardan çok zararının ol^ığında onu
haya geldik. ’ \ağu bir saf-

“Tüıı kalbimle katılıyorum ama bu meseleyi |,
organize edemem,” dedi Simmons. “Bırak Baxter’i j, ^ndi başıma

“Yapamam. Garland fiyaskosundan sonra H_ri alayım.”
başka birini verebilirim.” Hmaz. Sana

“Bunun için zamanımız yok. Ashley Lochlan j.
ölecek, Fawkes da ondan iki gün sonra. Baxter dç, gün sonra
Asıl onu dâhil etmemek yanlış karar olur.” ^yayı biliyor.

Vanita başını iki yana sallayıp bir şeyler mırı|
buna muhalefet ettiğimi kayda geçireceğim. O artılı Handı. “Ama
luluğunda.” ^ enin sorum-

Samantha Boyd, Old Bailey’nin dışında çekilen m*,
fına bakarken, “Üzerine Kan Sıçramış Güzel Jüri^Vıur fotoğra-
bu ismi taktılar. Tabii kartvizitimde kullanıyor fal$ dedi. “Bana

Finlay masada karşısında oturan kişinin, değilim.”
aynı kadın olduğuna inanamıyordu. Hâlâ çekici o^oğraftakiyle
yoktu ama uzun platin sarısı saçları şimdi koyu üğuna şüphe
ve bir erkek çocuğununki gibi kesilmişti. Fotoğ^ ^hverengiydi
yaz versiyonlarında bile bakanı delip geçen maskın siyah be-
ğen plana atan ağır bir makyaj yapmıştı ve pah^Sjvi gözlerini
halinden belli olan kıyafetleri güzel sayılsa da o kq l olduğu her
değildi. Har ilgi çekici

Son zamanların en meşhur davasının üçüncü en ünlü şahsiyeti, Finlay'yle Kensington'daki şık bir kahve dükkânında buluşmayı kabul etmişti. Finlay mekâna ilk girdiğinde dükkânın tadilat sebebiyle kapalı olduğunu sandı ama alışveriş torbalı müşterilerden ya da dövmeli çalışanlardan hiçbiri açıktaki borulardan, sallanan ampullerden ya da alçısız duvarlardan rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Finlay'nin ofisten çıkma sebebi Wolf'la yaşadığı tartışma değildi. Bu buluşmayı önceki akşam ayarlamıştı. Para kaynağı araştırma, ayak izi testi ve kan damlası analizi ne kadar faydalı da olsa Finlay delil toplamanın en iyi yolunun hâlâ doğru insanlara doğru soruları sormak olduğuna yürekten inanıyordu. Çalışma arkadaşlarının onu çağdışı bulduğunu, bir dinozor olarak gördüğünü biliyordu. Kendi yöntemlerine saplanıp kaldığını seve seve itiraf ederdi ve bu saatten sonra, emekliliğine iki yıl kalmışken değişmeye niyeti yoktu.

"Bu meseleden uzaklaşmak için çok uğraştım," dedi Sanantha ona.

"Hep de kötü değildir herhalde. İş için iyi olsa gerek."

Finlay kahvesinden bir yudum aldı ve az daha boğuluyordu. Tadı Wolf'un seveceği türden bir şeye benziyordu.

"Kesinlikle. Siparişlere yetişemedik, özellikle o beyaz elbise için olanlara. Sonunda insanları geri çevirmeye başladık."

, "Ama yine de..." diye zorladı Finlay.

' Samantha devam etmeden önce cevabını iyice tarttı. "O gün bir fotoğraf için poz vermiyordum. Yardım arıyordum. Ünlü olmayı hiç istemedim, hele böyle... korkunç bir şey için. Ama birden 'Üzerine Kan Sıçramış Güzel Jüri' oluverdim ve ondan sonra insanlar için sadece bu oldum."

"Bunu anlayabilirim."

"Kusura bakmayın ama anlayabileceğinizi sanmıyorum. Gerçek şu ki o gün oynadığım rolden utanıyorum. O sıralar Dedektif Favvkes'ın patavatsızlıklarından ve polise yapılan suçla-

malardan fazla etkilenmiştik, sanırım bunların kararımızı etkilemesine izin verdik. En azından çoğumuz. On ikimizden onu geri dönülmez bir hata yaptı ve bunun etkilerini düşünmeden tek bir gün bile geçirmiyorum."

Samantha'nın sesinde kendine acıdığı izlenimi veren bir ton yoktu, sadece mesuliyetin kabulü vardı. Finlay, Ronald Everett'ın yakınlarda çekilmiş bir fotoğrafını çıkarıp aralarındaki masaya koydu.

"Bu adamı tanıyor musunuz?"

"Nasıl tanımam. Bu korkunç, yaşlı sapığın yanında kırk altı gün boyunca oturmak zorunda kaldım. Büyük bir hayranı olduğumu söyleyemeyeceğim."

"Birisinin Bay Everett'a zarar vermesini gerektirecek herhangi bir sebep düşünebiliyor musunuz?"

"Belli ki bu adamla tanışmamışsınız. İlk tahminim, herhalde yanlış adamın karısına asıldı, olurdu. Neden? Başına bir şey mi geldi?"

"Bu özel bir bilgi."

"Ben kimseye söylemem."

"Ben de," dedi Finlay konuyu kapatıp. Sıradaki sorusunu sormadan önce iyice düşündü. "Bay Everett'ı düşündüğünüzde... onu siz ve jürinin geri kalanından ayıran bir şeyler aklınıza geliyor mu?"

"Ayıran mı?" diye sordu Samantha. Boş bir ifadeyle bakıyordu ve Finlay boşa zaman harcadığını düşündü. "Ah, sadece... hiç kanıtlayamasak da."

"Neyi hiç kamtlayamadınız?"

"Gazeteciler bilgi sızdırmamız için bana ve birkaç jüri üyesine daha komik paralar teklif etmişti. Kapalı kapılar ardında neler konuştuğumuzu, kimin ne yönde karar vereceğini öğrenmek istiyorlardı."

"Ve Everett'ın bu teklifi kabul etmiş olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Hayır, kabul ettiğinden eminim. Bastıkları haberlerin bazıları doğrudan jüri toplantılarından çıkmaydı ve derken zavallı Stanley, ki en başından beri sanığın suçlu bulunması için mücadele etmişti, bir sabah uyandığında boy boy fotoğraflarının yanında, güçlü İslam karşıtı görüşlerini ve ailesinin Nazi bilim insanlarıyla olan münasebetini ya da benzer bir saçmalığı ortaya döken gazetelerle karşılaştı."

"Bu işler esnasında haberlere bakmamanız gerekmiyor muydu?"

"O davayı hatırlıyor musunuz siz? ***Nefes alma***, deseniz daha kolaydı."

Finlay'nin aklına aniden bir şey geldi. Belgeler içinde bir şey arandı ve sonra masaya başka bir fotoğraf daha koydu.

"Bir ihtimal, size gelen gazetecilerden biri bu muydu?"

Samantha dikkatle fotoğrafa baktı.

"Evet!" dedi heyecanla. Finlay dikkat kesilip doğruldu. "Bu adam haberlerde ölen adam, değil mi? Jarred Garland. Tanrım. Onu daha önce tanımamıştım. Onunla tanıştığımda uzun yağlı saçları ve sakalı vardı."

"Bunun aynı adam olduğundan eminsiniz, değil mi?" diye sordu Finlay. "Tekrar bakın."

"Hiç şüphem yok. Bu kurnaz gülümseyişi her yerde tanırım. Ama bana inanmazsanız rahatlıkla kontrol edebilirsiniz. Bir gece beni takip edip gitmemekte diretince gelip onu mülkümden çıkarmaları için polisi aramak zorunda kalmıştım."

Edmunds hemşirenin derisini geri yapıştırdığı kafasındaki şişkinliğe dokunmadan duramıyordu. Bekleme odasındaki saatlerini Wolf'la olan konuşmasını kafasında tekrarlayarak geçirmiş ve neredeyse kelimesi kelimesine not defterine yazmıştı. Wolf'un, onun niyetini nasıl bu kadar yanlış yorumladığım anlayamıyordu.

Yorgundu. Belki de istemeden saygısızlık etmiş ya da suçlayıcı bir tonda konuşmuştu. Ama Wolf'u neyle suçlayabilirdi ki? Wolf'un davayı hatırlamamakla ilgili yalan söylediğini ve güncellenmiş adli tıp raporunu dosyaya dâhil etmeyi unuttuğunu adı gibi bildiğini düşündü. Aşırı tepkisi kendini korumak için olabilirdi.

İlkyardıma kadar uzanan bu sahnenin tek olumlu sonucu Tia'nın, Edmunds'ın kısa mesajlarına cevap vermeye mecbur kalışıydı. Onunla oturmak için işten çıkıp gelmeyi bile teklif etmiş ama Edmunds onu iyi olduğuna dair temin etmişti. Tia'nın haftanın geri kalanı boyunca annesiyle kalmasında hemfikirlerdi zira Edmunds neredeyse hiç evde olmayacaktı ve sonrasında her şeyi telafi etmeye başlayacağına söz vermişti.

Vicdanı rahat halde şehrin öbür yakasındaki Watford'a geçti ve oradan arşive gitmek üzere bir taksi tuttu. Klasik depoya giriş rutinini bir robot gibi yaptı ama merdivenlerin dibindeki küçük ofiste duraksadı. Normalde "Yönetim" yazan kapının yanından geçip giderdi ama bu sefer camı nazikçe tıklatıp içeri girdi.

Eski moda bilgisayarın arkasındaki ufak tefek, orta yaşlı kadın tam da Edmunds'ın beklediği gibiydi: hayalet gibi beyaz bir ten, aşırı büyük gözlükler ve pejmürde kıyafetler. Kadın onu heyecanla, sohbete aç, yaşlı bir akraba gibi karşıladı ve Edmunds kendisinin, kadının uzun zamandır ilk ziyaretçisi olup olmadığını merak etti. Oturmaya razı olsa da değerli vaktinin en az bir saatine mal olacağı şüphesiyle içecek teklifini reddetti.

Kadın ona rahmetli kocası Jim ve yer altındaki mozolede olduğuna yemin ettiği sevimli hayalet hakkındaki her şeyi anlattıktan sonra Edmunds sohbeti yumuşak başlılıkla rayına geri oturttu.

"Anladığım kadarıyla her şey bu ofisten geçmek zorunda?" diye sordu.

"Her şey. Barkodları girişte ve çıkışta okutuyoruz. Eğer kapıdan onaylanmamış bir kodla tek bir adım atarsanız **mekân** daki tüm alarmlar çalmaya başlar!"

"Bu da demektir ki bana, kimin neye baktığını söyleyebilir siniz," dedi Edmunds.

"Elbette."

"O halde Dedektif William Fawkes'in ayırttığı tüm kutular;, bakmam gerekecek."

"Hepsine mi?" diye sordu kadın şaşkınlıkla. "Emin misiniz' Will buraya çok sık gelirdi."

"Evet, her birine."

St Ann's Hastanesi

Pazar 17 Ekim 2010
21.49

Wolf gece görevlilerinin 22.00'deki turuna hazırlanmak üzere odasına doğru yarı baygın, sendeleyerek yürüdü. Süslü koridor tamamen yapay ışıkla ve sıcak çikolata dağıtılan servis masasından gelen kokuyla doluydu. Sıcak çikolata yanıltıcı bir isimdi zira bir hasta, görevlilerden birinin yüzüne her bir bardak fırlatışında içecek daha da soğuyordu.

Wolf bir hafta önce Pembe Kadınlar'dan çaldığı ve her gece geçici kulak tıkaçlarına çevirdiği hamuru parmaklarıyla yuvarlayıp ufak bir top yaptı. Daimî çığlıkları hiçbir şey susturamasa da bunlar en azından Wolf'un yaşadığı dehşeti bir nebze azaltıyordu.

Yanından geçtiği kapıların hepsi boş odalara açılıyordu çünkü sakinleri zorunlu karartma başlamadan önce akşam televizyonunu son saniyesine kadar izleme uğraşı içindelerdi. Wolf bir başka terk edilmiş koridora dönüşünde karanlık odalardan birinden fısıltılar duydu. Önünden geçerken kapıya olabildiğince uzak durdu ama okuyucunun alçak sesle söylediği dualara kulak misafiri oldu.

Fısıldayan ses, kalan ayetlere devam etmeden önce, “Dedi , tif,” diye seslendi.

Wolf duraksadı ve bunu hayal edip etmediğini, ilaçların ona yine oyun oynayıp oynamadığını düşündü. Karanlığa doğ,- baktı. Kapı biraz aralıktı. Karanlığı delen tek ışık parçası, yalnızca sert zemini ve çıplak bacağına çökmüş dua eden siyah bı: gövdeyi aydınlatıyordu. Wolf tam uzaklaşacak gibi olduğunda fısıldama bir kez daha durdu.

“Dedektif,” diye yineledi yeni bir ayete başlamadan önce.

Wolf dikkatle yaklaşıp ağır kapıyı itti. Kapı, eskimiş menteşelerinde yorucu bir gıcırtıyla sertçe döndü. Wolf kapı perva zının görece emniyetinden, kapının sağ tarafında bir yerde konumlandığını bildiği ışık düğmesini el yordamıyla aradı. Gömme floresan çubuk vızıldayarak yandı ama üzerine ya yemek ya da kan bulaşmıştı ve parlaklığı sahte bir mum ışığı kadar küçülmüş, duvarlara koyu gölgeler düşürüyordu. Dar alan, hastalığın ve plastik mahfazanın üstünde her ne yakıldıysa onun kokusuyla doluydu.

Joel gözlerini kirli ışıktan kaçırmak isterken duasını yarıda bıraktı. Üzerinde sadece yıpranmış iç çamaşırları vardı, vücudunun geri kalanındaki ciddi yaralar görünür haldeydi ancak bunlar eski bir kaza ya da vahşi bir saldırının hatıraları değil, Joel’ın kendi kendine açtığı yaralardı. Çeşitli boyutlarda haçlar koyu renkli tuvali kaplıyordu; yaraların çoğu zaman içinde beyazlanmışken bazıları hâlâ kırmızı, taze ve iltihaplıydı.

Küçük odanın geri kalanı da misafiriyle uyumluydu. Sarı lekeli yatakta bir İncil’den sayfalar kanıyordu. Ayrı ayrı ayetler kitaplarından koparılmış ve tükürük vasıtasıyla müsait her yüzeye yapıştırılmış, Tanrı’nın mesajı odanın yetersiz büyüklüğüne fazla geldiğinde de üst üste binmişlerdi.

Joel sanki transtan çıkar gibi ağır ağır başını kaldırıp Wolf'a baktı ve gülümsedi.

"Dedcktif," dedi yumuşak bir sesle odaya bakındı. "Size bunu göstermek istedim."

Wolf olabilecek en nazik şekilde burrunu kapatmaya çalışırken, "Keşke göstermeseydin," diye cevap adı. Kendi sesi de fısıltıdan biraz yüksekti.

"Sizi sık sık düşünüyorum... durumunuzu. Size yardım edebilirim," dedi Joel. Elini, biçimi bozulmuş göğsünde gezdirdi. "Ve bu... sizi kurtaracak şey bu."

"Kendi kendime zarar vermek mi?"

"Tanrı."

Bu yanıt üzerine Wolf kendine zarar vjsrme seçeneğinin bile daha somut sonuçlar doğuracağını düşündü.

"Beni neden kurtaracakmış Joel?" diye s sordu bıkkın bıkkın.

Joel kahkahalara boğuldu. Wolf artık : |çok sıkılmıştı ve gitmek üzere döndü.

"Üç yıl önce kız kardeşim öldü... öldürüldü. Uyuşturucu borcundan," dedi Joel. "Bazı belalı tiplere yüz elli papel borcu vardı, onlar da onun yüzünü doğradılar."

Wolf, Joel'e bakmak üzere arkasını döndü.

"Yani sana söylememe gerek yok. Biliyorsun. Onlara ne yapmak istediğimi biliyorsun. Oldukça yavüş yapardım. Onlara hissettirirdim." Joel acımasız bir sırıtışla intikamını alışını hayal ederken boşluğa baktı. "Aletlerimi kuşandım. Aranmaya başladım. Ancak bunlar yaklaşabileceğin tipte adamlar değillerdi. Çaresiz hissettim. Anlıyorsunuz, değil mi?"

Wolf başıyla onayladı.

"Umutsuz zamanlar işte... Ben de geriye kalan tek seçeneği, işleri yoluna koyacak son yolu seçtim. Bir alışveriş yaptım."

"Alışveriş mi?" diye sordu Wolf. Bu hikâye onu afallatmıştı.

"Benim ruhum karşılığında onlarınki."

"Ruhun mu?"

Wolf etraflarını saran İncil'e bakıp iç geçirdi. Onu odasında Adayan bu fanatiğe bu kadar uzun süre dayandığı için aptal

gibi hissetti. Görevlimden birinin koridorda bir hastayı oda götürmek için mücadile ettiğini duyabiliyordu.

"İyi geceler Joel, dedi.

"Bir hafta sonra kapımın önünde bir çöp poşeti buld$_M$ Sıradan, siyah bir çö) poşeti. O kadar fazla kan vardı ki, y$_a$ ellerim, kıyafetlerim.

"Poşette ne vardı

Joel bu soruyu duymadı. Kanın ellerini bir kez daha kirle meşini görebiliyor, metalik kokusunu alabiliyordu. Alçak v mırıldanmaya başladı ve odanın öbür tarafına, sahip olduğu sayıdaki dünyevi varlığa doğru emekledi. Incil'inden bir savı daha kopardı ve boyalı kalemle üstünü karaladı.

Wolf onun bu d ;fa bir dua değil, bir numara söylediğim fark etti. Sayfayı Joel'in uzattığı elinden ihtiyatla aldı.

"Bu bir telefon numarası," dedi Wolf.

"O benim için geliyor Dedektif."

"Kimin numarası bu?"

Joel, arkadaki duvardan ilgili ayeti okuyarak, "Bu ikine: ölüm, ateş gölü," di e alıntıladı.

"Joel, bu kimin numa...

"Ebedî lanetlenme. Kim olsa korkmazdı ki?" Gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Bir an durup kendini toparladı ve Wolf'un gözlerine baktı. "Ama ne diyeceğim, biliyor musun?" Wolf'un ellerinde tuttuğu buruşuk sayfaya bakıp acı acı gülümsedi:

"Buna değerdi."

28

11 Temmuz 2014 Cuma
07.20

Baxter, Audi'sine zarar vermiş olabileceğini düşünüyordu ve bu can sıkıcıydı çünkü ona her zaman ihtimam göstermişti. Dahası harika bir şoför olduğunu biliyordu. Başka çaresi yoktu, arabayı ana caddenin az ötesinde, moloz dolu bir inşaat alanıyken yalnızca köşesine bir bilet makinesi eklenerek mucizevi bir şekilde otoparka dönüştürülen açık alana park edecekti.

Günün devamında başka bir yere götürülmek üzere Ashley'yı hazırlamaya gidiyordu. Vanita'nın emirleri gereği dosyadaki varlığı sınırlı olacaktı. O ve Edmunds plakasız bir arabayla gidip Ashley'yi evinden alacak ve kentin dışında Simmons'la buluşacaklardı. Daha sonra Ashley araç değiştirecek ve güney sahil şeridine götürülecek, Koruma Servisi orada onu bir tekneyle bekliyor olacaktı. Son varış noktası ise onlarla paylaşılmamıştı.

Baxter üçüncü kat koridoruna adım attı. Ashley'nin kapısının önünde oturan uykusuz kalmış iki memur onun geldiğini duyunca ayağa kalktılar. Baxter kimliğini çıkarıp kendini tanıttı.

"Birkaç dakika daha bekleşeniz daha iyi olur," diye kıkırdadı kadın memur.

Erkek memur ise buna bozulur gibi oldu. Baxter tavsiyeyi duymazlıktan gelip mavi kapıyı gürültüyle yumrukladı. "Programım sıkışık," dedi.

Gözlerinin ucuyla, iki memurun rahatsız olmuş gibi birbirlerine baktıklarını görebiliyordu.

"Size söyledim, bence daha kalkmadılar."

"Kalkmadı/ar ırıı?" diye sordu Baxter.

O sırada kilit gürültüyle tıkırdadı ve kapı savrularak açıldı. Wolf gömleğini iliklemekle meşguldü ve kapıda Baxter'i görünce afalladı.

"Selam," dedi aptal aptal.

Baxter'in ifadesi şaşkınlıktan acıya ve sonra da öfkeye dönüştü. Tek bir kelime etmeden avucunu sıktı, omzunu geri attı ve var gücüyle Wolf'a bir yumruk patlattı. Wolf onu iyi eğitmişti. Tatmin edici darbe sol gözüne geldi ve Wolf geriye doğru sendeledi. İki polis memuru şaşkınlık içinde onları seyretti ama ikisi de araya girmeye çalışmadı.

Parmağım kırdığından şüphelenen Baxter acıyı elini sallayarak geçiştirmeye çalıştı. Sonra arkasına dönüp tekrar koridora çıktı.

"Baxter! Bir saniye bekler misin?" Wolf onu binanın dışına, oradan caddeye, oradan da çukurlarla kaplı otoparka kadar takip etmişti. "İdam mahkûmıı kartını oynamak istemezdim ama üç gün içinde ölebilirim. Lütfen."

Baxter istemeden durdu. Dönüp onunla yüz yüze geldi ve sabırsızlıkla kollarını kavuşturdu.

"Biz bir çift değiliz," dedi Wolf. "Hiçbir zaman da olmadık."

Baxter gözlerini devirdi ve arabaya doğru geri döndü.

"Biz başka bir şeyiz," dedi Wolf içtenlikle. "Kafa karıştırıcı bir şey, sinir bozucu, özel ve karmakarışık. Ama biz bir çift değiliz. Bunun için bana kızamazsın."

"Sen her zamanki gibi canın ne halt istiyorsa onu yapmaydı devam et."

"Edeceğim, dediğim de o zaten. Ben çift olacak adam değilim. Andrea'ya sor, sana söyler."

Baxter yeniden yürümeye başlayınca Wolf onu nazikçe folunu tuttu.

"Dokunma bana!" diye bağırdı Baxter ve Wolf onu bıraktı.

"Dinle, bilmeni istediğim tek bir şey varsa..." Wolf döğru sözleri bulmakta zorlanıyordu... "O da yaptığım hiçbir şpyi... seni incitmek için yapmadım."

Baxter kollarını çözdü ve uzunca bir süre ona baktı.

Ashley'nin binasına yönelmeden önce, "Bas git Wolf," dedi.

Wolf kırılmış gibiydi ama onu takip etmeye çalışmad*ı.*

"Baxter!" diye seslendi arkasından. "Küçük kızı koru!"

Baxter yürümeye devam etti.

"Eğer Ashley'ye ulaşamazsa katil onun peşine düşecek!"

Baxter ana caddeye saptı ve Wolf'a cevap vermeden gözden kayboldu.

Önceki günkü toplanamama fiyaskosundan sonra Vanita dosyanın gözden geçirilmesini 09.30'a ertelemişti. Baxter bu vakte iki dakika kala ofise telaş içinde girdi. Wolf yüzünden Ashley'yle yaşadığı soğuk karşılaşma fazla uzamış ve sonrasında da şehre geri dönmeye çalışırken trafiğe takılmıştı.

Baxter daha çantasını masasındaki gece vardiyası yemeğinden kalma yağlı lekenin üstüne bile koymamıştı ki Edmunds koşar adım yanına geldi. Yorgun ve alışılmamış biçimde salaş görünüyordu.

Baxter çantasını zemine koyup, "Tanrı aşkına," diye ofladı. "Burası giderek boka sarıyor."

"Seninle konuşmam lazım," dedi Edmunds aceleyle.

"Şimdi olmaz. Zaten boktan bir sabahtı."

"Galiba bir şey buldum ama tam olarak anlayamıyorum."

Baxter, Vanita'nın onları toplantı odasından izlediğini görebiliyordu.

"O zaman herkesle paylaş. Hadi."

Baxter onun yanından dolanmaya çalıştı.

"Sorun da bu. Önce gerçekten seninle konuşmalıyım."

"YüceTanrım, Edmunds! Daha sonra," diye terslendi Baxter.

Toplantı odasına hızlı adımlarla yürüdü ve geciktiği için özür diledi. Edmunds da endişeli bir halde onu takip etti. Bilgilerin yer aldığtkâğıt tahtası artık etkileyici bir bütünlüğe sahipti.

1. (KAFA) Naguib Khalid 'Kremasyon Katili'
2. (GÖVDE) =? - Madeline Ayers — (Khalid'in savunma avükatı)
3. ($OL KOL) platin yüzük, avukatlık bürosu? - Michael Gable-Collins - neden? AL ile konuştu
4. (SAĞ KOL) oje? - Michelle Gailey - (Khalid'in gözelim memuru)
5. (SOL BACAK) =? - Ronald Everett - jüri - JG'ye bilgi sızdırıyordu.
6. (SAĞ BACAK) Dedektif Benjamin Chambers - neden?

A - Raymond-Turnble (Belediye Başkanı)
B - Vijay Rana/Khalid (Kardeş/Muhasebeci) davada yoktu, AL'e ödeme yaptı
C - Jarred öarland (Gazeteci) RE'tan bilgi satın aldı
D - Andrew Ford (Güvenlik görevlisi/alkolik/başbelası) - Sanık koruma memuru
E - Ashley Lochlan (Garson) ya da (dokuz yaşında kız) sahte tanık ifadesi verdi
F - Wolf

Toplantı, Vanita'nın Ashley Lochlan'ı o akşamüstü Koruma Servisi'ne teslim etme planını tekrar özetlemesiyle başladı. Bax-

tahtaya çizilen yeni açıklamaları fark ettiğinde Finlay onlara unıautha Boyd'la olan konuşmasını ve Ronald Everett'ın Jarred Garland'a bilgi sattığını anlattı. O dönem Garland tarafından yarılmış birkaç köşe yazısı dağıttı. Garland istisnasız hepsinde ya Wolf'u ya Londra polisini ya da İslam düşmanı Neo-Nazi jüriyi deştiriyordu.

Edmunds ise hiç oralı değildi. Vücudunun arşivin karanlığında onu zorladığı birkaç saatlik istemsiz uyku haricinde tam dört gündür ayaktaydı. Takıntısının yan etkilerinden çekmeye başlıyordu. Bir şeye birkaç dakikadan fazla odaklanamıyor ve beş dakika orada, on dakika burada, boşluğa dalarak sürekli vakit kaybediyordu. Sol gözünde hafif bir seğirme baş göstermişti ve ağzında da birden fazla yara çıkmıştı ki bu da harap halde olduğuna bir işaretti.

Wolf'un yıllar içinde imzaladığı tüm delil kutularını ayıkı.ıma işini tamamlamıştı ve diğer rutin soruşturmaların arasında çok rahatsız edici bir şey bulmuştu. 2012-2013 arasındaki bir donem, Wolf katilin kendine özgü yöntemlerine bariz bir biçimde benzeyen yedi arşiv dosyasına bakmıştı. Hatta otopsilerden bir ianesi "tahrip edici iç yaralaı "ın sebebi olarak triflik asidi gösteriyordu.

Wolf'un bir seri katilin peşinde olduğu açıktı ama bu, cinayetleri birbirlerine bağlayan ve devam eden bir dava olmadığı gibi, kutulardan hiçbirinde Woif'un soruşturmalarıyla ilgili tek bir belge de yoktu. Wolf bu isimsiz katili gizlilik içinde kovalıyordu. Ama neden?

Edmunds bu dönemin, Wolf'un görevinin başına yeniden gelmesinden kısa bir süre sonrası olduğunu fark etmişti. Belki de

film nmtnlmllprt nmeprlijrlpn Kır tr-ıno Kır-al/rnic itindrifll hpc 6

paralık eden tüm tartışmalardan ve suçlamalardan sonra kendini ispatlamak için bu katili yalnız başına yakalamak istemişti.

Yine de böylesine önemli bilgileri Kukla cinayetleri başlar başlamaz ekibiyle neden paylaşmadığı hâlâ belirsizdi. Katılım, kendini ele veren izlerini fark etmemiş olması mümkün değildi

Edmunds'ın başka çaresi yoktu, tüm bunları Baxter'la konuşması gerekiyordu.

"Bütün bu insanların ölmesini kimin isteyebileceği hakkında hâlâ bir fikrimiz yok," dedi Vanita öfkeyle. Gerçekleri dile getirip biçimi daha çok bir yetersizlik suçlaması gibi tınlıyordu. "Khalid'in kurbanlarının akrabalarından hiçbiri de yasadışı kanun infazcısı tipine uymuyor."

Simmons, Garland tarafından yazılmış makaleleri Edmunds'a uzattı ve Edmunds onlara göz atmaya başladı.

"Chambers'ın Khalid'le bağlantısını hâlâ kuramadık," dedi Baxter. Artık arkadaşının ismini öfke buhranına kapılmadan ya da üzüntüden çökmeden anabiliyordu.

Köşe yazılarından biri Edmunds'ın dikkatini çekti. Garland, Başkan Turnble'la görüşmüştü ve yazı, gazetenin mahkemelik olmadan güvenle basabileceği en yüksek düzeyde aleyhte ve katlayıcıydı. Başkan yeni stratejilerinin tanıtımını yapmakla meşguldü ve yeni Polislik ve Suç Politikaları'na nihai şeklini verirken kendisine yardımcı olması için "kurbanlaştırılmış" Naguib Khalid'i resmen davet etmişti. Garland da bilerek Başkan'ın polis teşkilatındaki en rezil dedektifine yönelik giderek daha sertleşen saldırılarını teşvik edecek cevaba yönlendiren sorular sormuştu.

"Bu neredeyse Will'in kara listesi gibi görünüyor," diye espri yaptı Finlay. "Tabii kendisi de listede olmasaydı."

"Faustçu girişim olduğu bile söylenebilir," diye gülümsedi Simmons.

Finlay kıkırdadı.

Fidmunds okumakta olduğu köşe yazısını ağır ağır indirdi ve Finlay'ye döndü. Yorgun zihninin bir yerlerinde ipe sapa gelmez bir düşünce belirmeye başlamıştı. Kucağındaki köşe yazısına tekrar baktı ve sonra odanın merkezindeki kâğıt tahtasına döndü.

Birdenbire bir şeyler yerine oturdu.

Her şey nihayet anlamlı gelmeye başlamıştı.

"Katil Wolf!" dedi nefes nefese. Köşe yazılarını yere düşürüp darmadağın düşüncelerini düzenlemek ister gibi ellerini şiddetle şakaklarına bastırdı.

"Ben şaka yapıyordum," dedi Finlay huzursuzca.

Diğerleri birbirlerine endişeli bakışlar atarlarken Edmunds kendi kendine isimler mırıldanmaya başladı. Sandalyesinden fırlayıp güldü.

"Gözümüzün önündekini göremedik," dedi ve volta atmaya başladı. "Başından beri yanılmışım. Khalid asla anahtar değildi, anahtar Wolf'tu. En başından beri Wolf'tu."

"Sen ne dediğini sanıyorsun Edmunds?" diye sordu Baxter. "Wolf bizden biri."

Finlay yüzünü buruşturup güven vermek ister gibi Baxter'a baktı ve başını iki yana salladı.

Edmunds tamamlanmış kurban listesini kâğıt tahtasından yırttı ve yere bıraktı.

"Hey!" diye bağırdı Simmons ama Vanita araya girip Edmunds'ın devam etmesini istedi.

Edmunds heyecanla yazmaya başladı.

1- Krernıasyom Kafili - Wolf takıntılı - omu bir kez öldürmeye çalıştı

2. ***Çavumna avuka.fi - Wolf ur. delillerimi kararttı - Kkalid'i temize Çıkardı***

3- Avukatlık şirketi pat romu - tank ¡faded mi a Cakfe olduğumu bitiyordu

d Gözetimi memuru - tecrübesizdi - Kkalid'i m tekrar öldürmesimi sağladı

5. ***Jüri - Gar/aad'a kassaç bilgiler Sızdırdı***

6. Chambers

?■ Başka,i tfhalid som kızı ö/dürm-edem ömce ı/e öl d tir dükte m comra uta.mtoa.dctm Wolf'u kul/amdı.

8. /CTalid'im kardeşi - CocUtam'a sahte tamik ¡fa-ded içim para ödedi

?. Gazeteci - Wolf hakkımda yalamlar yazdı, ka-touyu ı/e jüriyi etkilenmek içim bilgi kullamdı.

10. Güvem/ik gör edici - Khatid'im hayatım, kurtardı, Wolf um bileğimi kırdı.

11. Tamik - para içim yafam söyledi, Wolf um delille-rimi tekzip etti.

12. Wolf - a/daftoaca

"Bu koca bir saçmalık, değil mi?" dedi Baxter. Destek için meslektaşlarına baktı. "Hiçbiriniz bu zırvaları yutmuyorsunuzdur umarım."

"Ya Chambers?" diye sordu Edmunds ona. "Eksik halka nedir?"

"Tüm bunlar pek manidar, Wolf dün seni biraz hırpalıyor ve şimdi birdenbire onu suçlamaya başlıyorsun... Artık her neyle suçluyorsan," diye cevapladı Baxter.

"Chambers?" diye yineledi Edmunds.

"Bir bağlantı yok," dedi Baxter cüretkâr bir ses tonuyla.

Edmunds tüm odayı çınlatarak, "Bağlantı ne?" diye bağırdı.

"Sana söylüyorum, hiçbir şey!"

Finlay boğazını temizleyip Baxter'a döndü. Baxter ona kaşlarını çattı.

"Ben de bunların tek bir kelimesine bile inanmıyorum canım, yine de meseleyi çözmek için ayak uydurmalıyız," dedi Einlay.

Baxter hiçbir şey söylememeyi tercih etti.

"Will mektubu hep Ben'in yolladığına inandı," dedi Einlay.

"Hangi mektup?"

"Mesleki Standartlar'a yazılan," diye devam etti Finlay. "Wolf'un takıntılı, dengesiz olduğunu söyleyen ve başka göreve atanmasını öneren mektup."

Finlay gözlerini Baxter'a geri çevirdi ama Baxter ona bakmıyordu bile.

"Mahkemede okunduğunda son darbe oldu," diye hatırladı Simmons. Giderek daha da huzursuz görünmeye başlıyordu. "0 mektup Khalid'i kurtardı."

Vanita, bariz olanı söyleyerek, "Bunlar ciddi suçlamalar Dedektif Edmunds," dedi. "Ciddi suçlamalar ciddi kanıtlar gerektirir."

Edmunds bir şey hatırlamıştı. Çoktan not defterinin sayfalarını karıştırıyordu. Yüksek sesle okumaya başladı:

"28 Haziran - sorgu odası önünde nöbet görevi. BaşkanTurnble ve Dedektif Fawkes arasındaki konuşmaya kulak misafiri oluyorum: 'Anlıyorum. Hepiniz işinizi yapıyordunuz: basın, avukatlar, bileğimi kırıp beni Khalid'in üstünden alan kahraman.'"

"Bunu Fawkes mı söyledi?" diye sordu Simmons endişeyle.

"Kelimesi kelimesine," dedi Edmunds. "Biz daha onları aramaya bile başlamadan kurbanlarımızdan üçünü söylemiş."

"Bu yeterli değil," dedi Vanita. "Hele bu yola girdiğimizde başımıza açacağımız belayı düşününce."

Edmunds toplantı odasından çıktı ve arşivlenmiş delil kutularının ilkiyle geri döndü. Meslektaşlarından her birine davayla ilgili belgeleri ve suçlayıcı oturum imza kâğıtlarını uzattı.

"Hepiniz dün Wolf'un bunu keşfedişime nasıl tepki verdiğini hatırlıyorsunuz, değil mi?" diye sordu Edmunds. "Eh, altı kutu daha var, masamın altında... masamızın."

"Bu her şeyi açıklıyor," dedi Baxter. "Wolf belli ki bu ucubeyi korkutmuş ve şimdi katil kendini korumak için hareket ediyor."

"Onu da düşündüm ama Wolf bunların herhangi birinden size hiç bahsetti mi?" diye sordu Edmunds odadakilere. "Kutu-

larca önemli delil, bu insanların hayatını kurtarabilecek delill$_{er}$ Wolf'un hayatını kurtarabilecek deliller."

Kimse cevap vermedi.

Edmunds çömeldi ve ellerini gözlerine bastırdı, topukları üzerinde ağır ağır gidip geldi. Canı yamyormuş gibi yüzünü ekşitti ve kendi kendine anlamsız bilgi kırıntıları fısıldanmaya başladı.

"Wolf onu teşhis ediyor... Ona yaklaşıyor... Davanın detaylarını sızdırıyor... Hayır. Hayır, bunları sadece bu insanlar Wolf'un düşmanları olduğu için yapmıyor. Her şeyi Wolf ayarladı."

Baxter gitmek üzere ayaklanıp, "Bu saçmalığı yeterince dinledim," dedi.

Edmunds huzursuz dinleyicilerine geri döndü:

"Wolf intikam, adalet, adına ne derseniz deyin onu istiyordu. Annabelle Adams için, ailesi için, kendisi için," diye başladı. Konuşurken hâlâ parçaları birleştiriyordu. "Bu insanların yolsuzluklarının, sorumsuzluklarının ya da fırsatçılıklarının hesabı hiç sorulmamıştı, oysa Wolf tımarhanede hapis yatıyor ve bir başka genç kız ölüyordu.

"Böylece göreve yeniden getirildiğinde çözülmemiş cinayetleri aktif bir şekilde araştırmaya başladı. Ne de olsa çözülmemiş bir cinayet, yakalanmamış bir katil demekti. Wolf soruşturmasını gizlilikle yürütüyor, bu yedi eski dosyayı buluyor ve bir şekilde katilin kimliğini teşhis ediyor. Aa, ama onu tutuklamak yerine sorumlu tuttuğu herkesi cezalandırmak için kullanıyor.

"Dâhice olan şaşırtmaca ise listeye kendi ismini de eklemesi ve bütün meseleyi kendisiyle ilgili hale getirmesi. Wolf kendi hayatı tehdit altındayken kimsenin ondan şüphelenmeyeceğini biliyordu. Bir düşünün, Wolf'un ismi o listede olmasa başından itibaren bir şüpheli olarak mimlenirdi."

Cam kapı bir kere tıklatıldı.

Beşi birden ürkek kadına, "Şimdi değil!" diye bağırdı ve kada masasına geri kaçtı.

Simmons, Baxter'111 bakışlarım görmezden gelerek, "Eğer, ki ¡,u büyük bir *eğer,* Fawkes katilin kimliğini teşhis etmişse," dedi. "Bu, cevabın önümüzdeki yedi kutunun içinde bir yerde olduğu anlamına gelir."

"Doğru," diye onayladı Edmunds.

"Bu gerçek bir saçmalık," diye tısladı Baxter.

"Eğer haklıysan Fawkes'in işin başından beri katile bilgi sızdırdığını farz etmemiz gerekir," dedi Vanita.

"Bu kesinlikle çok şeyi açıklar," dedi Edmunds. "Bir köstebek olabileceği ihtimalini uzun zamandır düşünüyordum."

Edmunds doğrulama için Baxter'a baktı ama Baxter başka , yöne döndü. Vanita iç geçirdi. *J*

"O halde Ashley Lochlan'ı kurtarmak için gerçekten bir şansımız var," dedi. "Fawkes dâhil olmayacağına göre."

Finlay ve Baxter birbirlerine baktılar.

"Bir şey mi kaçırıyorum?" diye sordu Vanita.

"Wolf bu sabah onunlaydı," dedi Baxter sessiz sakin. "Geceyi onda geçirmiş gibiydi." /

Vanita, Simmons'a suçlayıcı bakışlar atarak, "Bu adimin çiğnemediği bir kural kaldı mı?!" diye feryat etti. "Bayan Lochlan'ı durumdan haberdar etmeliyiz. Dedektif Edmunds, yafıılmadığınızı varsayarsak, sizce katil her şeyin arkasında Fawkes'in olduğunu biliyor mu?"

"Buna cevap vermesi zor."

"Bir deneyin."

"Sadece tahminde bulunabilirim."

"O halde tahminde bulunun."

"Hayır. Wolf belli ki kendini hepimizden çok daha akıllı sanıyor, buna katil de dâhil. İşi yarım bırakmak isteyeceğini sanmam. Bu katilin de tüm dünyaya cinayet sözü verdikten sonra kurbanlarından birinin kurtulmasına bilerek izin vereceğine hiç

ihtimal vermem. Bu onun için gurur meselesi. Başarısızlık utanç kaynağı olur."

"Bu da yalnızca Fawkes'in ona daha önce ulaşma niyetinin olduğunu gösterir," dedi Vanita.

Baxter elindeki evrakları çatlamış cam duvara fırlattı ve yeniden ayağa kalktı.

"Bunlar tamamen saçmalık! Burada Wolf'tan bahsediyoruz." Finlay'ye döndü. "Senin ***arkadaşın,*** hatırladın mı?"

"Evet ama gerçeklere bir bak Emily," diye cevapladı Finlay. O da çökmüş görünüyordu.

Baxter, Edmunds'a döndü. "Ekipte bir köstebek olduğuna air günlerdir bir şeyler düşünüyordun ve bu küçük hikâye senin in pek münasip, değil mi? Eğer diğer herkesten daha akıllı oldtjğunu sanan biri varsa o da sensin!" Meslektaşlarına yalvaran gözlerle baktı. "Ya Wolf'a tuzak kuruluyorsa? Kimse bunu düşündü mü, ha?"

"Belki de öyledir," dedi Simmons teselli edici bir şekilde. "Âmâ her durumda onu sorguya çekmeliyiz."

Vanita toplantı odası telefonunu alıp, "Katılıyorum," dedi. "Ben Amir Vanita. William Fawkes'in ev adresine derhal bir Silahlı Müdahale Ekibi gönderilmesini istiyorum."

Baxter inanamıyor gibi başını iki yana sallıyordu. Cebinden telefonunu çıkardı.

Finlay onun hareketlerini yakından izliyordu. "Emily," dedi keskin bir ses tonuyla.

Baxter istemeye istemeye telefonu kaldırdı.

"Dikkatli olun, şüpheli tehlikeli olabilir," diye devam etti Vanita telefonda. "Doğru, şüpheli... Doğrudur. Dedektif Fawkes'i gözaltına almanızı emrediyorum."

29

11 Temmuz 2014 Cuma
12.52

Baxter dikiz aynasına göz attı. Ashley arka koltukta gergin halde oturmuş işkence derecesinde bir yavaşlıkla ilerledikleri sokakları izliyordu.

Baxter, Finlay'den arabayı kullanmasını istemişti ve görünüşe bakılırsa bu, Finlay'yi, herkesin standartlarına göre oldukça şok edici olan o gün içinde duyduğu her şeyden daha çok şaşırtmıştı. Finlay nihayetinde şehirdeki en saçma güzergâhları kullanmıştı ve ilerideki iki geçici trafik lambası, iki arabanın daha şehrin ortasında açılmış kraterin yanından geçmesine izin verirken Baxter bu durum hakkında yorum yapmamak için kendini zor tutuyordu.

Baxter iki saatlik yolculukta arabada Edmunds'la oturmak bir yana, onunla tek kelime etmekten bile kaçınmıştı. Onu ofiste, Wolf'un işlerine burnunu sokarken, yüzündeki aptalca sırıtışı gizleycmezken ve Wolf'a karşı kullanmak üzere delil toplarken hayal etti.

Anlaşılan Silahlı Müdahale Ekibi binaya varıp perişan haldeki dairesinin kapısını kırdığında Wolf evde yoktu. Finlay'nin kendileri için bulduğu sırada beklerken, meslektaşlarından olu-

§■£111 bir ekip küçük dairenin altını üstüne getiriyor, Wolf'un taşındığından beri bir kenarda bıraktığı toz tutmuş kutu yığınlarını nihayet açıyorlardı.

Durumun ana hatları Ashley'ye açıklanmıştı. Wolf'un şu anda nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını söylemiş ve onun görevden uzaklaştırma aldığını da bilmediğini eklemişti. Wolf'u son gören insan olan Baxter'in artık aralarında geçen konuşmayı anlatmaktan başka çaresi yoktu. Ancak Baxter yüze atılan yumruğu hikâyeden çıkarmayı tercih etti, bu alakasız detayın daha fazla soruya mahal vereceğini biliyordu.

Ashley'yi 12.15'te almışlardı ve Simmons'la da saat 13.30'da Wembley Stadyumu'nun otoparkında buluşacaklardı. Baxter onu arayıp gecikeceklerini haber vermişti. Kadınlar birbirlerine tek kelime etmemiş ve Finlay bile alametifarikası olan neşesini korumak ve arabanın kalıcı bir sessizliğe gömülmemesi için mücadele etmek zorunda kalmıştı.

Baxter kendini savunmasız hissediyordu. On dakikadır aynı yolda duruyorlardı, yayalar hareketsiz arabaların arasından makas yaparak ilerliyor, bazıları tehlikedeki yolcularına birkaç adım mesafeden geçiyordu. Üç araba (iki taksi, bir BMW) ışıklardan geçtiğinde Baxter tam olarak nerede olduklarını fark etti.

"Soho'da ne yapıyoruz yahu?" diye sordu.

"Benden sürmemi istedin."

"Evet ama ***doğru istikamete sür*** demek istemiştim."

"Sen hangi yoldan giderdin peki?"

"Shoreditch, Pentonville, Regent's Park."

"King's Cross'un çevresinde yol çalışması var."

"Neyse ki onlara takılmadık!"

Bir mesaj sesi duyuldu ve Ashley çaktırmadan telefonuna baktı.

"Yok artık!" dedi Baxter. "Onu senden almaları gerekiyordu."

Sabırsızlıkla elini uzattığında Ashley aceleyle bir cevap yazıyordu.

“Hemen!” diye terslendi Baxter.

Ashley telefonu kapatıp uzattı. Baxter pili ve sim kartını çıkardıktan sonra telefonu torpido gözüne attı.

“Söylesene, sen orada oturmuş telefonunla vakit geçirirken bı hepimiz neden seni korumak için kıçımızı riske atıyoruz?”

“Tamam Emily,” dedi Finlay.

“Belki güvenli yere ulaştığımızda evin önünde güzel bir selfie çekip Facebook’a koyarsın.”

“Emily, yeter, anlamıştır artık!” diye terslendi Finlay.

Arkadaki araba korna çaldı ve Finlay bakışlarını kaldırdığında önlerindeki iki arabanın gitmiş olduğunu gördü. Kırmızı ışığa yanaştı, heybetli Palace Theatre, kavşağın üzerinde yükseliyordu.

“Bu Shaftsbıiry Meydanı mı?” diye sordu Baxter dehşete düşmüş bir halde. “Bu hangi gezegende en hızlı güzergâh olu...”

0 anda arabanın kapısı kapandı.

Baxter ve Finlay hızla dönüp baktıklarında arka koltuk boştu. Baxter yolcu koltuğu kapısını açıp dışarı fırladı. Ashley’nin sırt çantalı turistleri ite kaka ilerlediğini ve sonra Shaftesbury Caddesi’nin köşesinde gözden kaybolduğunu gördü. Baxter hemen onun peşine düştü. Finlay kırmızı ışıkta hareket ettiğinde az " daha diğer yönden gelen bir arabayla kafa kafaya çarpışıyordu. Yıllardır ilk defa küfretti ve geri geri gitmek zorunda kaldı.

Ashley ilk sola döndü. Baxter köşeye vardığı sırada Ashley sağa kırmış ve Chinatown’in girişindeki şatafatlı Paifang kemerinin altından geçmişti. Baxter kapıya vardı. Kırmızı ve kirli altın «nsı sütunların tepesinde, aşağıdaki sokaktan oldukça yüksekte duran süslü bir yeşil çatı vardı. Baxter, dükkânlardan ve restoranlardan oluşan dar koridoru gezen sonu gelmez kalabalıkların 'üne rahatlıkla karışacağının bilinciyle temposunu canlı bir yüzüşe düşüren Ashley’yi gözden kaybetmişti.

Baxter kimliğini havaya kaldırıp, “Polis!” diye bağırdı.

Uzaklara doğru çaprazlar çizerek giden kırmızı fener dizilerinin altındaki sonu gelmez şaşkın turist akımına karşı güç bela ilerlemeye başladı. Dükkân sahipleri gülüşüp birbirlerine anlaşılmaz şeyler bağırdılar, sokak kenarındaki kafelerin açık pencerelerinden sızan müzikler ahenksiz bir şekilde çakıştı ve yabancı kokular kirli Londra havasına karışırken Baxter işportacıların arasından kıvrılarak devam etti, önündeki birkaç saniye içinde Ashley’yi görmezse onu tamamen kaybedeceğini biliyordu.

Baxter renkli kemerli yola uyum sağlaması için boyanmış fener direğinin yanında, açık kırmızı bir çöp tenekesi gördü. Üstüne çıkıp kalabalığın daha dikkatli kısmından garip bakışlar toplayarak, kafalardan oluşan denize göz gezdirdi. Ashley yirmi metreden fazla uzağında, dükkân vitrinlerine yakın kalıyor ve bir başka Paifang kemerinin ötesindeki O’Neill’s barına yaklaşıyordu.

Baxter aşağı atladı ve çıkışa doğru koşmaya başladı, Ashley tekrar görüş alanına girerken insanları yana ittirdi. Ona beş metre mesafedeydi ki Ashley kemerin altından geçti ve yabancı bir araba fren yaparak önünde durdu. Ashley yola fırlayıp yolcu koltuğuna atladı. Şoför, Baxter’in geldiğini gördü ve ani hızlanışı tekerleklere patinaj çektirdi. Baxter bir elini sürücü penceresine koymuştu ki araba sertçe diğer yöne kırdı ve Shaftesbury Meydanından hızla uzaklaştı.

Baxter arkasından çaresizce, “Wolf!” diye bağırdı.

Dosdoğru Baxter’a bakmıştı.

, Baxter plakayı tekrarladı ve ezberlediğinden emin oldu. Nefes nefese telefonunu çıkarıp Finlay’yi aradı.

Vanita’nın, Ashley Lochlan’ın gönüllü kaçırılışma verdiği sert tepkiyi, daha Vanita son gelişmeleri aktarmak üzere onu ve Simmons’ı toplantı odasına geri çağırmadan önce, ana ofisteki koltuğundan duymuştu Edmunds. Arşivlenmiş kutuları tek tek in-

\jtfnek\e meşguldü ve Simmons da Wtjlf'un son iki yılki telefon ^üşmelerini gözden geçiriyordu,

"Wolf olduğundan emin mi?" diy< sordu Edmunds şaşkınlıkta

"Emin," dedi Vanita. "Plakayı en yüksek önceliğimiz olarak belirledik."

"Bunu kendimize saklamahyız," dfcdi Simmons.

"Katılıyorum," dedi Vanita.

"Ama halk onları bulmamıza yardımcı olabilir. Wolf'un onu ıcreye götürdüğüne dair hiçbir fikrimiz yok," dedi Edmunds. •Kadın tehlikede."

"Bundan tam olarak emin değiliz."

"Hayır," diye düzeltti Edmunds. "Henüz ona karşı sağlam lir kanıtımız yok ama işin arkasında Wolf'un olduğunu biliyoruz."

"Kendine gelmen lazım Edmunds," diye terslendi Simmons. 'Dünyaya bütün olayı baş dedektifimizin tezgâhladığını açıklarak yaşanacak karmaşayı hayal edebiliyor musun? Bir de üstüne sonraki hedefiyle kaçmasına izin veriyoruz!"

Vanita düşünceli bir şekilde başını sallayıp onayladı.

"Ama..." diye başladı Edmunds,

"Bir nebze diplomasi böyle durumlarda faydalı olur. Fawts'un suçlu olduğundan hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şe¡lde emin olana kadar bu mesele yüzünden işimi kaybetmeye âyetim yok," dedi Simmons ona. "O zaman bile olan bitenin baylarını açıklamanın bir yeri ve zamanı olacaktır."

Edmunds bu işten sıkılmaya başlamıştı. Toplantı odasından ®la çıktı ve arkasından kapıyı çarparak önceki sabah kendi kabının yarattığı camdaki koca çatlağı daha da genişletti.

"İyi idare ettin. Orada bir yerlerde hâlâ bir yönetici olduğu görmek güzel," dedi Vanita. "Bu hırsız-polis safhasını sistemden attığın zaman senin için hâlâ bir umut olabilir."

Edmunds erkekler tuvaletimin kapısını savurarak açtı ve karolu zeminin üstündeki metal çip kutusunu öfkeyle tekmeledi. Aym anda hem ağlayacak hem ile gülecek gibi hissediyordu kendim. Wolf'un hepsini bu hale getjiren bencil, formaliteci, kıç kollamacı bürokrasi tarafından korunmasının ironik yanını görebiliyordu. Üslerini harekete geçirmek istiyorsa Wolf'un suçluluğuna dair reddedilemez bir kanıt bulu ası gerekiyordu.

Wolf izini kaybettirmeye başlamadan, sağlam kafayla düşünmeye başlamadan onun kafasına girmesi gerekiyordu. Onu en zayıf anında yakalamalıydı.

Baxter ve Finlay nihayet şehrin kıyısındaki South Mimms dinlenme tesislerinde durdular. Ashley'nin telefonu yeniden açıldığında yolculuğun her noktasında, yerlerini Wolf'a kısa mesaj attığı ortaya çıkmıştı. Wolf'tan gelen tek mesaj ise kısaydı:

WARDOUR ST. KOŞ.

Nereye gideceklerine yönelik bir ipucu aramak için Ashley'nin dairesine dönmüş ama bir şey bulamamışlardı, sonra New Scotland Yard'a dönerken bir telefon gelmişti. Tesislerde çalışan otopark şirketi, otomatik plaka tanıma kameraları sisteme bildirilen arabaya ceza kestiğinde polisle iletişime geçmişti.

Harap haldeki Ford Escort kilitlenmemiş ve benzini tamamen bitmiş halde bulunmuştu, bu da Wolf'un araca geri dönme niyetinin olmadığını gösteriyordu. İşe yaramaz güvenlik kamerası kayıtları Ashley ve Wolf'u muhtemelen araç değiştirmek üzere arabanın yanından ayrılıp gözden yiterken gösteriyordu. Wolf şimdi dört saat önlerindeydi.

Baxter otoparktan yürüyerek dönerlerken, "Tüm bunlar Edmuıds'ın muhteşem teorisine nasıl uyuyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Finlay.

"Uymuyor. Kadın kendi rızasıyla onunla kaçmayı seçti. **Onunla** burada isteyerek araba değiştirdi. Wolf onu kurtarmaya **çalışıyor,** öldürmeye değil!"

"Sanırım bunu Wolf'u bulduğumuzda öğreneceğiz."

Baxter, Finlay sanki naiflik ediyormuş gibi güldü.

"Sorun şu ki onu bulamayacağız."

Edmunds, St Ann's Hastanesi'nin girişindeki ufak resepsiyon penceresinin karşısında beklerken duyuru panosuna karmakarışık iğnelenmiş bir dizi Ulusal Sağlık Sistemi posterini yeniden okudu. Serbest giyimli çalışanlardan biri güvenli ana kapılardan her girip çıktığında bir ümitle bakışlarım o yöne çeviriyordu. Fikrinden şüphelenmeye başlamıştı, gidiş dönüş beş saatlik yolculuk karşılığında ne öğrenmeyi beklediğinden emin değildi.

"Dedektif Edmunds?" diye sordu nihayet yorgun bir kadın.

Onu içeri aldı ve kasvetli koridorlardan oluşan labirentte gezdirirken yalnızca yollarına dikilen bir kapıyı açmak üzere kartını okutmak için durdu.

"Ben Doktor Sym, buradaki başlıca tasdikli akıl sağlığı uzmanlarından biriyim," dedi hızlıca. Kelimeleri o kadar çabuk arka arkaya getirmişti ki Edmunds'ın yazmak için fırsatı bile olmamıştı. Elindeki bir dizi belgeyi gözden geçirip bir şeyi bir meslektaşının evrak çekmecesine yerleştirdi. "Sorularınız varmış, hastalarımızdan birisi hak..."

Kadın acilen konuşması gereken birisini gördü: "Ah, affedersiniz."

Koridorda koşup Edmunds'ı dinlenme odasının girişinde dikilir halde bıraktı. Gerçek bir centilmen olan Edmunds yaşlı bir kadın için kapıyı açtı ve ona selam vermeden salınarak yanından geçen kadından sonra içeri göz attı. Odanın sakinlerinin çoğunluğu aşırı yüksek sesle bangırdayan televizyonun etrafında oturmuşlardı. Bir adam odanın öbür ucunda masa tenisi raketini öfkeyle fırlatırken bir başkası pencere kenarında kitap okuyordu.

“Dedektif!” diye seslendi bezgin kadın koridorun ucundan.

Elinden bıraktığı kapı kendiliğinden kapandı ve Edmunds doktora yetişti.

“Gelin, ofisime giderken yatakhane kanadına uğrayalım,” dedi. “Sonra size Joel’in dosyasını bulurum.”

Edmunds yürümeyi kesti: “Joel mi?”

“Joel Shepard,” dedi kadın sabırsızlıkla ve sonrasında Edmunds’ın aslında kendisiyle hangi hasta hakkında görüşmek istediğini hiç belirtmediğini fark etti.

“Joel Shepard...” diye tekrarladı Edmunds. Bu ismi arşivlenmiş dava dosyalarının birinden hatırlıyordu, Wolf’un listesinde mevcuttu. Edmunds soruşturmayla ilgisiz olduğunu düşünüp bir kenara bırakmıştı.

Kadın yorgun gözlerini ovuşturarak, “Kusura bakmayın,” dedi. “Onun ölümüyle ilgili olarak burada olduğunuzu varsaydım.”

“Hayır, hayır,” dedi Edmunds hemen. “Kendimi iyi ifade ^demedim, değil mi? Bana Joel Shepard’dan bahsedin lütfen.”

* Doktor, Edmunds’ın aniden fikir değiştirdiğim fark edemeyecek kadar bitkindi.

“Joel oldukça sorunlu bir genç adamdı... Çoğunlukla tatlı biriydi ama.”

Edmunds defterini geri çıkardı.

Kadın, Joel’in eski odasının kapısını açarken, “Şiddetli paranoyadan, şizofrenik davranışlardan ve kuvvetli hezeyanlardan muzdaripti,” diye açıkladı. “Ancak geçmişinde yaşadıkları düşünülürse bunlar pek de büyük sürprizler değil.”

“Rica etsem bana hatırlatır mısınız?” dedi Edmunds.

Doktor iç geçirdi. “Joel’in kız kardeşi öldürüldü. Hem de korkunç bir şekilde. O da karşılığında bundan sorumlu olan adamları katletti. Kötülük, kötülük doğurur.”

Oda boştu. Duvarlara badana yapılsa da siyah haçların ürkünç gölgeleri sızmış ve boyanın altından belli olmuştu. Ayakla-

rınm altındaki zeminde kutsal metinlerin i^ri vardı ve kapının iç tarafı derin çiziklerle süslenmişti. \

"Bazen daha sorunlu hastalarımızın arklarında bıraktıkları izleri silmek o kadar kolay olmuyor," dedi dcttor hüzünle. "Tam kapasiteyle çalışıyoruz ama bu odayı boş bıramak zorundaydık çünkü buraya başka birisini yerleştiremeyece^miz çok açık."

Oda serin, hava ağır ve kirliydi. Edmun^s kapının bu yanında, gereğinden fazla bir dakika bile geçirmk istemiyordu.

"0 nasıl öldü?" diye sordu Edmunds. I

"İntihar. Aşırı dozdan. Fakat anlaşılır gibi Ağil. Tahmin edeceğiniz üzere burada verilen her bir hapı tâki ediyoruz. Hâlâ bilmiyoruz, nasıl olup da bu kadar hap bulupl." Doktor sesli düşündüğünü fark edip kendini durdurdu.

Edmunds elini en iri ve en belirgin haçın üerinde gezdirirken, "Cinayetlerini nasıl savunuyordu?" diye soı ı

"Cinayetleri o işlememişti. Doğrudan işleme ıişti ya da. Joel bir iblisin, belki de şeytanın ta kendisinin onun y rııe o adamların ***hayatlarını aldığı*** inanandaydı.

"Bir iblisin mi?"

"Öyle inanıyordu," diye omuz silkti dokto "Hezeyanları benzersizdi. İkna olmaz bir şekilde şeytanla bir mlaşma yaptığına ve şeytanın er ya da geç gelip ona vadettiğ şeyi alacağına alıyordu."

"Neymiş o?"

Saatini kontrol edip, "Ruhu, dedektif," dedi, Faustvari, değil mi?"

"Eaustvari mi?" diye sordu Edmunds. Bu özıi daha önce nerede duyduğunu hatırlamaya çalışıyordu.

"Hikâyelerdeki gibi: Robert Johnson üstüne; sadece elbiseleri ve kırık eski gitarıyla tozlu bir kavşakta duru..."

Edmunds başını aşağı yukarı salladı, gönde meyi şimdi anlamıştı. Zihninin ona oyunlar oynadığım biliyo du ama solgun

haçların birçoğu şimdhodaya girdiği andakinden daha kara$_{n|jif}$ gözüküyordu.

"Hazır bura*dayldn* William Fawkes'm eski odasını da görmem mümkün *mij?" Biye* sordu lafın *gelişi.* Çıkmak için acel$_{ey|c}$ *kapıya* yönelmişti.

Doktor *belli ki* |dmunds'm bu *isteğine* şaşırmıştı: "Ne i]gj$_{SJ}$ olduğu..."

"Sadece bir dalfka sürer," diye ısrar etti Edmunds.

Kadın öfkeli bjr yüzle, "Pekâlâ," deyip iç geçirdi ve devamında onu *bir* koridora götürüp badanalanmış bir başka odanın kapısını açtı. *Demirbaşların üzerine kıyafetler* ve *kişisel eşyalar yığılmıştı.* "Dediğiti *gibi,* tam kapasitedeyiz."

Edmunds odada dolandı, gözleri özelliksiz zemini taradı. Sonra metal yatanın altına bakmak *için yüzüstü* yattı. Çıplak duvara doğru *yürüyüp ellerini* sistematik *bir* şekilde *taze* beyaz boyanın üzerinde gezdirmeye başladı.

Doktor rahatsız olmuş gibiydi. "Ne aradığınızı sorabilir miyim?"

"Yıkayıp çıkaramadığınız *şeyleri," diye mırıldandı* Edmunds. Arka duvarı *inceltmek üzere* yatağın üstüne çıktı.

"Bir oda boşa) çıktığında kapsamlı *bir* hasar raporu çıkarırız. *Geride bir şey* kalınış *olsaydı bilirdik."*

Edmunds yatağı zeminde gürültüyle *sürükledi* ve açığa çıkan boş *alanda* Wolf'tan *kalan* görünmez *bir* iz aramak üzere çöm*eldi.* Parmaklan yatak çerçevesinin gizlediği *bir dizi çentiğin üzerinde* duraksat».

"Kalem var n>ı?" diye *seslendi. Yerlerini kaybetme* korkusuyla *başını bile çdvirmemişti.*

Doktor yanını *gelip gömlek cebindeki küçük* kalemi ona uzattı. Edmunds *kilemi kaptığı gibi bölgeyi çılgınca* karalamaya başladı.

"Dedektif, yağmayın!"

[Koyu şekiller ağır ağır beliriverdi: harfler, kelimeler. Ed-
I $_{un}$j$_{s}$ nihayet kalemi bıraktı, yatağın kenarına oturdu ve tele-
! (onunu çıkardı.

Endişelenen kadın, "Nedir o?" diye sordu.

"Bu hastayı başka bir yere nakletmeniz gerekecek."

"Dediğim gibi..."

Edmunds onun lafını kesti.

"Daha sonra arkanızdan bu kapıyı kilitlemenizi ve adli tıp ekibi gelene kadar kimse ya da hiçbir şey için açılmadığından emin olmanızı isteyeceğim. Anlaşıldı mı?"

Wolf ve Ashley altı yüz kilometrelik yolculuklarının sonuna gelmişlerdi. Ford Escort'u, Wolf'un önceki gece otoparkta bıraktığı sıradan bir kamyonetle değiştirdikten sonra sadece bir kere durmuşlardı. Ülkenin bir ucuna gitmek için gürültülü ve rahatsız bir arabaydı ama sadece üç yüz sterline onları olmaları gereken yere, hem de yirmi dakika erken ulaştırmıştı. Havaalanının dışındaki bir *Sadece İniş* peronunda kenara çektiler ve ana kapıdan aceleyle Glasgow Havaalanı'na girdiler.

Radyo, arka planda yedi saat boyunca aralıksız çalışmıştı. Ashley'nin yaklaşan ölümü hakkında pek çok konuşma vardı ve ana caddedeki bir bahis dükkânı, onun kalbinin hangi saatte duracağına dair nahoş bahisler oynattığı ortaya çıkınca özür dilemek zorunda kalmıştı.

Ashley, "Piç kuruları," diye gülmüş, gözüpek tavrıyla WolP® bir kez daha şaşırtmıştı.

Aynı ses kaydı defalarca çalınmış ve Wolf, Andrew Ford's® altındaki zemine çakıldığı anı yeniden yaşamaya zorlandığı kr seferde irkilmişti. Ashley'nin "en yakın" arkadaşlarından biriyle yapılan özel bir röportaj da kadını şaşırttı zira konuşan kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Wolf haber programlarının yayın saatini doldurmaya çalışmalarını işitmekten mem-

nundu. Bu da polisin, Wolf'un sıradaki kurbanla sıvışıp kaçtığını henüz halka duyurmadığı anlamına geliyordu.

Meslektaşlarının Ashley ve kendisi için bağlantı noktalarına uyarı bildirimi yapmadığı kumarını oynayarak, havaalanının güvenlik şefiyle sadece on dakika önce konuşmuştu ve talep ettiği üzere adam, saat 20.20'de havaalanına girdiklerinde ikisini bekliyordu.

Kırklı yaşlarının ortasında yakışıklı bir siyahiydi ve cebinden dikkatle seçilmiş bir aksesuar gibi sarkan rozetiyle etkileyici bir takım elbise giymişti. Wolf sıradışı telefon görüşmeleri sonrası, adamın anlaşılır bir biçimde yakınına silahlı iki polis memuru diktiğini fark etti.

Adam Wolf'un elini sağlam bir şekilde sıkarken, "Ah, Dedektif Fawkes, gerçekten sizsiniz. Emin olamamıştım," dedi. "Karlus DeCosta, güvenlik şefi."

DeCosta, Ashley'ye dönüp elini uzattı.

"Ve Bayan Lochlan elbette." Genç kadının yaşadığı sıkıntılı duruma karşı anlayışını belli etme amacı taşıyan bir ifade takındı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"On yedi dakika içinde Dubai'ye kalkan bir uçak var," dedi Wolf açık açık. "Ashley'nin o uçakta olmasını istiyorum."

DeCosta bu istek karşısında şaşırmışsa da belli etmiyordu. "Pasaportunuz var mı?" diye sordu Ashley'ye.

Ashley çantasından pasaportunu çıkarıp uzattı. Adam zamanın kısıtlılığına rağmen profesyonel bir şekilde pasaportu dikkatle kontrol etti.

"Benimle gelin," dedi.

Güvenlik kontrolünden geçip elektrikli servis araçlarından birini kendilerine tahsis ederek uçuş kapısına olan yolculuklarını hızlandırdılar. Robotik bir kadın sesi hoparlörlerden uçuş için son çağrıyı yaptı.

Böylesi sıkıntılı taleplere alışkın gibi görünen DeCosta aniden sağa kırdı ve aracı boş bir asansöre sürdü. Bu Wolf'a gereksiz

geldi çünkü DeCosta zaten uçuş kapısına telsizle ulaşıp kendisi oraya varana kadar kapıyı kapamamalarını emretmişti. Yine de halinden memnun gibiydi.

Wolf, Ashley'ye sessizce, "Dubai'ye inişinizden iki saat sonra Melbourne'e kalkan bir uçak var," dedi.

"Melbourne mü?" diye sordu Ashley. Çok şaşırmıştı. "Planın bu mu? Tatile çıkmak mı? Hayır, yapamam. Ya Jordan ve anneme ne olacak? Onlara telefon etmeme izin vermedin, tüm bunları haberlerde duyacaklar ve..."

"Hareket halinde olman lazım."

Ashley perişan görünüyordu ama bir an sonra başını sallayıp kabul etti: "Karlus'a söylememiz gerekmez mi?" diye sordu. Halı kaplı zeminde ilerlerken araçtan bir aksiyon kahramanı gibi, başını çıkarmış refakatçilerini işaret etti.

"Hayır. Seçimi bizzat senin inişinden sonra yapacağım. Nereye gittiğim bizden başka kimsenin bilmemesini istiyorum," dedi Wolf. "Melbourne'de uçaktan indiğinde pazar sabah saat 05.25 olmuş olacak. Kurtulacaksın."

"Teşekkürler."

"Oraya vardığında dosdoğru başkonsolosluğa git ve onlara kim olduğunu söyle." Wolf onun narin ellerini ellerine aldı ve ellerinden birinin tersine telefon numarasını karaladı. "Başardığından haberim olsun."

Uçuş kapısına kalkıştan birkaç dakika önce vardılar. DeCosta personelle konuşmaya gitti. Wolf ve Ashley ise aracın arkasından inip birbirlerine baktılar.

"Benimle gel," dedi Ashley.

Wolf başını iki yana salladı: "Gelemem."

Ashley böyle bir cevap alacağını biliyordu. Bir adım yaklaştı, bedenini Wolf'unkine yasladı ve gözlerini kapattı.

"Bayan Lochlan," diye seslendi DeCosta bilet kontrol noktasından. "Sizi uçağa bindirmemiz lazım, hemen şimdi."

Ashley, Wolf'a cilveli bir gülüş attı ve arkasını döndü.

Arkasını dönüp üstünkörü, “Görüşürüz Fawkes,” diye seslendi.

“Görüşürüz Lochlan.”

Ashley uçağa biner binmez DeCosta kapıyı kapattı ve kontrol kulesinden uçağa öncelikli kalkış vermesini istedi. Wolf yardımları için ona teşekkür etti ve burada kalmasını istedi. Gümrüğü kendisi halledebilirdi. Kendi pasaportu ceketinin cebinde duruyordu. Onu neden yanına aldığından bile emin değildi. Pasaport, Ashley’nin birlikte kaçma ve kendisini Londra’da bekleyen kargaşadan hâlâ şansı varken kurtulma yönündeki kaçınılmaz teklifini reddetmeyi daha da zorlaştırmıştı.

Wolf, Ashley’nin uçağının pistte pozisyon alışını, asfaltın üzerinde kükreyişini ve sonra renkli akşam göğüne, tehlikeden uzağa, kendisinden uzağa yükselişini özlemle izledi.

30

12 Temmuz 2014 Cumartesi
02.40

Polis memuru Dean Harris görkemli ama ürpertici salonun pencere kenarında, her zamanki sandalyesinde oturuyordu. Her an düşebilecek biçimde pencere pervazına tutturduğu pahalı görünümlü bir masa lambasının ışığında okuyor ve sesi kapalı televizyonu tamamen görmezden geliyordu. Onu sadece, bu yabancı evde bir başka yalnız gece geçirmesine yardımcı olacak bir refakatçi olması için açmıştı.

Ekibindeki diğer tüm polisler Kukla dosyasına dâhil olduğunu öğrendiklerinde onu kıskanmışlardı. Kariyerlerinde hâlâ gördükleri ceset sayılarının çetelesini tuttukları bir safhadalardı. Ve Welshie takma adıyla çağırdıkları meslektaşları, bu ekipte birini şok tabancasıyla gerçekten vurmuşluğu bulunan tek üye olarak kahramanlarıydı.

Dean atamasına ilgisizmiş gibi davranmış ama gizliden gizliye gururlanmıştı. Haberlerin bir virüs gibi yayılacağını bildiği için elbette önceden ailesine haber vermiş, rolünün önemini abartarak anlatmıştı. Sadece katilin esas hedefiyle aynı ismi paylaştığı

için iki hafta boyunca küçük bir kız çocuğunu koruyacağı ise aklına hiç gelmemişti.

Ailesi bir anda zorlaşan hayatlarına devam ederken Dean orada yokmuş gibi davranmıştı. Doğal olarak gerginlerdi, küçük Ashley'nin banyoya bile yalnız gitmesine izin vermiyorlardı. Oysa Dean gibi onlar da dokuz yaşındaki kızlarının bu seri katille ya da dosyayla ilgili başka biriyle hiçbir bağlantısı olmadığını biliyorlardı. Hiç değilse Dean türünün tek örneği değildi. Tüm ülkede muhtemelen düzinelerce Ashley Danielle Lochlan, evlerini gönülsüz bir biçimde, aynı derecede gönülsüz polis memurlarıyla paylaşıyordu.

Yukarı kattan gürültülü bir çatırtı gelip bunu bir vızıltı takip edince Dean'ıı dikkati dağıldı. Sayfasına dönse de yerini kaybetmişti. Geçen iki hafta içinde geniş, eski evin tüm tuhaflıklarını öğrenmişti. Şimdi duyduğu da gecenin ilerleyen saatlerinde sıcaklık düşünce otomatik olarak devreye giren ısıtmanın sesiydi.

Dean gürültüyle esnedi ve saatine baktı. Gece vardiyaları hep en zoruydu. Duruma uyum sağlayıp gün içinde yedi saat uyumayı başardıysa da yorulduğunu hissediyordu. 18.00 şimdi ona çok uzak görünüyordu.

Gözlüklerini çıkarıp kaşınan gözlerini ovaladı. Gözlerini tekrar açtığında oda çok daha aydınlık göründü, duvarlara kararsız televizyon programıyla senkronize biçimde yanıp sönen ve konum değiştiren meşum gölgeler düşüyordu. Dean'in, bir şeylerin ön bahçedeki güçlü emniyet ışığını tetiklediğini fark etmesi zaman aldı.

Ayağa kalkıp geniş pencereden dışarı göz gezdirdi. Zaman ayarlı sulama sistemi belli ki hareket sensörünii yanıltmıştı. Dönen fıskiyeler tek kişilik seyircileri için senkronize rutinlerini icra ediyordu. Ustalıkla düzenlenmiş bahçe bunun dışında boştu, Dean de tekrar oturup sessiz ekrana baktı, anlamsız görüntülerin sanki sabahın bu saatinde kimsenin umuru olacakmış gibi heyecanla gelip gidişini izledi.

Sulama sistemi kapandıktan yirmi saniye sonra parlak ışık söndü ve oda her zamankinden daha karanlık göründü. Dean kendini rahatsız sandalyeye bıraktı ve kapattığında acıyan gözlerini dinlendirdi. Gözkapakları aniden turuncu renge büründü ve Dean gözlerini açtığında salona dışarıdan vuran beyaz bir ışıkla kör oldu. Sendeleyerek ötedeki pencereye ilerledi ve emniyet ışığının şimdi tekrar eve doğru döndüğünü, bahçenin geri kalanının ise karanlığa gömüldüğünü fark etti.

Arka kapı şiddetle yumruklandı. Dean sandalyeye astığı kurşungeçirmez yeleğini kaptı. Ağır ağır, ürpertici ışıkla dolan koridora çıktı ve kamaşmış gözlerindeki parıldayan lekeler dikkatini dağıtırken kapıya doğru ilerledi. Kendi kullanılmamış şok tabancasını saatler önce rahat etmek için çıkarıp diğer odadaki sandalyeye astığını çok geç hatırladı. Asabi görünümlü bir dizi portrenin arasından geçerken yeleğini giydi, uzatılabilir jopunu vurmaya hazır halde kafasının üzerine kaldırdı.

Emniyet ışığı arkasında söndü.

Dean karanlıkta kaldı. Nefesini tuttu. Koridorda yaklaşan bir şey duydu ve panik içinde jopunu hızla savurdu ancak havayı ve ahşap döşemeyi dövdü. Bir kez daha vuramadan katı bir cisim alnına çarptı ve Dean karanlığın içine düştü.

Söylediği her şeyi açık kanaldan yayınlayan Airwaves telsizine uzanıp alarm düğmesine bastığında bilincinin kapanıp ka- »
panmadığına dair hiçbir fikri yoktu. Küçük ekrandan yayılan yeşil ışık parlak duvarlardan yansıdı ve ayaklanıp sendeleye sendeleye lambanın düğmesine ilerleyen Dean'in yolunu aydınlattı.

"Merkez, takviye yollayın," diye geveledi, dengesini kaybetti ve telsizi yere düşürdü.

Yığılırken lambanın düğmesine sürtündü. Tepedeki küçük avize yandı ve koridor boyunca ilerleyip Ashley'nin yatak odasına çıkan merdivenlerde devam eden çamurlu ayak izlerini açığa Çıkardı. Dean copunu yerden aldı ve sendeleyerek basamaklardan çıktı, merdiven sahanlığına vardığında giderek soluklaşan

postal izlerinin, kızın incelikle süslenmiş kapısına doğru yöneldiklerini gördü.

Dean copunu kaldırıp içeri daldığında darmadağın haldeki oda boştu. Krem rengi halıdaki son çamur izleri, açık balkon kapışma uzanıyordu. Dean boş bahçeye baktı ve baş dönmesini unutturan adrenalini kaybedip metal korkuluklara oturdu. Telefonunu çıkardı ve takviye kuvvetin gelişini beklerken ona o akşam erken saatlerde verilen numaraya bir kısa mesaj attı.

Edmunds ceketinin altında uyuyakalmıştı. Son birkaç haftadır kanepede geçirdiği gecelerin sayısı artık yatağında geçirdiklerini aşmıştı. Baxter ise mutfak masasında olabildiğince ayık, az önce aldığı kısa mesajı okuyordu. Edmunds ve Tia'nın yatak odasında saklanan, derin uykudaki Lochlan ailesini kontrol etmek üzere sessizce halisiz basamakları çıktı.

Wolf haklı çıkmıştı. Katilin Ashley'ye ulaşamaması halinde küçük kız için geleceğine dair Baxter'i uyarmıştı. Ve böylelikle katil, rastgele öldürmeye gönüllü olduğunu da göstermiş bulunuyordu. Khalid'in zehirlenişinin yan etkileri olan, yemek seçen üç ölü de buna delildi. Bu kişi her kimse egosunu korumak için masum bir çocuğu öldürmeye hazır olması kimseyi şaşırtmamalıydı.

Vanita bunun herkes için bir vakit kaybı olduğuna inansa da Baxter'in aileyi taşımasına gönülsüzlükle izin vermişti. Baxter onları kendi dairesine yerleştirmeyi teklif etmişti. En azından ekibe böyle söylemişti.

Baxter, Wolf'a tuzak kurulduğu olasılığını hâlâ göz ardı etrçıiyordu. Ne de olsa bu bir gün içinde kurtarmaya çalıştığı ikinci Ashley Lochlan'dı. Ona hâlâ kızgın olsa da tamamen güvendiği tek kişiyi aramaya karar vermişti.

Tia annesinde kalıyordu ve Edmunds, Baxter'i ve onun aristokratik sığınmacılarını ağırlamayı yüce gönüllülükle kabul etmişti. Onlara evi gezdirdikten sonra tüm bitkinliğine rağmen markete koşturmuş ve son parasıyla bazı temel gereksinim mal-

^melerini almıştı. Baxter bunun için minnettardı zira bu, varlıklı ¿ilenin, geçici evlerinin alçakgönüllü büyüklüğü karşısındaki şaş-|un ifadelerim Edmunds'ın görmemesi anlamına geliyordu.

Baxter, Bayan Lochlan'ın mutfak zeminindeki bir yığın kedi mamasına bastığında kibirli kocasına, "Bu beyefendi hizmetçisini derhal kovmalı," diye mırıldandığını duymuştu.

Edmunds akşam yemeği esnasında kanepede kendinden geçmişti, bu da ne fasulyeli kızarmış ekmeğini yiyebildiği ne de Baxter'la özel konuşma fırsatı yakalayabildiği anlamına geliyordu. Baxter da böylesiniı daha iyi olduğunu düşündü. Hiçbir şey değişmemişti. Edmunds, Wolf'un suçlu olduğuna inanıyordu ve Baxter'in onun fikrini değiştirmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Edmunds, Wolf'u Baxter'in tanıdığı gibi tanımıyordu.

Baxter ertesi sabah Edmunds'a karşı kullanmak üzere Wolf'u savunduğu argümanı hazırlarken telefonunu aldı ve kısa bir mesaj yazdı:

KIZ GÜVENDE. KONUŞMAMIZ LAZIM. BENİ ARA. X

Wolf'un, yerini belirleyememeleri için telefonunu bir yerlere atmış olacağım biliyordu ama yine de gönder düğmesine bastı. Hayatındaki en önemli insanla bir şekilde hâlâ iletişimde hissetmek istiyor, onu bir daha görememe ihtimalini düşünemiyordu bile.

Andrea, Geoffrey'yi uyandırmamak için yataktan ses çıkarmadan kalktı. Sabahlığını giydi ve ağır ağır mutfağa indi. Odanın feci şekilde sıcak hale gelmesinin sebebi olan cam tavandan, gü-ı neşın mürekkep mavisi gökyüzünde yükselmeye başladığını görebiliyordu. Teşhir salonu kusursuzluğundaki ev kışın bile, güneş aydınlık bir günde tepelerinden geçerken dayanılmaz oluyordu.

Mahremiyete ihtiyacı olduğu için kapıyı arkasından kapatmıştı ve telefonunu kulağına tutup bir bardak portakal suyuyla

kahvaltı masasına oturdu. Ayrı geçen bunca yıldan sonra bile Wolf'u saat sabah beşte aramaktan hiç çekinmemesi tuhaftı. Hayatındaki başka hiç kimse için böyle hissetmiyordu, Geoffrey için bile.

Eski kocasının düzensiz çalışına saatlerine yıllar içinde o kadar alışmıştı ki onun gecenin bir körü de, sanki gün ortasındaymış gibi ayakta olabileceğini biliyordu. Ancak dürüst olmak gerekirse mesele bundan daha derindi. Wolf'un kendisi için orada olduğunu biliyordu. Andrea ne zaman konuşmaya ihtiyacı olsa, ister uyuyor olsun ister uyanık, daima dinlemeye hazırdı. Bu Andrea'nın her zaman çantada keklik gördüğü bir şeydi, ta ki şimdiye kadar.

On iki saat içinde altıncı defa Wolf'un sesli mesaj servisine yönlendiriliyordu ve bir başka karmakarışık mesaj bırakmaktansa aramaktan vazgeçmeyi tercih etti. İşe giderken tekrar deneyecekti. Elijah gün sonuna kadar terfi teklifine cevabını bekliyordu ancak Andrea artık bunu düşünmeyi bile bıraktığı bir safhaya ulaşmıştı. Doğru cevabı gerektiği zaman mucizevi bir şekilde bulacağını umuyordu.

Geoffrey her zamanki gibi 06.00'da kalktı ve Andrea artık kabak tadı veren konuyu kahvaltıda açmamak için bilinçli bir efor sarf etti. Geoffrey de meseleden en az onun kadar sıkılmış olmalıydı ve zaten söyleyeceği hiçbir şeyin Andrea'ya faydası olmazdı. Duşa girmeden önce, sadece unutmadığını göstermek için Andrea'ya iyi şanslar diledi ve sonra üst kata çıkıp gözden kayboldu.

Andrea bir başka yorucu ölüm Saati haberleriyle dolu olacağını düşündüğü güne erkenden başlamak için saat 06.20'de evden çıktı. Haber merkezine vardığında Wolf'un cevap vermeyişiıiin sebebi ortaya çıktı. Mesaj kutusu Wolf ve Ashley Lochlan'ı gördükleri için bir çeşit ödül bekleyen insanların gönderdiği e-postalarla ve fotoğraflarla doluydu. Geniş alana yayılan konumlardan oluşan güvenilmez liste, ona yıllar önce hayvanat

lehçesinden kaçan beyaz bir leopar hakkında yaptığı haberi haklattı. iki ayrı dinlenme tesisinde ve Glasgow Havaalanı'ndaki |ıır servisin arkasında görülmüşlerdi, ayrıca Dubai'den yalnızca dakikalar önce gönderilmiş bulanık bir fotoğraf daha mevcuttu.

Bunlarla ne yapacağından emin olamayan Andrea her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için Baxter'a kısa mesaj attı ve sonra içeri girdiğinde Elijah'yla karşılaşmamak adına makyaj odasına erkenden indi. Kendisini bekleyen önemli kararın hatırlatılmasına ya da Elijah'nın bir cevap almak için baskı yapmasına dayanamazdı.

Karar vermek için hâlâ on saati vardı.

Baxter, Edmunds'ın kımıldanmaya başladığını duyduğunda hâlâ mutfak masasındaydı. Delil deposundan ödünç aldığı Glock 22'yi aceleyle çantasına geri tıkıştırdı. Kendisini ya da Lochlan ailesini korumasız bırakmaya niyeti yoktu ve kendi soruşturması sebebiyle delil deposuna ulaşmakta zorluk yaşamamıştı. Şarjöre uyumlu bir avuç .40 milim S&W mermisi bulmak için çekmeceleri ve diğer delil kutularını yalnızca on beş dakika karıştırması yetmişti.

Edmunds uykulu gözlerle ağır aksak mutfağa girdi ve lavaboda onu bekleyen kirli bulaşık yığınını gördüğünde homurdandı. Anlaşılan Lochlan'lar daha önce hiç arkalarını toplamak zorunda kalmamış ve bunun nasıl bir şey olduğunu öğrenmeden bir başka gece daha geçirmişlerdi.

"Günaydın," deyip esneyen Edmunds su ısıtıcıya doğru ilerledi.

"Bizi misafir ettiğin için teşekkürler," dedi Baxter.

Edmunds hâlâ yarı uykudaydı ve onun samimi olup olmadığını bilemedi.

"Katil, kız için geldi, tıpkı Wolf'un söylediği gibi," dedi Bax- , ter ona.

Edmunds kahvesini bir kenara bırakıp masaya oturdu.

“Kaçmış,” dedi Edmunds’ı umutlanmış görünce. “Evi bekleyen polis beyin sarsıntısı geçirmiş ama iyileşecekmiş.”

Baxter iyi prova ettiği argümanını sunmaya hazırlanırken bir saniye bekledi. “Dinle, seni dün için ya da Wolf’un dâhil olma olasılığını araştırdığın için suçlamıyorum. Bulduğun delilleri düşünecek olursak, araştırmasan işini yapmamış olurdun.”

“Teknik ekip Kukla’yı bulduğumuz günün ertesinde, Wolf’un Google’dan Madeline Ayers’i araştırdığını söylüyor,” diye başladı Edmunds ama Baxter onun sözünü kesti.

“Onu benim kadar tanımıyorsun. Wolf’un prensipleri vardır. Herhalde ömrümde tanıdığım en ahlaklı insandır, bu bazen yasadışı ve korkunç şeyler yapmasına yol açsa da.”

“Bu biraz çelişkili değil mi?” diye sordu Edmunds elinden geldiğince dikkatle.

“Hepimiz biliyoruz ki bazen kanun ile doğru olan şey istediğimiz gibi uyumlu olmayabiliyor. Bu söylediğin şeyler, Wolf onları asla yapm...”

• Edmunds ayağa kalkıp iş çantasından bir dosya çekip çıkarınca Baxter cümlesini yarıda bıraktı. Edmunds dosyayı masaya, Baxter’in önüne koydu.

“Bu nedir?” diye sordu Baxter temkinli bir şekilde.

Dosyayı eline almaya niyeti yok gibiydi.

“Bu sabah kıyı şeridine gittim, St Ann’s Hastanesi’ne.”

Baxter’in yüzü karardı. Edmunds’ın sınırı aştığını düşündüğü belliydi.

“Böyle bir şeye hakkın olduğunu...”

Edmunds, sesini Baxter’i bastıracak şekilde yükselterek, “Bir şey buldum,” dedi. “Wolf’un odasında.”

Baxter öfkelenmişe benziyordu. Klasörü mutfak masasından kaptı ve açtı. İlk fotoğrafta eşyaların yerinden oynatıldığı, badana yapılmış küçük bir oda vardı. Baxter sabırsızlıkla Edmunds’a baktı.

“Bakmaya devam et,” diye ısrar etti Edmunds.

İkinci fotoğrafta, arkadaki duvarda kirli bir ize benzer bir şey vardı.

Baxter fotoğrafı yığının içine geri koyarken, "Sürükleyiciymiş," dedi ve üçüncü, son fotoğrafa baktı. Bir dakikayı aşkın bir süre fotoğrafa baktıktan sonra yüzü buruştu ve yaşlı gözlerini » Edmunds'tan saklamak zorunda kaldı. ft

Kucağındaki fotoğraf, Wolf'un sorumlu tuttuğu kişilerin sert yüzeye kazınmış tanıdık isimlerini gözler önüne seriyordu. Koyu harfler dumanın gizlediği şekiller gibi, siyah ve bu eski binada sonsuza kadar kalacak şekilde oyulmuştu.

"Üzgünüm," dedi Edmunds yumuşak bir sesle.

Baxter başını iki yana salladı ve dosyayı masanın üzerine geri attı. "Yanılıyorsun. O zamanlar hastaydı! O yapmış olamaz... O..."

Kendisini kandırdığını biliyordu, ömrü boyunca bildiği her şey yanlışmış gibi hissediyordu; ne de olsa Wolf'a inanacak kadar safsa, hayatını başka hangi hezeyanlarla geçiriyordu kimbilir? Ulaşmaya çalıştığı, öykündüğü, birlikte olmak istediği adam, gerçekten Edmunds'ın onu uyardığı gibi bir canavardı.

Garland'ın ölüm çığlıklarını duyabiliyordu. Başkan'm kömürleşen kalıntılarının kötü kokusunu alabiliyor, kimse bakmıyorken Chambers'a sarılıp ona mutlu bir tatil dileyişini hatırlayabiliyordu.

"Aradığımız kişi Wolf, Baxter. Şüphem yok. Üzgünüm."

Baxter yavaş yavaş gözlerini Edmunds'ınkilere çevirdi ve başıyla onayladı.

Evet, şüphe yoktu.

12 Temmuz 2014 Cumartesi
08.36

Vanita toplantı odasına girer girmez, “O sen miydin?” diye tıs-ladı Finlay’ye. Sonra Simmons’a döndü. “Sen?”

ikisinin de Vanita’nın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Karşısındaki iki ifadesiz yüzle daha da hiddetlenen Vanita sehpadan uzaktan kumandayı alıp kanalları gezdi ve tepesine eklenen Ölüm Saati’yle haber masasının arkasında oturan And-rea’yı buldu. Ekrana bulanık bir görüntü getirilirken Vanita sesi açtı.

“...Ashley Lochlan’a Dubai International’da Güvenlik Şefi Fahad Al Murr’un refakat ettiğini görüyoruz,” dedi Andrea.

Telefon kamerasıyla çekilmiş kısa video ağır çekimde oynadı.

“Ve burada Dedektif Parks ile Ashley Lochlan’ı Glasgow Havaalam’nın Birinci Terminal’inde hızla ilerlerken rahatlıkla görebiliyoruz.”

“Bunların hepsini biliyorduk,” dedi Finlay.

“Bekle,” diye terslendi Vanita.

Andrea yeniden ekranda göründü.

“Soruşturmaya yakın bir isim bize özel bir açıklama yapıp ' jjyan Lochlaıı’tn Kremasyon Katili davasında tanıklık ettiğini ve Kukla cinayetlerindeki diğer kurbanlarla ilişiği olduğunu an-lattı. Aynı kaynak, Dedektif Fawkes’in Bayan Lochlan’ın ülke dı-ş,na kaçırılma operasyonuna dâhil olduğunu teyit etti.”

“Akıllı kız,” diye gülümsedi Finlay.

“Pardon, anlamadım?” diye bağırdı Vanita.

“Emily’den bahsediyorum. Önemli bir şey sızdırmamış, sa-dece katilin hedefinin ***bu*** Ashley Lochlan olduğunu göstermeye yetecek kadar konuşmuş. Artık katilin küçük kızı ya da dışarı-daki başka bir Ashley Lochlan’ı öldürmeye çalışmasının bir an-lamı yok. Andrea az önce dünyaya katilin başarısız olacağını ilan etti.”

“Az önce dünyaya, Londra polisinin, bu kadının bizim onu korumamıza izin vermektense kendi başının çaresine bakmayı yeğleyecek kadar beceriksiz olduğunu ilan etti!” dedi Vanita.

“Onların hayatını kurtarıyor.”

“Peki ne pahasına?”

Vanita’nın ofisindeki telefon çalmaya başladı. Amir Vanita kısık sesle küfrettikten sonra sert adımlarla dışarı çıkıp Sim-mons’ı da bir köpek gibi arkasından çağırdı. Simmons tereddüt etti ve Finlay’yle göz göze geldi.

Vanita yeniden, “Terrence!” diye seslendi ve Simmons ace-leyle onun peşinden giderken Finlay midesi bulanarak izledi.

“Lidere itaat,” diye mırıldandı kendi kendine.

Edmunds, Simmons’a yol açıp toplantı odasına girdi. Ses-sizce çalışma çantasını boşalttı, haber bültenine ise hiç ilgi gös-termedi. Zira meseleyi Baxter’la uzun uzadıya konuşmuştu.

“O halde Will mi?” diye sordu Finlay.

Edmunds ağırbaşlılıkla başını sallayarak onayladı ve çanta-sından henüz çıkardığı dosyayı ona uzatsa da Finlay kabul et-medi.

İlgisini yeniden televizyona çevirmeden önce, “Sana inanıyorum,” dedi.

“Söylememde sakınca yoksa, pek de şaşırmışa benzemiyorsun,” dedi Edmunds.

“Bu işte benim kadar uzun çalışınca artık hiçbir şeye şaşırmıyorsun. Sadece üzülüyorsun. Tek bir şey öğrendiysem o da şu ki birinin üzerine yeterince gidersen nihayetinde o da senin üstüne gelecektir.”

. “Wolf’un hareketlerini savunmayacaksın değil mi?”

“Elbette hayır. Ama yıllar içinde birbirlerine korkunç şeyler yapan o kadar çok ***iyi*** insan gördüm ki... Sadakatsiz karılarını boğan kocalar, kız kardeşlerini şiddet düşkünü sevgililerinden koruyan ağabeyler. Sonunda fark ediyorsun ki...”

“Neyi fark ediyorsun?”

“Aslında ***iyi*** insan diye bir şeyin olmadığını. Sadece üzerine henüz fazla gidilmemiş insanlar ve gidilmiş insanlar var.”

“Wolf’un yakalanmasını istemiyormuş gibisin.”

“Onu yakalamalıyız. Bu insanların bazıları başlarına gelen şeyi hak etmediler.”

“Ve bazıları hak etti, öyle mi?”

“Evet, bazıları hak etti. Ama endişelenme. Wolf’u yakalamayı hepinizden fazla istiyorum çünkü canının yanmamasını hepinizden fazla istiyorum.”

Vanita ve Simmons şaşkın vaziyette toplantı odasına dönüp yerlerine oturdular. Edmunds onlara katil için hazırladığı profilin birer kopyasını verdi. “Zamanımız azalıyor,” dedi onlara. “Bu yüzden katilimizle ilgili bildiğimiz her şeyi bir araya getirdim, seçenekleri daraltmak için de biraz akıllı tahmin ekledim: beyaz, erkek, 1,80-1,90 arası, kel ya da ustura tıraşlı, sağ üst kolundan ensesine uzanan bir yarası var, 44 numara ayakkabı giyiyor, 2012 öncesi standart ordu üretimi ayakkabılar, yani ya asker ya da askerdi. Oldukça yüksek zekâlı ve egosunu ateşlemek için düzenli olarak zekâsını test ediyor. Duygusal kopukluk, insan hayatının ¿eğerinin küçümsenmesi... Kendisine meydan okunmasından boşlanıyor ve sınanmak istiyor. Sıkılmış, bu yüzden muhtemelen artık asker değil. Olayın teatralliği tüm bunlardan keyif aldığını gösteriyor. Yalnız, yabani, bekâr. Sade bir evi var. Londra’daki fiyatları düşünürsek tahminim kötü bir bölgede stüdyo dairede kaldığı.

“Orduya yalnızca öldürmeyi sevdiği için katılan insanlar kendilerini belli etmeye yatkındır ve nihayetinde ya berbat bir şey yaptıktan ya da yaptıklarından şüphelenildikten sonra ordudan onursuz terhis edilirler. Sistemimizde kaydı olmadığına göre yalnızca bir şey yaptığından şüphelenilmiş olmalı. Tabii sakatlanmayı da ihtimal dışı tutamayız, yarasını düşünürsek.”

“Tahminden de öte oldu bu,” dedi Simmons.

“Başlamak için yeterli,” dedi Edmunds kendinden emin bir tavırla. “Bu tanıma uyan ve 2008’deki ilk arşivlenen dosyaya kadar olan süreçte ordudan atılan isimlerin bir listesini çıkarmalıyız.”

“Bir kez daha harika iş Edmunds,” dedi Vanita.

“izninizle, Finlay’yle deliller üzerinde çalışmaya devam etmek isterim. Başkomiser Simmons bu isim listesini benim için hazırlamaya başlarsa çok faydalı olur.”

Simmons ekibin çaylağının kendisine görev vermesini hoş karşılamadı ve tam çıkışacaktı ki Vanita cevapladı: “Neye ihtiyacın varsa... Herhalde Baxter dışarıda Eawkes’i arıyordur, değil mi?”

“Baxter gece yarısından önce o kızın yanıbaşından ayrılmayacak ve dünyadaki tüm emirler, tehditler ve yalvarmalar da fikrini değiştirmeyecektir. Yerinizde olsam vaktimi boşa harcamazdım,” dedi Edmunds.

Finlay ve Simmons şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Edmunds şimdi de Amir’e mi emir veriyordu?

"Katil her cinayetle birlikte sistematik olarak bize daha da yaklaştı. Bunu yüz yüze bitirmeyi planlıyor. Onu bulursak Wolf'u da buluruz."

Toplantı böylelikle sona erdi. Vanita ve Simmons, Vanita'nın ofisine dönerken Edmunds, Finlay'yle özel konuşmak üzere arkada kaldı. Toplantı odasının kapısını kapattı ve aklındaki sıradışı konuya nasıl gireceğini bilemeyip duraksadı.

"Finlay... garip bir sorum var."

Finlay kapalı kapıya bakıp, "Dinliyorum," dedi.

"Sen ve Simmons dün bir şeyden bahsediyordunuz."

"Biraz daha net olman gerekecek," diye güldü Finlay.

"Faustvari," dedi Edmunds. "Bununla neyi kastettiğini merak ettim."

"Kusura bakma ama ben ***bu*** toplantının bile ne hakkında olduğunu zor hatırlıyorum."

Meşhur not defteri bir kez daha ortaya çıktı.

"Kurbanları konuşuyorduk ve sen 'Neredeyse Will'in kara listesine benziyor, kendisi olmasa tabii,' dedin ve sonra Simmons 'Neredeyse Faustvari' ya da buna benzer bir şey dedi."

Finlay hatırlayıp başını salladı. "Önemli bir şey değildi. Aptalca bir şaka, o kadar."

"Imtfen açıklayabilir misin?"

Finlay omuz silkip oturdu. "Birkaç sene önce etraflarında biriken ceset yığınlarına rağmen masum olduklarına dair yemin eden insanlarla uğraşmıştık."

"İblisleri ya da şeytanı mı suçluyorlardı," diye sordu Edmunds ilgiyle.

"Evet, Faustçu ortak, öyle bilinir oldu," diye kıkırdadı Finlay.

"Peki birisi böyle bir şeyi nasıl ayarlar?"

"Pardon, anlamadım?"

"Pratik anlamda yani."

"Pratik anlamda mı?" diye sordu Finlay kafası karışmış halde- "Bu bir şehir efsanesidir delikanlı."

"O halde beni eğlendir."

"Tüm bunları neden konuşuyoruz?"

"Bu önemli olabilir. Lütfen."

Finlay saatine baktı, vakitlerinin değerli olduğunun farkındaydı.

"Pekâlâ. Masal vakti... Dışarıda dolaşan numaralar var, sıradan cep telefonu numaralan. Kimse kime ait olduklarını bilmiyor ve kimse izlerini de sürememiş. Tek bir arama için aktif olup sonra kapanıyorlar. Eğer birisi bu numaralardan birini öğrenirse ve niyeti varsa, bir takas teklif edebilir."

Edmunds kendini hikâyeye kaptırmış halde, "Şeytanla anlaşma," dedi.

"Evet," diye iç geçirdi Finlay. "Ama şeytanlı bütün hikâyelerde olduğu gibi bu işte de bir bityeniği var: Şeytan senin istediğini yaptıktan sonra karşılığında bir şey bekliyor..."

Finlay duraksadı ve işaret edip Edmunds'ın yaklaşmasını istedi.

"Ruhun!" diye haykırdı Finlay, Edmunds'ı yerinden sıçratarak.

Finlay gergin meslektaşının haline gülerken gözlerinden yaş geldi.

"Bunda bir gerçeklik payı olabilir mi sence?" diye sordu Edmunds.

"Kontörlü şeytan hattı mı? Hayır, hayır bence yok," dedi finlay. Artık ciddi görünüyordu. "Bugün daha önemli şeylere odaklanmaksın, tamam mı?"

Edmunds başını sallayıp onayladı.

"Pekâlâ o halde," dedi Finlay.

Hay ve Bayan Lochlan, Edmunds'ın dağınık salonunda televizyon izliyorlardı. Baxter mutfak masasındaki sandalyesinden Ash-

Ley'nin yukarı kattaki yatak odasında oynadığını duyabiliyordu Yiyecek bir şeyler almak üzere ayaklanmak üzereydi ki Ashle. aniden sessizleşti.

Baxter ayağa kalktı, diğer odadan gelen televizyon gürültus yüzünden zor da olsa dinlemeye çalıştı ama Ashley'nin gümbür tülü ayak sesleri merdiven sahanlığı boyunca ve devamında basa maklardan aşağı koşturunca rahatladı. Küçük kız saçlarında bir dizi toka ve gelişigüzel şekilde iliştirilmiş çiçeklerle hızla mutf.ıg. daldı.

"Merhaba Emily," dedi mutlulukla.

"Merhaba Ashley," diye cevapladı Baxter. Çocuklarla konuşmakta her zaman zorlanmıştı. Sanki çocuklar onlardan korktuğunun kokusunu alabiliyorlardı. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Sen de."

Baxter bunun doğruluğundan şüphe duysa da ona zorlukla gülümsedi.

"Eğer dışarıda birini görürsem gelip sana söylememi hâlâ istiyor musun diye sormaya geldim."

"Evet, lütfen," dedi Baxter elinden geldiğince hevesle. "Bir arkadaşımı bekliyorum da," diye yalan söyledi.

"Tamam o zaman!"

Baxter küçük kızın koşarak yukarı geri çıkmasını bekledi ama kız bunun yerine hâlâ orada durmuş kıkırdıyordu.

"Ne?"

"Ne?" diye güldü Ashley.

"Nedir bu şimdi?" Baxter'in sabrı tükenmek üzereydi.

"Benden yapmamı istediğin şey! Sana arka bahçede birisi olduğunu söylüyorum!"

Baxter'in zoraki gülümsemesi söndü. Ashley'yi kavradı ve salona götürüp telaşlanan anne ve babasına işaret etti. Sonra, "Yukarı kata çıkın ve kapıyı kilitleyin," diye fısıldadı.

Üçü üst katta patırtı çıkarırken Baxter mutfağa geri koşup çantasından silahını çıkardı. Evin yan tarafından bir kazıma sesi

gelince buz kesildi. Ağır ağır arka pencerelere yanaştı ama dışarıda hiçbir şey göremedi.

ön kapı bir kere yumruklandı.

Baxter koridora fırlayıp banyoya girdi. Kapı kilidindeki metal sesini duyunca silahını doğrulttu. Ön kapı gıcırdayarak açıldı ve Baxter eşiğe dev bir gölgenin düştüğünü gördü. Nefesini tuttu ve karaltının banyo kapısının önünden geçmesini bekledikten sonra dışarı çıkıp silahın namlusunu kapüşonlu kafaya dayadı ve davetsiz misafirin usturalar, keskin makaslar ve tek kullanımlık eldivenlerle dolu çantasını yere düşürmesine sebep oldu.

Baxter ayağının ucundaki çeşit çeşit alete bakarak, "Polis," dedi. "Sen kimsin?"

"Tia. Alex'in nişanlısı. Bu evde yaşıyorum."

Baxter kafasını uzatıp hamile kadının karnındaki belirgin şişkinliğe baktı.

"Tanrım! Çok özür dilerim," dedi silahı indirip. "Ben Emily, Emily Baxter. Nihayet tanıştığımıza memnun oldum."

Ashley uçaktan indiği esnada Dubai Internadonal'ın güvenlik şefi çoktan Wolf'la konuşmuştu. Etrafındaki herkese emirler yağdıran ürkünç bir adamdı, bu yüzden Ashley'nin Melbourne'e uçuşu için, havayollarını koltuk numaralarını yeniden düzenlemeye zorladığını öğrenmek sürpriz olmadı.

Ashley kendini berbat hissediyordu. Diğer yolcuların kabinin ta ucunda, mümkün olan en uzak koltuklara sıkıştırıldığını görebiliyordu, kendi koltuğunun etrafında ise dört boş sıra vardı. Ekrandaki saat, değişen saat dilimini göstermek üzere düzeltilmişti. Artık resmî olarak pazar sabahıydı ama Ashley henüz güvende değildi. Değişmemiş kol saatini kontrol etti, İngiltere'de gece yarısı olmadan tedbiri elden bırakamayacağının farkındaydı.

Wolf ona planını ilk anlattığından beri Ashley'nin masum insanlarla dolu bir uçağa binmek konusunda tereddütleri vardı. Görünüşe bakılırsa her an her yerde bulunabilen katilin sınırları

yok gibiydi ve Ashley, bir yolcu uçağını düşürmenin de katilin engin yetenekleri arasında olup olmadığını elinde olmadan merak ediyordu. Saatlerdir koltuğun dirsekliğini kavramış, gökyüzünden düşmeyi bekliyordu. Wolf'uıı tedbirleri doğrultusunda hiçbir yiyecek ve içeceğe dokunmamış, tuvalete gitmek üzere koltuğundan kalkan herkesi dikkatle takip etmişti.

Kısılan ışıklar dört bir yanında yanıp söndü ve Ashley telaşla etrafına bakındı. Uyuyan yolcuların arasında ayak uçlarında ilerleyen kabin mürettebatı pek oralı değil gibiydi. Dirseklikler Ashley'nin elinin altında titremeye, sonra da sallanmaya başladı ve uyumsuz neşelilikte bir vızıltıyla kemer işaretleri yanıp sönmeye başladı.

Katil onu bulmuştu.

Bütün uçak şiddetle sarsılmaya başladı ve insanları uykusundan uyandırdı. Ashley kabin mürettebatının bir yandan güvence verip bir yandan da endişeyle bakan yüz ifadelerini gördü. Işıklar gitti. Ashley yanındaki pencereyi el yordamıyla arandı ama görebildiği sadece karanlıktı. Sanki çoktan ölmüştü...

Sarsıntı giderek azaldı ve sonra ışıklar tüm parlaklıklarıyla geri geldi. Gergin kahkahalar kabini doldurdu ve kısa süre sonra kemer işaretleri yeniden kapandı. Kaptan cızırdayan sesiyle türbülans için özür dileyip anons yaptı ve çalıştığı havayolunda herkesin sadece birinci sınıf değil, aynı zamanda masaj lı koltuklarla da seyahat ettiğine dair bir espri yaptı.

insanlar tekrar uykuya dalmaya başlarken Ashley kafasında saniyeleri saydı, iniş yapacakları ana kadar dakikalara tik attı.

0

Andrea artık imzası olan kapanışı yaptı. ***YAYINDA*** **ışığı sönerken Ölüm Saati +16.59.56'yı gösteriyordu, iyimserlikle ve insanların Ashley Lochlan hakkında iyi dileklerde bulunuşuyla, şu ana kadar başarısızlık yaşamamış katili atlatma çabasında ona tavsiyeler verişiyle geçen bu günden keyif almıştı. Bu rezil geri sayım, vakit gece yarısını geçtiği ve artık artı sayılara atlandığı için ya-**

y,na telefonla bağlanan bir izleyici tarafından "Yaşam Saati" olafak yeniden adlandırılmış ve ilk defa çaresizliktense umudu simgelemiş, katilin mağlubiyetine giden saatleri belirtir olmuştu.

Ancak Andrea'nın tadı, haber merkezine geri yürüyüp dar koridorda kendisini bekleyen Elijah'yı fark ettiğinde hemen kaçtı. Elijah kibir fışkıran bir tavırla Andrea'yı çağırıp ofisine girdi.

Andrea acele etmek istemiyordu. Masasına uğrayıp sinirlerini yatıştırmak için bir süre bekledi, vermek üzere olduğu ve aslında vardığı kararın ciddiyetini düşünmemeye çalıştı. Darmaduman odayı geçti, derin bir nefes aldı ve metal basamaklardan çıktı.

Wolf ücretini nakit ödediği ucuz pansiyonda haberleri izliyordu. Saatlerdir tedirgindi ve gece yarısından kısa bir süre sonra kontörlü cep telefonu çalınca kirli odayı bir çırpıda arşınladı. Bilinmeyen numaradan gelen kısa mesajı açtı ve okuyup huzurla yatağa uzandı:

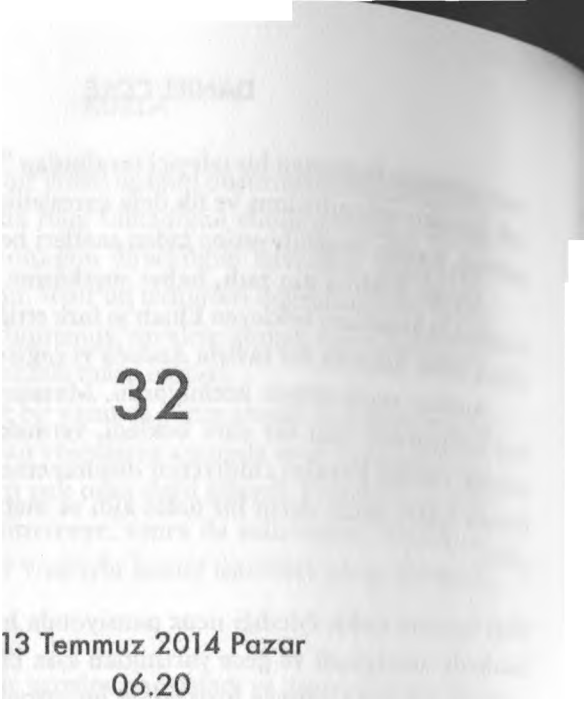
»

HALA YAŞIYORUM! LX

Ashley güvendeydi.

Sim kartını telefondan çıkardı, ikiye böldü ve televizyonu kapatmak üzere emekleyerek ilerlerken Andrea'nın haber kanalının, Ölüm Saati'ni çoktan sıfırladığını fark ettiğinde durakladı Hayatının üç dakikasının saniyeler gibi geçip gidişini izledi v< kapatma düğmesine bastı:

-23.54.23

32

13 Temmuz 2014 Pazar
06.20

Vanita ve Simmons sırasıyla 19.30 ve 21.00'e kadar kalmış, Edmunds ve Finlay ise uzun bir gece geçirmek üzere ofisi mesken tutmuşlardı. Lochlan ailesini gece yarısı polis eşliğinde evine yolladıktan sonra, saat 01.00'den biraz önce Baxter da onlara katılmıştı.

Edmunds gösterişsiz evlerini bu yabancı insanlar yüzünden bir pansiyona çevirdiği için Tia'dan öfkeli mesajlar ve aramalar beklese de Tia tüm günü dokuz yaşındaki Ashley'yle oynayarak geçirmişti ve Baxter oradan ayrılırken de derin uykudaydı.

Baxter ofise vardığında Finlay terhis edilmiş askerlerin listesini gözden geçirmek gibi devasa bir işi üstlenmişti. Edmunds ise arşivlenmiş delilleri toplantı odasının zeminine dökmüş, kargaşanın içinden özenle bir şeyler ayıklamakla meşguldü.

Baxter ofisin gece vakti atmosferini hep tuhaf bulmuştu. New Scotland Yard kafein takıntılı çalışanlarla kaynıyor olsa da gece işçileri, görevlerini dingin bir mırıltıyla yerine getiriyordu. Bunaltıcı ışık boş odalara ve karanlık koridorlara dağılınca daha da bir ılık geliyor ve gün içinde kendilerini duyurabilmek için çe-

tin bir mücadeleye girişen telefonlar nazik bir uğuldamaya geçiş yapıyorlardı.

Saat 06.20'de Finlay sandalyesinde uyumuş, şimdi onun zahmetli işini üstlenmiş Baxter'm yanında usulca horluyordu. Edmunds'ın çıkardığı profil ve bedensel hasarlarının ağırlıkları sebebiyle denebilecek ezici çoğunluktaki insan sonrası, ilk başta incelemeye aldıkları bin kadar kişiden geriye yirmi altı kişilik bir liste kalmıştı.

Birisi boğazını temizledi.

Baxter baktığında şapkalı, kılıksız bir adamın tepesinde durduğunu gördü.

Yedi arşiv kutusunun daha düzenli bir biçimde istiflendiği arkasındaki açık kasa el arabasını işaret ederek, "Alex Edmunds için bazı dosyalar getirdim," dedi.

"Evet, kendisi şu an..."

Baxter, Edmunds'ın bir delil kutusunu öfkeyle toplantı odasının öbür yanına fırlattığını gördü.

"Ne diyeceğim, bence siz bunları bana bırakın şimdi," diye gülümsedi Baxter.

Cam kapıyı arkasından kapatırken tepesinden aşağı bir klasör evrak yağdı.

"Gördüğü her ne haltsa ben göremiyorum," diye bağırdı Edmunds öfkeyle. "Ne buldu?"

Zeminden bir avuç dolusu belgeyi buruşturarak aldı ve Baxter'a doğru attı.

"İz yok, tanık yok, kurbanlar arasında bağlantı yok... hiçbir Şey yok 1"

"Tamam, sakin ol. Wolf'un bulduğu şeyin hâlâ burada olup olmadığını bile bilmiyoruz," dedi Baxter.

"Ve emin olmamızın hiçbir yolu yok çünkü Wolf adli tıp raporunu dış kaynaktan aldı ve bugün günlerden pazar olduğu için kimse işte değil!" Edmunds zemine çöktü. Bitkin görünüyordu ve morarmış gözleri her zamankinden de kötü durumdaydı.

Kendi kendine sağlam bir tokat attı. "Ahmaklık edecek vaktimi yok."

Baxter meslektaşının dosyaya sunduğu etkileyici katkısının benmerkezci bir fırsatçılık ya da kendini ekibe kanıtlama isteğinden değil, kendine uyguladığı akıldışı baskı, obsesyon ve kontrolü başkalarına bırakamama sıkıntısından kaynaklandığım gitgide daha iyi anlıyordu. Bu şartlar altında, Edmıınds'a tıpkı Wolf'a benzemeye başladığını söylemek için o anın uygunsuz bir zaman olacağını düşündü.

"Sana bazı kutular geldi," dedi Baxter.

Edmunds kafası karışık halde ona baktı.

"Eh, niye söylemiyorsun," dedi, ayaklandı ve hızla odadan çıktı.

Çiseleyen yağmur, Coventry Sokağı'ndaki otobüs durağında dikildiği bir saat içinde Wolf'un kıyafetlerini yavaş yavaş sırılsıklam etti. Wolf, ***London*** yazılı şapkalar satan sayısız hediyelik dşya dükkânı gibi, bir şekilde başkentin en yoğun ve en pahalı caddelerinden birine dizili dünyanın en büyük markalarının arasında kıvrılmış halde hayatta kalabilmeyi başaran köhne internet kafenin kapısından gözlerini bir an olsun ayırmamıştı.

Trenden indiği Goldhawk'tan beri mesafesini koruyarak, Covent Garden'daki sokak sanatçılarının başına toplanan kalabalıkların etrafından dolanarak ve nihayet Piccadilly Meydanından yalnızca yüz metre ilerideki sevimsiz kafeye girerek adamı buraya kadar takip etmişti.

Havadaki bir değişimle sıcaklık düşmüştü ve peşinde olduğu adam klasik Londra kıyafetleri içindeydi: uzun siyah bir palto, tertemiz cilalanmış ayakkabılar ve yeni ütülenmiş gömlek ile pantolon. Elepsinin tepesinde de olmazsa olmaz siyah bir şemsiye.

Bu devasa adam dolambaçlı kalabalıkların arasından hızla yürürken Wolf ara sıra ona yetişmekte zorlanmıştı. Wolf, adamın

karşı yönden gelirken ona çarpan, bozukluk için dilenen, kuşe kâğıt el ilanı vermeye çalışan birkaç kişiyle iletişim kurduğunu görmüştü. İçlerinden biri bile aralarında dolaşan bu canavardan, kuzu postuna bürünmüş kurttan haberdar değildi.

Covent Garden'dan ayrıldıktan kısa bir süre sonra adarr^ kestirme bir yola sapmıştı. Wolf onu sessiz bir ara sokaktan takip • etti ve hızını artırdı, daima tetikte olan şehirde nadir bir tenha an yakalamıştı. Aceleci yürüyüşü, takip edildiğinden habersiz hedefini kovalarken hafif tempolu bir koşuya dönüştü ama bir taksi köşeyi dönüp yolun biraz daha ötesinde durduğunda Wolf istemeden de olsa hızını düşürüp avını kalabalık ana caddede takip etmeye devam etti.

Çiseleme yağmura dönüşürken Wolf kendi uzun siyah paltosunun yakasını kaldırıp boynunu kapattı ve ısınmak için kamburunu çıkardı. Kafe penceresindeki neon saatin renkli rakamlarının ıslak camda düzenli bir şekilde kırılışını izledi. Bunun sop günü, son şansı olduğuna dair bir uyarıydı sanki bu.

Boşa zaman harcıyordu.

Isobel Platt stüdyo yayıncılığında hızlandırılmış kurs almıştı. Gö. rüıüşe bakılırsa insanın gözünü korkutacak derecede çekici muhabire, hangi kameraya ne zaman bakacağını açıklamak iç^ teknik ekipten beş istekli çalışan seferber olmuştu. Başında oj, duğu kariyerindeki bu beklenmedik gelişme karşısında Isobel$_{en}$ muhafazakâr kıyafetini giymiş, bu durum sebebiyle keyfi kaça$_{n}$ Elijah ona "en üstteki üç düğmeyi aç" mesajını göndermişti.

İlk stüdyo çekiminin formatı oldukça basit olsa da (birebj$_{r}$ söyleşi ve akışı bölen yalnızca iki video) yarım saatlik program dünyanın dört bir yanından on milyonlarca insanın izlemesi bek leniyordu. Isobel bir kez daha heyecandan kusacak gibi oldu.

Bunu asla istememişti. Muhabirlik işini bile hiçbir zaman ı$_{s}$. tememişti ve ne tecrübesi ne de vasfı olmasına rağmen kendisi^ teklif getirilmesine herkes gibi o da şaşırmıştı. O ve erkek arlp.

daşı başka bir iş başvurusunda bulunmasını zaten konuşmuşlardı ama Isobel her durumda burada çalışmaktan nefret ediyordu ve kurtulmaya kararlıydı.

Haber merkezindeki herkes onun ya aptal ya sürtük ya da aptal bir sürtük olduğunu düşünüyordu. Arkasından fısıltıyla konuşulduğunu duyabiliyordu. Bir dâhi olmadığını kendisi de kabul ederdi ama diğer ortalama eğitimli insanlar telaffuz hataları ve naiflikleri için affedilirken kendisi sonu gelmez bir şekilde alaya alınıyordu.

Kaba adamlara gülümsüyor ve onların saçma şakalarına gülüyordu. Kendisine layık görülen onurdan ötürü heyecanlanmış gibi yapıyordu ama aslında sadece Andrea'nın işinin başında, karmaşık kamera hareketlerini ve programın çetrefilli zamanlamasını hazırlıyor olmasını dilerdi.

Adamlardan biri Isobel'i ve sandalyesini ittirip ayarlarken, "Buna alışabilirim," diye güldü.

Andrea stüdyodan makyaj odasına giderken, "Fazla rahat olma," diye seslendi. Yeni işindeki ilk resmî gününde takdir edilecek kadar erkenciydi. "Buradasın çünkü ben kendi kendimle söyleşi yapamam, değil mi?"

"Bir şey buldum!" diye bağırdı Edmunds toplantı odasından.

Baxter bir kenara atılmış evrakları çiğneyip kapıyı arkasından kapattı. Finlay, Vanita ve Simmons da oradalardı. Simmons arada kalmış gibiydi, belli ki böylesi bir dağınıklık yarattığı için Edmunds'ı azarlasın mı yoksa azarlamasın mı diye karar vermeye çalışıyordu.

Edmunds bir arşiv kutusundan çıkardığı belgeleri uzattı.

"Pekâlâ," diye başladı nefes nefese. "Biraz sabretmeniz gerekecek. Burası biraz karıştı. Bekle, onlar değil."

Belgeleri Simmonshn elinden kapıp arkasındaki zemine fırlattı.

“Paylaşmamız lazım,” diye gülümsedi Edmunds. “Wolf’un arşivden çıkardığı dosyalardan biriydi bu: Stephen Sherman, elli dokuz yaşında, elektronik eşya üreten başarısız bir firmanın CEO’su. Oğlu şirketin yöneticisiydi ve başka bir firmayla yapılan birleşme kötü bitince intihar mı ne etmiş... orası önemli değil.”

“Peki bunun bizim dosyamızla ne alakası var?” diye sordu Vanita.

“Ben de öyle düşündüm,” diye cevapladı Edmunds. “Ama bilin bakalım birleşmenin gerçekleşmemesinden kim sorumluymuş: Christian Poole Junior.”

Baxter grubun geri kalanı adına da, “Kim?” diye sordu.

“Elektronik şirketinin vârisi, otel süitinden kayboldu, kan birikintisi vardı ama ceset bulunamadı.”

“Ya?” dedi Baxter yalandan bir ilgiyle. Hepsinin yapacak daha önemli işleri vardı.

“Bu,” dedi Edmunds bir başka mukavva kutuyu açarak. “Kızı bir bombayla öldürülmüş...” Bir diğer kutuyu işaret etti, “...bombayı bu adam koymuş, kilitli bir hücrede boğularak ölmeyi başarmış.”

Herkes boş boş bakıyordu.

“Anlamıyor musunuz?” diye sordu Edmunds. “Bunlar Faustçu cinayetler.”

Herkes daha da boş bakmaya başladı.

“Bu bir şehir efsanesi,” diye homurdandı Finlay.

“Hepsi birbiriyle bağlantılı,” dedi Edmunds. “Hepsi! İntikam cinayetleri ve onları takip eden bir kurban. Wolf’un düşmanlarından oluşan bir listeye niye dâhil edildiğini hiç anlamamıştık. Şimdi hepsi anlaşılıyor.”

“Bu çok saçma,” dedi Edmunds.

“Oldukça abartılı bir sıçrayış,” dedi Vanita.

Edmunds bir başka kutuyu karıştırdı ve bir rapor çıkardı.

“Joel Shepherd,” dedi. “Altı ay önce öldü, şüpheli bir intiharla. Üç intikam cinayetinden hüküm giymişti, şeytanın gelip ruhunu alacağından emindi. Bir akıl hastanesindeydi.”

“Eh, doğru yerdeymiş,” diye kıkırdadı Simmons.

“St Ann’s Hastanesi,” diye açıkladı Edmunds. “Orada Wolf’la aynı dönemde yatıyordu. Wolf on gün önce onun kutusunu istemiş ve şimdi delillerden biri kayıp.”

“Hangi delil?” diye sordu Vanita.

• “Kan lekeli bir İncil sayfası,” diye okudu Edmunds rapordan. “Bence Wolf bir şey buldu.”

“Yani diyorsun ki Kukla Katili bizim sandığımızdan çok daha üretken,” diye sordu Vanita.

“Diyorum ki Faustçu Katil yalnızca bir efsane değil. Kukla cinayetlerinin Faustçu cinayetler olduklarını söylüyorum. Wolf’un, katilin kimliğini keşfettiğini ve dışarıda bir yerlerde, kendisinin bir iblis olduğuna inanan birinin peşinde olduğunu söylüyorum.”

Kafenin kapısı açıldı ve bir karaltı, Piccadilly Meydam’nın parlak ışıklarına doğu çekilen insan akışına katılıp dışarı çıktı. Wolf daha iyi görebilmek için sağa doğru birkaç adım attı ama adamın yüzü kalabalığın içinde ve yeni açtığı şemsiyeyle kaybolmuştu. Adam uzaklaşmaya başladı.

Wolf’un bir karar vermesi gerekiyordu; kalmalı mıydı gitmeli miydi?”

Bu oydu, Wolf neredeyse emindi. Yolun karşısına koştu, hareketsiz bir polis arabasının önünden geçerken eliyle yüzünü gizledi ve sonra hedefini kalabalık cadde boyunca takip etti. Attıkları her adımla insan trafiği artıyor ve Wolf adamı görebilmek için mücadele ediyordu. Yağmur şiddetlenirken daha önce bu hafif yağmuru cesaretle karşılayan herkes ya saklanacak hir yer arandı ya da telaşla kendi şemsiyesini açtı. Saniyeler içinde bir düzine daha birbirinin aynı siyah şemsiye, Wolf’un önündeki kaldırımı kaplamıştı.

Adamı kaybetmeme telaşı içinde Wolf trafiğe adım attı ve yolda on metre koşup yine dev figürün arkasına geçti. Bir sonraki dükkân vitrininin önünden geçerlerken Wolf adamın camdan yansıyan yüzünü görmeye çalıştı. Harekete geçmeden önce bunun aradığı adam olduğundan emin olmalıydı.

Wolf'un kararsız davranışları, çevresindeki birçok insanın ilgisini çekmişti ve içlerinden bazılarının, haberlerde gördükleri adamın bu sırılsıklam halini tanıdığı belliydi. Onlardan uzaklaşmak için kalabalığı yararak ilerledi ve artık Trocadero'nun önünden geçerlerken hedefinden yalnızca iki insan gerideydi. Paltosunun içine sakladığı on beş santimlik avcı bıçağının sapını kavradı ve bir adım daha ilerledi.

Iskalayamazdı.

Katilin kurtulmasını göze alamazdı.

Kusursuz bir fırsat beklemişti; sessiz bir park, belki terk edilmiş bir geçit. Ancak şimdi böylesinin çok daha iyi olacağını fark ediyordu. Kalabalığın ortasında gizlenmişti, dalgalanan insan akışının içinde bir yüz, sadece yolun ortasında yatan cesetten uzaklaşan bir başka yayaydı.

Trafik ışıklarında durduklarında Wolf adamın yüzünün yan tarafına göz attı. Kesinlikle oydu. Pozisyon alıp hedefinin tam arkasına geçti, siyah şemsiyesinden seken yağmur damlaları yüzüne çarpacak kadar yakındı ona. Adamın kafatasının dibinde, açıktaki tenine odaklandı, bıçağı oraya saplayacaktı. Bıçağı çıkardı, gövdesine yakın tuttu ve ellerini sabitlemek için derin bir nefes aldı. Sadece ileri hamle etmesi gerekiyordu ve...

Yolun karşı tarafındaki bir şey dikkatini dağıttı. Kendisinin ve Andrea'nın isimleri, aşağıdaki Helios'un Atları heykelini, üstteki çatıdan incelikle dalışa geçen Helios'un üç altın kızından ayıran kavisli cam duvarda geçiyordu. Tersyüz harflerin, kafasının üstündeki LG reklam panosunun yansıması olduğunu çözmesi Wolf'un biraz zamanını aldı. İki harfli reklamın dibindeki kayan yazı bandını okumak üzere başım kaldırdı:

...özel bir söyleşide anlatacak - 13.00 İYS - Andrea Hall/Fawkes her şeyi özel bir söyleşide anlatacak - 13.00 İYS - Andrea Hall/Fawkes...

Arkasındaki insanlar karşıya geçmek üzere onu itip kakarak yanından geçmeye başladıklarında Wolf gerçek dünyaya döndü. Trafik durmuş, katil kalabalık içinde kaybolmuştu. Bıçağı elbise koluna saklayan Wolf ileri atıldı ve siyah şemsiyeler denizinde, çaresizlik içinde o yüzü aramaya başladı. Aniden gök âdeta delindi. Hazırlıksız yakalanan turistlerin çığlıkları ve kumaşa vuran suyun boğuk gürültüsü kalabalık caddeyi doldurdu.

Wolf meşhur kavşağa vardığında bir başka insan dalgası çevresini sardı. Tepedeki karanlık gökyüzünün altında parıldayan meşhur ekranların ışığında dururken ne kadar korunmasız olduğunu fark etti. İçlerinden birinin göründüğü gibi olmadığı bu yüzsüz kalabalık, onu dört yandan itip kakıyordu.

Panik yapmaya başladı.

Kalabalıkla mücadele etmeye, dışarı çıkmak için çaresizce uğraşırken insanları yere devirmeye başladı. Bıçağını ayakkabılar ve tekerleklerden oluşan inişli çıkışlı zemine düşürüp kaybetti, baktığı her yerde düşman yüzler görüyordu. Ağır ilerleyen trafikle uyumlu bir hızda, yolun ortasında koşmaya başladı, arkasına dönüp baktığında bir ordu düzenli adımlarla hâlâ peşindeydi...

Ölüm onun için geliyordu.

St Ann's Hastanesi

11 Şubat 2011 Cuma
07.39

Joel her sabah kahvaltı öncesinde yaptığı gibi dua etmek için odasının serin zeminine çöktü. Personelden biri onu her günkü saatte uyandırıp kapısını açmış ve artık odasına kapatılmadığı zamanlarda her an takması gereken kelepçelerle bağlamıştı.

İki hafta önce hapis süresini uzatmak için başarılı bir girişimde bulunmuş ve hasta bakım personelinden birine haşin ve sebepsiz bir saldırıda bulunmuştu. Genç kadın ona her zaman nazik davranmış ve Joel onu cidden sakatlamış olabileceğinden korkmuştu ama çaresi yoktu, buradan ayrılamazdı. Kaderinden kaçmanın ödlekçe olduğunu biliyordu.

Bir ödlekti, bununla çok uzun zaman önce yüzleşmesi gerekmişti.

Koridordan bir bağırış geldi. Joel dinlemek üzere duasını yarıda kesti. Bir çift ağır ayak sesi kapısının önünden koşarak geçti ve derken binada bir yerden gelen vahşi bir çığlık Joel'in kalp atışlarını hızlandırdı.

Ayağa kalkıp koridora çıktı, diğer hastaların çoğu endişeli bir halde dinlenme odasının olduğu tarafa bakıyorlardı.

Tıknaz bir adam aralarından koşup karışıklığın kaynağına doğru ilerlerken, "Odalarınıza!" diye haykırdı ve bir başka korkunç ızdırap çığlığı koridorlarda yankılandı.

Joel, adamın emrine uymayan meraklı hastalardan oluşan kalabalıkla sürüklenip günlerinin çoğunu geçirdikleri salona açılan çift kanatlı kapıya koşturdu. Bir acı çığlığı duyuldu. Joel bu defa Wolf'un sesini tanıdı. Parlak renkli önlükleri ite kaka ilerledi ve dinlenme salonuna girdi.

Her yerde parçalara ayrılmış mobilyalar vardı ve bilinci kapalı bir doktora salonun öteki ucunda ilkyardım yapılıyordu. Üç iri kıyım sağlık görevlisi ise çılgına dönmüş Wolf'u zapt edemiyordu, bir hemşire telaşla telefonda konuşuyordu.

"Yo!" diye kükredi Wolf. "Onlara söylemiştim! Bunu yapacağını onlara söylemiştim!"

Joel, Wolf'un vahşi bakışlarını büyük televizyona kadar takip etti; bir muhabir köhne bir Londra sokağındaydı. Sarsılmış iki polis memuru geçici bir çare olarak kullandıkları bir örtüyle arkada dumanı tüten şeyi gizliyorlardı.

Wolf gözlerinden yaşlar süzülerek, "Buna engel olabilirdim!" diye haykırdı.

Başka bir doktor onu uyutmaktan başka çaresi olmayan bir veteriner gibi elinde kocaman bir şırıngayla salona dalarken Wolf vahşi bir hayvan gibi ileri atıldı.

Muhabir toparlayabildiği bilgiyi yinelediğinde her şey açıklığa kavuştu.

"Televizyonunu yeni açan izleyiciler için tekrarlayalım, görgü tanıkları geçtiğimiz mayıs ayında Kremasyon Cınayetleri'nden beraat eden şüpheli Naguib Khalid'in polis tarafından tutuklandığını belirtiyor. Henüz doğrulanmasa da bir ceset olduğuna dair iddialar var ve görebildiğiniz gibi arkamda havaya dumanlar yükseliyor..."

Doktor dev şırıngayı sol kolunun derinliklerine batırdığında Wolf acıyla haykırdı. O uyuşurken, hırpalanmış hastane perso-

ncli onu ayakta tutmaya çalıştı. Bayılmadan hemen önce, acıma ya da şaşkınlık içermeyen bir ifade takınmış Joel'e baktı. Sadece anlamış gibi başını salladı ve derken Wolf'un bilinci kapandı.

Wolf uyandığında yeniden odasındaydı. Penceresinin dışındaki bahçelere karanlık çökmüştü. Görüşü bulanıktı ve ellerini neden zonklayan başına götüremediğini çözmesi bir dakika kadar sürdü; yatağa bağlanmıştı. Kalın kayışlarla boş yere mücadele etti, daha önce içinde patlayan öfke hâlâ yüzeyin hemen altında kavruluyordu.

Haber bültenini, yırtık pırtık beyaz örtünün üstünden yükselen dumanı hatırladı. Başını yana çevirip zemine kustu. Görmesine gerek yoktu; Wolf kameralardan gizlenen şeyi diğer herkesten daha iyi biliyordu. Bir başka genç kız daha boş yere kurban edilmişti.

Gözlerini kapattı ve öfkesini kontrol edip konsantre olmaya çalıştı, öfke onu tüketiyor, düşüncelerini bulandırıyordu. Boş tavana baktı ve sorumlu tuttuğu kişilerin isimlerini fısıldadı. Derken bir şey hatırladı: son çare, dengesiz bir zihnin manasız hezeyanları...

"Hemşire!" diye seslendi yüksek sesle. "Hemşire!"

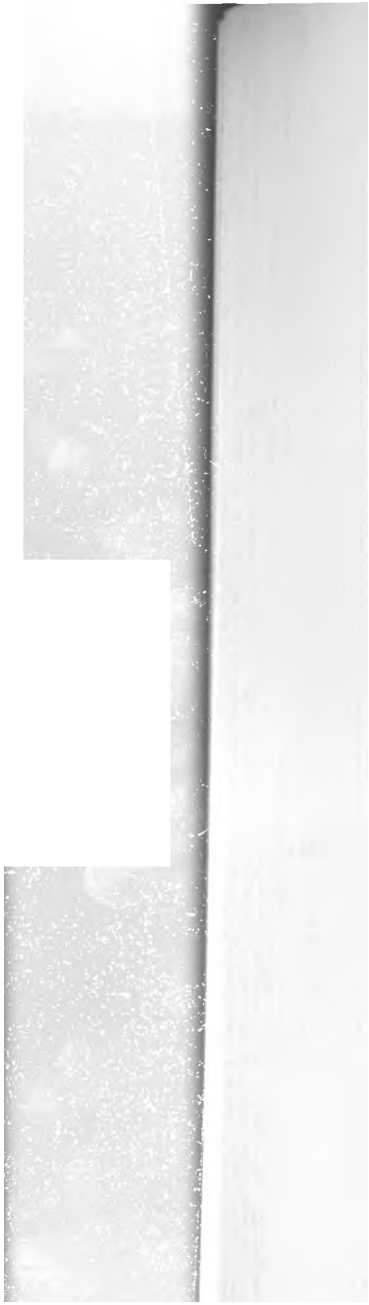
Doktorları bağlarını çözmeye ikna etmesi iki, bir telefon etmek için izin koparması da yarım saat daha sürdü. Kararlarını , beklerken şiltenin altındaki buruşuk kâğıdı almıştı. Orada olduğunu bile neredeyse unutmuştu.

Ayakta zor duruyordu ve koridora yardım alarak çıkıp hemşirenin bulunduğu yerdeki telefonu kullanmaya gitti. Yalnız kaldığında kırışık kâğıdı açtı, pastel boyalardan fışkıran kelimeleri ilk defa fark etti: Tanrı. Şeytan. Ruh. Cehennem.

Bedenini duvara dayayıp sabitledi ve boştaki eliyle rakamları tuşladı.

Telefon çalmaya başladı.

Boğuk bir klik sesinden sonra bir süre sessizlik oldu.

"Alo?" dedi Wolf gergin gergin.

Sessizlik.

"Alo?"

Nihayet otomatik bir kadın sesi ona cevap verdi.

"Sinyal. Sesinden. Sonra. Tam. İsminizi. Belirtin."

"William Oliver Layton-Fawkes."

Bunu sonsuzluk kadar uzun gelen bir başka duraksama daha izledi. Wolf bunun mantıksız olduğunu biliyordu ama bilgisayarla işlenmiş seste, onun tonlamasında, tınısında rahatsız edici bir şey vardı. Neredeyse Wolf'un sefaletinden keyif alıyor, onunla alay ediyordu.

"Ne. Karşılığında," dedi ses.

Wolf boş koridora baktı. Yan odalardan birinden sızan mırıltıları duyabiliyordu. İçgüdüsel olarak, fısıldamak üzere avucunu ahizeye tuttu.

Tereddüt etti.

"Ne. Karşılığında," diye sordu ses tekrar.

"Naguib Khalid... Mayor Raymond Tumble... Madeline Ayers... Sanık koruma memuru... Dedektif Benjamin Chambers ve eline o kızın kanı bulaşmış herkes," diye patladı Wolf.

Sessizlik.

Wolf ahizeyi yerine koymaya hazırlandı. Kapatmadan önce duraksayıp bir süre daha kulak kabarttı. Coşkuya kapılıp kendine güldü. Uyuşturulmuş haliyle bile tüm bunların ne kadar gülünç olduğunu fark etti; yine de isimleri yüksek sesle söylemek, sadece insansız bir telesekreter bile olsa, onları dış dünyaya iletmek iyi gelmişti.

Dingin koridoru yarılamıştı kı kulakları sağır eden tizlikte bir zil sesi çevresindeki boşluğu doldurdu. Wolf dizleri üstüne düştü, elleriyle kulaklarını kapattı ve sıradan telefona bakmak üzere arkasına dönüp gerçekten bu kadar gürültülü olup olmadığını, belki de ilaçların algısını bozduğunu düşündü.

Şişman sağlık görevlilerinden biri aceleyle yanından geçti, telefona yaklaşırken anlaşılmaz bir şeyler söyledi. Adam ahizeyi kavrayıp kulağına dayarken Wolf nefesini tuttu, hattın diğer ucundaki her kim ya da her neyse, ondan ölümüne korkuyordu.

Adamın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

"Selam. Biliyorum, pardon. Hastalardan biri kullanıyordu," diye açıkladı özür diler bir tonda.

Wolf ağır ağır ayağa kalktı ve odasına doğru sendeleyerek ilerlerken belki, sadece belki, gerçekten delirmiş olabileceğini düşündü.

33

13 Temmuz 2014 Pazar
13.10

Finlay listesindeki bir ismin daha üstünü çizdi ve kendisine on saniyelik bir gerinme arası tanıdıktan sonra kalan dört yüz terhis edilmiş askerin, kendi hesabına düşen yarısına geri döndü. Baxter'ın köşedeki masasında, bir şeylere odaklanmış halde başını eğmiş ve ofisin gürültüsünü bastırması için kulaklıklarım takmış olduğunu gördü.

Edmunds toplantı odasını kullanılamaz bir halde bırakmış ama şimdi Finlay'nin ismini bile bilmediği bir bilgisayar programına erişmek üzere Simmons'ın masasına dönmüştü. Vanita ve Simmons, şüphesiz hasar kontrolü amacıyla Andrea Hall'un söyleşisini izlemek için kendilerini Vanita'nm kodesten hallice ofisine kapatmış, Wolf'un eski karısının dünyaya açıklayacağı bombayı nefeslerini tutarak bekliyorlardı. Ölüm Saati söyleşi sırasında gözden kaybolmuşsa da hiçbirinin sahip oldukları zamanın kısıtlılığını onlara hatırlatmasına gerek yoktu.

Finlay listedeki bir sonraki isme baktı. Şüpheli havuzunu daraltmak için Savunma Bakanlığının onlara ulaşım izni sağladığı az bir bilgi kaynağını, Polis Ulusal Bilgisayarını, Polis Ulusal Veritabanı'nı ve Google'ın bir bileşimini kullanıyordu. Tüm yumur-

talan aynı sepete koymasalar biraz daha güvende hissedebilirdi; ne de olsa katillerinin ordudan hiç terhis edilmemiş olması, hatta orduya hiçbir zaman girmemiş olması bile mümkündü. Finlay bunu düşünmemeye çalıştı. Bu, Wolf'u bulabilmek için en iyi şanslarıydı, bu yüzden o ve Baxter buldukları isimlerle Edmunds'ı beslemeye devam edeceklerdi.

Saunders kasıla kasıla Baxter'in masasına geldi. Baxter kulaklıklarını çıkarmayıp çalışmaya devam etti, Saunders'ın mesajı alıp uzaklaşacağını umuyordu ama adam elini onun yüzünün önünde sallayınca mesajın yüksek sesle söylenmesi gerektiği belli oldu.

"Bas git Saunders," diye patladı Baxter.

"Terslenme. Sadece seni kontrol etmeye geldim. Şu Andrea Hall... Wolf ve *isimsiz* bir kadın meslektaşı hakkında skandal iddialarda bulunuyor da," dedi sinsi bir gülümsemeyle. "Yani hepimizin şüpheleri vardı ama..."

Baxter'in yüzündeki ifadeyi gören Saunders cümlesini tamamlamadı ve bir adım geri attı. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıp uzaklaştı. Duydukları Baxter'i şok etmişti ve biraz kırıldığını kabul etmekten utanıyordu. Andrea'yla olan meselelerini konuşup hallettiklerini ve Andrea'mn nihayet Baxter ve Wolf arasında hiçbir şey olmadığı gerçeğini kabul ettiğini sanmıştı. Diğer yandan, şu anda eski kocasının ölümüne yalnızca saatler kala, uluslararası televizyonda onun kirli çamaşırlarını ortaya dökmekten de geri durmuyordu.

Yine de bu küçük ihanetin yarattığı etki, Baxter'in Wolf'a karşı hissettiklerinin yanında hiçbir şeydi.

Bir saat sonra Finlay listedeki bir sonraki ismi bilgisayara girdi. Raxter'la kıyaslandığında utanç verecek kadar yavaştı ama o kendi kısmını bitirip Finlay'den biraz daha isim almadan önce olabildiğince çok ismi gözden geçirmek istiyordu. Savunma Bakanlığı her zaman olduğu gibi kısa ve özdü:

Başçavuş Lethaniel Masse, D.T. 16/02/74, (beşeri istihbarat), İstihbarat Birliği, Tıbbi Sebepler Dolayısıyla Terhis - Haziran 2007

"Bunlar kimin tarafında?" diye mırıldandı, bakanlığın istese bile daha anlaşılmaz olamayacağını düşündü. İş yemeğinden kalan peçeteye ***askerî istihbarat*** kelimelerini karaladı.

Hızlı bir Google araması sayfalarca sonuç getirdi, çoğu da haber ya da tartışma forumlarındandı. Finlay sayfanın başındaki bağlantıyı açtı:

...BaşçavuşMasse, KraliyetMercia Alayı'ndagörevlendirildi... ekibinden dokuz kişinin hayalını kaybettiği saldırıdan tek kurtulan... konvoyları Haydarabadin güneyindeki Helmand bölgesinde yol kenarında EYB (el yapımı bomba) ile saldırıya uğradı... hayati iç hasarlar ve yüzü ile göğsüne aldığı ileri derecede yanıklar için tedavi görüyor.

i

Finlay kahverengi bir sos lekesinin yanına ***Kazazede - Tanrı Kompleksi?*** yazdı. Detayları Polis Ulusal Veritabanı'na girdi ve boy (1,88), medeni hal (bekâr), istihdam (işsiz), kayıtlı sakat (evet), yakın akraba (yok), bilinen adres (son beş yıldır yok) de dâhil olmak üzere bir sürü bilgi bulunca şaşırıp sevindi.

Edmunds'ın çizdiği profille benzerliklerden yüreklenen Finlay ikinci sayfaya geçti ve Başçavuş Masse halikındaki kayıtlı bilgi fazlalılığınm sebebi ortaya çıktı. Buraya iki belge iliştirilmişti. İlki Londra polisi tarafından Haziran 2007'de oluşturulmuş bir olay raporuydu:

2874 26/06/2007.

Meslek Sağlığı Süiti, 3. Kat, 57 Portland Place, W1

[1 4.40] Kargaşa şikâyeti sebebiyle adrese gidildi. Bir hasta, Lethaniel Masse, personele karşı saldırgan tavırlar içindeydi.

Tesislere varıldığında üst kattan yüksek sesler duyuldu. Bay Masse (erkek, 30-40 yaşlarında, 1,80+ cm, beyaz/İngiliz, yüz yaralı) zeminde bacaklarını çaprazlamış oturuyor, boşluğa bakıyordu ve yüzünün yan tarafı kanıyordu. Masa ters dönmüş, pencere kırılmıştı.

Meslektaşım, Bay Masse'yle ilgilenirken kafadaki yaranın kendi kendine yapıldığı ve başka yaralananın olmadığı söylendi. Doktor James Bariclough, travma sonrası stres bozukluğundan muzdarip olan ve haberlerin tetiklediği bir patlama yaşayan hastanın, fiziksel ve zihinsel hasarlar sebebiyle orduya dönmemesini tavsiye etti.

Ne doktor ne de personel meseleyi daha fazla uzatmak istedi. Tutuklamaya ya da polis müdahalesinin devamına gerek görülmedi. Kafa yarası ve mevcut durumda intihar riski olasılığı sebebiyle ambulans çağrıldı. Ambulans gelene kadar olay mahallinde beklenilecek.

[15.30] Ambulans ekibi olay mahalline geldi.

[15.40] Ambulans ekibine University College Hastanesi'ne kadar eşlik edildi.

[16.05] Aynimdi.

Finlay şu ana kadarki en muhtemel şüphelilerini ekibin geri kalanıyla paylaşmak için sabırsızlanarak ayaklandı. Faresini ikinci belgenin üstüne getirip çift tıkladı. Ters dönmüş bir masanın yanında yatan kırık bir bilgisayar fotoğrafı ekranda belirdi. Finlay bir sonraki resme geçti; geniş, kırık bir pencere vardı. Bununla da ilgilenmeyen Finlay son fotoğrafı getirdi ve tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Fotoğraf açık bir kapı aralığının ardından çekilmişti ve korku içindeki personel, arka planda endişeyle olan biteni izliyordu. Lethaniel Masse’nin ağır yaralı yüzündeki derin izler belli oluyordu ancak Finlay’yi huzursuz eden şey Masse’nin korkunç

yaralarının boyutları değil, gözleriydi. Soluk, ölü, çekinceli gözlerdi bunlar.

Finlay hatırlayamayacağı kadar çok canavarla karşılaşmış ve en acımasız suçları işleyenlerin ortak bir özelliği olduğunu keşfetmişti: Belli türde bir bakıştı bu. Şimdi bilgisayarının ekranından ona bakanla çok benzeyen kopuk, soğuk, dik bakış.

"Emily! Alex!" diye haykırdı ofisin öbür ucuna.

Lethaniel Masse bir katildi, bundan şüphesi yoktu. Artık Kukla Katili miydi, Faustçu Katil miydi, orası Finlay'yi ilgilendirmiyordu. Delilleri toplama işiyle Edmunds ilgilenebilirdi.

Finlay ve Baxter'in tek yapmaları gereken onu bulmaktı.

Wolf gergindi. Saatlerdir yağmurun ana caddeye yağışını izliyor, klostrofobik dairenin tek penceresindeki buğuyu düzenli aralıklarla siliyor, yıllar önce başlattığı şeyi bitirmek için tek fırsatını kaçırmış olabileceğinin gayet farkında bir halde Masse'yi eve dönerken görmek için dua ediyordu.

Sadece uyum sağlaması, doğaçlama yapması gerekiyordu. Artık zaten kurtulamayacağını düşünüyordu. Kendi rolünü, böylesine her yerde hazır ve nazır bir medya tetkiki altında oynaması gerekeceğini ya da Masse'nin, elçisi olarak tüm insanlar içinde Andrea'yı seçeceğini asla tahmin edemezdi. Olaylar başka türlü gelişse, salı sabahı New Scotland Yard'a bir kahraman, nefsi müdafaa sonucu istemeden öldürdüğü rahatsız askerin bir diğer masum hedefi olarak girecekti. Bu olaya karışmasıyla ilgili her türlü kanıt Masse'yle birlikte yok olacaktı. Üzerinde hâlâ Masse'nin dairesine yerleştirmeye niyetli olduğu, özenle seçilmiş gazete kupürleri vardı.

Yazıların çoğu Kremasyon Katili davasıyla ilgiliydi, okul çağındaki Annabelle Adams'ın yok yere ölümüne sebep olan yetersizlikler yerden yere vuruluyordu ve birçok ismin altı çizilmişti. Diğer yazılar ise Masse'nin eski birliğiyle girdiği çatışmalardaki, özellikle Afgan çocuk ölümlerinin ordu tarafından saklanmaya

çalışılmasına dair haberlerdi. Wolf bu basit temanın Masse'nin dinik olarak dengesiz ruh sağlığı için inandırıcı bir zemin sayılacağından ve el yapımı bomba saldırısından mucizevi bir şekilde kurtuluşunu çevreleyen koşulların hikâyeye sadece ilave ağırlık kazandıracağından emindi.

Ama artık tüm bunlar önemsizdi. İşin aslı, Wolf şehre sadist kir yırtıcı salmıştı ve normal bir hayata dönüş yapmaya dair bütün umutları, planıyla beraber darmadağın olmuştu. Ashley'yle kaçması pervasızcaydı. Ama asıl önemlisi, Edmunds'ı hesaba katmamıştı.

Genç dedektif en başından beri peşini bırakmamış ve Masse'nin daha önceki, daha amatör cinayetlerinden en az birini keşfetmişti. Wolf, Edmunds'ın parçaları birleştirmesinin an meselesi olduğunu biliyordu. Öylesine aptalca bir şekilde Edmunds'a çıkışmasaydı şimdi çalışma arkadaşlarının işin ne kadarını keşfettiklerini tam olarak bilebilirdi.

Bunların hiçbiri, Baxter'in da artık Wolf'un ne yaptığını ve bundan sonra da yapacaklarını öğrenmiş olması kadar önemli değildi. Wolf, onun bu durumu asla anlayamayacağını biliyordu. Aleyhteki tüm delillere rağmen Baxter kanuna, adalete, bir duyarsızlık kültürü içinde göz göre göre iş çeviren yalancıları ve soysuzları ödüllendiren sisteme hâlâ inanıyordu. Wolf'u düşmanı olarak görecek, Masse'den farklı bir yere koymayacaktı.

Wolf işte bunu düşünmeye dayanamıyordu.

Aşağıdan gürültülü bir çarpma sesi geldi, bakımsız binanın giriş kapısı çarpılarak kapatılmıştı. Wolf lavabonun altında bulduğu ağır çekici kavradı ve derme çatma kapıya dayanıp kulak kesildi. Az sonra bir kapı çarpma sesi daha duyuldu, birisi aşağı kattaki daireye girdi ve devamında bir televizyon sesi duvarlarda yankılandı. Wolf rahatladı ve pencere pervazına, yakınlardaki Shepherd's Bush Market ve ötesindeki tren raylarından oluşan sıkıcı manzaraya geri döndü.

Dünyanın en ünlü ölümcül sosyopatının ini, Wolf'u biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. Bir sihirbazlık numarasına perde arkasından bakmaya benziyordu bu. Wolf kanla çizilmiş grotesk resimler, duvarlarda şeytani dinsel karalamalar, ürkünç fotoğraflar ya da sayıları artan kurbanlardan yadigârlar beklemişti ama burada hiçbir şey yoktu. Yine de kireç badanalı odada her nasılsa huzursuz edici bir hava vardı.

Hiçbir yerde televizyon, bilgisayar ya da ayna yoktu. Aynı elbiseden altı adet ya çekmecelere düzenli bir biçimde katlanarak konmuştu ya da gardıropta asılıydı. Buzdolabında sadece bir kutu süt vardı ve yatak yoktu, yalnızca zeminde ince bir mat duruyordu ki bu, görünüşte tek parça ama sonsuza dek değişmiş halde eve dönen askerlerde sık rastlanan bir durumdu. Bir duvar boyu kitap görünüşe bakılırsa renklerine göre dizilmişti: ***Savaş ve Etik Üzerine, Tesadüfi Türler: insan Evriminin Yanlış Anlaşılışı, Patlayıcılar Ansiklopedisi, Tıbbi Biyokimya...***

Wolf buğuyu bir kez daha sildi ve dar servis yolunun girişinde dolanan bir arabayı fark etti. Motorun boşta çalışma sesi dairenin uyumsuz penceresinden duyulabiliyordu. Wolf arabayı tam olarak seçemese de binanın sakinlerinden birine ait olmak için fazla pahalı olduğunu görebiliyordu. Bir şeylerin yolunda gitmediğini hissedip ayağa kalktı.

Araba aniden garaj yoluna doğru hızla hamle etti, arkasındaki iki dikkat çekici Silahlı Müdahale Aracı yakın takipteydi. Wolf'un ikinci kattaki penceresinin altında, çimen ve taşların üzerinde kayarak durdular.

"Kahretsin!" dedi Wolf ve hemen ön kapıya koştu.

Kasvetli koridora çıktı ve Masse'nin ev kapısı arkasından alçak bir sesle kapandı. Holün sonundaki eskimiş basamaklar, silahlı memurlardan oluşan ilk dalganın ağırlığı altında gıcırtıyla inliyordu.

Kaçacak yeri yoktu.

Ağır postallar basamaklardan ona doğru hücum ediyordu. Yangın çıkışı ya da pencere yoktu, yalnızca koridorun öte tarafındaki evin eskimiş ve dökülen kapısı vardı.

Wolf kapıyı tekmeledi ancak açılmadı.

Bir tekme daha atınca ahşapta bir çatlak belirdi.

Wolf telaş içinde kendini oraya attı. Kilit ahşaptan kurtulup fırladı ve memurlar basamakların tepesine vardığı anda Wolf boş odaya düştü. Kapıyı ittirip kapattı. Saniyeler sonra Masse'nin kapısından şiddetli gümbürtüler geldi.

"Polis! Kapıyı aç!"

Bir saniye daha sonra memurlar küçük daireye girmek için bir koçbaşı kullandığında büyük bir gürültü koptu. Wolf'un kalbi ağzındaydı. Zeminde uzanıp yalnızca metreler ötede gerçekleşen baskının ürkütücü seslerini dinledi.

Tamdık bir sesin basamaklarda birisiyle tartışırken, "Tek bir lanet oda!" dediğini duydu. "Eğer onu şimdiye kadar bulmadılarsa muhtemelen bulamayacaklar."

Wolf ayaklanıp gözlerini balıkgözüne dayadığında Baxter ile Finlay'yi gördü. İkisi sabırsız bir şekilde koridorda beklerlerken Baxter dosdoğru ona baktı ve Wolf bir an için Baxter'm onu görebildiğinden emin oldu. Baxter kırık kilide baktı.

"Ne hoş yer," dedi Finlay'ye.

Kapıyı nazikçe ittirdi. Kapı üç santim kadar açıldıktan sonra Wolf'un ayağına çarptı. Wolf arkasındaki boş odaya ve yan binanın daha alçaktaki çatısına baktı, pencereden geçip oraya ulaşabilirdi.

Biri koridordan, "Temiz!" diye bağırdı ve harekât şefi de Masse'nin dairesinden elinde bir şey tutarak çıktı. Suçlayıcı bir tonda, "Bunu şiltenin içinde buldum. Sizinkilerden birinin galiba," dedi ve Cinayet ve Ağır Suçlar kimliğiyle etiketlenmiş dizüstü bilgisayarı Baxter'a uzattı. Gümüş rengi kasada kanlı parmak izleri vardı, koridorun tozlu ışığında siyah ve kirli gö-

Tünüyorlardı. Baxter bilgisayarı temkinli bir biçimde açtıktan sonra bakmaya bile dayanamayacakmış gibi Finlay'ye verdi.

Bilgisayarı tutmak için taktığı eldivenleri çıkarırken, "Chambers'ın," dedi.

"Nasıl anladın?"

"Şifre."

Finlay ekran ve klavye arasına sıkıştırılmış kanlı kâğıt parçasını okudu:

"Eve2014."

Finlay bir tuşa bastı. Uyku modundaki bilgisayar yeniden açıldı. Finlay dikkatle şifreyi girdi ve Londra polisinin güvenli sunucusunun tanıdık ana ekranıyla karşılaştı. Açık kalan kısa bir e-posta 7 Temmuz tarihliydi:

> Bu mesajı alıyorsunuz çünkü Cinayet&Ağır_Suçlar_Komula başlıklı posta grubundan yakın zamanda çıkarıldınız. Bunun hatayla yapıldığını düşünüyorsanız ya da hâlâ ulaşıma ihtiyacınız varsa lütfen yardım masasıyla irtibata geçin.
>
> Saygılarımızla.
>
> Bilişim Destek Ekibi

Finlay ekranı Baxter'a göstermek için çevirdi.

"Başından beri sistemimizdeymiş," diye homurdandı Baxter. "Bu yüzden hep bir adım önümüzdeydi! Edmunds halt etmiş! Wolf bilgi falan sızdırmıyordu!"

"Buna inanmak istediğini biliyorum. Ben de istiyorum. Ama emin değiliz."

Baxter ona kızar gibi oldu ve uzaklaştı.

Baxter silahlı memurları kapıdan çıkarırken, "Teşekkürler, teşekkürler... çok makbule geçti... Yine bekleriz," dedi.

Wolf pencereye koştu, çatıya tırmandı ve karşısına çıkan yangın merdiveninden aşağı indi. Servis yolunun girişini bekleyen memurların yanından geçerken yüzünü gizlemeye çalıştı ve

Goldlıawk Road durağının basamaklarından çıkıp yağmurun, marketin metal kepenklerine çarparken çıkardığı patırtının azaldığını işitti. Tam kapılar kapanmak üzereyken bir trene atladı ve vagon hareket edip köprünün üzerinde sarsılırken aşağıda yanıp sönen mavi ışıkların uzaklaşmasını izledi.

Az önce avantajını yitirmişti.

34

14 Temmuz 2014 Pazartesi
05.14

Baxter dairesinin pencerelerine şiddetle çarpan yağmurun sesiyle uyandı. Gözleri kırpışarak açılırken uzaklarda bir yerlerde yumuşak bir gök gürültüsü gökyüzünü kapladı. Baxter mutfaktaki spot ışıklarının saçtığı sıcak ışıkta, kanepesinde uzanıyordu. Telefonu rahatsız edici bir biçimde üzerinde uyuyakaldığı yanağına baskı yapıyordu.

Bir tarafı Wolf'un aramasını bekliyordu. Nasıl aramazdı? Her ne kadar öfkeli ve kandırılmış hissetse de çok fazla şey çözümsüz halde bırakılmıştı. Yoksa Wolf için gerçekten bu kadar değersiz miydi? Son konuşmalarından ne beklediğinden bile emin değildi. Bir özür? Bir açıklama? Belki de Wolf'un aklını tamamen yitirdiğine ve arkadaşının aslında canavar değil de hasta olduğuna dair bir doğrulama bekliyordu.

Sehpadaki cep telefonuna uzandığında cevapsız çağrısı ya da yeni mesajı olmadığını gördü. Doğrulup ayaklarını kanepeden çektiğinde boş şarap şişesini ahşap zeminde gürültüyle yuvarladı ve aşağıdaki komşuyu uyandırmadığını umdu. Pencereye gitti, parıldayan çatılara baktı. Tepedeki öfkeli bulutlar, her şimşek

çakıp gök aydınlandığında bambaşka kömür karası tonlarda görünüyordu.

Her durumda, gün sona ermeden bir şeyi sonsuza kadar kaybedecekti. Sadece ne kadar kaybedeceğini bilmiş olmayı dilerdi.

Edmunds geceyi, şehri sayısal ekmek kırıntıları gibi gezen yasadışı para trafiği izlerini analiz ederek geçirmişti. Chambers'ın dizüstü bilgisayarına sahip oluşuyla birlikte bu trafik, Lethaniel Masse'nin suçluluğuna ve inanılmaz olsa da Kukla ve Faustçu cinayetlerin bir olduğuna dair şüphe götürmez kanıtlar sunuyordu. Bu büyüleyici ve yaratıcı seri katili kendisinin tutuklayamayacak oluşu hayal kırıklığı yaratsa da Wolf'un da işin içinde olmasının açığa çıkması, kafasında kurduğu her türlü canavardan çok daha şok ediciydi.

Dünyanın da bu gerçeği öğrenip öğrenmeyeceğini düşündü.

Yorgundu ve işini bitirirken odaklanmakta zorlanıyordu. Saat sabah dört civarı Tia'nın annesinden bir kısa mesaj almış ve derhal onu geri aramıştı. Tia geceleyin oldukça önemsiz bir kanama geçirmiş ve doğumevi de tedbir amaçlı, bebeğin sağlığının yerinde olduğundan emin olmak üzere Tia'nın hastaneye gelmesini istemişti. Tia ve annesi hastaneye gitmişlerdi ve kendilerine her şeyin yolunda olduğu, endişelenecek bir şey olmadığı söylenmişti. Sadece Tia'yı birkaç saat takipte tutmak istiyorlardı.

Edmunds neden daha önce haber vermeyi akıl etmediğini öfkeyle sorduğunda Tia'nın annesi, kızının Edmunds'ı böylesine önemli bir günde telaşlandırmak istemediğini ve annesinin de bu konuşmayı yaptığını öğrendiğinde çok kızacağını söyledi. Tia'nın böylesi bir korkuyu tek başına yaşaması Edmunds'ı perişan etti, telefonu kapattıktan sonra Tia'nın yanında olmayı ne kadar çok istediğinden başka bir şey düşünemiyordu.

Saat 06.05'te Vanita, kameraların önünde geçecek bir günün beklentisiyle dikkat çekici bir pantolon ceket takım giymiş halde ofise girdi. Su damlayan şemsiyesi giriş boyunca güzergâhını işa-

retliyordu. Vanita, Edmunds'ı masasında görünce aniden yolunu değiştirdi.

"Günaydın Edmunds," diye selamladı onu. "Basının hakkını verelim, oldukça kararlılar. Dışarısı kıyamet günü gibi!"

"Kurulmaya gece yarısından biraz önce başladılar," dedi Edmunds.

Vanita şaşkınlıktan çok hayranlıkla, "Yine bütün gece burada miydin?" diye sordu.

"Sürdürmeye niyetim olmayan bir alışkanlık."

"Hiçbirimizin niyeti ö değildir ama gel gör ki..." Ona gülümsedi. "İyi yerlere geleceksin Edmunds. Aynen devam."

Edmunds ona gece boyunca toparlamakla uğraştığı finansal raporun son halini uzattı. Vanita evrak yığınını gözden geçirdi.

"Sağlam mı?" diye sordu.

"Tamamen. Goldhawk Road'daki stüdyo daire, sakat kalan askerlere konut sağlayan bir hayır kuruluşıınunmuş, bulunması da bu yüzden o kadar zor oldu. Adam onlara oldukça indirimli bir kira ödüyor. Hepsi on ikinci sayfada."

"Harika iş."

Edmunds masasından bir zarf alıp onu Vanita'ya uzattı.

Vanita zarfı yırtarak açarken, "Bu dosyayla alakalı mı?"diye sordu.

"Bir balcıma," dedi Edmunds.

Vanita onun ses tonunu duyunca duraksadı, kaşlarını çattı ve ofisine doğru uzaklaştı.

I
0

Baxter ofise, Merkez Adli Görüntü Ekibi'ni rahat bırakması istendikten sonra, saat 07.20'de geldi. Aslında karanlık odadan çıktığı için rahatlamıştı. MAGE memurlarının, şehrin dört bir yanındaki güvenlik kamerası görüntülerini gözden geçirdikleri o baş ağrıtan odaya hapsolmuş halde, saatler boyu nasıl dayandıkları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Geniş kalabalıklar içinden bireysel yüz yapılarını seçme ve teşhis etme konusundaki benzersiz yetenekleri için seçilmiş süper tarayıcılardan oluşan bir ekip, bir yüz tanıma yazılımı eşliğinde gece boyu Wolf ve Masse'yi aramışlardı. Baxter bunun samanlıkta iki iğne aramaya benzediğini biliyordu ama yine de ekip şaşırtıcı olmayan bir biçimde ikisini de bulamadığında öfkesi yatışmadı.

Ekipten biri molasından elinde kahveyle, iki dakika geç dönünce Baxter onu azarlamıştı. Müfettiş de buna bozulmuş ve Baxter'i herkesin ortasında fırçalayıp gitmesini istemişti. Şimdi Baxter hiddetle Cinayet ve Ağır Suçlar'a dönmüştü ve Tia'ya yazdığı kısa mesajın ortasında olan Edmunds'a yaklaştı.

Edmunds yazmayı bitirip telefonu bir kenara bırakırken, "Kamera odasında bir gelişme var mı?" diye sordu.

"Kovuldum," dedi Baxter. Edmunds'ın cevap olarak omuz silkmekle yetinmesi çok şey anlatıyordu, bu yüzden tepkisinin sebebini sormaya bile zahmet etmedi. "Zaten zaman kaybıydı. Nereye bakacaklarım bilmiyorlar. Wolf'un dairesinin çevresindeki bölgeye bakıyorlar ki Wolf'un oraya dönmeyeceği belli, bir de Masse'nin dairesi var ki oraya da döneceğini sanmıyorum."

"Peki ya yüz tanıma?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye güldü Baxter. "Şu ana kadar Wolf'u üç defa buldular. Biri yaşlı bir Çinli kadındı, İkincisi bir su birikintisi ve üçüncüsü de Justin Bieber posteri!"

Üzerlerindeki yoğun baskıya ve MAGE'nin iki adamı da bulamamasının muhtemel ağır sonuçlarına rağmen ikisi de bu abes eleştirmelere kıkırdayarak güldüler.

"Seninle bir şey konuşmam lazım," dedi Edmunds.

Baxter çantasını gürültüyle yere bıraktı ve dinlemek üzere kasaya kuruldu.

O sırada Vanita ofisinin kapı aralığından, "Dedektif Edmunds," diye seslendi. Elinde katlanmış bir kâğıt parçası tutu-
•°rdu. "Bir dakika bakar mısınız?"

Edmunds ayağa kalkıp ofise doğru yürürken Baxter da dalga geçer gibi, “Eyvah,” dedi.

Edmunds kapıyı arkasından kapattı ve sabah 04.30’da yazdığı mektubun açık halde durduğu masadaki sandalyeye oturdu.

“Şaşırdığımı söylemeliyim,” dedi Vanita. “Özellikle başka gün yokmuş gibi bugün.”

Edmunds mektubun yanında duran iri klasörü işaret ederek, “Dosya için elimden gelen bütün katkıyı yaptığımı hissediyorum,” dedi.

“Ve ne katkıydı ama...”

“Teşekkür ederim.”

“Bundan emin misin?”

“Eminim.”

Vanita iç geçirdi. “Sende gerçekten parlak bir gelecek görüyordum.”

“Ben de. Sadece burada değil, ne yazık ki.”

“Pekâlâ, transfer evraklarını göndereceğim.”

“Teşekkürler.”

Edmunds ve Vanita el sıkıştılar, ardından Edmunds odadan çıktı. Baxter bu kısa konuşmayı, fotokopi makinesinin yanında oyalandığı yerden izliyor, kulak misafiri olmaya çalışıyordu. Edmunds ceketini alıp ona doğru yürüdü.

“Bir yere mi gidiyorsun?” diye sordu Baxter.

“Hastaneye. Tia dün gece giriş yapmış.”

“O... Peki ya bebek?”

“Galiba ikisi de iyi ama orada olmam gerekiyor.”

Baxter bir yandan Edmunds ve ailesi için şefkat duyuyor, diğer yandan da böyle kritik bir zamanda Edmunds’ın ekibi terk etmesine inanamıyordu.

“Burada bana ihtiyacınız yok,” diye temin etti Baxter’i.

“Peki ya o,” diyen Baxter, Vanita’nın ofisini işaret etti. “O da bunu onayladı mı?”

"Dürüst olmak gerekirse umurumda bile değil. Dolandırıcılık Bürosu'na geri dönmek için talepte bulundum."

"Ne yaptın ne yaptın?"

"Evlilik. Dedektif. Boşanma," dedi Edmunds.

"Ben... öyle demek istememiştim. Herkes için öyle olmaz."

"Yakında bir bebeğim olacak. Yanında olamayacağım."

Baxter bir süre önce Edmunds'ın nişanlısının hamilelik haberine verdiği gaddar tepkiyi hatırlayıp gülümsedi.

"O ***halde neden vaktimi boşa harcamayı bırakıp Dolandırıcılık'a dönmüyorsun,*** demiştim," diye alıntıladı hüzünlü bir gülümsemeyle.

Ardından Edmunds'ı şaşırtıp ona sıkıca sarıldı.

"Hadi ama, istesem bile kalamazdım," dedi Edmunds ona. "Buradaki herkes benden nefret ediyor. Anlaşılan kendinizden olanları sapma kadar suçlu olsalar bile ele vermiyorsunuz. Bugün bana herhangi bir şey için ihtiyacın olursa telefon et," dedi ve samimi bir şekilde vurguladı: "Ne olursa olsun."

Baxter başını salladı ve onu bıraktı.

"Yarın işbaşı yapacağım," diye güldü Edmunds.

"Biliyorum."

Edmunds ona şefkatle gülümsedi ve ceketini giyip ofisten ayrıldı.

Wolf pansiyondan çaldığı mutfak bıçağını Ludgate Hill'den dönerken çöpe attı. Sağanak yağmurdan St Paul's Katedrali'nin saat kulesini zar zor görüyordu. Merkez Ceza Mahkemesi'ne meşhur takma adını veren sokak olan Old Bailey'de yürürken, uzun binalar ona fırtınadan küçük bir sığınak sağladılar ve yağmur hafifledi.

Mahkeme salonunu neden seçtiğinden emin değildi, onun için eşit derecede anlamı olan pek çok başka yer daha vardı: Annabelle Adams'ın mezarı, Khalid'i onun yanan bedeninin tepe- '» sinde dikilirken buldukları nokta, St Ann's Hastanesi. Bir sebep-

ten mahkemeler, her şeyin başladığı, bir iblisle yüz yüze geldiği ve hayatta kalıp hikâyesini anlattığı bu yer, ona doğru geliyordu.

Wolf hafta boyunca koyu renk sakallarını kesmemiş ve bir gözlük takmıştı. Dinmeyen yağmur gür saçlarını düzleştirmiş, basit ama etkili kıyafetini daha da güçlendirmişti. Eski mahkeme salonunun ziyaretçi girişine vardı ve sırılsıklam insanlardan oluşan uzun kuyruğun sonuna dâhil oldu. Öndeki gürültülü Amerikalı turistlerden anladığı kadarıyla ikinci Salon'da kamuoyunun yakından takip ettiği bir cinayet davası görülüyordu. Kuyruk, arkasında ağır ağır uzarken Wolf isminin geçtiği pek çok konuşmaya ve Kukla cinayetlerinin nasıl sona ereceğine dair heyecanlı tahminlere kulak misafiri oldu.

Kapılar nihayet açıldığında kalabalık uysal bir şekilde yağmurdan uzaklaşıp x-ışım makinelerine ve güvenlik kontrollerine girdi. Bir adliye görevlisi, Wolf'un da içinde bulunduğu ilk grubu içeri aldı, onları sakin koridorlarda gezdirip İkinci Salon'un girişine bıraktı. Wolf'un Birinci Salon'da oturup oturamayacağını 'sormaktan başka çaresi yoktu. Dikkati üzerine çekmek istemiyordu ve bir an için bu talebe şaşıran görevlinin kendisini tanıdığından endişelendi ama kadın omuz silkip onu uygun kapıya götürdü ve Wolf'a, kamuya açık izleme balkonun dışında bekleyen diğer dört kişiyle durmasını söyledi. Bu dört kişi birbirlerini tanıyor gibilerdi ve Wolf'u şüpheyle süzdüler.

Kısa bir bekleyişten sonra kapılar açıldı ve cilalı ahşap ile derinin tanıdık kokusu, Wolf'un bileği paramparça, kan revan içinde sürüklenerek çıkarıldığı günden beri ayak basmadığı salondan dışarı yayıldı. Wolf diğerlerini takip ederek içeri girdi ve ön sırada, mahkeme salonuna tepeden bakan bir koltuğa kuruldu.

Sayısız personel, avukatlar, tanıklar ve jüri, altındaki salona yayılmışlardı. Sanık, sandalyesine götürülürken Wolf arkasında bir hareketlenme duydu. İzleyiciler elleriyle, suçlu olduğu neredeyse kesin gibi görünen her yeri dövmeli adamı işaret ettiler.

Yargıç, salona girip yükseltilmiş kürsüsündeki koltuğuna otururken salon ayağa kalktı.

Vanita, Edmunds'ın kanıtlarının doğru olduğunu teyit ettirdikten sonra basına Masse'nin fotoğraflarını dağıtmıştı. Kolaylıkla tanınan harap haldeki bu yüz şimdi dünyadaki bütüıı haber kanallarında teşhir ediliyordu. Normalde halkla ilişkiler takımı, robot resimlerini sadece üç saniyeliğine göstermeleri için bile televizyon stüdyolarına yalvarmak zorunda kalırlardı, bu yüzden Vanita vakit kaybetmemiş ve benzeri görülmemiş ifşaat seviyesinden faydalanmıştı. Bu klişe onu gülümsetiyordu; katilin şöhret tutkusu yine kendi çöküşünü hazırlamıştı.

Kamuya yapılan açık uyarılara rağmen operatörler Masse'yi gördüğünü iddia edenlerin aramalarıyla çökme noktasına gelmişti. Baxter her on dakikada bir güncellemeleri kontrol etme ve MAGE memurlarıyla irtibat kurma işini üstlenmişti. Vakit ilerledikçe giderek daha çok öfkeleniyordu.

Son çıktıyı buruşturup topa çevirirken, "Bu kahrolası herifler laf dinlemeyecek mi?" diye bağırdı. "Adamın beş yıl önce Sainsbury'de olmasından bana ne? Bana şimdi nerede olduğu lazım!"

Finlay ağzını bile açmadı. Baxter'm bilgisayarından bir mesaj sesi geldi.

"Harika, işte bir başka yığın daha."

Sandalyesine gömülen Baxter çağrı merkezinden gelen e-postayı açtı. Önemi olmayan günlerin listesine hızla göz gezdirdikten sonra o sabah saat 11.05'teki bir tanesine geldi. Parmağını ekrana koyup takip etti ve detayların kalanını okudu. Arama bir yatırım bankerinden gelmişti. Bu da Baxter'a aramaların dörtte üçünü oluşturan falcılardan ve sarhoş evsizlerden daha güvenilir geldi. Konum: Ludgate Hill.

Baxter ayağa fırladı ve Finlay ona daha ne bulduğunu soramadan yanından koşarak geçti. Aşağıdaki MAGE kontrol odasına giden basamaklardan bir çırpıda indi.

Khalid davasındaki tecrübesiyle kıyaslandığında böylesine rahat ve medeni bir hadiseye şahit olan Wolf şaşkındı. Zanlının kasıtsız öldürmeyi kabul ettiği ama cinayeti reddettiğini anlamıştı. Dava üçüncü günündeydi ve adamın suçluluğunu değil, ne kadar suçlu olduğunu karara bağlamaya çalışıyorlardı.'

Yargılamanın doksanıncı dakikasında, balkonda Wolf'un arkasında oturan iki kişi dışarı çıktı ve kapı arkalarından sert bir şekilde kapanınca dingin salondaki herkesi rahatsız etti. Savunma avukatı tam konuşmasına kaldığı yerden devam ediyordu ki binanın uzak bir köşesinde ilk yangın alarmı ötmeye başladı. Diğer alarmlar da domino taşları gibi birbiri ardına öttüler. Sesler bir dalga gibi yaklaşıp nihayet sessiz mahkeme salonunu bastı.

Baxter'i o sabah zaten bir kere kovmuş olan müfettiş, "Hayır, hayır, hayır! Dışarı!" diye emretti.

"Ludgate Hill. 11.05," dedi Baxter nefes nefese.

Kontrol masasındaki memur talimat için müfettişine baktı. Adam gönülsüzce başını sallayınca memur en yalcındaki güvenlik kamerasının o sıradaki görüntüsünü geçip kayıtlı veriye ulaşmak için ekranı değiştirdi.

"Bir saniye!" diye bağırdı Baxter. "Bir saniye! Neler oluyor?"

Ekranlar amaçsızca ilerleyen insan kalabalıklarıyla doldu. Çoğu takım elbiseliydi ve bir kadın siyah bir cüppe giymiş, peruk takmıştı. Memur bir başka bilgisayarda telaşla bir şeyler tuşladı.

"Merkez Ceza Mahkemesi'nde yangın alarmı," diye nakletti saniyeler sonra.

Baxter'in gözleri ışıldadı ve tek bir söz etmeden koşarak odadan çıktı. Bilgisayarın başındaki memur şaşkınlık içinde tekrar müfettişe baktı.

"Bunu hâlâ yapıyor muyum yapmıyor muyum?" diye sordu nazikçe.

Baxter basamaklardan hızla geri çıktı ama ofisin kapısına yaklaştığında yavaşladı. Sakin bir şekilde Finlay'tıin masasına yanaşıp onunla özdkonuşmak üzere eğildi.

"Wolf'un nerede olduğunu biliyorum," diye fısıldadı.

Finlay de, "Flanka!" dedi ama neden fısıldayarak konuştuklarını merak ediyordu.

"Old Bailey'de. İkisi de orada. Kulağa çok mantıklı geliyor."

"Sence bunu benden daha önemli birine söylemen gerekmez mi?"

"Wolf ve Masse'nin aynı binada birlikte olduklarını binlerine söylersem ne olacağını ikimiz de biliyoruz. Londra'daki tüm silahlı polisleri oraya yollarlar."

Finlay işlerin nereye varacağım tahmin edip, "Ve yollamaklar da," dedi.

"Wolf'un onu tekrar içeri tıkmalarına izin vereceğini mi sanıyorsun?"

Finlay iç geçirdi.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Baxter.

"O halde?"

"O halde oraya önce biz gitmeliyiz. Konuşup onu ikna etmeliyiz."

Finlay daha da derin iç geçirdi. "Üzgünüm canım. Bunu yapmayacağım."

"Ne?"

"Emily, ben... Will'in başına bir şey gelmesini istemediğimi biliyorsun ama o seçimini yaptı. Emekliliğimi düşünmem lazım. Kovulmayı göze alamam. Şimdi değil. Onun için böyle bir şey yapamam."

Baxter bu yanıta kırılmış gibiydi.

"Ama seni oraya yalnız göndereceğimi sanıyorsan..."

"Gideceğim."

"Hayır."

"Onunla yalnız kalacağım birkaç dakikaya ihtiyacım var, sonra takviye isteyeceğim. Söz veriyorum."

Finlay bunu bir süre düşündü.

"Ekibe haber vereceğim," dedi Finlay.

Baxter bu yanıt karşısında çökmüş gibi göründü.

"...on beş dakika içinde," diye ekledi Finlay.

Baxter gülümsedi. "Otuz dakikaya ihtiyacım var."

"Sana yirmi dakika veriyorum. Dikkat et."

* Baxter onun yanağına bir öpücük kondurdu ve masadan çantasını kaptı. Finlay saatinin kronometresini çalıştırırken endişeden midesi bulandı. Baxter'in, Vanita'nın odasının önünden yürümesini ve kapıyı geçer geçmez koşmaya başlamasını izledi.

Wolf arkasındaki ve altındaki insanlar eşyalarını toplayıp düzenli bir şekilde salonu boşaltırken oturmaya devam etti. Sanık sandalyesindeki adam kaçmaya yeltenecekmiş gibi görünse de fazla kararsızdı ve iki güvenlik memuru hızla içeri girip onu dışarı çıkardı. Dalgın bir avukat dizüstü bilgisayarını almak üzere koşarak içeri girip geri çıktıktan sonra Wolf meşhur mahkeme salonunda yalnız kalmıştı. Alarmların sesinde bile çarpılan kapıları ve insanların en yakındaki yangın çıkışına yönlendirilişini işitebiliyordu.

Wolf bunun sadece bir yangın olmasını diliyor ama çok daha tehlikeli bir şey olabileceğinden de şüpheleniyordu.

35

14 Temmuz 2014 Pazartesi

11.57

Yirmi dakika sonra alarmlar aniden durdu ama Birinci Salon'un kubbeli tavanının etrafında sonu gelmez bir şekilde yankılanan hayaletler olarak devam ettiler. Wolf'un kulaklarındaki çınlama yavaş yavaş azalıp mahkeme salonu kendine uygun dinginliğine döndüğünde, sessizliğin içinden yeni bir ses büyüdü: mahkeme salonunun kapılarına doğru yaklaşan yalnız ve dengesiz bir dizi ayak sesi. Wolf balkonda ayakta durmaya devam etti. Nefesini sabit tutmak için uğraşması gerekiyordu, yumruklarını sıktığında eklemlerinin rengi soldu.

Puslu bir hatıra geri dönmek için yersiz bir an seçmişti: uzun koridoru aydınlatan göz kamaştırıcı tepe lambaları, bir telefonun sağır edici çınlayışı, birisinin cevap verişi. Bir hasta? Yoksa hemşire mi? Wolf o kişinin ahizeyi kulağına tutuşunu hayal meyal hatırladı. Bir anlığına bile olsa kendini tutamayıp bu akıldışı ana teslim oldu ve ona seslenmek, onu uyarmak istedi.

Aynı korku onu şimdi yine ele geçirmişti.

Acelesiz ayak sesleri giderek yaklaşırken Wolf dinlemek için kulak kabarttı ve kulakları sağır eden bir patlama, eski kapıları çerçevelerinden oynattığında irkildi.

Wolf'un nefes almaya cüret edemediği kısa bir duraksama oldu.

Altında bir yerlerde bitap bir menteşe gıcırdadı ve Wolf sallanarak kapanan kapının titreşimini hissetti. Adımların geri dönüşüyle Wolf boş odayı gözleri fal taşı gibi açık izledi ve simsiyah giyinmiş devasa bir figür balkonun altında belirdi. Uzun paltosunun geniş kapüşonu kafasına çekiliydi. Aşırı duyarlı ruh halinde Wolf'un hayal gücü serbest kaldı. Sanki Hesap Tutan Melek bir moloz ve toz yağmuru içinde binanın azametli antresinden kopup kurtulmuş ve Wolf'u yargılamaya gelmişti.

"Şunu söylemeliyim ki..." diye başladı Masse. Her hece sanki içinde bir yerlerden koparılmış gibi tınlıyordu. Mutasyona uğramış sözlerini odaya saçarken tükürüğü suni ışıkta parlıyordu. Sanki nasıl konuşulacağını unutmuş gibiydi. "Kalmandan çok etkilendim."

Bir deri bir kemik beyaz parmaklarını cilalı yüzeyler ve tahliye sırasında bırakılan çeşitli eşyalar üzerinde gezdirerek oturakların arasından ilerledi. Wolf, Masse'nın ona hiç bakmamasına rağmen nerede olduğunu tam olarak bilmesini oldukça rahatsız edici buldu. Mahkeme salonunu seçen kcndisiydi ama tam olarak Masse'nin olmasını istediği yerde olduğundan endişelenmeye başladı.

"Kazanılacağından emin olunan kavgaya her ödlek girer; bana kaybedileceği kesin kavgaya girecek yüreğe sahip adamı verin," diye alıntıladı Masse yargıç kürsüsüne giden basamakları çıkarken.

Kapüşonlu adam, Adalet Kılıcı'nı duvardan aldığında Wolf'un yüreği ezildi. Masse uzun parmaklarını kılıcın altın kabzasına doladı ve metali metale sürterek silahı ağır ağır kınından çıkardı. Uzun kılıcı bir an durup hayranlıkla seyretti.

"Bunu George Elliot demiş," diye devam etti Masse. Kılıçtan yansıyan ışık benekleri koyu ahşap panellerde bir görünüp bir kayboluyordu. "Eminim seni severdi."

Masse paha biçilmez antikayı kafasının üstüne kaldırdı ve ortadaki masaya hızla indirdi. Körleşmiş de olsa metalin ağır uzunluğu kendini ahşabın derinliğine gömdü ve Masse otururken kılıç yavaş yavaş titredi.

Wolf'un Masse'yle geçirdiği vakit uzadıkça sinirleri geriliyordu. Kapüşonunun altında Masse'nin yalnızca bir insan olduğunu biliyordu. Maharetli, acımasız ve yaratıcı bir katildi şüphesiz ama bir insandı işte. Yine de fısıltıyla konuşulan şehir efsanelerinin merkezindeki korkutucu gerçeğin o olduğunu ve son eserinin normalde kayıtsız kalan dünyadan aldığı ilgiyi görmezden gelmek mümkün değildi.

Masse bir iblis değildi ama Wolf karşılaşacağı insanlar içinde bir iblise en yakın olanın o olduğundan emindi.

"Gerçek bir kılıç," dedi Masse silahı işaret ederek. "Her an en az bir cinayet şüphelisinin bulunması garanti olan bir salonda yargıçların tepesine asılmış." Bir elini boğazına götürüp bu monologun onu yorduğunu ele verdi. "İnsan İngilizleri sevmeden edemiyor. Senin tam da bu duvarlar içinde yaptığın şeyden sonra bile gösteriş ve geleneğe, güvenlik ve sağduyudan çok daha fazla değer veriyorlar."

Masse şiddetli, acı verici bir öksürük krizine tutuldu.

Wolf bu boşluğu ayakkabı bağlarını çözmek için kullanırken bir yandan Masse'yle asla bu bağların işe yarayacağı yakınlıkta kalmamak için dua etti. Tam serbest kalan bağları eline sarıyordu ki olduğu yerde çakılı kaldı; Masse kapüşonunu yaralı kafasından indiriyordu.

Wolf fotoğraflar görmüş, tıbbi raporlar okumuştu ama bunların hiçbiri Masse'nin yaralarının korkunç boyutunu tamamen yansıtmıyordu. Yara nehirleri ölümcül beyazlıktaki yüzeyde kıvrılarak akıyor, dar akarsu kolları Masse'nin ifadesindeki değişimlerle taşıyor ya da kuruyorlardı. Masse nihayet balkona baktı.

Wolf kendi araştırmalarından, Masse'nin varlıklı bir aileden geldiğini öğrenmişti: özel okul, aile arması, yelken kulübü...

Hatta bir zamanlar gayet yakışıklıydı. Kaba konuşma tarzının içinde bir yerlerde, kırılıp kalmış üst sınıf diksiyonundan izler vardı. Yine de bu yaralı, acımasız katilin ona böylesine belagatle hitap etmesi ve Viktorya Dönemi yazarlarından alıntılar yapması bir tuhaftı.

Wolf yavaş yavaş Masse'nin neden kendini soyutladığını, neden ailesinin bağış toplama etkinliklerine ve golf kulübüne dönemeyeceğini, orduya dönmek için neden bu kadar çabaladığını anlıyordu; gerçek dünyada ona yer yoktu.

Yaralı bir bedene hapsolmuş muhteşem bir beyindi o.

Wolf, olaylar farklı şekilde gelişse Masse'nin toplumun bir başka normal üyesi mi oluvereceğini, yoksa o bombalı saldırıda aristokratik görünümünün verdiği korumayı tamamen kayıp mı ettiğini merak etti.

"Söyle bana William, beklentilerinin hepsi karşılandı mı?" diye sordu Masse. "Küçük Annabelle Adams intikamının alındığını bilip nihayet rahat uyuyabilecek mi?"

Wolf cevap vermedi.

Masse'nin yüzüne orantısız bir sırıtış yerleşti: "Başkan alevler içinde kaldığında elini tutup ısındın mı?"

Wolf bir tepki vermek istese başını iki yana sallardı.

"Hayır mı?" diye sordu Masse.

Ve Wolf da kendine engel olamayıp, "Bunu asla istemedim," diye mırıldandı.

"Ah! Ama istedin," diye kıkırdadı Masse. "Bunu onlara ***sen*** yaptın."

"Hastaydım! Öfkeliydim. Ne yaptığımı bilmiyordum!" Wolf kendine sinirlenmişti. Masse'nin onu sinirlendirmesine izin verdiğini biliyordu.

Masse derin derin iç geçirdi. "Eğer şu, 'Öyle demek istememiştim,' 'Anlaşmamızı gözden geçirmem lazım,' ya da kişisel favorim olan,'Tanrıyı buldum,' diyenlerden biri çıkarsan çok hayal

kırıklığına uğrayacağım. Fakat bulduysaı da bilmek isterim, senin o minik hergele şimdi nerede saklanıyor.”

Masse’nin hırıltılı kahkahası bir başka şiddetli öksürüğe dönüştü ve Wolf kendini toparlayacak zamanı buldu:

“Ben de sen o ucubelerden biri çıkarsan hayal kırıklığına...”

Masse ayağa fırlayıp, “Ben bir ucube değilim!” diye sözünü kesti ve Wolf’un mümkün olabileceğini düşündüğünden çok daha yüksek bir sesle haykırdı.

Yaklaşan siren sesleri gergin atmosferi kesti.

Masse öfkeyle solurken köpüklü kan mahkeme salonunun zeminine saçıldı, bu ürkütücü kontrol kaybı Wolf’u yalnızca cesaretlendirmişti.

“...tüm kötülüğünü ve sapkınlığını kafasındaki seslere bağlayan o ucubelerden biri. Sen de herkes gibi o alelade sebepten ötürü insan öldürüyorsun: zayıfı güçlü hissettirdiği için.”

“Kim olduğumu bilmiyormuşıız gibi yapmak zorunda mıyız? Ya da ***ne*** olduğumu?” diye sordu Masse.

“Senin ne olduğunu tam olarak biliyorum Lethaniel. Sen hezeyan içindeki narsist bir psikopatsın, yakında deli gömleği içindeki bir başka ***ucubeden*** daha özel bir şey de olmayacaksın.”

Masse’nin attığı bakış Wolf’u korkuttu. Cevabını düşünürken huzursuz edici biçimde sessizdi.

“Ben sürekli, daimî, sonsuzum,” dedi Masse katıksız bir öz-» güvenle.

“Oturduğum yerden o kadar da sürekli, daimî ve sonsuz görünmüyorsun,” dedi Wolf sahte bir eminlikle. “Hatta ufak bir soğuk algınlığı bile seni benden önce götürecekmiş gibi görünüyor.”

Masse elini derisindeki derin vadilerin üzerinde sıkıntıyla gezdirdi.

“Bunlar Lethaniel Masse’ye aitti,” dedi alçak sesle. “O zayıftı, kırılgandı ve ateşte yanarken geride bıraktığı aracı ben devraldım.”

Merasim kılıcını ahşap masadan çekip çıkardı ve tekrar mahkeme salonunun ortasına yürüdü.

Sirenler artık çok yakından duyuluyordu.

"Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun? Seni bu yüzden seviyorum William! Cüretkârsın, inatçısın. Eğer mahkeme delile ihtiyacın olduğunu söylüyorsa sahtesini buluyorsun. Jüri birini masum ilan ettiyse adamı öldüresiye dövmeyi görevin biliyorsun. Seni kovuyorlar, yemden işe alıyorlar. Ve ölümle yüz yüze geldiğinde bile yaşama dört elle sarılıyorsun. Bu takdir edilesi bir şey. Gerçekten."

"Madem bu kadar büyük bir hayranımsm..." diye laf attı Wolf.

Masse bu fikir onun için çok yeniymiş gibi, "Seni bırakayım mı?" diye sordu. "İşlerin böyle yürümediğini biliyorsun."

Sirenler susmuştu ve bu, binanın her an silahlı polislerle dolacağı anlamına geliyordu.

"Buradalar Masse," dedi Wolf. "Onlara bilmedikleri bir şey söyleyemezsin. Bu iş bitti."

Wolf gitmek üzere ayaklandı.

"Kader... yazgı. Hepsi öyle acımasız ki," dedi Masse. "Şu an bile bu mahkeme salonunda ölmeyeceğine inanıyorsun, neden ölesin ki? Tek yapman gereken şu kapıdan çıkmak ve geri dönmemek. Bunu yapmalısın. Gerçekten yapmalısın."

"kloşça kal Lethaniel."

"Seni böyle görmek çok üzücü; ağızlıklı, boyun eğmeye zorlanmış. Bu..." Masse başıyla Wolf'u işaret etti, "Bu gerçek William Fawkes değil. Seçeneklerini tartan, mantıklı kararlar alan, biraz olsun kendini koruma duyarlılığı gösteren Fawkes değil. Gerçek William Fawkes baştan aşağı ateş ve gazaptır. Kodese tıkmaları gereken, intikam için bana gelen, bir katili tam da bu zemine gömmeyi deneyen adamdır. Gerçek William Fawkes buraya gelip ölmeyi kendisi tercih ederdi."

Wolf huzursuzlanmıştı. Masse'nin nereye varmaya çalıştığını anlamıyordu. Temkinli bir biçimde çıkışa doğru hareketlendi.

Wolf kapıyı ittirirken Masse lafın gelişi, "Ronald Everett çok iri bir adamdı," dedi. "Yedi litre kan mıydı ne? Daha mı fazla? öleceğini bir beyefendinin ağırbaşlılığıyla kabullendi. Uyluk atardamarında küçük bir delik açtım ve kanı zemine akarken bana hayatını anlattı. Güzeldi... dingindi. Yaklaşık beş dakika sonra hipovolemik şokun ilk belirtilerini göstermeye başladı. Tüm kanının yüzde 20-25'ini kaybettiğini tahmin ediyorum. Dokuz buçuk dakika sonra bilinci kapandı ve on birinci dakika iti-i barıyla kansız kalan kalbi atmayı bıraktı." /

Wolf, Masse'nin zemin üzerinde bir şey sürüklediğini ***dul*** yunca duraksadı. /

"Bunu anlatma sebebim şu ki," diye seslendi Wolf'a ballımın altında bir yerlerden, "bu kızcağız da burada sekiz dakiktir kanıyor." /

Wolf ağır ağır döndü. Masse, Baxter'i saçından tutup arkasından sürüklerken parlak kırmızı bir kan lekesi mahkemf salonu zemini boyunca etrafı boyuyordu. Baxter'in ağzına htr zaman çantasında bulundurduğu ipek eşarbı tıkılıydı ve eller/kendi kelepçeleriyle bağlanmıştı.

Zayii ve insanı korkutacak kadar soluk görünüyordu.

Masse, Baxter'i salonun içine daha da çekerken, 'itiraf etmeliyim ki burada biraz doğaçlama takılıyorum," diyf seslendi Wolf'a. "Senin için başka planlarım vardı. Bu kızın bizi aramaya buraya tek başına geleceğini kim tahmin edebilirdi ki? Ama geldi işte. Ve şimdi fark ediyorum ki bu iş ancak böyle sona erebilirdi." /

Masse, Baxter'i yere bıraktı ve ifadesi karanlıklaşan Wolf'a beklenti içinde baleti. Wolf'un bu sahte iblise ya da elinde tuttuğu ağır silaha karşı beslediği tüm endişe yok olmuştu.

Masse kılıcını Wolf'a doğru tutarak, "Ah!" dedi. "Nihayet! İşte geldin."

Wolf kapılardan fırlayıp basamaklara koştu.

Masse, Baxter'in üzerine eğildi. Yakından bakıldığında yaralı doku geriliyor ve Masse hareket ederken buruşuyordu. Masse kolunu tuttuğunda Baxter ona karşı koymaya çalıştı. Havada Masse'nin kötü ağız kokusunu ve tahriş olmuş cildini yatıştırmak için boca ettiği ilaç ve merhem karışımının kokusunu buyabiliyordu. Masse onun dirseğini alıp sağ kasığının üzerine Verleştirdi ve kanama yavaşlayana kadar bastırdı.

\ "Daha önceki gibi. Basılı tut." Konuşurken salyası Baxter'in ilerine damladı. "Fazla hızlı ölmeni istemeyiz."

' Masse tekrar ayağa kalktı ve kapılara baktı.

\ "Ve işte kahramanımız ölmeye geliyor."

36

14 Temmuz 2014 Pazartesi
12.06

Wolf binanın uzaktaki bir kısmından gelen sesler duyuyordu: Silahlı Müdahale Ekibi yerleşkeyi aramadan önce itfaiyeciler dışarı çıkarılıyordu. Son üç basamağı atladı ve görkemli koridoru koşarak geçti, göğsünün sıkıştığını ve yan tarafındaki acı verici dikişin battığını şimdiden hissedebiliyordu. Mahkeme salonuna odaklanıp kilise benzeri sahneyi çaresizce görmezden gelmeye çalıştı: Beyaz cübbeli Musa, Sina Dağı'nın eteklerindeki koltuğundan aşağıya, ona bakıyordu. Oyma melek figürleri uçarken donmuş ve cam resimlerin etrafına yayılmışlardı. Tanrı kelamını ileten başpiskopos, kardinal ve hahamlar, Masse'nin iddialarını destekliyorlardı:

Bir Tanrı var. Bir şeytan var. İblisler aramızda dolanıyor.

Wolf mahkeme salonuna dalarken kapıların altından sızan kırmızı akıntıya bastı. Baxter hâlâ öteki uçta, kürsünün altında, uzun zaman önce Khalid'in kanını emmiş ahşaba kanıyordu. Wolf ona doğru bir hamle yaptı ama Masse kaldırdığı kılıcıyla aralarına girdi.

"Bu kadar yaklaştığın yeter," dedi.

Biçimsiz gülüşü iğrençti.

Baxter uyuşmuştu. Islak pantolonunun derisine yapıştığı yerler serindi. Atardamar üzerindeki basıncı korumaya çalışıyor ve gözünü her kıranda uyuyakalacakmış gibi hissediyordu. Masse'nin kafasına sıkıca bağladığı ağız tıkacını çıkarmaya çalışırken yüzünde derin çizikler açmıştı ve artık bir kez daha denemeyi göze alacak kadar kanı olmadığını biliyordu.

Kelepçeli ellerinin ulaşamadığı yerde, sırt boşluğuna değen silahı hissedebiliyordu. Masse onu fark etmemişti. Baxter bir kez daha silaha hamle etti ama dirseğini kasığından çeker çekmez sabit kan damlaları, hızla atan kalbiyle eş zamanlı olarak ürkütücü biçimde fışkırmaya başladı.

Sağ tarafına uzanmaya çalıştı ama sol kolu hareketini kısıtlıyordu. Parmak uçları onu umutlandırarak ama istediğini de vermeyerek metale değdi. Baxter sırtını kamburlaştırdı, birkaç rîıilimetre daha kazanmak için kolunun çıkmasına, kırılmasına, her şeye razıydı.

içinde oturduğu birikinti sadece birkaç saniye içinde iki katına çıkmıştı, öfkeyle haykırdı ve kanamayı durdurmak için dirseğini geri koydu, az önce yedi saniyelik sonuçsuz bir çaba karşılığında hayatından birkaç dakika vermişti.

Masse uzun paltosunu oturaklardan birinin üstüne serdi. Altında Wolf'un Goldhawk Road'da keşfettiği aynı gömlek, pantolon ve ayakkabı takımını giyinmişti. Bu onun kamuflajıydı. İki iri cüsseli adam karşı karşıya geldiklerinde Wolf hâlâ hızla soluyordu. En ve boydan sahip olduğu küçük avantajı, Masse kaslarıyla rahat rahat dengeliyordu.

Tahliye sırasında birileri bir yığın kâğıdın üstünde pahalı görünen bir dolmakalem bırakmıştı. Wolf pozisyon değiştirdi,

I ¡viasse konuşmasına devam ederken bu derme çatma metal silahı I gizlice yerinden aldı.

"Dün Piccadilly Meydam'nda olduğunu biliyorum."

Wolf'un öfkesi bir anlık şaşkınlıkla gölgelendi.

"Bunu yapıp yapamayacağını görmek istedim," dedi Masse. , "Ama sen zayıfsın William. Dün zayıftın. Naguib Khalid'i bitiremediğin gün de zayıftın ve şimdi de zayıfsın. İçini görebiliyorum."

"İnan bana, eğer ktpırdamasaydın..."

"Kıpırdamadım," diye kesti Masse. "Paniklediğini gördüm. Yanımdan koşup geçtiğini gördüm. Merak ediyorum, tam karşında dikildiğimi gerçekten görmedin mi yoksa sadece görmek mi istemedin?"

Wolf başını iki yana salladı. Masse'yi kalabalıkta kaybettiği anı hatırlamaya çalıştı. Onu bitirecek cesarete sahip ***olmalıydı.*** Masse onu işlemeye, kendinden şüphe duymasını sağlamaya çalışıyordu.

Masse yüksek sesle, "Bu yüzden tüm bunların beyhudeliğini görüyor olmalısın?" diye devam etti. Bir an duraksadı. "Senden hoşlandığım için, ki gerçekten hoşlanıyorum, emsallerinin hiçbirine tanınmamış bir seçenek teklif edeceğim: Dizlerinin üstüne çök, sana söz veriyorum ki temiz çalışırım. Hiçbir şey hissetmezsin. Ya da kavga ederiz ve işler kaçınılmaz olarak... tatsızlaşır."

Wolf, Masse'nin ustalıkla taşıdığı o aç bakışın aynısını takındı.

"Her zamanki gibi tahmin edilebilirsin," diye iç geçirdi Masse kılıcını kaldırırken.

Baxter'm kanamayı durdurması lazımdı. Masse izlerken denemeye cesaret edememişti. Anlaşılan o ki en azından kanamayı kontrol edebiliyordu. Ama Masse, Baxter'm niyetini anlarsa kan kaybını engellemenin hiçbir yolu kalmadığından emin olurdu.

Baxter dirseğini kımıldatmadan kelepçeli elleriyle kemerini çıkarmayı başardı. Derin bir nefes alıp kemerini altından çıkardı ve bacağının etrafına, yaranın hemen üstüne sardı. Sıktı, daha da sıktı, acı dayanılmazdı ve nihayet kanama bir kez daha bir damlaya indi.

Hâlâ kan kaybediyordu ama artık ellerini yeniden kullanabiliyordu.

Masse, Wolf'a doğru bir adım attı. Wolf geriledi. Bir adım daha. Wolf dolmakalemin şaşırtıcı ağırlıktaki kapağını çıkardı, başparmağını kalem ucunun hemen altına dayadı, bir bıçak tutuyormuş gibi önüne uzattı.

Masse ölümcül antikayı vahşice savurarak ileri atıldı. Wolf sendeleyerek geri çekilince kılıç yanındaki duvara çarptı ve Masse bir kez daha saldırdı, kılıç Wolf'un yüzünden yalnızca birkaç santim ötede havayı yardı ve savuruşunun hızı, Masse'nin dengesini bozdu. Wolf bir an öne atılmayı göze aldı, kalemi Masse'nin üst koluna sokup çıkardı ve tekrar güvenli bir uzaklığa çekildi.

Masse bağırıp hasarını gözden geçirdi, taze yarayı sakince, büyülenmiş gibi dürttü.

Bu itidal anı yalnızca fırtına öncesi sessizlik gibiydi ve öfkelenen Masse kılıcım tekrar savurdu. Wolf bedenini saldırıdan içgüdüsel olarak uzaklaştırarak köşeye çekilse de sol omzuna inen darbe canını fena yaktı. Kendini Masse'nin üstüne atıp onu defalarca bıçakladı, metali onun kılıç tutan kolunun daha da derinlerine batırdı, ta ki zayıf bir darbe onu yere serene kadar. Wolf kalemin düştüğünü ve gözden kaybolduğunu işitti.

İki adam bir an için durdular. Wolf yerde, acı içinde omzunu tutuyor, Masse ise gömleğinin manşetinin altından fışkıran koyu kırmızı kanı izliyordu. Korku ya da acı belirtisi göstermiyordu, yalnızca değersiz rakibinin vermeyi başardığı hasarın büyüklüğüne şaşırmış haldeydi. Ağır silahını yeniden kaldırmayı denedi

ama zeminden bile kımıldatamadı klkci scd kavtamak zorunda kaldı.

Wolf sendeleyerek ayağa kalkıp *'ntarak' "Dizlerinin üstüne çök Lethaniel," dedi. "Sana söz veriyi)rum tem'z **Çabşacağım.**

Wolf, Masse'nin yüzünün bu hal<aretle buruştuğunu gördü. Baxter'a bir bakış attı, Masse de onu takip etti.

"Merak ediyorum, onu kurtarm*k «?in yine bu kadar sava§ır miydin, eğer..."

Wolf bu tuzak lafı duymazlıktan Se'd' ve Baxter a bir adım daha yaklaşmıştı ki Masse bir kez da^la y°kınu kesti.

"Eğer onun isminin listemizde y^r al'113)'1 diğerlerinden çok daha fazla hak ettiğini bilseydin," d*iy*e devam etti Masse.

Wolf'un kafası karışmıştı.

"Dedektif Chambers cesur bir audam değildi. Yalvardı. Sızlandı. Masum olduğunu iddia ederke/l ırdedi-

Masse, Baxter'a alaycı bir gülüş ar>nnca bir boşluk yakaladı ve onun üzerine saldırdı. Masse saldırıyı engellese de geriye doğru sendeleyip oturaklardan birini?*1 üstüne düştü.

Baxter, Masse'nin uzun paltosunun oturaktan kayışını, kendi çantasının içindekilerin de Masse'yl«^ birlikte yere dökülüşünü izledi. Gözleri, Masse'nin onu güçsilY' bırakmak için kullandığı kan lekeli tırnak makasından cep tel ef°nuna ve sonra da masa ayağının yanında duran anahtarlara feiaydi-

"Anlaşılan o ki Emily için yapmış," di1^ devam etti Masse, ikinizin arkadaşlığını korumak için. Se:*nb mektubu Mesleki Standartlara kendisinin gönderdiğine inai?ndırrnı§"'

Wolf kendini huzursuz hissetti.

"Khalid'e karşı bütün davanı çök?certen §u mektup..." Masse, Wolf'un inanamıyormuş gibi Baxte ir a bakışını keyifle izledi. "Korkarım yanlış kişiyi öldürdük."

Baxter, Wolf'un gözlerine bakamıyordu. Ama aniden bakışlarım kaldırdı ve boğuk bir inilti çıkardı.

Masse'nin yaklaştığını çok geç görmüştü. Başka seçeneği kalmayan Wolf ona doğru atıldı, vahşi kılıç darbesini savuşturup onunla birlikte yere kapaklandı. Kılıç oturaklardan birinin altından kayıp gitti ve Wolf, Masse'yi defalarca acımasızca yumrukladı, açtığı hasarlar adamın mevcut yaraları sebebiyle belli olmuyordu.

Masse çaresizlik içinde uzanıp Wolf'un kırık omzunu kavradı, derinin altında gıcırdayan kemiklere bastırdı, bu Wolf'u daha da öfkelendirdi ve saldırısını kuvvetlendirdi. Wolf nefret ve hiddetle uluduğunda sesi, bocalayan düşmanının kulaklarını sağır etti. Kafasını tüm gücüyle Masse'nin perişan haldeki yüzüne indirerek onun burnunu kırdı ve nafile mücadelesine son verdi.

Masse aciz bir ifadeyle baktı, darbenin şiddeti gücünü kırmıştı. Gözleri genişlemişti ve yalvarır gibiydi.

Baxter mahkeme salonunun zemininde sürünerek ilerlemeye çalışıyordu. Makasa uzanıp yüzündeki can yakan ağız tıkacını kesti. Her an daha da güçsüzleşerek ve anahtarlara doğru yeri pençeleyerek ilerledi.

Wolf cebine uzanıp ayakkabı bağlarım çıkardı. Ek güç için onları çiftledi, mağlup rakibinin kafasını zeminden aniden kaldırdı ve bağcıkları boğazına sımsıkı sardı. Masse bir adrenalin patlamasıyla tekme savurdu ve kafasını ondan kaçırdı.

"Böyle yaparak işleri kendin için zorlaştırıyorsun," dedi Wolf altında kıvranan adama.

Sonra masanın altındaki dolmakalemi fark etti ve onu almak üzere ayağa kalktı.

“Söyle bana,” dedi Wolf, Masse’nin bir avuç dolusu kanını yere tükürüp kanlı silahıyla sükûnetle geri dönerken. “Sen şeytansan eğer, ben neyim?”

Masse’nin kendini sürükleyerek uzaklaştırmaya yönelik zayıf çabaları, Wolf onun üstüne çömelip kalemi tereddüt etmeden sağ ayağına sapladığında ve onun Baxter’da açmaya cüret ettiği yaranın bir benzerini açtığında sona erdi. Wolf ayakkabı bağlarını Masse’nin ensesine bağladı ve sakat kolu elverdiğince gererek katilin acı çığlıklarını azalttı.

Bu can çekişmenin keyfini çıkaran Wolf, Masse’nin ondan kurtulma çabalarının giderek zayıfladığını hissetti. Damarların Masse’nin gözlerinin beyazında patlayışını izledi ve daha da sıktı, ta ki kolları harcadığı çabayla titreyene kadar.

Baxter ise parmaklarını kullanma becerisini kaybettiği için anahtarlarla boğuşuyordu. “Wolf!” diye bağırdı. Oda çevresinde dönüyordu. “Wolf! Dur!”

Wolf öfkesinden onu duyamıyordu bile. Tekrar Masse’ye baktı. Gözlerinin feri çekiliyordu. Bu artık nefsi müdafaa değildi, bir infazdı.

“Bu kadarı yeter!”

Baxter silahı kaldırıp Wolf’un göğsüne doğrulttuğunda tiz bir tıkırtı duyuldu. Wolf hayret içinde Baxter’a baktı ve sonra bakışlarını altındaki kanlı yığına, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi indirdi.

“Bu kadarı yeter dedim.”

37

14 Temmuz 2014 Pazartesi
12.12

Baxter bayılmak üzere olduğunu biliyordu. Teni nemli ve soğuktu, baş dönmesi her geçen saniye kötüleşiyordu. Kendisini tanık kürsüsüne yaslamış ve silahını, artık onun hakkında bildiği her şeyi sorguladığı Wolf'a doğrultmuştu. Wolf, Masse'den uzaklaşırken sanki kendi vahşiliğinin boyutuna şaşırmış gibi ayaklarının altındaki perişan adama baktı.

Baxter, Masse'nin baygın ama hâlâ hayatta olduğunu fark edebiliyordu. Nefes almaya çalışırken göğsünün inip kalkışını görebiliyor, kan pıhtılarının zorlukla alman her nefesi kirlettiğini anlıyordu. Acı çekmeyi ne kadar hak etse de mahkeme salonunda yüzüstü yatan bu perişan beden için bir parça acıma hissetmemek mümkün değildi.

Kavga, Wolf onunla işini bitirmeden çok önce sona ermişti.

Yakınlardan bağırışlar duyuldu ve Wolf kendine geldi. Baxter'a doğru koştu.

"Dokunma bana!" diye bağırdı Baxter.

Wolf'tan korkuyor gibiydi ve Wolf onun parmağının tetikte titrediğini gördü.

Mümkün olduğunca ellerini havaya kaldırdı.

"Yardım edebilirim," dedi Baxter'a. Tepkisine şaşırmıştı.

"Benden uzak dur."

Wolf gömlek kollarının koyu kırmızı kanla sırılsıklam olduğunu fark etti.

"Benden korkuyor musun?" Sesi bu soruyu sorarken çatladı.

"Evet."

"Bu... bu benim kanım değil," diye temin etti Baxter'i.

"Ve bunun işleri iyileştirdiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Baxter inanamayarak. Dili dolanmaya başlamıştı. "Şu yaptığına bir bak!" Bir köşede can çekişen adamı işaret etti. "Sen bir canavarsın," diye fısıldadı.

Wolf, Masse'nin kanının birazını gözlerinden sildi.

"Sadece olmam gerektiğinde," dedi kederle. Ellerini havada tutmaya çalışırken gözleri parıldıyordu. "Sana asla zarar vermem."

Baxter buna acı acı güldü. "Çoktan verdin."

Wolf'un canı yanmış gibi oldu ve Baxter da kendi kararlılığının zayıfladığını hissetti.

Silahlı Müdahale Ekibi aramasını sürdürürken binada bir yerde şiddetli bir gürültü duyuldu.

"Burada!" diye bağırdı Baxter. Her şeyin bitmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Odağını korumaya çalışırken gözkapakları titredi. "Doğruyu söyle Wolf. Bunu sen mi yaptın? Masse'yi bu insanların üzerine sen mi saldın?"

Wolf duraksadı. "Evet."

Bu kabulleniş Baxter'i nefessiz bırakmış gibiydi.

"Annabelle Adams'ın öldüğü gün," diye devam etti Wolf. "İşe geri alındıktan sonra hikâyeleri araştırmaya başladım ama gerçek olduğunu düşünmemiştim! Hiç inanmamıştım. İki hafta önce o listeyi görene kadar." Baxter'la göz göze geldi. "Korkunç, korkunç bir hata yaptım ama düzeltmek için öyle uğraştım ki... Bunların hiçbirinin yaşanmasını istemedim."

Baxter yere daha da çömelmişti. Nefes alıp verişi aniden hızlanmıştı. "Bir şeyler diyebilirdin." Silah ağırlaşıyor, sesi alçalı-

yordu. Ağırlığı kaldırmaya çalışırken kolu sallandı. “Bana haber verebilirdin.”

“Nasıl yapardım? Sana bunları yaptığımı nasıl söyleyebilirdim ki?” Wolf en az Elizabeth Tate’in yanı başındayken çekilmiş meşhur fotoğrafındaki kadar yıkılmış görünüyordu. “Bunu o insanlara, arkadaşlarımıza benim yaptığımı... Sana bunu benim yaptığımı?”

Baxter’in gözlerinden istemdışı bir gözyaşı koptu ve yanağında süzüldü. Bunu Wolf’tan saklamaya mecali yoktu ve gözyaşının kanlı zemine düşmesine izin verdi.

“Dosyadan alınırdım,” dedi Wolf. “Muhtemelen görevden de. Bu şekilde ekibe daha fazla faydam olacağını düşündüm ve onu bulabileceğimi biliyordum.” Masse’yi işaret etti. “Ön hazırlıkları yapmıştım.”

“Sana inanmak istiyorum ama...”

Baxter’in bedeni sonunda teslim oldu. Silahı kucağına düştü ve Baxter yana devrildi.

Birinci Salon’dan başka bağrışmalar ve yaklaşmakta olan, görülmeyen bir düşmanın yankılanan gürültüsü duyuldu. Wolf tanık kürsüsünün ardındaki kapıya hevesle baktı, esaret altında bir gelecek ona doğru yaklaşırken kaçış güzergâhının açık olduğunun farkındaydı...

Baxter’in kafasını nazikçe zemine yatırdı ve Masse’nin buruşmuş paltosunu Baxter’in ayaklarının altına koyup bacaklarını bitkin kalbinin seviyesinden yukarı kaldırdı. Wolf geçici sargıyı sıkılaştırırken yaralı omzunun içinde kemikler yer değiştirir gibi oldu ve acıyla inledi. O anda Baxter’in bilinci yeniden açıldı. Bacağı, bocalayan kalbiyle aynı anda halsiz bir şekilde atarken patlayacakmış gibiydi. Wolf onun üzerine eğilmiş, yaraya basınç uyguluyordu.

Baxter doğrulmaya çalışıp onu ittirirken, “Hayır,” diye sızlandı.

“Kımıldama,” dedi Wolf ona. Sonra onu nazikçe tekrar yere yatırdı. “Bayıldın sadece.”

Sözlerinin anlaşılması biraz sürdü. Baxter’in gözleri tam olarak nerede olduğunu anlamaya çalışırken etrafta dolandı, silahın hâlâ yanı başında, yerde olduğunu fark etti. Wolf’u şaşırtan bir şekilde ona titrek elini uzattı. Wolf o eli kavradı ve hantal ellerinin elverdiğince şefkatle sıktı.

Bileklerindeki soğuk metal hissine bir tıkırtı eşlik etti.

“Tutuklusun,” diye fısıldadı Baxter.

Wolf elini içgüdüsel olarak geri çektiğinde Baxter’in bileğinin de onu takip ettiğini ve gevşekçe sallandığını gördü. Baxter’a sevgiyle gülümsedi, ölümle burun buruna olmak gibi bir deneyimin işine engel olmasına izin vermeyişi Wolf’u hiç şaşırtmamıştı. Yere, onun yanına oturdu, her iki elini de kanamanın kaynağına basılı tuttu.

“O mektup...” diye başladı Baxter. Olan biten her şeye rağmen Wolf’a bir açıklama borçlu olduğunu hissediyordu.

“Artık önemi yok.”

“Ben ve Andrea senin için çok endişelenmiştik. Yardımcı olmaya çalışıyorduk.”

Masse salonun öbür ucunda gırtlaktan gelen bir ses çıkardı ve zorlu nefes alıp verişi tamamen durdu. Baxter endişeyle o tarafa bakarken Wolf umutlu bir ifade takındı.

Birkaç saniye sonra Masse gürültüyle tükürdü ve nefes alıp * verişi devam etti.

“Kahretsin,” diye fısıldadı Wolf.

Baxter ona kınayan bir bakış attı.

“Buraya tek başına gelirken aklın neredeydi?” diye sordu Wolf. Sesinde endişe, öfke ve sadece bir parça da olsa hayranlığın bir karışımı vardı.

“Seni kurtarmaya çalışıyordum,” diye fısıldadı Baxter. “Sen kendini öldürtmeden seni tutuklarım diye düşündüm.”

“Ee, plan yolunda gidiyor mu bari?”

“Pek değil,” diye güldü Baxter. Uzandığından beri gücünü biraz toplamıştı.

“Temiz!” diyen sert bir ses Birinci Salon’da yankılandı.

Baxter postalların çıkardığı sesi zeminde hissedebiliyordu, Wolf’un açık kapılara doğru sabırsızlıkla bakışını izledi.

“Buradayız!” diye seslendi Wolf.

Wolf’un, hareketlerini meşrulaştırmak için tek bir girişimde bile bulunmadığını fark etti Baxter. Ne Baxter’dan kendisini bırakmasını istemiş ne de masumiyetini destekleyecek uydurma bir hikâyeyi doğrulamasını talep etmişti. Wolf hayatında ilk defa bir çıkış yolu aramak yerine gerçekten sorumluluk alıyordu.

“Burada!” diye bağırdı Wolf yeniden.

Baxter onun elini bir kez daha tuttu, bu sefer içtendi.

“Beni bırakmadın,” dedi gülümseyerek.

“Neredeyse bırakıyordum,” diye kıkırdadı Wolf.

“Ama bırakmadın. Bırakmayacağını biliyordum.”

Wolf, metalin bileklerinden kaydığını hissetti. Şaşkınlıkla serbest kalan eline baktı.

“Git,” diye fısıldadı Baxter.

Wolf gitmek için bir harekette bulunmadı, bir elini hâlâ sıkıca Baxter’in bacağına bastırmış durumdaydı.

Postalların gümbürtüsü yaklaşan bir treni andırıyordu.

Baxter sırtını ahşaba yaslayıp, “Git,” diye emretti. “Wolf, lütfen!”

“Seni bırakmayacağım.”

• “Bırakmıyorsun,” diye güven verdi ona çaresizlik içinde. Ama daha şimdiden yine bayılacakmış gibi hissediyordu kendini. “Yardım geldi.”

Wolf karşı çıkmak üzere ağzını açtı.

Gürültü yoğunlaşıyordu, telsizlerin kirli çıtırtıları ve metalin metale çarpma sesi yaklaşıyordu.

“Vakit kalmadı! Git hadi!” diye yalvardı Baxter ve geriye kalan az bir güçle onu ittirdi.

Wolf'un kafası karışmış gibiydi. Yine de yerden paltoyu aldı ve tanık kürsüsünün ardındaki küçük kapıya doğru koştu. Duraksayıp bir an için Baxter'a baktığında koyu mavi gözlerinde Masse'yi paramparça ederken Baxter'in şahit olduğu canavardan eser yoktu.

Ve derken gitti.

Baxter uzanıp Masse'ye baktı, onun hayatta kalacağından şüpheliydi. Ve derken silahı saklaması gerektiğini hatırladı. Sağ tarafına uzandı ama parmakları yalnızca sert zemine değdi. Büyük efor sarf ederek başını çevirdiğinde silahın yerinde olmadığını gördü.

"Piç kurusu," diye gülümsedi kendi kendine.

Bir dizi siyah kıyafetli memur odaya dalarken ellerini havaya kaldırıp kimliğini başının üstünde tuttu.

Wolf tanıdık koridorları takip ederek devam eden arama seslerinden uzağa ilerledi. Kan lekeli gömleğini gizlemek için Masse'niıı paltosunun düğmelerini ilikledi ve gözlüklerini takıp rastladığı ilk yangın çıkışından dışarı fırladı. Dört bir yanında alarmlar öttü ama binanın önündeki hengâme yüzünden sokaktaki kimsenin bunları duyamayacağını biliyordu.

Yağmur şiddetle yağıyor ve açık renkli acil durum araçlarına, kasvetli şehir ve tepedeki koyu bulutlara bir pırıltı katıyordu. Basın ve hızla büyüyen meraklı kalabalık yolun bir tarafına toplanmış, diğer herkesin baktığı şey her ne ise onu bir an görebilmek için yer bulmaya çalışıyordu.

İki hekim aceleyle koşarken Wolf sakin bir şekilde bina ve polis kordonu arasındaki tarafsız bölgeyi geçti. Kimliğini genç bir memurun olduğu tarafa salladı, adam muhabirleri yaklaştırmamakla fazla meşguldü ve ona dikkat etmedi bile. Wolf polis kordonunun altından eğilip geçerken gözü, çatıdan olan biteni izleyen ve uçurumun kenarına gitgide daha da yaklaşan Adalet

heykeline çarptı ve sonra koyu renk şemsiyelerin altındaki insan yığınlarının arasında zikzaklar çizerek ilerlemeye başladı.

Yağmur şiddetlenirken uzun siyah paltosunun kapüşonunu kafasına geçirdi ve kalabalığın sonuna doğru ilerledi; insanlar onu iterek geçiyor, Wolf ise yoluna çıkan her şeyden habersiz insanların üzerine yürüyor ve ters bakışlara aldırmıyordu. Biri bile aralarında yürüyen canavardan haberdar değildi.

Kuzu postuna bürünmüş bir kurttu o.

BİR CESET. ALTI KURBAN.
VE SONU GELMEZ AKIL OYUNLARI

Altı kurbanın vücudundan farklı parçaları kesen bir seri katil, bu parçaları bir araya dikerek korkunç bir ceset meydana getirir. Basının "Kukla" adını verdiği bu ceset yüzünden tüm ülke ayağa kalkar ve kısa bir süre sonra başka bir sarsıcı haber gelir: Katil, altı kişinin daha isminin bulunduğu bir liste hazırlamış, onları hangi tarihte öldüreceğini de listeye eklemiştir. Dahası, vakayı inceleyen Dedektif William Fawkes'un adı da listede son sıradadır.

TÜM GAZETELER VE HABER KANALLARI "KUKLA CİNAYETİYLE ÇALKALANIYOR.

Bir sonraki cinayet gerçekleşmeden katili yakalaması gereken Dedektif William Fawkes ve meslektaşı Dedektif Emily Baxter'm omuzlarında şimdi çok büyük bir yük vardır: Fawkes ve Baxter katilin bir sonraki adımını hata yapmadan hesaplamaya çalışmalıdır. Ancak cinayetlerin ardında Fawkes'un karanlık geçmişinden izler bulunduğu fark edilince oyunun seyri tamamen değişir...

TİK TAK
ÖLÜM LİSTESİ HAZIR
VAKİT DARALIYOR...

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-299-350-7
9 786052 993507
Kapak Görseli: © Arcangel/iStock
Kapak Tasarımı: Charlotte Abrams-Simpson